robin Hobb

asasinul regal

ROBIN HOBB

ASASINUL REGAL

VOLUMUL II

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

ROBIN HOBB este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid LindholmOgden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska şi a urmat cursurile Universităţii Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a măritat, a abandonat facultatea şi s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie şi să publice în revistele pentru copii. Între 1983 şi 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995, a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărţi de fantasy european medieval, tradiţional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003, cărţile ei s-au vândut în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *ForestMage* a obţinut Premiul Endeavour.

CUPRINS

17

CLIPE DE RĂGAZ

„Din piatră erau făcute oasele lor, din piatra lucioasă şi cu vinişoare de la munte. Iar carnea lor era făcută din sarea scânteietoare a pământului. Însă inimile lor s-au născut din inimile oamenilor înţelepţi.

Au venit de departe oamenii aceia, au străbătut cale lungă şi periculoasă. Nu au şovăit în a lua viaţa celor care le deveniseră o povară. Şi-au pus capăt zilelor şi au început veşnicia, au pus deoparte carnea şi s-au îmbrăcat în piatră, au lăsat armele să cadă şi s-au ridicat pe aripi noi. Străbunii.”

Când, în sfârşit, am fost chemat la rege, m-am dus la el. Respectându-mi promisiunea făcută mie însumi, nu mai mersesem de bunăvoie în camerele sale din după-amiaza aceea. Încă mă rodea amărăciunea din cauza aranjamentului pe care îl făcuse cu ducele Brawndy în ce ne privea pe Celerity şi pe mine. Dar chemarea regelui nu era un lucru de trecut cu vederea, indiferent de supărarea care mă măcina pe dinăuntru.

A trimis după mine într-o dimineaţă de toamnă. Trecuseră cel puţin două luni de când nu mai stătusem în faţa regelui Shrewd. Ignorasem privirile rănite ale bufonului când îl întâlnisem şi întorsesem capul când Verity mă întrebase de ce nu mai vizitasem încăperea regelui. A fost destul de uşor. Wallace tot mai păzea uşa ca un şarpe, iar sănătatea foarte şubredă a monarhului nu mai era un secret pentru nimeni. Nu aveai voie să intri la el înainte de prânz. Aşadar, mi-am zis că, dacă mă cheamă de dimineaţă, trebuie să fie ceva important.

Sperasem să fiu liber în dimineaţa aceea. O furtună de toamnă timpurie şi crâncenă, neobişnuită pentru perioada aceea a anului, se abătuse asupra noastră. Vântul sufla nemilos, iar ploaia nestăvilită promitea oricui se afla într-o barcă fără punte că va

avea de scos apa din ea. Îmi petrecusem seara într-o tavernă cu restul echipajului de pe *Rurisk,* bând în cinstea furtunii şi dorindu-le Corăbiilor Roşii să le mureze ploaia. Mă întorsesem în turn ca să mă trântesc în pat mort de beat, convins că a doua zi puteam să dorm cât vreau. Dar un paj încăpăţânat mi-a bătut în uşă până când mi-a sărit somnul şi apoi m-a anunţat că regele voia să mă vadă.

M-am spălat, m-am bărbierit, mi-am strâns părul în coadă la spate şi am îmbrăcat haine curate. Am luat hotărârea fermă de a nu-mi trăda resentimentele care mocneau în mine. Când m-am convins că mă pot stăpâni, am ieşit din cameră. M-am prezentat la uşa regelui. Mă aşteptam ca Wallace să pufnească şi să mă trimită la plimbare, dar mi-a deschis imediat ce am bătut. Avea aceeaşi privire dezaprobatoare, dar mă pofti imediat la rege.

Shrewd stătea în faţa căminului, pe un scaun cu perne. În ciuda supărării, mi s-a strâns inima văzându-l cât de slăbit era. Avea pielea albă ca hârtia şi era transparent ca pergamentul, iar degetele i se subţiaseră până la os. I se lăsase pielea de pe faţă, acolo unde cândva o întinsese carnea. Ochii i se adânciseră în orbite. Îşi împreună mâinile în poală într-un gest pe care îl cunoşteam foarte bine. Aşa îmi ţineam şi eu mâinile ca să-mi maschez tremuratul, care tot mă mai chinuia câteodată.

— A venit FitzChivalry, Maiestate, anunţă Wallace.

Regele tresări ca ars, apoi îşi ridică privirea spre mine. M-am mişcat ca să stau în faţa lui.

— FitzChivalry, mă întâmpină el.

Vorbe rostite fără vlagă, de o stafie. Mă rodea amărăciunea, însă mai puternică era durerea de a-l vedea în halul acela. Era încă suveranul meu.

— Regele meu, am venit cum mi-ai poruncit, am spus eu ceremonios, încercând să rămân cât mai rezervat.

Shrewd îmi aruncă o privire obosită. Lăsă capul pe-o parte, tuşi înspre umăr.

— Văd. Bine-ai făcut.

Mă privi lung, apoi inspiră adânc şi tuşi din adâncul plămânilor.

— A venit un mesager de la ducele Brawndy de Bearns aseară. A adus rapoartele despre recoltă şi altele, mai ales veşti pentru Regal. Dar a trimis şi fata ducelui, Celerity, un pergament. Pentru tine.

Mi-l întinse. Un sul mic, legat cu şnur galben, sigilat cu un bob de ceară verde. În silă, m-am apropiat şi l-am luat.

— Mesagerul lui Brawndy se va întoarce la Bearns după-amiază. Sunt convins că până atunci vei fi scris un răspuns potrivit.

Nu-mi vorbi ca şi cum mi-ar fi cerut-o. Tuşi din nou. Mă durea stomacul din cauza sentimentelor contradictorii pe care le aveam faţă de el.

— Dacă-mi dai voie, Maiestate, am spus, iar când regele nu obiectă, am rupt sigiliul şi am desfăcut panglica.

Am desfăşurat sulul şi am descoperit un altul răsucit în el. L-am citit pe primul. Celerity avea un scris citeţ şi ferm. Am desfăşurat şi al doilea pergament şi l-am studiat repede. Am ridicat ochii. Shrewd se uita la mine. L-am privit şi eu, netulburat.

— Îmi scrie ca să-mi ureze sănătate şi să-mi trimită o copie a unui manuscris pe care l-a găsit în biblioteca din Ripplekeep. Sau, mai bine zis, o copie care mai poate fi citită. După înveliş, crede că a aparţinut Străbunilor. A observat interesul meu pentru ei cât am fost în vizită la Ripplekeep. Mie mi se pare că scrierea e mai degrabă filozofie sau poate poezie.

I-am oferit sulurile înapoi lui Shrewd. După o clipă, le luă. Îl desfăcu pe primul şi-l ţinu la distanţă de un braţ de ochi. Se încruntă, se concentra puţin asupra lui, apoi îl lăsă în poală.

— Am privirea înceţoşată uneori, dimineaţa, spuse el.

Înfăşură cu grijă pergamentele unul într-altul, de parcă s-ar fi ocupat de o sarcină foarte grea.

— Îi vei scrie un răspuns de mulţumire.

— Da, regele meu, am acceptat pe un ton prudent de formal.

Îmi dădu sulurile înapoi. După câteva minute, în care el privi parcă prin mine, am îndrăznit să-l întreb:

— Sunt liber să plec, regele meu?

— Nu. Tuşi din nou, mai greu, şi inspiră adânc, oftând din rărunchi. Nu poţi. Dacă te-aş fi lăsat liber, aş fi făcut-o cu ani în urmă. Te-aş fi lăsat să creşti într-un sat uitat de lume. Sau m-aş fi îngrijit să nu creşti deloc. Nu, FitzChivalry, nu eşti *liber* să pleci. Un dram din vechea lui fire îi răsună în glas. Acum nişte ani, am făcut un târg cu tine. Tu ţi-ai respectat partea ta de înţelegere. Şi ţi-ai respectat-o cum se cuvine. Ştiu cum mă slujeşti, chiar dacă nu consideri necesar să-mi raportezi personal. Ştiu cum mă slujeşti, chiar dacă fierbi de furie din cauza mea. Mi-ai dat atâtea, încât aproape că nu mai am ce-ţi cere.

Încă un atac brusc de tuse seacă, râcâitoare. Când putu vorbi, nu mi se adresă mie:

— Bufonule, un pocal de vin cald, te rog. Şi cere-i lui Wallace să aducă... mirodeniile, să-l dreagă.

Bufonul se ridică imediat, dar nu i-am zărit bunăvoinţă pe chip. În schimb, când trecu pe lângă mine, îmi aruncă o privire menită să-mi sugă tot sângele. Regele îmi făcu un semn discret să aştept. Se frecă la ochi şi-şi stăpâni mâinile iarăşi în poală.

— Nu fac decât să-mi respect şi eu partea de înţelegere, reluă el discuţia. Am promis că mă voi ocupa de nevoile tale. Voi face mai mult decât atât. Mă voi îngriji să te însori cu o doamnă de rangul tău. Mă voi îngriji să... A, mulţumesc.

Bufonul se întoarse cu vinul. Am observat că umple pocalul numai pe jumătate şi că Shrewd îl prinde cu ambele mâini. Am simţit un iz de ierburi necunoscute amestecat cu buchetul ademenitor al vinului. Marginea pocalului se lovi de două ori de dinţii lui Shrewd înainte de a o prinde cu gura. Regele trase o sorbitură zdravănă. Înghiţi, apoi stătu nemişcat o clipă cu ochii închişi, parcă ascultând. Când îi deschise ca să se uite din nou la mine, păru uşor nedumerit, însă îşi reveni imediat:

— Mă voi îngriji să primeşti un titlu şi pământ pe care să-l cultivi.

Ridică pocalul şi bău. Rămase cu el în mână, încălzindu-şi palmele, în vreme ce mă studie.

— Aş vrea să-ţi amintesc că nu-i puţin lucru că Brawndy te consideră o partidă potrivită pentru fiica lui. Nu se leagă de originea ta. Celerity va veni la tine cu un titlu şi cu propriile ei moşii. Acest lucru îmi dă ocazia să mă îngrijesc să le ai şi tu pe ale tale. Nu vreau decât ce e mai bine pentru tine. E chiar atât de greu de înţeles?

Întrebarea mă invita să vorbesc. Mi-am făcut curaj şi am încercat să-i explic:

— Regele meu, ştiu că-mi vrei binele. Sunt conştient de cinstea pe care mi-o face ducele Brawndy. Lady Celerity este o femeie cum orice bărbat şi-ar dori să aibă. Dar nu este doamna aleasă de mine.

Shrewd se întunecă la faţă.

— Acum vorbeşti ca Verity, zise el supărat. Sau ca tatăl tău. Cred că au supt încăpăţânarea de la sânul mamei lor.

Goli pocalul. Se lăsă pe spate în scaun şi clătină din cap.

— Bufonule, mai adu-mi vin, te rog. Am auzit zvonurile, continuă el obosit, după ce bufonul îi luă pocalul. Mi le spune Regal şi le şuşoteşte ca o fată de la bucătărie. De parcă ar fi

importante. Cotcodăcit de găini. Lătrat de câini. La fel de importante.

L-am urmărit pe bufon cum umple supus pocalul, deşi i se ghicea sila în fiecare muşchi al trupului său pirpiriu. Wallace apăru ca invocat prin vrăji. Îndesă fumariţă în afumătoare, suflă un cărbune mic cu buzele ţuguiate până când se aprinse grămada de iarbă, apoi se făcu nevăzut. Shrewd se aplecă cu grijă, pentru ca fumul să i se încolăcească pe faţă. Inhală, tuşi scurt, apoi inhală prelung. Apoi se propti de spătarul scaunului. Tăcut, bufonul stătea cu pocalul lui în mână.

— Regal susţine că eşti îndrăgostit de o cameristă. Că o urmăreşti stăruitor. Toţi bărbaţii sunt tineri odată. Şi fetele.

Luă pocalul şi bău din nou. Stăteam în faţa lui, muşcându-mi obrajii, împietrindu-mi privirea. Mâinile mele trădătoare căzură pradă tremuratului pe care efortul fizic nu-l mai stăpânea. Voiam din tot sufletul să mi le împletesc la piept ca să le potolesc, dar le-am ţinut de-o parte şi de alta a trupului. M-am străduit să nu mototolesc sulul mic din palmă.

Regele Shrewd lăsă pocalul de la gură. Îl puse pe masă, în dreptul cotului, şi oftă din greu. Îşi desfăcu mâinile vlăguite în poală când se propti din nou cu capul de pernele de pe scaun.

— FitzChivalry.

Am stat în faţa lui stană de piatră şi am aşteptat. Am privit cum îi cad pleoapele şi se închid, apoi se deschid puţin, cât o dungă subţire. Vorbind, clătină uşor din cap:

— Ai moştenit gura supărată a lui Constance. Închise iar ochii. Aş vrea să-ţi fie bine, murmură.

În clipa următoare, buzele îi tremurară a sforăit. Iar eu tot nemişcat în faţa lui am rămas şi l-am privit lung. Regele meu.

Când, într-un sfârşit, mi-am luat ochii de la el, am văzut singurul lucru care mă putea tulbura şi mai mult. Bufonul se cuibări neconsolat la picioarele lui Shrewd, cu genunchii la piept. Se holba la mine furios, cu gura subţiată într-o linie. În ochi îi sclipeau lacrimi proaspete.

Am fugit.

În camera mea, m-am plimbat prin faţa căminului. Sentimentele mă ardeau ca fierul înroşit. M-am străduit să mă calmez, m-am aşezat şi am scos condeiul şi hârtia. Am compus un răvaş de mulţumire scurt şi potrivit pentru fiica ducelui Brawndy, l-am rulat cu grijă şi l-am sigilat cu ceară. M-am ridicat, mi-am netezit cămaşa, mi-am dat părul pe spate, apoi am aruncat sulul în foc.

M-am aşezat din nou, cu uneltele pregătite. I-am scris o scrisoare lui Celerity, fata sfioasă care îmi făcuse ochi dulci la masă şi stătuse alături de mine pe stânci, în bătaia vântului, aşteptând o provocare neonorată. I-am mulţumit pentru pergament. Apoi i-am povestit cum mi-am petrecut vara. Cum am tras la vâslă pe *Rurisk,* zi după zi. Cum nu ştiu să lupt cu sabia, dar toporul e arma mea. I-am scris despre prima noastră bătălie cu amănunte necruţătoare şi despre cât de dezgustat am fost după aceea. I-am povestit cum am stat îngheţat de groază cu vâsla în mână, în vreme ce ne ataca o Corabie Roşie. Despre vasul cel alb am omis să-i pomenesc. Am încheiat mărturisindu-i că tot mai sufeream din cauza tremuratului din când în când, urmare a bolii îndelungi care mă afectase în Regatul Munţilor. Am recitit scrisoarea cu atenţie. Mulţumit că m-am prezentat drept un vâslaş de rând, un ţărănoi, un laş şi un infirm, am făcut sul scrisoarea şi am legat-o cu acelaşi şnur galben pe care îl folosise Celerity. În adâncul sufletului, speram că ducele Brawndy îmi va citi rândurile până la capăt şi îi va interzice fetei sale să-mi mai pomenească numele.

Când am bătut a doua oară la uşa regelui Shrewd, Wallace îmi răspunse cu dezgustul obişnuit. Îmi luă sulul de parcă ar fi fost murdar şi-mi trânti uşa în nas. Întorcându-mă spre camera mea, m-am gândit la trei otrăvuri pe care i le-aş da, dacă mi s-ar oferi prilejul. Era mai simplu decât să mă gândesc la regele meu.

Înapoi în cameră, m-am trântit pe pat. Aş fi vrut să fie noapte, să mă pot duce în siguranţă la Molly. Apoi am cugetat la secretele mele şi-mi pieri până şi gândul acela plăcut. Am sărit din pat şi am deschis larg obloanele în faţa furtunii. Dar nici vremea nu ţinea cu mine.

Seninul alungase pătura cenuşie de pe cer, lăsând soarele să lumineze cu zgârcenie. O grămadă de nori negri clocoteau şi ameninţau deasupra mării, promiţând că răgazul nu va dura mult. Însă, pe moment, vântul şi ploaia se opriseră. Parcă se încălzise puţin şi aerul.

Ochi Întunecaţi îmi pătrunse imediat în minte.

E prea umed ca să vânăm. Aţa se agaţă de fiecare fir de iarbă. Pe lângă asta, e prea multă lumină. Numai oamenii sunt destul de proşti ca să vâneze în miezul zilei.

Lup leneş, l-am mustrat. Ştiam că se făcuse colac, cu nasul în coadă, în vizuina lui. I-am simţit burta plină şi caldă.

Poate la noapte, sugeră el, şi adormi la loc.

M-am retras din mintea lui, apoi mi-am tras mantaua pe mine. Simţeam că nu pot sta între patru pereţi. Am părăsit turnul şi am pornit spre oraş. Eram când supărat pe hotărârea lui Shrewd, când îngrozit de cât de slăbit era. Mergeam repede, încercând să scap de mâinile tremurătoare ale regelui, de somnul lui adus de ierburi. Nemernicul de Wallace! Îmi furase regele. Regele îmi furase viaţa. Am refuzat să mă mai gândesc la ceva.

Stropi de apă şi frunze cu margini îngălbenite cădeau din copacii pe lângă care treceam. Păsările ciripeau cristalin şi vesel în răgazul neaşteptat dintre ploi. Soarele încălzea mai tare, sclipind în fiecare picătură şi ridicând aburi puternic înmiresmaţi din pământ. În ciuda neliniştii, ziua aceea frumoasă m-a impresionat.

Ploile din ultima vreme curăţaseră oraşul. M-am pomenit în piaţă, în mijlocul unei mulţimi nerăbdătoare. Oamenii se grăbeau să facă cumpărături şi să se ducă cu ele acasă înainte să înceapă iar să toarne. Forfota plăcută şi pălăvrăgeala prietenoasă nu se potriveau cu posomoreala mea şi am scrutat piaţa cu privirea până când mi-a atras atenţia o manta cu glugă stacojie. Inima mea o luă la galop. Molly purta haine de servitoare albastre în turn, dar când venea la piaţă îmbrăca şi acum vechea ei manta roşie. Fără îndoială că o trimisese Patience cu comisioane în răgazul dintre ploi. Am urmărit-o neobservat cum se târguieşte încăpăţânată pentru nişte pachete cu ceai aromat din Chalced. Îmi plăcea la nebunie cum îşi scotea bărbia în faţă când clătina din cap către negustor. O idee inspirată îmi încălzi brusc sufletul.

Aveam bani în buzunar, plata mea de vâslaş. Am cumpărat patru mere dulci, două turte cu stafide, o sticlă de vin şi carne piperată. Am mai cumpărat şi o traistă, ca să am în ce duce mâncarea, şi o pătură de lână groasă. Roşie. Am avut nevoie de fiecare deprindere învăţată de la Chade ca să fac cumpărăturile şi să n-o scap din ochi pe Molly, fără ca ea să mă vadă. Şi mai greu a fost s-o urmăresc discret când a intrat în prăvălia de mărunţişuri ca să cumpere panglică de mătase şi apoi să mă ţin după ea când a pornit spre Buckkeep.

La un moment dat, când cărarea cotea umbrită de copaci, am ajuns-o din urmă. I se tăie răsuflarea când am păşit uşor în spatele şi am ridicat-o într-o îmbrăţişare. Am lăsat-o jos şi am sărutat-o înfocat. De ce era cu totul altfel să o sărut afară, sub soarele strălucitor, n-aş putea spune. Ştiu doar că mi se topiseră dintr-odată toate necazurile.

M-am înclinat adânc în faţa ei.

— Doreşte doamna mea să ia o mică gustare cu mine?

— Vai, nu se poate, răspunse ea, dar îi sticliră ochii. Vom fi văzuţi.

Am făcut un adevărat spectacol cercetând cu privirea împrejurimile, apoi am prins-o de mână şi am tras-o din drum. Sub copaci nu prea creşteau tufişuri. Am grăbit-o pe sub arborii din care curgeau stropi de apă, peste un buştean căzut şi un petic de verigar, care se lipea umed de picioarele noastre. Când am ajuns la marginea stâncii, deasupra vuietului mării aprige, am coborât ca nişte copii prin crăpăturile pietroase ca să ajungem la o mică plajă de nisip.

Lemnul adus de mare se adunase grămadă în acel colţ liniştit al golfului. Un acoperiş de stânci ferise o porţiune aproape uscată de nisip şi roci argiloase, dar nu o ascundea de razele soarelui, care acum dădea o căldură neaşteptată. Molly luă mâncarea şi pătura de la mine şi îmi ceru să fac focul. Dar, până la urmă, ea a fost cea care a reuşit să aprindă lemnul umed. Sarea îl făcea să ardă cu scântei verzi şi albastre, iar flăcările ne încălziră destul ca să ne dăm jos mantalele. Era atât de plăcut să stau lângă ea şi s-o privesc sub cerul liber, sub soarele care îi sclipea în păr, în vântul care-i înroşea obrajii. Era atât de bine să râdem cu glas tare, să ne împletim glasurile cu ţipătul pescăruşilor, fără teamă că vom trezi pe cineva. Am băut vin din sticlă, am mâncat cu mâna şi apoi ne-am dus la malul apei să ne spălăm degetele lipicioase.

O vreme am scotocit printre pietre şi lemne, căutând comori aruncate de furtună. Nu mă mai simţisem atât de bine în pielea mea de când mă întorsesem din Regatul Munţilor, iar Molly semăna foarte bine cu puştoaica sălbatică din copilăria mea. Părul i se despleti şi îi căzu pe faţă. Alunecă atunci când am fugit după ea şi căzu într-o baltă lăsată de reflux. Ne-am întors pe pătură, unde îşi scoase pantofii şi ciorapii ca să se usuce la foc. Se lăsă pe spate şi se întinse pe pătură.

Mi se păru o idee bună să ne scoatem hainele...

Molly nu era la fel de sigură ca mine.

— E plin de pietre şi nisip sub pătură. Nu vreau să mă întorc acasă plină de vânătăi.

M-am aplecat şi-am sărutat-o.

— Chiar nu merit? am întrebat-o, stăruind.

— Tu? Sigur că nu! Mă împinse pe neaşteptate şi mă trânti pe spate, cu mâinile şi picioarele desfăcute. Pe urmă sări deasupra mea. Dar eu, da.

Scânteia sălbatică din ochii ei îmi tăie răsuflarea. După ce mă obosi fără milă, am descoperit că avusese dreptate şi în privinţa pietrelor, şi a faptului că merita să mă umplu de vânătăi. Nu mai văzusem ceva atât de frumos ca albastrul cerului sclipind în părul ei, răsfirat în cascade pe obrazul meu.

După aceea mă cuprinse cu braţele şi am moţăit în aerul răcoros şi dulceag. În cele din urmă, se ridică în capul oaselor, tremurând, ca să-şi strângă hainele pe ea. M-am uitat nemulţumit cum îşi leagă bluza dantelată, întunericul şi flacăra lumânării o ascunseseră de ochii mei până atunci. Îmi văzu privirea galeşă, scoase limba la mine şi apoi se opri. Părul îmi ieşise din coadă. Mi-l trase în faţă, încadrându-mi obrajii, apoi îmi puse un pliu al mantiei ei roşii pe frunte.

— N-ai fi fost o fată prea drăguţă.

— Nici ca bărbat nu sunt cine ştie ce.

Se prefăcu jignită.

— Nu eşti bătut de soartă. Gânditoare, îşi plimbă degetul pe muşchii pieptului meu. Zilele trecute, în curtea spălătoriei, cineva zicea că eşti cel mai reuşit bărbat de la grajduri după Burrich. Cred că datorită părului. Nu e nici pe departe atât de aspru ca al bărbaţilor din Buckkeep.

Îmi răsuci şuviţele pe degete.

— Burrich! am zis, pufnind. Să nu-mi zici că îl plac femeile!

Încruntă din sprânceană spre mine.

— De ce nu? E un bărbat foarte bine clădit, curat şi manierat pe deasupra. Are dinţi sănătoşi şi nişte ochi... Te sperie cu firea lui aspră, dar nu puţine sunt acelea care ar vrea să încerce să-l îmbuneze. Spălătoresele au încuviinţat toate că, dacă ar fi să se pomenească cu el în aşternut, nu s-ar grăbi să-l gonească.

— Dar asta nu are cum să se întâmple, am subliniat eu.

— Nu, mă aprobă Molly îngândurată. A mai fost un lucru pe care l-au admis fetele atunci. Numai una a susţinut că l-a avut, dar a recunoscut că fusese foarte beat. La un Festival al Primăverii, cred.

Molly mă studie îndelung, apoi râse de privirea mea neîncrezătoare.

— A zis, continuă ea să mă înţepe, „că nu-şi iroseşte vremea printre armăsari, le-a învăţat obiceiurile. O lună de zile mi-au rămas urme de la dinţii lui pe umeri”.

— Nu se poate, am protestat. Mă ardeau urechile de ruşine pentru Burrich. Nu e omul care să facă rău unei femei, oricât de beat ar fi fost.

— Prostuţule! Molly scutură din cap deasupra mea, în vreme ce-şi împletea părul cu degete sprintene. N-a zis nimeni că i-a făcut rău. Se uită la mine ruşinoasă. Sau că a fost nemulţumită.

— Tot nu-mi vine să cred, am spus. Burrich? Şi femeii i-a plăcut?

— Chiar are o cicatrice mică aici, în formă de semilună.

Îmi puse mâna sus pe şold şi se uită la mine pe sub sprâncene.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc.

— Nu-mi vine să cred că femeile pălăvrăgesc despre aşa ceva, am spus, într-un sfârşit.

— În curtea spălătoriei, nici nu vorbesc despre altceva, recunoscu Molly calmă.

Mi-am muşcat limba, dar m-a învins curiozitatea.

— Ce zic despre Hands?

Când lucrasem la grajd cu el, poveştile lui despre femei mă lăsaseră întotdeauna cu gura căscată.

— Că are ochi şi gene frumoase, dar trebuie să se spele pe tot corpul. De mai multe ori.

Am râs vesel şi mi-am însemnat vorbele în minte, în caz că Hands venea din nou să mi se laude.

— Şi Regal? am încurajat-o pe Molly.

— Regal. Hmm... Îmi zâmbi visătoare, apoi râse când m-am încruntat. Nu vorbim despre prinţi, dragul meu. Ne cunoaştem lungul nasului.

Am tras-o lângă mine şi am sărutat-o. Se lipi de mine şi am stat amândoi sub bolta azurie. Liniştea care mă ocolise de atâta vreme îmi umplu sufletul. Ştiam că nu ne poate despărţi nimic, niciodată, nici planurile regilor, nici mofturile sorţii. În sfârşit, un prilej să-i vorbesc despre problemele mele cu Shrewd şi cu Celerity. Se odihni caldă lângă mine şi mă ascultă în linişte, dezvăluindu-i planul prostesc al regelui şi cât de amărât eram din cauza poziţiei delicate în care mă pusese. Nu mi-a trecut prin cap că sunt un idiot până când nu am simţit o lacrimă caldă pe obraz, apoi pe gât.

— Molly? am rostit mirat şi m-am ridicat în capul oaselor, ca s-o privesc. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Ridică vocea şi adăugă cu înfrigurare: Stai întins lângă mine şi-mi spui că eşti promis alteia. Şi după aceea mă întrebi ce s-a întâmplat?

— Singura femeie căruia îi sunt promis eşti tu, am zis hotărât.

— Nu-i atât de simplu, FitzChivalry. Avea ochi mari şi gravi. Ce vei face când regele îţi va cere s-o curtezi?

— Nu mai fac baie?

Sperasem că va râde, dar ea se trase de lângă mine. Mă privi cu cei mai trişti ochi din lume.

— Nu avem nicio şansă. Nicio speranţă.

Vrând parcă să-mi arate că are dreptate, cerul se întunecă pe neaşteptate şi se porni un vânt puternic. Molly sări în picioare, îşi smulse mantia şi o scutură de nisip.

— O să mă fac ciuciulete. Ar fi trebuit să mă întorc în Buckkeep de-acum câteva ceasuri.

Vorbi nepăsător, de parcă asta era singura ei grijă.

— Molly, va trebui să mă omoare ca să mă ţină departe de tine, am rostit supărat.

Ea îşi strânse cumpărăturile.

— Fitz, vorbeşti ca un copil, îmi spuse calmă. Un copil prost şi încăpăţânat.

Plescăind ca pietrele aruncate în apă, începură să cadă primii stropi. Făceau gropiţe în nisip şi ţeseau pânze de ploaie. Molly mă lăsase fără cuvinte. Nu cred că ar fi putut găsi altele mai dureroase.

Am luat pătura roşie şi-am scuturat-o de nisip. Ea îşi strânse mantia în jurul trupului ca să se ferească de vântul care-o biciuia.

— Mai bine să nu ne întoarcem împreună, spuse ea.

Se apropie de mine şi se ridică pe vârfuri, ca să mă sărute în colţul gurii. Nu ştiam pe cine eram mai supărat: pe regele Shrewd, răspunzător de întreaga nenorocire, sau pe Molly, care credea în ea. Nu i-am întors sărutul. Ea nu făcu nicio remarcă, ci plecă în grabă, căţărându-se uşoară pe stânca plină de crăpături.

Se topise toată bucuria după-amiezii. Cochilia scânteietoare a fericirii desăvârşite zăcea acum zdrobită sub tălpile mele. Am plecat spre casă mâhnit, prin rafale de vânt şi ropot de ploaie. Nu-mi prinsesem părul la loc şi acum şuviţele deşirate îmi biciuiau obrazul. Pătura udă puţea cum numai lâna poate puţi şi-mi murdărea degetele de vopsea roşie. M-am dus în cameră şi m-am uscat, apoi m-am distrat pregătind otrava perfectă pentru Wallace. Una care să-i facă terci maţele înainte de a muri. După ce am amestecat bine praful fin şi l-am pus într-un con de hârtie, l-am lăsat din mână şi l-am privit. O vreme, m-am gândit să-l iau chiar eu. În schimb, am luat aţă şi ac şi am cusut un buzunar în interiorul manşetei mele, în care să-l pun. Oare îl voi folosi vreodată? Întrebarea mă făcu să mă simt mai laş ca niciodată.

Nu am coborât la cină. Nu m-am dus la Molly. Am deschis obloanele şi am lăsat furtuna să-mi ude podeaua. Am lăsat focul să se stingă şi n-am vrut să aprind lumânările. Părea timpul potrivit

pentru aşa ceva. Când Chade îmi deschise calea spre el, l-am ignorat. M-am aşezat la piciorul patului, cu ochii aţintiţi la ploaie.

După o vreme, am auzit paşi coborând şovăitori pe scări. Chade apăru în bezna camerei mele ca o stafie. Mă cercetă cu privirea, apoi se duse şi închise obloanele, trântindu-le. În timp ce le fixa cu cârligul, mă întrebă supărat:

— Ai idee ce curent trage în odăile mele?

Văzând că nu răspund, înălţă capul şi adulmecă aerul, ca un adevărat lup.

— Ai lucrat cu frunza-morţii aici? mă întrebă dintr-odată. Veni şi se opri în faţa mea. Fitz, doar n-ai făcut vreo prostie?

— Prostie? Eu?

Am râs şi m-am înecat. Chade se aplecă să-mi cerceteze faţa.

— Vino în camera mea, îmi spuse, cu glas aproape blând.

Mă luă de braţ şi mă duse cu el.

Camera lui veselă, focul trosnind, fructele de toamnă uscate într-un vas, toate se băteau cap în cap cu sentimentele mele, încât voiam să sparg ceva. N-am făcut-o. În schimb, l-am întrebat pe Chade:

— E ceva mai rău decât să fii supărat pe oamenii pe care-i iubeşti?

Răspunsul veni după câteva clipe:

— Să vezi cum îţi moare fiinţa iubită. Să fii supărat, dar să nu ştii pe cine. Cred că asta e mai rău.

M-am trântit pe un scaun fără braţe şi mi-am azvârlit picioarele în faţă.

— Shrewd a căpătat obiceiurile lui Regal. Fumariţă. Iarba fericirii. Numai El ştie ce altceva îşi pune în vin. În dimineaţa asta, fără droguri, a început să tremure. Pe urmă le-a băut amestecate cu vin, a inhalat fumariţă şi a adormit în faţa mea. Asta după ce mi-a spus, încă o dată, că trebuie s-o curtez pe Celerity şi să mă însor cu ea, pentru propriul meu bine.

Cuvintele îmi ieşiseră pe gură nestăpânite. Nu aveam îndoieli că Chade ştia deja tot ce îi spusesem. L-am ţintuit cu privirea.

— O iubesc pe Molly, i-am spus pe şleau. I-am zis lui Shrewd că iubesc pe altcineva. Totuşi, el insistă să mă însor cu Celerity. Mă întreabă cum de nu înţeleg că îmi vrea numai binele. Dar el cum de nu înţelege că vreau să mă însor cu cea pe care o iubesc?

Chade părea căzut pe gânduri.

— Ai discutat asta cu Verity?

— La ce mi-ar folosi? Nici el n-a scăpat de căsătoria cu o femeie pe care nu a dorit-o.

Rostind acele vorbe, am simţit că o trădez pe Kettricken. Dar erau adevărate.

— Vrei să bei vin? mă întrebă Chade cu voce blândă. Te-ar linişti.

— Nu.

Ridică mirat din sprâncene.

— Nu. Mulţumesc. După ce l-am văzut pe Shrewd cum se „linişteşte” cu vin azi-dimineaţă… Am renunţat să mă mai plâng. El n-a fost tânăr niciodată?

— Odată, a fost foarte tânăr. Chade îşi permise un surâs discret. Poate îşi aminteşte că pe Constance i-au ales-o părinţii lui. Nu a curtat-o pentru că ar fi vrut, nici nu s-a însurat cu ea de bunăvoie. A fost nevoie să moară ca să-şi dea seama cât de mult a ajuns s-o iubească. Pe Desire, în schimb, şi-a ales-o singur, cuprins de patima care-l înfierbânta. Tăcu o clipă, două. Nu-i voi vorbi de rău pe morţi.

— Cu mine e altceva, am replicat.

— Adică?

— Eu nu voi fi rege. Numai pe mine mă afectează cu cine mă însor.

— Aş vrea să fie atât de simplu. Crezi că poţi refuza curtatul lui Celerity fără să-l jigneşti pe Brawndy? În vremurile astea, când cele Şase Ducate au nevoie de unitate mai mult ca niciodată?

— Sunt convins că o pot face să creadă că nu mă vrea.

— Cum? Purtându-te ca un mitocan? Făcându-l de ruşine pe Shrewd?

Eram ca închis în cuşcă. Am încercat să găsesc soluţii, dar nu am găsit decât una.

— Nu mă voi căsători cu altcineva decât cu Molly.

M-am simţit mai bine doar rostind vorbele acelea. L-am privit pe Chade drept în ochi. El clătină din cap.

— Atunci nu te vei însura cu nimeni, sublinie el.

— Poate că nu, am încuviinţat. Poate că nu vom fi niciodată căsătoriţi, dar vom avea o viaţă împreună…

— Şi bastarzi micuţi, ca tine.

M-am ridicat în picioare tremurând, cu pumnii încleştaţi fără să vreau.

— Să nu mai spui asta, l-am avertizat. Am întors capul şi am aruncat priviri nimicitoare flăcărilor.

— Eu n-aş spune-o. Dar o va zice restul lumii. Oftă. Fitz, Fitz, Fitz. Veni în spatele meu şi-mi puse mâinile pe umeri. Încet, cât putu de încet, rosti: Poate că cel mai bine ar fi s-o laşi să plece.

Atingerea şi blândeţea lui mă dezarmară. Mi-am acoperit faţa cu palmele.

— Nu pot, i-am spus printre degete. Am nevoie de ea.

— Dar Molly de ce are nevoie?

O mică prăvălie de lumânări, cu stupi în curtea din spate. Copii. Un soţ după lege.

— Faci asta pentru Shrewd. Ca să mă convingi să-i fac pe plac, l-am acuzat pe Chade.

Îşi luă mâinile de pe umerii mei. L-am auzit cum se îndepărtează şi toarnă vin într-o singură cană. Se întoarse cu vinul în mână şi se aşeză pe scaunul lui, lângă foc.

— Îmi pare rău, am spus.

Înălţă ochii spre mine.

— Într-o zi, cuvintele acestea nu vor fi suficiente, FitzChivalry, mă preveni. Uneori e mai uşor să smulgi cuţitul dintr-un om, decât să-i ceri să uite vorbele pe care i le-ai spus. Chiar pe acelea rostite la supărare.

— Îmi pare rău, am repetat.

— Şi mie, spuse el scurt.

După o vreme, umil, l-am întrebat:

— De ce ai vrut să mă vezi în noaptea asta?

Oftă.

— Neoamenii. La sud-vest de Buckkeep.

Mi se făcu rău.

— Am crezut că nu va mai trebui să fac aşa ceva, am şoptit. Când Verity m-a trimis pe o navă ca să practic Meşteşugul pentru el, a zis că poate...

— Asta nu vine de la Verity. I s-a raportat lui Shrewd, iar el vrea să se rezolve. Verity e deja... încărcat peste măsură. Nu vrem să-l deranjăm cu nimic acum.

Mi-am proptit capul în mâini.

— Nu mai e nimeni care să se ocupe de treaba asta? l-am întrebat, rugător.

— Numai tu şi cu mine suntem pregătiţi pentru ea.

— Nu m-am referit la tine, am spus, ajuns la capătul puterilor. Nu mă aştept de la tine să te mai ocupi de asta.

— Serios? I-am citit din nou supărarea în ochi. Puştan obraznic! Cine crezi că i-a ţinut pe neoameni departe de Buckkeep toată vara, Fitz, cât ai fost tu pe *Rurisk.* Ţi-ai închipuit că, dacă tu ai vrut să eviţi o îndatorire, atunci n-a mai fost necesară?

Mi se făcu o ruşine ca niciodată. Am întors capul, să nu-i mai văd ochii supăraţi.

— O, Chade, îmi pare rău.

— Îţi pare rău că ai evitat-o? Sau că m-ai crezut incapabil s-o mai fac?

— Pentru amândouă. Pentru tot, am recunoscut dintr-odată. Te rog, Chade, dacă încă o fiinţă la care ţin se supără pe mine, nu cred că voi mai putea suporta.

Am ridicat capul şi m-am uitat la el fix, până când a fost nevoit să mă privească şi el. Se scarpină în barbă.

— A fost o vară lungă pentru amândoi. Roagă-te la El ca furtunile să alunge Corăbiile Roşii pentru totdeauna.

Am stat o vreme tăcuţi.

— Câteodată e mai uşor să mori pentru regele tău decât să-ţi pui viaţa în mâinile lui.

Am încuviinţat în tăcere. Restul nopţii l-am petrecut pregătind otrăvurile cu care să încep să omor pentru regele meu încă o dată.

18

STRĂBUNII

Toamna celui de-al treilea an al războiului cu Corăbiile Roşii a fost una amarnică pentru viitorul rege, Verity. Navele de război fuseseră visul lui. Îşi pusese toate speranţele în ele. Crezuse că-şi poate scăpa ţărmul de piraţi şi că o va face cu atâta succes, încât va putea trimite la rândul lui piraţi împotriva coastelor Străine duşmănoase, chiar pe cele mai vijelioase furtuni de iarnă. În ciuda primelor victorii, navele nu au reuşit să controleze ţărmul, aşa cum sperase el. Începutul iernii l-a prins cu o flotă de cinci corăbii, dintre care două suferiseră stricăciuni mari. Singura nevătămată era Corabia Roşie capturată, pusă la punct şi trimisă cu un echipaj să ajute la patrulare şi la escortarea navelor comerciale. Când, în sfârşit, au început să sufle vânturile de toamnă, numai un singur căpitan de-al prinţului şi-a exprimat încrederea în iscusinţa echipajului şi în vasul său, fiind dornic să pornească într-un raid împotriva coastei Străine. Ceilalţi au susţinut că au nevoie de cel puţin o iarnă ca să dobândească experienţă marinărească de-a lungul ţărmului nostru aspru şi de încă o vară pentru exersarea tacticilor, înainte de a realiza un ţel atât de ambiţios.

Verity nu voia să-i trimită pe mare pe cei care nu doreau să plece, dar nici nu şi-a ascuns dezamăgirea. Şi-a arătat-o făţiş când a pregătit singura navă dornică de aventură, pentru că Răzbunarea, cum fusese ea botezată, era echipată cu mărinimie. Marinarii din echipaj erau şi ei puşi la punct, în armura pe care şi-o aleseseră singuri, şi au primit arme noi, dintre cele mai bune făcute de meseriaşi. A avut loc o adevărată ceremonie la plecarea ei, la care a participat până şi regele Shrewd, în ciuda sănătăţii sale şubrede. Însăşi viitoarea regină a agăţat de catarg penele de pescăruş, despre care se spune că aduc nava iute şi nevătămată înapoi în portul-mamă. Mulţimea a ovaţionat îndelung când a

pornit Răzbunarea pe apă şi multe urcioare s-au băut în seara aceea în sănătatea căpitanului şi a echipajului ei.

Peste o lună, spre marea durere a lui Verity, am primit vestea că o corabie care se potrivea cu descrierea Răzbunării prăda apele calme din sudul celor Şase Ducate şi aducea multă nenorocire negustorilor din Bingtown şi din Statele Chalced. Atât s-a auzit la Buckkeep despre căpitan, marinari şi navă. Unii dădeau vina pe Străinii din echipaj, dar în el erau la fel de mulţi localnici, iar căpitanul crescuse în Buckkeep. A fost o lovitură crâncenă dată mândriei lui Verity şi lui însuşi, în calitate de conducător al poporului său. Unii spun că aceea a fost clipa în care s-a hotărât să se sacrifice, în speranţa de a găsi o soluţie definitivă.

Bănuiesc că a fost mâna bufonului. Sigur că a petrecut multe ore în grădina din vârful turnului cu Kettricken, iar admiraţia lui pentru ceea ce reuşise ea să creeze nu era deloc prefăcută. Câştigi multă bunăvoinţă cu un compliment sincer. Către sfârşitul verii, nu numai că regina râdea la glumele bufonului când acesta urca în grădină ca să le distreze pe ea şi pe doamnele ei de companie, dar el a şi convins-o să-l viziteze deseori pe rege în odăile sale. Ca viitoare regină, toanele lui Wallace nu o afectau. Kettricken şi-a asumat singură sarcina de a-i pregăti regelui întăritoare şi, o vreme, Shrewd chiar a părut să se mai întremeze sub grija şi atenţia ei. Cred că bufonul a hotărât să obţină prin mijlocirea ei ceea ce nu reuşise sâcâindu-ne pe Verity şi pe mine.

Era o seară de toamnă rece când Kettricken a adus vorba despre asta prima oară în faţa mea. Eram cu ea în vârful turnului şi o ajutam să lege snopi de fân în jurul plantelor mai firave, ca să reziste zăpezii. Munca aceasta o hotărâse Patience şi ea şi cu Lacey făceau acelaşi lucru cu un răzor de clopoţei în spatele meu. Patience devenise sfătuitoarea reginei în ce priveşte creşterea plantelor, chiar dacă una sfioasă. Mica Rosemary stătea lângă mine şi-mi dădea funie când aveam nevoie. Două-trei doamne din suita lui Kettricken, bine înfofolite, rămăseseră şi ele în grădină, dar stăteau în capătul opus şi sporovăiau în şoaptă. Pe celelalte le trimisese regina înapoi la casele lor, când le văzuse tremurând şi suflându-şi în palme. Mâinile mele dezvelite aproape înţepeniseră, la fel şi urechile, dar Kettricken părea să se simtă în largul ei. Ca şi Verity, ascuns bine într-un cotlon din mintea mea.

Insistase să-l port cu mine din nou după ce aflase că pornisem iarăşi de unul singur în căutarea neoamenilor. Nici nu-i mai

simţeam prezenţa. Totuşi, cred că l-am surprins tresărind când Kettricken, legând o sfoară în jurul unei plante învelite pe care o ţineam, m-a întrebat ce ştiu despre Străbuni.

— Foarte puţine, doamna mea, am răspuns sincer şi mi-am promis încă o dată să studiez manuscrisele şi sulurile neglijate de atâta vreme.

— De ce?

— Păi, s-a scris foarte puţin despre ei. Cred că, odinioară, se ştiau atâtea despre ei, că nu a simţit nimeni nevoia să le scrie. Iar puţinele manuscrise sunt împrăştiate pe ici, pe colo, nu adunate la un loc. Ar fi nevoie de un cărturar ca să găsească toate consemnările…

— Un cărturar ca bufonul? întrebă Kettricken tăioasă. Ştie mai multe despre ei decât toţi cei pe care i-am întrebat.

— Păi… Îi place să citească, ştii, şi…

— Destul cu bufonul. Vreau să vorbesc cu tine despre Străbuni, zise ea pe neaşteptate.

Am tresărit la tonul ei, dar am observat că priveşte lung marea, cu ochii ei cenuşii. Nu intenţionase să mă mustre sau să fie nepoliticoasă. Pur şi simplu urmărea un scop. Mi-am zis că, în lunile cât fusesem plecat, devenise mai sigură pe sine. Semăna mai mult cu o regină acum.

— Ştiu câte ceva, m-am oferit, şovăitor.

— Şi eu. Hai să vedem dacă ştim aceleaşi lucruri, începˆ eu.

— Cum doreşti, regina mea.

Îşi drese glasul.

— Demult de tot, regele Wisdom a fost atacat crunt de piraţii de pe mare. Când n-a mai ştiut ce să facă şi s-a temut că vremea bună din vara următoare va aduce sfârşitul celor Şase Ducate şi al Casei Farseer, s-a hotărât să-şi petreacă iarna căutând un popor legendar. Străbunii. Suntem de acord până aici?

— În mare parte. Din câte am auzit eu, legendele îi numesc nu un popor, ci un fel de zei. Iar locuitorii celor Şase Ducate au crezut întotdeauna că Wisdom a fost un fanatic religios, un nebun preocupat numai de aşa ceva.

— Oamenii căzuţi pradă pasiunilor şi viziunilor sunt adesea consideraţi nebuni, mă informă Kettricken calmă. Mai departe. Într-o toamnă, Wisdom şi-a părăsit castelul, fără să ştie altceva decât că Străbunii trăiau pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, dincolo de cele mai înalte piscuri din Regatul Munţilor. A reuşit cumva să-i găsească şi i-a câştigat de partea lui. S-a întors la Buckkeep şi, împreună cu ei, i-a gonit pe piraţi şi pe invadatori de pe ţărmurile

celor Şase Ducate. S-a restabilit pacea şi oamenii şi-au reluat îndeletnicirile de negustori. Iar Străbunii i-au jurat regelui că, dacă va mai fi nevoie de ei, se vor întoarce. Aşa este?

— Ca şi înainte, în mare parte. Eu am auzit de la menestreli că sfârşitul e acela din toate poveştile cu eroi şi aventuri. Întotdeauna promit că, dacă va mai fi nevoie de ei, se vor întoarce. Unii jură să iasă şi din mormânt, dacă trebuie.

— De fapt, interveni brusc Patience, clătinându-se pe călcâie, Wisdom nu s-a mai întors la Buckkeep. Străbunii au venit la fiica lui, prinţesa Mindful, şi ei i-au jurat credinţă.

— De unde ştii asta? o întrebă Kettricken.

Patience scutură din umeri.

— Un menestrel bătrân de-al tatălui meu întotdeauna cânta aşa.

Nepăsătoare, se întoarse la nodul pe care-l făcea sforii din jurul unei plante învelite cu fân.

Kettricken căzu pe gânduri. Vântul se juca acum cu o şuviţă lungă din părul ei şi i-o sufla peste obraz. Mă privi printre firele bălaie.

— Nu contează ce spun poveştile despre întoarcerea lor. Dacă un rege i-a căutat o dată, iar ei l-au ajutat, nu crezi că ar proceda la fel din nou, dacă i-ar căuta un alt monarh? Sau o regină?

— Probabil, am zis eu şovăitor.

M-am gândit că poate tânjeşte după ţara ei şi caută un pretext ca să o viziteze. Lumea începea să se întrebe de ce nu e însărcinată. Deşi multe doamne se ocupau de ea acum, tot nu-şi făcuse nicio prietenă apropiată. Singurătatea, am bănuit eu.

— Cred că... am început uşurel, oprindu-mă ca să găsesc un răspuns descurajant.

Spune-i că ar trebui să vină la mine să vorbim despre asta. Vreau să ştiu mai multe despre ce a aflat. Verity tremura de curiozitate. Mă tulbura.

— Cred că ar trebui să te duci la viitorul rege şi să discuţi despre asta cu el, i-am sugerat eu, ascultător.

Kettricken tăcu vreme îndelungată. Când vorbi, rosti cuvintele foarte încet, numai pentru urechile mele.

— Nu cred că e bine. Va zice că e încă o nebunie de-a mea. Mă va asculta puţin, apoi va începe să studieze hărţile de pe perete sau să mute lucrurile de pe masă, aşteptând să termin, pentru ca după aceea să-mi zâmbească, să dea din cap şi să mă trimită să-mi văd de treabă. Încă o dată.

Ultimele cuvinte le rosti cu glas îngroşat. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi se frecă la ochi. Întoarse iarăşi privirea de la mine către mare, distantă, cum era şi Verity când se folosea de Meşteşug.

Plânge?

N-am putut să-mi ascund faţă de Verity supărarea că îl mirau lacrimile ei.

Adu-o la mine. Acum, imediat!

— Regina mea?

— O clipă.

Kettricken întoarse capul şi se prefăcu că se scarpină la nas. Ştiam că-şi şterge lacrimile.

— Kettricken? am îndrăznit eu să fiu mai familiar, cum nu mai făcusem de luni de zile. Hai să mergem la el cu ideea asta. Imediat. Vin şi eu cu tine.

Vorbi şovăitoare, fără să mă privească.

— Nu crezi că-i o prostie?

Nu voi minţi, mi-am amintit eu de promisiunea pe care mi-o făcusem.

— După cum stau lucrurile acum, trebuie să ne gândim la orice ajutor posibil.

Vorbind, mi-am dat seama că cred ceea ce spun. Oare nu făcuseră aluzie şi Chade, şi bufonul la asta? Mai mult, nu stăruiseră asupra ei? Poate că Verity şi cu mine eram cei cu vederi înguste.

Kettricken oftă.

— Să mergem, atunci. Dar... va trebui să mă aştepţi în faţa camerei mele. Vreau să iau nişte manuscrise şi să i le arăt. Nu voi întârzia mult. Se întoarse către Patience şi vorbi mai tare: Lady Patience, dacă te rog, vrei să te ocupi şi de plantele acestea în locul meu? Eu am altă treabă.

— Sigur, regina mea. Cu mare plăcere.

Am plecat din grădină şi am urmat-o spre camerele ei. Am aşteptat-o destul de mult. Când ieşi, apăru după ea mica Rosemary, insistând să-i care sulurile. Kettricken se spălase pe mâini de pământ. Şi îşi schimbase rochia, se parfumase, se pieptănase şi purta giuvaierele primite de la Verity când îi fusese promisă. Zâmbi prevăzătoare privirilor mele.

— Regina mea, mi-ai luat ochii, am cutezat să-i spun.

— Mă flatezi cu îndrăzneala lui Regal, declară ea şi porni degrabă pe coridor, dar roşeaţa îi coloră obrajii.

Se îmbracă aşa numai ca să vină să vorbească cu mine?

Se îmbracă aşa ca să... te atragă. Cum e posibil ca un bărbat atât de iscusit în a citi oamenii să nu ştie nimic despre femei?

Poate că nu a avut timp destul să le înveţe obiceiurile.

Mi-am pus lacăt gândurilor şi m-am grăbit s-o ajung din urmă pe regină. Am ajuns în cabinetul lui Verity la timp să-l văd pe Charim plecând. Căra un braţ de haine murdare. Mi s-a părut ciudat, până când am intrat la prinţ. Verity purta o cămaşă din pânză fină albastru-deschis, iar aerul mirosea vesel a levănţică şi cedru. Mi-a adus aminte de un cufăr cu haine. Îşi netezise părul şi barba; ştiam foarte bine că părul lui nu stătea aşa mai mult de câteva minute. Când Kettricken intră timidă ca să-l salute pe domnul ei, l-am văzut pe Verity cum nu-l mai văzusem de luni de zile. Vara dăruită Meşteşugului îl vlăguise încă o dată. Cămaşa fină i se umfla pe la umeri şi părul netezit număra tot atâtea fire cărunte câte negre. Avea riduri la gură şi la ochi pe care nu le ştiusem acolo înainte.

Chiar aşa de rău arăt?

Nu pentru ea, i-am amintit.

Când Verity o luă de mână şi o aşeză lângă el pe o bancă de lângă foc, Kettricken îl privi cu o foame vie precum foamea lui de Meşteşug. Degetele i se agăţară de mâna lui, iar eu am întors capul când Verity îi luă mâna şi i-o sărută. Poate că prinţul avea dreptate când vorbea despre sensibilitatea Meşteşugului. Ceea ce simţea Kettricken mă izbea cu asprimea furiei trăite de camarazii mei de echipaj în bătălie.

Am simţit o fărâmă de uluire din partea lui Verity. *Ascunde-te,* îmi porunci imediat. Pe neaşteptate, am rămas singur în mintea mea. Am stat o clipă nemişcat, ameţit de retragerea lui bruscă. *Chiar nu ştia nimic,* m-am pomenit gândind şi m-am bucurat că nu m-a auzit.

— Domnul meu, am venit să cer câteva minute din timpul tău pentru... o idee de-a mea.

Kettricken îi căută privirea în timp ce vorbea cu glas şoptit.

— Desigur, încuviinţă Verity. Se uită la mine. FitzChivalry, vrei să ni te alături?

— Dacă doreşti, domnul meu.

M-am aşezat pe un taburet în partea opusă a căminului. Rosemary veni şi se opri lângă mine, cu braţul plin de manuscrise. Probabil şterpelite de bufon din camera mea, am bănuit. Dar când Kettricken începu să-i vorbească lui Verity, luă sulurile unul câte unul pentru a-şi susţine argumentele. Fără excepţie, manuscrisele vorbeau, nu despre Străbuni, ci despre Regatul Munţilor.

— Regele Wisdom, după cum îţi aminteşti, a fost primul dintre nobilii celor Şase Ducate care a venit pe pământul nostru… pe pământul Regatului Munţilor, cu orice alt gând, în afară de acela de a se război cu noi. Aşa că istoria noastră îl pomeneşte cu mărinimie. Aceste manuscrise, copiate după cele scrise din vremea lui, vorbesc despre faptele şi călătoriile sale în Regatul Munţilor. Şi, indirect, despre Străbuni.

Kettricken desfăşură ultimul sul. Şi Verity, şi eu ne-am aplecat spre el uluiţi. O hartă. Ştearsă de timp, prost copiată probabil, dar o hartă. A Regatului Munţilor, cu trecători şi cărări însemnate pe ea. Şi câteva linii răzleţe care duceau în ţinuturile vecine.

— Una dintre aceste cărări însemnate aici trebuie să ducă la Străbuni. Eu cunosc drumurile munţilor şi acestea nu sunt rute comerciale şi nu duc la vreo aşezare ştiută de mine. Nici nu se unesc cu drumurile aşa cum le ştiu eu acum. Sunt căi şi poteci mai vechi. De ce ar fi ele însemnate pe hartă, dacă nu ar duce acolo unde s-a dus regele Wisdom?

— Atât de simplu să fie?

Verity se ridică iute, plecă şi se întoarse cu un sfeşnic, ca să lumineze harta mai bine. Netezi pergamentul cu afecţiune şi se aplecă spre el.

— Sunt mai multe cărări care duc la Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dacă asta reprezintă pata verde de aici. Niciuna nu are ceva însemnat la capăt. De unde să ştim care e cea bună? am protestat eu.

— Poate că duc toate la Străbuni, îndrăzni Kettricken. De ce să fi locuit ei într-un singur loc?

— Nu! Verity îşi îndreptă spatele. Cel puţin două au capătul însemnat. Sau l-au avut. Afurisita de cerneală s-a şters. Dar a fost ceva acolo. Am de gând să aflu ce anume.

Până şi Kettricken se arătă uimită de entuziasmul din vocea lui. Eu eram şocat. Mă aşteptasem s-o asculte politicos, nu să-i susţină planul din toată inima.

Verity se ridică dintr-odată şi făcu o tură scurtă prin cameră. Radia de forţa Meşteşugului aşa cum radia căminul căldură.

— Ţărmul nostru e acum pradă vijeliilor iernii. Sau va fi, azi-mâine. Dacă plec repede, ajung în Regatul Munţilor în următoarele câteva zile, cât mai pot umbla cu uşurinţă prin trecători. Mi-aş putea croi drum prin… ce-o fi acolo. Şi m-aş putea întoarce la primăvară. Poate cu ajutorul de care avem nevoie.

Am rămas fără cuvinte. Kettricken puse paie pe foc.

— Domnul meu, nu am avut de gând să pleci tu. Trebuie să rămâi aici. Voi pleca eu. Cunosc munţii; am crescut printre cărările lor. S-ar putea să nu supravieţuieşti acolo. Acum, eu trebuie să fiu Sacrificiu.

A fost o uşurare să-l văd pe Verity la fel de uimit ca mine. Poate că, auzind vorbele chiar din gura ei, îşi va da seama că era imposibil. Scutură încet din cap. Îi luă mâinile într-ale lui şi o privi cu seriozitate.

— Regina mea. Un oftat. Trebuie să fac acest lucru. Am dezamăgit cele Şase Ducate de atâtea ori. Şi pe tine. Când ai venit aici ca să fii regină, nu am avut răbdare să te ascult vorbind despre Sacrificiu. Am crezut că e ideea năzdrăvană a unei fetişcane. Dar nu este. Noi, aici, nu vorbim despre ea, dar o simţim. Am învăţat-o de la părinţii mei: să pun cele Şase Ducate înaintea mea. Am încercat să fac aşa. Dar acum văd că i-am trimis întotdeauna pe alţii în locul meu. Am stat aici, legat de Meşteşug, iar tu ştii într-o oarecare măsură ce preţ am plătit. Dar marinarii şi soldaţii sunt cei pe care i-am trimis să-şi dea viaţa pentru cele Şase Ducate. Pe propriul meu nepot l-am pus la o treabă crudă şi sângeroasă în locul meu. Şi, în ciuda vieţilor sacrificate, ţărmul nostru tot nu e în siguranţă. Acum mi se dă o ultimă şansă, să fac acest lucru dificil. Să te trimit pe tine în locul meu?

— Ce-ar fi... Vocea lui Kettricken se îngroşă din cauza nesiguranţei. Ce-ar fi să mergem împreună? sugeră ea, coborându-şi privirea spre foc.

Verity căzu pe gânduri. Reflecta cu adevărat la propunere, iar eu am văzut că viitoarea regină îşi dădea seama că o lua în serios. Vru să zâmbească, dar zâmbetul îi dispăru când prinţul clătină din cap.

— Nu îndrăznesc, murmură el. Cineva trebuie să rămână aici. Cineva în care am încredere. Regele Shrewd e... tatăl meu nu se simte bine. Mă tem pentru el. Pentru sănătatea lui. Dacă eu plec şi tata e bolnav, trebuie să rămână cineva în locul meu.

Kettricken întoarse capul.

— Aş prefera să vin cu tine, rosti ea categorică.

Am întors privirea când Verity îi luă bărbia în mână şi îi înălţă capul ca să se uite în ochii ei.

— Ştiu, îi spuse calm. Acesta este sacrificiul pe care trebuie să ţi-l cer. Să rămâi aici, când tu ai vrea să pleci. Să fii singură, încă o dată. De dragul celor Şase Ducate.

Ceva cedă în Kettricken. Îi căzură umerii când lăsă capul în jos, supusă voinţei sale. Când Verity o trase lângă el, m-am ridicat în linişte. Am luat-o pe Rosemary şi i-am lăsat singuri.

Stăteam în camera mea, absorbit cu întârziere de manuscrisele şi tăbliţele de acolo, când un paj veni la mine în după-amiaza aceea.

— Eşti chemat în odăile regelui la un ceas după cină, fu mesajul pe care mi-l aduse.

Mă cuprinse disperarea. Trecuseră două săptămâni de la ultima mea vizită la rege. Nu voiam să stau din nou în faţa lui. Dacă mă chema să-mi spună că se aşteaptă s-o curtez pe Celerity, nu ştiam ce să fac sau ce să-i spun. Mă temeam că mă voi pierde cu firea. Am desfăşurat hotărât un manuscris despre Străbuni şi am încercat să-l studiez. Zadarnic. Numai pe Molly o vedeam în faţa ochilor.

În scurtele nopţi petrecute împreună după ziua aceea pe plajă, Molly refuzase să mai vorbească despre Celerity cu mine. Într-un fel, era o uşurare, dar nici nu mă mai tachina despre ceea ce îmi va cere când voi fi cu adevărat soţul ei şi despre viitorii noştri copii. Renunţase în tăcere la orice speranţă de a ne căsători. Când mă gândeam la asta, înnebuneam de durere. Molly nu mă dojenea, ştiind că nu era alegerea mea. Nici măcar nu mă întreba ce avea să se aleagă de noi. Ca şi Ochi Întunecaţi, trăia numai în prezent. Fiecare noapte împărţită cu mine o accepta ca pe-un lucru împlinit şi nu întreba dacă vom mai împărţi vreuna. Simţeam la ea nu disperare, ci înfrânare: hotărârea de neclintit de a nu pierde ce avem acum, dacă mâine nu-l vom mai avea. Nu meritam devotamentul unei inimi atât de credincioase.

Când moţăiam lângă ea, în patul ei, în siguranţă şi la căldură, în parfumul împrăştiat de trupul şi de ierburile ei, puterea ei era cea care ne apăra. Nu ştia ce e Meşteşugul, nu ştia ce e Harul. Altă magie stăpânea, mai intensă, şi o stăpânea numai cu voinţa ei. Când închidea şi zăvora uşa în spatele meu noaptea târziu, crea în odaia ei o lume şi un timp care ne aparţineau numai nouă. Dacă şi-ar fi pus viaţa şi fericirea orbeşte în mâinile mele, ar fi fost de nesuportat. Dar era şi mai rău. Credea că, până la urmă, va plăti scump devotamentul ei pentru mine. Totuşi, refuza să mă părăsească. Iar eu nu eram destul de bărbat ca să-i întorc spatele şi să-i urez să-şi clădească un trai mai fericit. În ceasurile mele de mare singurătate, când băteam drumurile din jurul castelului cu desagii plini de pâine otrăvită, ştiam că sunt un laş, mai rău decât un hoţ. Îi spusesem cândva lui Verity că nu eram în stare să sorb

puterea altcuiva ca să mă hrănesc, că nu voiam. Şi totuşi asta făceam cu Molly în fiecare zi. Manuscrisul îmi căzu din mâini. Camera mă sufocă dintr-odată. Am împins la o parte sulurile şi tăbliţele pe care încercasem să le studiez. Cu un ceas înainte de cină, m-am dus la Patience.

Nu mai trecusem de mult pe la ea, dar salonul ei părea să nu se schimbe niciodată, în afară de aparenta dezordine, care-i dădea în vileag pasiunea de moment. Ziua aceea nu făcea excepţie. Ierburi de toamnă, legate pentru uscare, atârnau peste tot şi umpleau camera de mirosuri. Parcă mă plimbam pe o pajişte răsturnată când încercam să ocolesc frunzişul care se clătina.

— Le-ai atârnat cam jos, m-am plâns când a intrat Patience.

— Nu. Ai crescut tu prea înalt. Stai drept şi lasă-mă să mă uit la tine.

M-am supus, deşi rămăsesem cu un buchet de iarba-pisicii pe cap.

— Măcar ai rămas în viaţă după ce ţi-ai petrecut vara vâslind şi omorând. Arăţi mult mai bine decât băiatul bolnăvicios care a venit acasă iarna trecută. Ţi-am zis eu că întăritoarele mele fac minuni. Dacă tot te-ai înălţat aşa, ai putea să mă ajuţi să le atârn şi pe astea.

Fără multă agitaţie, am fost pus să agăţ sfori de la suporturile pentru lumânări la piciorul patului şi la orice alt obiect de care se puteau lega, apoi să prind mănunchiuri de ierburi de ele. Patience mi-a cerut să mă caţăr pe un scaun şi să leg buchete de bucuria-casei, când m-a întrebat:

— De ce nu te mai plângi că ţi-e dor de Molly?

— Mi-ar folosi la ceva? am întrebat încet. M-am străduit din toate puterile să par resemnat.

— Nu.

Tăcu o clipă, ca şi când ar fi căzut pe gânduri. Îmi întinse încă un mănunchi de frunze.

— Acestea, îmi explică ea în timp ce le atârnam, sunt frunze-pătate. Foarte amare. Unii zic că nu lasă femeia să rămână însărcinată. Nu-i aşa. Adică nu te poţi baza pe ele. Dar dacă o femeie le mănâncă prea multă vreme, se poate îmbolnăvi. Se întrerupse din nou, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele. Dacă o femeie e bolnavă, poate că nu rămâne însărcinată aşa uşor. Dar eu nu le-aş recomanda nimănui, cel puţin nu cuiva la care ţin.

Mi s-a descleştat limba şi am căutat să par cât mai nepăsător:

— Atunci de ce le pui la uscat?

— Dacă faci gargară cu o infuzie din ele, îţi trece durerea de gât. Aşa mi-a zis Molly Lumânăreasa când am găsit-o strângându-le în grădina femeilor.

— Am înţeles.

Am legat frunzele de sfoară, atârnându-le ca un cadavru de un cârlig. Până şi mirosul lor era amar.

Mă întrebasem ceva mai devreme cum de Verity nu vede nici ce are sub ochi? Mie de ce nu-mi trecuse asta prin cap? Ce greu trebuie să fie pentru ea, să se teamă de lucrul la care jinduieşte o femeie măritată după lege! La care tânjise şi Patience zadarnic...

— ...alge, FitzChivalry?

Am tresărit.

— Poftim?

— Te-am întrebat, atunci când ai o după-amiază liberă, n-ai vrea să-mi culegi nişte alge? Din acelea negre şi creţe? Au mireasma cea mai puternică în vremea asta a anului.

— Voi încerca, am răspuns absent.

Câţi ani va mai trebui Molly să-şi facă griji? Câtă amărăciune trebuie să mai înghită?

— La ce te uiţi? mă întrebă Patience.

— La nimic. De ce?

— Pentru că te-am rugat de două ori să cobori de pe scaun ca să-l pot muta. Trebuie să atârnăm toate mănunchiurile astea, să ştii.

— Îmi cer iertare. N-am prea dormit azi-noapte; sunt cam morocănos astăzi.

— Aşa-i. Ar trebui să dormi mai mult noaptea. Vorbe rostite cu o geană de reproş. Acum coboară şi mută scaunul, ca să atârni menta.

N-am prea mâncat la cină. Regal stătea singur la tribuna înaltă, cu o mutră posacă. Ca de obicei, însoţitorii lui slugarnici se îngrămădeau la o masă de sub el. Nu înţelegeam de ce îi place să mănânce singur. Bineînţeles, i-o permitea rangul, dar de ce să se izoleze?

Îl chemă pe unul dintre menestrelii mai linguşitori pe care îi adusese de curând la Buckkeep. Cei mai mulţi erau din Farrow. Toţi cântau pe nas, ca în regiunea aceea, şi preferau stilul prelung şi monoton al baladelor. Acesta cântă o poveste lungă despre aventura bunicului lui Regal din partea mamei. Am încercat să ignor muzica; vorbea despre cum a călărit acesta un cal până l-a omorât, pentru a fi el acela care să tragă cu arcul într-un cerb minunat, care scăpase unei generaţii întregi de vânători. Lăuda la

nesfârşit calul cu inimă nobilă, care alergase în braţele morţii la îndemnul stăpânului său. Nu pomenea nimic despre prostia stăpânului care omorâse un asemenea animal pentru o ciozvârtă de carne şi o pereche de coarne.

— Nu arăţi prea bine, zise Burrich când se opri lângă mine.

M-am ridicat de la masă şi am străbătut coridorul împreună cu el.

— Am prea multe pe cap. Prea multe la care să mă gândesc deodată. Uneori am impresia că, dacă aş avea timp să mă concentrez pe o singură problemă, aş putea s-o rezolv. Şi pe urmă aş trece la celelalte.

— Fiecare om are impresia asta. Nu-i aşa. Ocupă-te de cele pe care le poţi rezolva pe măsură ce apar, şi după o vreme te obişnuieşti cu acelea pentru care nu ai soluţie.

— Cum ar fi?

Burrich înălţă din umeri şi arătă în jos.

— Cum ar fi un picior schilod. Sau ideea că eşti bastard. Toţi ne obişnuim cu lucruri cu care cândva am jurat că nu ne vom împăca. Dar de data asta ce te frământă?

— Nimic despre care să-ţi pot spune ceva acum. Cel puţin nu aici.

— O, iar de-alea. Clătină din cap. Nu te invidiez, Fitz. Uneori tot ce-i trebuie unui om e să-şi verse necazul altuia. Tu nici asta nu poţi. Dar nu te pierde cu firea. Sunt încredinţat că te vei descurca, deşi crezi că nu poţi.

Mă bătu pe umeri, apoi plecă şi lăsă în urmă un val de frig intrat prin uşile exterioare. Verity avea dreptate. Se apropiau vijeliile iernii, după cum arăta vântul din seara aceea. Eram pe la jumătatea scărilor când am tras concluzia că Burrich îmi vorbea acum pe şleau. În sfârşit mă credea bărbat. Poate că m-aş descurca mai bine dacă aş crede şi eu la fel. M-am întărit în hotărârile mele şi m-am dus în camera mea.

M-am îmbrăcat mai frumos, cum nu mă îmbrăcasem de multă vreme. Între timp, mi-am adus aminte cât de repede îşi schimbase Verity cămaşa pentru Kettricken. Cum putea fi atât de orb? Şi cum de fusesem eu atât de orb cu biata Molly? Ce alte lucruri mai făcea ea de dragul nostru de care eu să nu am habar? Iarăşi mă copleşiră necazurile, mai apăsătoare ca înainte. În seara asta. În seara asta, după ce Shrewd termină cu mine. Nu o puteam lăsa să se sacrifice în continuare. Deocamdată, nu aveam ce face altceva, decât să-mi scot grijile din minte. Mi-am legat părul în coadă de războinic, drept pe care consideram că îl merit din plin, şi mi-am

îndreptat faţa tunicii albastre. Îmi era cam strâmtă la umeri, dar toate hainele mele mă strângeau în ultima vreme. Am plecat.

Pe coridorul din faţa încăperilor regelui Shrewd m-am întâlnit cu Verity şi cu Kettricken, care veneau braţ la braţ. Nu-i mai văzusem niciodată apărând aşa. Iată-l, dintr-odată, viitor rege, alături de regina lui. Prinţul era îmbrăcat în robă de ceremonie verde închis. O bandă brodată cu căpriori stilizaţi îi împodobea mânecile şi tivul. Pe frunte avea diadema de argint cu giuvaierul albastru, însemnul viitorului rege. N-o mai purtase de multă vreme. Kettricken era îmbrăcată în alb cu violet, cum o făcea deseori. Haina ei violetă era simplă, mânecile erau croite scurte şi largi, ca să se vadă mânecile albe mai înguste şi mai lungi de dedesubt. Se împodobise cu bijuteriile primite de la Verity, iar părul bălai îi fusese strâns într-o împletitură complicată cu o plasă argintie, presărată cu ametist. M-am oprit la vederea lor. Aveau figuri solemne. Nu puteau merge decât la Shrewd.

M-am prezentat ceremonios şi l-am anunţat prudent pe Verity că mă chemase regele.

— Nu, îmi spuse Verity blând. Eu te-am chemat să te prezinţi la rege. Împreună cu Kettricken şi cu mine. Vreau să fii martor.

Mi se luă o piatră de pe inimă. Deci nu despre Celerity era vorba.

— Martor la ce, prinţul meu? am bâiguit.

Se uită la mine ca la un prost.

— Îi voi cere permisiunea regelui să plec într-o expediţie. Să-i caut pe Străbuni şi să aduc înapoi ajutorul de care avem nevoie disperată.

— O!

Ar fi trebuit să-l observ pe pajul care, îmbrăcat în negru de sus până jos, căra un braţ de suluri şi tăbliţe. Era palid şi ţeapăn. Puteam pune rămăşag că nu mai făcuse vreo treabă formală pentru Verity, în afară de lustruitul bocancilor. Rosemary, proaspăt spălată şi purtând culorile lui Kettricken, îmi amintea de un nap alb-violet curăţat. I-am zâmbit copilei dolofane, dar ea îmi aruncă o privire serioasă.

Fără să mai piardă vremea, Verity ciocăni o dată în uşa lui Shrewd.

— Imediat! se auzi o voce.

A lui Wallace. Crăpă uşa, se uită urât afară, apoi văzu că îl ţinea la uşă pe Verity. Se văzu limpede că şovăie înainte de a deschide uşa larg.

— Sire, se fâstâci el. Nu te aşteptam. Adică nu am fost anunţat că regele va avea…

— Nu e nevoie de tine pentru asta. Poţi pleca, acum.

Verity nu expedia pe nimeni atât de rece.

— Dar… regele ar putea avea nevoie de mine… Servitorul arunca priviri disperate în toate părţile.

Se temea de ceva. Verity miji ochii.

— Dacă va fi aşa, mă voi îngriji să fii chemat. Afară, în faţa uşii. Stai acolo, în caz că te chem.

În clipa următoare, Verity făcu un pas la o parte. Am intrat în odăile regelui. Prinţul însuşi puse mâna pe clanţă şi închise uşa.

— Nu-mi place omul ăsta, remarcă el, cu voce mai puternică, pentru a fi auzit prin uşă. E un slugarnic băgăreţ şi-un linguşitor scârbos. O combinaţie foarte nefericită.

Regele nu era în salon. În timp ce Verity îl traversa, bufonul apăru brusc în pragul dormitorului. Ne privi cu ochi mari, ne zâmbi larg, într-o izbucnire de bucurie, apoi se înclină până la podea în faţa noastră.

— Sire! Trezeşte-te! E aşa cum ţi-am spus, au sosit menestrelii!

— Bufonule, mormăi Verity, dar bine intenţionat.

Trecu foarte aproape de el, ferindu-se de încercările lui de a-i săruta poala robei. Kettricken duse mâna la gură ca să-şi ascundă zâmbetul şi-l urmă pe Verity. Bufonul întinse iute piciorul, mai-mai să-mi pună piedică. L-am evitat, dar mi-am făcut intrarea stângaci, gata să mă ciocnesc de Kettricken. Bufonul zâmbi larg şi se strâmbă la mine, apoi făcu o tumbă până la patul regelui. Ridică braţul bătrânului şi-l bătu cu blândeţe.

— Maiestate? Maiestate? Ai musafiri.

În pat, Shrewd se frământă uşor şi trase dintr-odată aer adânc în piept.

— Ce-i asta? Cine-i aici? Verity? Trage draperiile, bufonule, nu văd nimic. Regină Kettricken? Ce-i asta? Fitz! Despre ce e vorba?

Vorbea cu glas stins, uşor plângăcios, dar era mai bine decât mă aşteptasem. Când bufonul trase draperiile şi-i aranja pernele la spate, m-am trezit în faţa unui bărbat mai bătrân decât Chade. Cei doi semănau tot mai mult pe măsură ce Shrewd îmbătrânea.

Carnea de pe faţă i se lăsase, dezvăluind aceeaşi linie a frunţii şi pometi ca ai fratelui său bastard. Ochii îi fugeau vioi, dar plictisiţi. Arăta mai bine decât ultima oară. Se ridică mai sus în şezut ca să ne vadă.

— Ei, despre ce e vorba? întrebă, plimbându-şi privirea de la unul la altul.

Verity se înclină adânc, ceremonios, iar Kettricken îi făcu o reverenţă. Eu am procedat cum ştiam că mi se cere: m-am lăsat într-un genunchi şi am rămas aşa, cu capul plecat. Totuşi, am reuşit să arunc o privire în sus când începu să vorbească Verity:

— Rege Shrewd. Tată. Am venit să-ţi cer voie să preiau o îndatorire.

— Şi care e aceasta? întrebă suveranul ţâfnos.

Verity înălţă capul pentru a-şi privi tatăl în ochi.

— Vreau să plec din Buckkeep cu un grup de oameni aleşi, ca să încerc să urmez aceeaşi cale ca regele Wisdom cu mult timp în urmă. Vreau să călătoresc în iarna aceasta în Ţinutul Ploilor Sălbatice, dincolo de Regatul Munţilor, să-i găsesc pe Străbuni şi să le cer să-şi respecte promisiunea făcută strămoşului nostru.

Un dram de nedumerire îşi găsi loc pe chipul lui Shrewd. Se împinse mai sus pe pat şi-şi clătină picioarele peste marginea lui.

— Bufonule. Adu vin. Fitz, scoală-te şi ajută-l. Kettricken, draga mea, fii drăguţă şi dă-mi braţul, să mă aşez pe scaunul de lângă foc. Verity, adu măsuţa de lângă fereastră. Te rog.

Terminând cu poruncile, Shrewd sparse atmosfera ceremonioasă. Kettricken îl ajută cu o familiaritate care îmi arătă că între ei există o legătură strânsă. Bufonul ţopăi la dulapul din salon după pahare, lăsându-mă pe mine să aleg o sticlă din mica rezervă păstrată de rege în camera lui. Sticlele erau pline de praf, de parcă nu s-ar fi atins de ele de cine ştie când. Oare care era sursa lui Wallace? Măcar era ordine în cameră. Mult mai bine decât înainte de Festivalul Iernii. Afumătoarele de fumariţă, care mă tulburaseră atât de tare, stăteau reci într-un colţ. Iar în seara aceasta regelui părea să-i fi revenit judecata.

Bufonul îl ajută pe monarh să se îmbrace cu o robă groasă de lână şi îngenunche să-i pună papucii. Shrewd se aşeză pe scaun lângă foc şi-şi puse paharul pe masă, lângă cot. Mai bătrân. Mult mai bătrân. Dar regele căruia îi raportasem de atâtea ori în tinereţea mea ţinea încă un consiliu sub ochii mei. Dintr-odată, mi-am dorit să fi fost eu acela care să vorbească atunci. Acest bătrân cu ochi ageri ar putea să-mi asculte motivele pentru care voiam să mă însor cu Molly. Şi iarăşi am simţit cum furia mi se îndreaptă spre Wallace, din cauza obiceiurilor pe care i le făcuse suveranului meu.

Dar nu venise vremea mea. În ciuda familiarităţii regelui, Verity şi Kettricken stăteau încordaţi ca arcul. Bufonul şi cu mine

am adus scaune, pentru ca ei să se aşeze de o parte şi de alta a lui Shrewd. M-am postat în spatele prinţului şi am aşteptat.

— Vorbeşte cât mai simplu, îi ceru Shrewd lui Verity, iar acesta se conformă.

Sulurile lui Kettricken fură desfăcute pe rând, iar prinţul citi cu glas tare fragmentele grăitoare. Harta veche fu studiată îndelung. La început, Shrewd nu făcu decât să pună întrebări, fără să comenteze sau să tragă concluzii, până când nu se convinse că a aflat toate informaţiile. Bufonul stătea lângă el şi fie îmi arunca priviri strălucitoare, fie se strâmba la pajul lui Verity, încercând să smulgă un zâmbet de pe chipul băiatului împietrit. Mai degrabă cred că l-a speriat. Rosemary uită complet unde se află şi plecă să se joace cu ciucurii de la draperiile patului.

Când Verity termină de vorbit, iar Kettricken făcu şi ea câteva observaţii, regele se propti cu spatele de spătarul scaunului. Goli ultima picătură de vin, apoi întinse paharul bufonului, ca să i-l umple. Sorbi o înghiţitură, oftă, apoi clătină din cap.

— Nu. Sunt prea multe poveşti cu zâne pentru copii ca să te apuci de treaba asta acum, Verity. Mi-ai arătat destule ca să mă convingi că merită să trimiţi un mesager acolo. Un om ales de tine, cu alaiul potrivit, daruri şi scrisori de la tine şi de la mine, dovadă că a sosit acolo la porunca noastră. Dar tu, viitorul rege? Nu. Nu avem resursele necesare acum. Regal a venit la mine mai devreme astăzi să se plângă de banii daţi pe navele care se construiesc, pe întărirea turnurilor din Insula Cornului. Banii se împuţinează. Şi poporul nu s-ar simţi în siguranţă dacă ai pleca din oraş.

— Dar nu fug, plec într-o expediţie. Una al cărei ţel e siguranţa lui. Şi o las aici pe viitoarea mea regină, să mă reprezinte cât sunt plecat. Nu mă gândesc la o caravană cu menestreli, bucătărese şi corturi brodate, domnule. Am călători pe drumuri înzăpezite, am merge în inima iernii. Aş lua un grup de soldaţi şi aş merge ca soldaţii. Cum am făcut întotdeauna.

— Şi crezi că aşa îi vei impresiona pe Străbuni? Dacă ai să-i găseşti? Dacă au existat vreodată?

— Legenda spune că regele Wisdom a plecat de unul singur. Cred că Străbunii au existat şi că i-a găsit. Dacă voi da greş, mă voi întoarce la Meşteşug şi la navele mele de război. Ce am avea de pierdut? Dacă voi reuşi, mă voi întoarce cu un aliat puternic.

— Şi dacă mori căutându-i? întrebă Shrewd întristat.

Verity dădu să-i răspundă. Dar nu apucă să deschidă gura, că se trânti uşa salonului şi Regal intră valvârtej, tot roşu la faţă.

— Ce se întâmplă aici? De ce nu am fost anunţat despre acest consiliu?

Îmi aruncă o privire veninoasă. În spatele lui, Wallace vârî capul pe după uşă.

Verity îşi permise un surâs discret.

— Dacă nu ai fost anunţat de spionii tăi, cum de eşti aici? Dojeneşte-i pe ei că nu ai aflat mai repede, nu pe mine.

Capul lui Wallace dispăru într-o clipă.

— Tată, vreau să ştiu ce se întâmplă aici!

Regal mai avea puţin şi bătea din picior. În spatele lui Shrewd, bufonul îi imita expresia feţei. Pajul lui Verity zâmbi şi el, în sfârşit, dar apoi făcu ochii mari şi reveni la figura serioasă. Regele Shrewd i se adresă lui Verity:

— Ai vreun motiv pentru care l-ai exclus pe Regal din această discuţie?

— Nu am crezut că-l priveşte. O mică pauză. Şi am vrut să fiu sigur că hotărârea pe care o vei lua va fi numai a ta.

Verity, credincios numelui său. Regal îşi ieşi din fire şi se albi pe la nări, dar Shrewd ridică braţul să-l potolească. Îi vorbi din nou lui Verity:

— Nu-l priveşte? Dar pe umerii cui ar cădea mantia regală, cât tu ai fi plecat?

Privirea lui Verity îngheţă.

— Viitoarea mea regină mi-ar reprezenta domnia, bineînţeles. Iar mantia regală o porţi tu, regele meu.

— Dar dacă nu te-ai întoarce...

— Sunt convins că fratele meu s-ar putea adapta situaţiei cât ai clipi din ochi.

Verity nu se obosi să-şi ascundă dezgustul din glas. Am ştiut atunci cât îi otrăviseră sufletul uneltirile lui Regal. Oricât de apropiaţi ar fi fost în copilărie, nu mai rămăsese nici urmă din legătura lor. Acum erau rivali şi nimic altceva. Shrewd îi simţise şi el dezgustul, eram sigur. Oare fusese surprins? Dacă fusese cât de cât mirat, nu o arătase.

În ce-l priveşte pe Regal, ciuli imediat urechile când se pomeni de plecarea lui Verity. Acum se agita ca un câine flămând cerşind la masă. Vorbi cu o secundă prea repede ca să-şi strecoare în cuvinte orice urmă de sinceritate:

— Dacă s-ar deranja cineva să-mi explice unde pleacă Verity, poate că aş hotărî singur ce anume sunt gata să preiau.

Verity îşi muşcă limba. Senin şi tăcut, se uită la tatăl său.

— Fratele tău – vorbele îmi zgâriară urechile – vrea să-i dau voie să plece într-o expediţie. Vrea să meargă, cât de curând, pe Tărâmul Ploilor Sălbatice, dincolo de Regatul Munţilor. Să-i caute pe Străbuni şi să obţină de la ei ajutorul care ni s-a promis cândva.

Regal făcu nişte ochi de bufniţă. Ori nu era capabil să creadă în existenţa Străbunilor, ori nu-i venea să creadă ce noroc îl lovise. Îşi linse buzele.

— Desigur, eu i-am interzis, îi spuse Shrewd, urmărindu-l cu privirea.

— Dar de ce? întrebă Regal. Doar trebuie avute în vedere toate posibilităţile…

— Banii nu ne-o permit. Nu mi-ai spus chiar tu, acum câteva ceasuri, că banii daţi pe construirea şi înzestrarea navelor şi pe echipaje ne-au secătuit vistieria?

Ochii lui Regal sclipiră iute ca limba şarpelui.

— Dar între timp am primit rapoartele despre restul recoltei, tată. Nu ştiusem că vor fi atât de bune. S-ar putea găsi bani. Dacă vrea să călătorească modest.

Verity pufni.

— Mulţumesc pentru grijă, Regal. Nu mi-am dat seama că astfel de hotărâri ţin de preocupările tale.

— Nu fac decât să-i dau regelui sfaturi, cum faci şi tu, sublinie degrabă fratele său.

— Nu crezi că a trimite un emisar ar fi cel mai potrivit lucru? îl testă Shrewd. Ce va zice lumea dacă viitorul rege pleacă din Buckkeep pe asemenea vremuri şi cu o asemenea însărcinare?

— Un emisar? Regal se prefăcu că se gândeşte. Nu cred. Nu pentru câte trebuie noi să cerem. Nu spun legendele că regele Wisdom a plecat el însuşi? Ce ştim noi despre Străbunii ăştia? Îndrăznim să riscăm să trimitem un servitor, ca să-i jignim? În ce priveşte plecarea lui Verity din Buckkeep… tu eşti regele şi eşti încă aici. Cum ar fi şi soţia lui.

— Regina lui, mormăi Verity, dar Regal continuă să vorbească.

— Şi eu. Buckkeep nu ar fi deloc părăsit. Iar însărcinarea? Ar putea stârni imaginaţia oamenilor. Sau, dacă preferi, putem ţine secret motivul plecării. Ar putea fi o simplă vizită la aliaţii noştri munteni. Mai ales dacă pleacă şi soţia lui.

— Regina mea rămâne aici. Verity folosi titlul intenţionat. Să-mi reprezinte domnia. Şi să-mi apere interesele.

— Nu ai încredere în tatăl nostru? îl întrebă Regal binevoitor.

Verity îşi muşcă limba şi se uită la bătrânul aşezat lângă foc. Întrebarea din privirea lui era limpede pentru oricine voia s-o

vadă: pot avea încredere în tine? Dar Shrewd, fără a-şi dezminţi numele, răspunse cu o altă întrebare:

— Ai auzit părerea prinţului Regal despre această însărcinare. Şi pe a mea. Pe a ta o ştii prea bine. Ţinând cont de această discuţie, ce doreşti să faci acum?

L-am binecuvântat pe Verity atunci, pentru că şi-a îndreptat privirea numai spre Kettricken. Nu au mişcat din cap, nu au schimbat şoapte între ei. Dar prinţul s-a întors apoi către tatăl lui cu încuviinţarea ei.

— Doresc să merg în Ţinutul Ploilor Sălbatice, dincolo de Regatul Munţilor. Şi vreau să plec cât mai repede cu putinţă.

Când regele Shrewd încuviinţă încet din cap, inima mi se făcu cât un purice. Dar în spatele său, bufonul făcu câteva tumbe prin cameră, apoi reveni la loc, stând atent lângă scaun, de parcă nici nu s-ar fi mişcat de acolo. Regal se tulbură din cauza asta. Însă când Verity îngenunche să-i sărute mâna lui Shrewd şi să-i mulţumească pentru încuviinţare, gura fratelui său se lăţi într-un zâmbet larg cât să înghită un rechin.

Nu mai rămăsese prea mult de discutat. Verity voia să plece peste şapte zile. Shrewd fu de acord. Prinţul voia să-şi aleagă singur însoţitorii. Shrewd acceptă şi asta, deşi Regal căzu pe gânduri. Eu n-am fost mulţumit când regele ne-a expediat pe toţi şi Regal a rămas să stea de vorbă cu Wallace în salon, în timp ce noi ieşeam unul câte unul. M-am întrebat dacă Chade îmi va da voie să-l omor pe Wallace. Îmi interzisese deja să-i vin de hac lui Regal, iar eu îi promisesem regelui că nu o voi face. Dar Wallace nu se bucura de o asemenea protecţie.

Pe coridor, Verity îmi mulţumi scurt. Am îndrăznit să-l întreb de ce voise să fiu şi eu acolo.

— Ca să fii martor, îmi răspunse el amărât. Să fii martor înseamnă mai mult decât să auzi de la alţii ce s-a întâmplat. Să ţii minte toate cuvintele care s-au rostit… ca să nu fie uitate.

Am ştiut că Chade avea să mă cheme la el la noapte.

Dar nu am rezistat să nu merg la Molly. Văzându-l pe rege aşa cum trebuie să fie un rege, mi-a reînviat speranţa. Mi-am promis că îi voi face o vizită scurtă, doar cât să-i vorbesc, să-i spun cât preţuiam ce făcea. Mă voi întoarce în camera mea înainte de orele mici ale dimineţii, când îi plăcea lui Chade să discutăm.

Am bătut pe furiş la uşa ei; mi-a deschis repede. Probabil că a simţit cât de înflăcărat sunt, pentru că mi-a căzut imediat în braţe, fără întrebări sau reţineri. I-am mângâiat părul lucios, m-am uitat în ochii ei. Pasiunea s-a ridicat în mine cum se umflă un pârâu

primăvara, măturând în cale rămăşiţele iernii. Intenţiile mele de a sta de vorbă pe îndelete s-au topit. Molly a rămas cu răsuflarea tăiată când am strâns-o la piept, apoi s-a abandonat în braţele mele.

Parcă trecuseră luni, nu zile, de când fuseserăm împreună ultima oară. Când m-a sărutat cu pasiune, m-am simţit ciudat, nu ştiam sigur de ce mă dorea. Era atât de tânără şi de frumoasă! Mi se părea o îngâmfare să cred că dorea pe cineva atât de zdruncinat şi de ponosit ca mine. N-a lăsat îndoielile să mă cuprindă, ci m-a tras peste ea fără să mai stea pe gânduri. În desfătarea noastră, am recunoscut, în sfârşit, dragostea adevărată în ochii ei albaştri. Am slăvit pasiunea cu care m-a tras către ea şi m-a strâns în braţele ei palide, puternice. Mai târziu, mi-au venit în minte sclipiri de păr de aur răsfirate pe o pernă, miresme de lemn-dulce şi dulceaţa-muntelui pe piele, până şi felul în care-şi dădea capul pe spate când îşi murmura plăcerea.

După aceea, Molly mi-a şoptit uluită că înflăcărarea făcuse din mine alt bărbat. Stătea cu capul pe pieptul meu. Am tăcut şi i-am mângâiat părul negru, mirosind a plantele ei. Cimbru şi levănţică. Am închis ochii. Ştiam că-mi păzisem bine gândurile. Devenise de mult un obicei când eram cu Molly.

Verity însă nu se ferise.

Nu am vrut să se întâmple ce s-a întâmplat. Mă îndoiesc că a vrut cineva. Am sperat să fiu singurul care a simţit totul. Dacă ar fi aşa, nu s-ar întâmpla niciun rău, câtă vreme nu spuneam o vorbă. Cât timp îmi scoteam din minte gura cea dulce a lui Kettricken şi pielea ei albă, albă şi moale.

19

MESAJE

Viitorul rege Verity a plecat din Buckkeep la începutul iernii, în cel de-al treilea an de război cu Corăbiile Roşii. A luat cu el un grup mic de bărbaţi aleşi de el însuşi, care să-l însoţească în expediţie, precum şi garda lui personală, care să călătorească alături de el până în Regatul Munţilor şi să rămână acolo, aşteptându-i întoarcerea. După socoteala lui Verity, o expediţie mai mică avea nevoie de mai puţine bagaje, iar călătoria prin munţi iarna îi cerea să ducă toată rezerva de hrană cu el. Prinţul a mai hotărât că nu voia să le dea Străbunilor impresia de alai ostăşesc. Misiunea lui a fost dezvăluită numai câtorva oameni, în afară de însoţitorii lui. De ochii lumii, mergea în Regatul Munţilor ca să discute cu tatăl reginei, regele Eyod, despre un posibil sprijin militar împotriva Corăbiilor Roşii.

Dintre cei rugaţi să-l însoţească, merită amintiţi câţiva. Hod, maestra armelor din Buckkeep, a fost printre primii aleşi. Nu o întrecea nimeni la tactică în tot ţinutul şi mânuia armele cu dibăcie neîntrecută, în ciuda vârstei. Charim, servitorul personal al lui Verity, îl slujea de atâţia ani şi-l însoţise în atâtea campanii, încât niciunuia dintre ei nu le-a trecut prin minte să-l lase acasă. Chestnut, castaniu precum numele său, făcea parte din garda militară a lui Verity de zece ani. Îşi pierduse un ochi şi o ureche, dar era la fel de sprinten ca orice bărbat. Keef şi Kef gemeni, membri vechi ai gărzii de onoare a prinţului, ca şi Chestnut, au fost şi ei aleşi. Încă unul, Burrich pe nume, şeful grajdurilor din Buckkeep, s-a alăturat alaiului de bunăvoie. Când s-au ridicat voci împotriva plecării lui, a subliniat că lăsa grajdurile pe mâini bune şi că alaiul avea nevoie de cineva care să se pricepă la animale, ca să le treacă cu bine prin munţi în toiul iernii. A mai subliniat că era vraci priceput şi avea experienţă ca om al regelui – fusese

mâna dreaptă a prinţului Chivalry –, dar acest lucru doar puţini îl cunoşteau.

Cu o seară înainte de plecare, Verity m-a chemat în cabinetul lui.

— Nu eşti de acord cu asta, nu-i aşa? Crezi că o să fac calea mânzului, mă întâmpină el.

Nu mi-am putut reţine zâmbetul. Fără să ştie, dăduse glas întocmai gândurilor mele.

— Mă tem că am îndoieli serioase, l-am aprobat, prevăzător.

— Şi eu. Dar ce mi-a mai rămas? Măcar am ocazia să fac ceva eu însumi. Nu numai să stau în turnul acela blestemat şi să las Meşteşugul să mă doboare.

Copiase cu multă migală harta lui Kettricken în ultimele zile. O strânse sul sub ochii mei şi o făcu să alunece într-un tub de piele. Eram uimit cât de mult se schimbase într-o săptămână. Era tot cărunt, cu trupul slăbit şi gârbovit după luni întregi de stat pe scaun, dar se mişca vioi şi atât el, cât şi Kettricken onoraseră coridorul cel mare în fiecare seară după luarea hotărârii de a pleca. Fusese o adevărată plăcere să-l văd că are poftă de mâncare şi că zăboveşte la un pahar de vin, în vreme ce Mellow sau alt menestrel ne distrează pe toţi. Afecţiunea reînnoită dintre Kettricken şi el era o altă plăcere redescoperită. Regina rareori îşi lua ochii de la domnul ei când stăteau la masă. Cât menestrelii cântau, mâna ei se proptea de spatele braţului său. Sclipea în prezenţa lui ca o flacără de lumânare. Oricât îmi ferecam mintea, tot ştiam ce nopţi încântătoare petrec împreună. Încercasem să mă ascund de pasiunea lor, cufundându-mă în dragostea lui Molly. Am ajuns să mă simt vinovat că Molly era atât de mulţumită de ardoarea mea renăscută. Cum s-ar simţi dacă ar şti că pofta nu era a mea în întregime?

Meşteşug. Fusesem prevenit de puterea şi capcanele lui, de forţa cu care atrage omul şi-l secătuieşte, lăsându-i doar foamea de a-l folosi. Despre capcana aceasta nu mă prevenise nimeni. Într-un fel, de-abia aşteptam să plece Verity, ca să-mi regăsesc sufletul dintotdeauna.

— Ceea ce faci în turn nu e o sarcină neînsemnată. Dacă oamenii ar fi în stare să înţeleagă cum îţi pierzi vlaga pentru ei...

— Aşa cum înţelegi tu. Am devenit mai apropiaţi în vara asta, băiete. Mai apropiaţi decât am crezut că e posibil. Eşti mai aproape de mine decât oricine de când a murit tatăl tău.

Mai apropiat decât îţi închipui, prinţul meu. Dar nu am dat glas gândului.

— Aşa este.

— Vreau să te rog un lucru. De fapt, două.

— Ştii că nu te voi refuza.

— Să nu spui asta niciodată cu uşurinţă. Primul este să ai grijă de doamna mea. S-a mai învăţat cu obiceiurile din Buckkeep, dar e încă foarte naivă. Păzeşte-o până mă întorc.

— Nici nu e nevoie să mi-o ceri, prinţul meu.

— Al doilea lucru. Inspiră adânc şi respiră cu un oftat. Vreau să încerc să fiu aici, în mintea ta. Cât de mult se poate.

— Prinţul meu.

Am ezitat. Avea dreptate. Nu era un lucru pe care voiam să i-l garantez. Dar îl promisesem deja. Ştiam că, de dragul regatului, aşa era înţelept să procedez. Dar cu mine cum rămânea? Deja simţeam că mi se tocesc graniţele în prezenţa puternică a lui Verity. Nu vorbeam de o legătură de un ceas, două, nici de câteva zile, ci de săptămâni, poate de luni de zile. M-am întrebat dacă aşa păţeau şi iniţiaţii în Meşteşug, dacă în cele din urmă nu mai aveau o viaţă a lor.

— Dar grupul tău de iniţiaţi? am întrebat încet.

— Ce-i cu ei? mă repezi. Îi las aici, în turnuri şi pe corăbii, deocamdată. Orice mesaje trebuie să trimită, le pot direcţiona spre Serene. În lipsa mea, ea le va duce lui Shrewd. Dacă află ceva ce consideră că trebuie să ştiu neapărat, mă pot cerceta cu Meşteşugul. Tăcu o clipă. Alt fel de informaţii voi căuta eu prin tine. Lucruri care vreau să rămână o taină.

Veşti despre regina lui, mi-am închipuit. Cum se foloseşte Regal de puterea lui, în absenţa fratelui său. Bârfe şi comploturi. Într-un fel, lucruri neînsemnate. În altul, amănunte care îi întăreau tronul. Mi-am dorit, a mia oară, să fi putut întrebuinţa Meşteşugul după voia mea. Dacă aş fi avut această deprindere, Verity nu ar fi fost obligat să-mi ceară aşa ceva. L-aş fi putut căuta oricând. Dar, altfel stând lucrurile, legătura mintală impusă prin atingere, păstrată de noi pe timpul verii, era singura noastră şansă. Prin ea, Verity putea afla ce se întâmplă la Buckkeep când voia, iar eu primeam instrucţiuni de la el. Am şovăit, dar el ştia deja că voi accepta. Din devotament pentru el şi pentru cele Şase Ducate, mi-am zis. Nu pentru că mă ardea Meşteşugul. L-am privit în ochi.

— O voi face.

— Ştiind bine că aşa începe, spuse el.

Nu era o întrebare. Atât de bine ne citeam deja unul pe altul. Nu aştepta un răspuns de la mine.

— Voi fi cât se poate de discret, îmi promise.

M-am dus la el. Ridică braţul şi mi-l puse pe umăr. Verity era din nou cu mine, cum nu mai fusese, în mod conştient, din ziua aceea în care, în cabinetul lui, îmi poruncise să-mi ferec mintea.

Ziua plecării a fost frumoasă, cam rece, dar cu cer senin. Respectându-şi promisiunea, Verity adunase numai cele strict necesare pentru expediţie. În dimineaţa următoare consiliului, fuseseră trimişi călăreţi înaintea lui, ca să se îngrijească de provizii şi loc de popas în oraşele prin care avea să treacă. Astfel va putea străbate aproape tot ţinutul celor Şase Ducate repede şi fără prea multe bagaje.

Când a pornit expediţia, în răcoarea dimineţii, din toată mulţimea, numai eu nu mi-am luat rămas-bun de la Verity. S-a cuibărit în mintea mea, mic şi tăcut, ca o sămânţă aşteptând primăvara. Neobservat ca Ochi Întunecaţi. Kettricken preferase să urmărească plecarea dintre zidurile reci ale Grădinii Reginei. Îşi luase rămas-bun de la el mai devreme şi alesese acel loc pentru că nu voia să-i fie înţelese greşit lacrimile dacă îi venea să plângă. Am stat lângă ea şi am îndurat ecoul sentimentelor pe care le împărtăşiseră săptămâna trecută. Mă bucuram pentru ea, dar mă şi întristam că pierde atât de repede ceea ce de-abia a câştigat. Cai şi oameni, animale de povară şi flamuri trecură, în cele din urmă, prin spatele unui umăr de deal şi dispărură din vedere. Atunci am avut o senzaţie care-mi trimise un fior pe şira spinării. Kettricken îl cerceta pe Verity cu Harul. Foarte slab, e-adevărat, dar suficient ca, în inima mea, Ochi Întunecaţi să se alarmeze, cu ochi sticloşi, şi să întrebe: *Ce-i asta?*

Nimic. Nimic care să ne privească pe noi, am adăugat. *Vom vâna împreună curând, frate, cum nu am mai vânat de mult.*

Timp de câteva zile după plecarea alaiului, aproape că am reuşit să-mi văd de viaţă. Mă îngrozise gândul că Burrich îl însoţea pe Verity. Am înţeles ce-l mâna să-şi urmeze viitorul rege, dar mă nelinişteau primejdiile care mă păşteau, cu amândoi plecaţi. Asta îmi spunea despre mine multe lucruri pe care nu voiam să le ştiu. Partea bună era că, Burrich fiind plecat şi Verity ghemuindu-se în mine, Ochi Întunecaţi şi cu mine puteam să ne folosim de Har fără să ne temem de nimeni. Străbăteam împreună kilometri întregi departe de turn aproape în fiecare dimineaţă. În zilele în care îi căutam pe neoameni, o călăream pe Cenuşia, dar ea nu se simţea liniştită în preajma lupului. După o vreme, neoamenii s-au

împuţinat simţitor şi n-au mai apărut alţii. Am început să vânăm pentru noi. Atunci mergeam pe jos, pentru că aşa ne simţeam mai apropiaţi. Ochi Întunecaţi încuviinţa desăvârşirea trupului meu peste vară. În iarna aceea, pentru prima oară de când mă otrăvise Regal, m-am simţit din nou în deplinătatea forţelor. Dimineţile de vânătoare sprintenă şi nopţile intense petrecute cu Molly ar fi îndestulat viaţa oricărui bărbat. Asemenea lucruri mărunte îţi aduc mari satisfacţii.

Cred că îmi doream ca viaţa mea să rămână la fel de simplă şi împlinită. Am încercat să ignor primejdiile. Vremea care se încăpăţâna să rămână frumoasă, mi-am zis, îi asigura lui Verity un început bun de călătorie. Mi-am scos din minte teama de posibilele raiduri de la sfârşit de anotimp, acum că eram atât de neapăraţi. L-am evitat şi pe Regal, şi lanţul de petreceri puse la cale pe neaşteptate, care umpleau turnul cu adepţii lui şi ţineau lumânările aprinse până noaptea târziu în coridorul cel mare. Serene şi Justin se arătau şi ei mult mai des prin Buckkeep.

Nu intram niciodată unde se aflau ei, dar le simţeam săgeţile otrăvite din ochi. Am început să evit camera comună seara, pentru că dădeam fie peste ei, fie peste musafirii lui Regal, veniţi să ne aglomereze curtea pe timp de iarnă.

Verity nu plecase nici de două zile când am auzit zvonuri că adevăratul scop al expediţiei sale era căutarea Străbunilor. Nu-l puteam învinui pe Regal pentru ele. Oamenii aleşi de Verity ştiau care era adevărata lor misiune. Burrich o ghicise singur. Dacă reuşise el, atunci sigur reuşiseră şi alţii care nu-şi puseseră lacăt la gură. Dar când am auzit doi băieţi de la bucătărie râzând de „nebunia regelui Wisdom şi legenda prinţului Verity”, am bănuit că bătaia de joc era mâna lui Regal. Meşteşugul îl transformase pe Verity într-un pustnic. Oamenii se întrebau ce tot face singur în turn atâta vreme. Adică ştiau că se dedică Meşteşugului, dar nu era un subiect destul de savuros ca să aibă ce bârfi pe seama lui. Privirea lui preocupată, orele ciudate la care mânca şi se odihnea şi umbla ca o stafie prin castel când ceilalţi dormeau le dădeau apă la moară bârfitorilor. Îşi pierduse prinţul minţile şi pornise să bată drumurile de pomană? Zvonurile se înmulţeau şi Regal punea paie pe foc. Găsea prilejuri şi pretexte pentru tot soiul de ospeţe şi adunări cu nobilii săi. Regele Shrewd rareori se simţea destul de întremat ca să ia parte la ele, iar lui Kettricken nu-i plăcea tovărăşia viclenilor cu care se însoţea Regal. Eu eram destul de înţelept să mă ţin deoparte. Numai de faţă cu Chade protestam la adresa petrecerilor scumpe, în condiţiile în care Regal insistase că

de-abia se găsiseră bani pentru expediţia lui Verity. Chade doar clătina din cap.

Bătrânul îşi fereca gura tot mai mult în ultima vreme, chiar şi în faţa mea. Aveam senzaţia tulburătoare că îmi ascunde ceva. Secretele nu erau ceva neobişnuit. Bătrânul asasin era un sac burduşit de taine. Pur şi simplu nu puteam scăpa de sentimentul că secretul de acum mă privea direct pe mine. Nu l-am putut întreba pe şleau, dar l-am urmărit. Masa lui de lucru arăta foarte folosită când nu eram eu prin preajmă. Şi mai ciudat, urmele activităţilor sale erau înlăturate meticulos ori de câte ori mă chema la el. Straniu. Ani de zile curăţasem după el şi „bucătăritul" lui. Faptul că făcea singur ordine însemna fie că mă mustra cu asprime, fie că ascundea ceea ce făcea.

Neputând rezista ispitei, îl urmăream de câte ori puteam. Nu i-am aflat secretul, dar am văzut multe lucruri care înainte îmi scăpaseră. Chade îmbătrânea, încheieturile sale înţepenite de vremea rece nu se mai întindeau seara, la căldura focului. Era fratele vitreg mai mare al lui Shrewd, un bastard, ca şi mine, şi, în ciuda anchilozării, tot el părea mai tânăr. Dar acum ţinea pergamentele mai departe de ochi când le citea şi evita să ridice mâna deasupra capului. Mă durea să observ aceste schimbări, cum mă durea să ştiu că îmi ascunde ceva.

Într-o dimineaţă, la douăzeci şi trei de zile după plecarea lui Verity, întorcându-mă de la vânătoarea cu Ochi Întunecaţi am găsit turnul cuprins de agitaţie.

Mi-a dat impresia unui muşuroi de furnici neastâmpărate, dar fără stăruinţa lor. M-am dus glonţ la Sara, bucătăreasa, şi am întrebat-o ce se întâmplase. În orice turn, bucătăria e moara în care se macină zvonurile, întrecută numai de camera gărzilor. De obicei, la Buckkeep, bârfele din bucătărie se apropiau mai mult de adevăr.

— A venit un călăreţ cu calul gata să-şi dea duhul. A zis că a fost un raid la Ferry. Aproape tot oraşul a fost trecut prin flăcări. Şaptezeci au ajuns neoameni. Câţi morţi, nu se ştie încă. Şi o să mai moară, rămaşi fără acoperiş pe frigul ăsta. Trei corăbii cu piraţi, a zis băiatul. S-a dus direct la prinţul Regal şi i-a dat raportul. Prinţul l-a trimis aici ca să primească de mâncare; acuma e-n camera gărzilor, doarme. Băiatul ăsta a bătut singur tot drumul, adăugă bucătăreasa în şoaptă. A luat cai odihniţi din oraşele prin care a trecut, venind în josul ţărmului, dar nu a lăsat pe nimeni să ducă mesajul în locul lui. Mi-a zis că s-a aşteptat la

fiecare pas să vadă întăriri pornind spre Ferry, să-i spună cineva că navele cu ajutoare au pornit deja într-acolo. Dar n-a auzit nimic.

— De la Ferry? Atunci sunt cel puţin cinci zile de când s-a întâmplat. De ce nu s-au aprins focurile de semnalizare? am întrebat. Sau de ce nu s-au trimis păsările mesagere la Gull şi Seal Bay? Viitorul rege, Verity, a lăsat în zonă o navă de patrulare. Ea ar fi trebuit să vadă focurile din Gull şi Ferry. Iar în Turnul Roşu e Will, un iniţiat în Meşteşug. Ar fi trebuit să vadă flăcările. Ar fi trebuit să trimită vorbă aici, lui Serene. Cum de nu s-a aflat nimic aici, cum de noi nu ştim nimic despre asta?

Bucătăreasa vorbi şi mai încet, trântind cu subînţeles aluatul pe care-l frământa.

— Băiatul a zis că s-au aprins focurile la Ferry şi Oraşul de Gheaţă. Zice că s-au trimis păsări la Gull. Corabia n-a mai ajuns niciodată.

— Atunci noi cum de nu am aflat?

Am respirat adânc, tremurat, şi mi-am stăpânit furia inutilă. L-am simţit pe Verity fremătând vag de îngrijorare. Prea vag. Legătura noastră slăbea tocmai când trebuia să fie mai puternică.

— Bănuiesc că nu mai are rost să întreb. Ce a făcut Regal? L-a trimis pe *Rurisk?* Aş vrea să fi fost aici, să plec şi eu.

Bucătăreasa pufni şi se opri să mai frământe puţin aluatul.

— Atunci, du-te, nu-i târziu. Nu s-a făcut nimic, adică eu n-am auzit. Nimeni nu a fost trimis, nimeni nu e trimis acum. Nimeni. Ştii că nu-mi plac bârfele, Fitz, dar se zvoneşte că Regal ar fi ştiut de atac. Când a venit băiatul, o, ce drăguţ a fost prinţul, ce îngăduitor, de parcă voia să topească inima vreunei cucoane. Mâncare, o manta nouă, un săculeţ drept răsplată. Dar i-a zis băiatului că acum e prea târziu. Piraţii vor fi plecat de mult. N-are rost să trimită o corabie acum, nici soldaţi.

— Prea târziu să lupte cu piraţii, poate. Dar cei ucişi de vâlvătăi în Ferry? Un grup de muncitori să ajute la repararea caselor, nişte căruţe cu mâncare…

— A zis că nu-s bani pentru asta. Bucătăreasa rosti răspicat fiecare cuvânt. Începu să facă din aluat cornuri şi să le trântească pe rând, ca să se umfle. Zice că vistieria a fost secătuită de construirea corăbiilor şi de pregătirea echipajelor. A zis că Verity a luat puţinul rămas ca să plece în căutarea Străbunilor.

Tot dispreţul din lume adunat în ultimul cuvânt. Bucătăreasa se opri să se şteargă pe mâini de şorţ.

— Pe urmă a zis că-i pare rău. Foarte rău.

Furia se dezlănţui rece în mine. Am bătut-o pe bucătăreasă prieteneşte pe umăr şi am asigurat-o că totul va fi bine. Ca buimac, am plecat din bucătărie şi am pornit spre cabinetul lui Verity. În faţa uşii, m-am oprit, bâjbâind. Un licăr de intenţie de la Verity. În fundul unui sertar voi găsi un colier vechi de smaralde bătute în aur. Fusese al mamei sale. Ar trebui să ajungă pentru a angaja oameni, a cumpăra cereale şi a le trimite cu ei. Am deschis uşa cabinetului şi am rămas pe loc.

Verity era dezordonat şi-şi făcuse bagajele în grabă. Charim plecase cu el; nu era aici, ca să facă ordine. Nu ei umblaseră în cabinet. Altcineva nu ar fi observat nimic neobişnuit. Însă eu am văzut camera şi cu ochii mei, şi cu ai lui Verity. Se cotrobăise prin ea. Mâna străină, oricare-ar fi fost ea, fie nu se îngrijorase că va fi prinsă, fie nu-i fusese apropiată lui Verity. Fiecare sertar era bine închis, la fel fiecare dulap. Scaunul era împins aproape de masă. Prea multă ordine. Fără speranţă, m-am dus la sertar şi l-am deschis. L-am tras afară cu totul şi m-am uitat în colţul din spate. Poate că tocmai firea dezordonată a lui Verity îl salvase. N-aş fi căutat un colier de smaralde sub o grămadă alcătuită dintr-un pinten vechi, o cataramă ruptă şi o bucată de corn, pe jumătate transformată în mâner de cuţit. Dar l-am găsit acolo, învelit într-o cârpă lucrată de mână. Mai erau câteva lucruri mici, dar valoroase, de luat din cameră. Le-am adunat nedumerit. Dacă nu fuseseră furate, atunci ce anume căutase mâna străină? Dacă nu mărunţişuri însemnate, atunci ce anume?

Am sortat meticulos şase pergamente cu hărţi şi apoi am început să iau câteva de pe perete. În timp ce înfăşuram cu grijă unul dintre ele, Kettricken intră fără zgomot în cabinet. Mulţumită Harului, o simţisem înainte de a atinge uşa, aşa că am ridicat capul s-o întâmpin deloc surprins. Am rămas neclintit sub valul de emoţii al prinţului, care mă străbătură din cap până-n picioare. La vederea ei, Verity parcă prinse puteri în mine. Era minunată, palidă şi zveltă într-o rochie albastră, de lână moale. Mi-am tras răsuflarea şi am întors privirea. Ea mă privi întrebătoare.

— Verity a vrut să ascund pergamentele astea cât e plecat. Umezeala le poate strica, iar cabinetul e rareori încălzit când el nu e aici, i-am explicat, terminând de înfăşurat pergamentul.

Kettricken încuviinţă în tăcere.

— E aşa de pustiu şi de frig aici fără el. Nu numai căminul... Nu-i simt mireasma, neorânduiala...

— Deci tu ai făcut curat? am întrebat-o, ca din întâmplare.

— Nu! Râse. Curăţenia mea îi strică bruma de ordine. Nu, rămâne totul aşa cum e, până se va întoarce. Vreau să vină acasă şi să găsească lucrurile acolo unde le-a lăsat. Arboră o expresie serioasă. Dar camera asta contează cel mai puţin. Am trimis un paj la tine de dimineaţă, dar erai plecat. Ai auzit vestea despre Ferry?

— Numai bârfele.

— Atunci ştii ce ştiu şi eu. Nu am fost chemată, spuse Kettricken rece. Apoi se întoarse spre mine şi i-am citit durerea în ochi. Am aflat de la Lady Modesty, care ştia de la servitorul lui Regal, care stătea de vorbă cu servitoarea ei. Gărzile s-au dus la Regal, să-l anunţe că a sosit mesagerul. Nu la mine ar fi trebuit să vină? Nu mă consideră regină?

— Regina mea, i-am amintit eu cu blândeţe, după lege, mesajul ar fi trebuit transmis direct lui Shrewd. Cred că aşa s-a întâmplat, iar oamenii lui Regal, care păzesc uşa regelui, au trimis după el, nu după tine.

Kettricken înălţă capul mândră.

— Atunci acest lucru trebuie schimbat. Doi pot juca jocul acela prostesc.

— Mă întreb dacă nu cumva şi alte mesaje au urmat aceeaşi cale, am meditat eu, cu glas tare.

Ochii albaştri ai reginei se făcură gri de supărare.

— Ce vrei să spui?

— Păsările mesager, focurile de semnalizare. Un mesaj trimis prin Meşteşug de Will, din Turnul Roşu, lui Serene. Măcar unul dintre aceste lucruri ar fi trebuit să ne aducă vestea că Ferry e atacat. Unul s-ar fi putut rătăci, dar toate trei?

Se albi la faţă, înţelese imediat.

— Ducele de Bearns va crede că strigătul lui de ajutor nu a fost luat în seamă. Duse mâna la gură şi şopti printre degete. Asta e trădare, ca să-l defăimeze pe Verity! Făcu ochii mari şi şuieră către mine. Nu va fi îngăduită!

Porni degrabă spre uşă, tot mai nervoasă la fiecare pas. De-abia am ajuns să-i sar în faţă şi să mă lipesc cu spatele de uşă.

— Doamnă, regina mea, te implor, aşteaptă! Aşteaptă şi cugetă!

— Să cuget la ce? Cum să dau în vileag mai bine cât de mare este perfidia lui Regal?

— Nu avem poziţia cea mai avantajoasă în turn. Te rog, aşteaptă. Hai să ne gândim împreună. Ca şi mine, şi tu crezi că Regal trebuie să fi ştiut ceva despre atac şi a tăcut. Dar nu avem nicio dovadă. Absolut niciuna. Şi poate ne înşelăm. Trebuie să

luăm lucrurile şi să le discutăm pe rând, ca să nu tulburăm apele, când avem nevoie mai puţin de asta. Prima persoană cu care trebuie să vorbim e regele Shrewd. Ca să vedem dacă a ştiut, dacă el l-a pus pe Regal să vorbească în numele lui.

— Sigur că nu! proclamă Kettricken furioasă.

— Deseori se tulbură la minte, i-am reamintit eu. Dar el, şi nu tu, trebuie să fie cel care-l va dojeni pe Regal în faţa lumii, dacă e s-o facă în faţa lumii. Dacă vorbeşti cu glas tare împotriva lui, iar mai târziu regele îl sprijină, nobilii vor vedea în Casa Farseer un neam dezbinat. Deja sunt prea multe îndoieli şi certuri între membrii ei. Nu e momentul să aţâţăm ducatele interioare împotriva celor de coastă, cu Verity plecat.

Kettricken rămase pe loc. Tremura încă de nervi, dar măcar mă asculta. Inspiră adânc. Se liniştea.

— De asta te-a lăsat aici, Fitz. Ca să vezi ce se întâmplă în locul meu.

— Poftim?

Veni rândul meu să tresar.

— Am crezut că ştii. Probabil te-ai mirat că nu ţi-a cerut să-l însoţeşti. L-am întrebat în cine să am încredere ca sfătuitor. Mi-a spus să mă bazez pe tine.

Uitase Verity de Chade? m-am întrebat, apoi mi-am dat seama că regina nu avea habar de existenţa lui. Probabil ştia că voi face pe mijlocitorul. Am simţit încuviinţarea lăuntrică a prinţului. Chade. Din umbră, ca întotdeauna.

— Hai să ne gândim împreună, mă invită Kettricken. Ce se va întâmpla în continuare?

Avea dreptate. Nu era o întâmplare izolată.

— Vom primi vizitatori. Ducele de Bearns şi nobilii săi de rang mai mic. Ducele Brawndy nu e omul care să trimită emisari într-o asemenea misiune. Va veni chiar el şi ne va cere răspunsuri. Iar ducatele de coastă vor asculta răspunsurile care i se vor da. Partea lui de ţărm e cea mai expusă dintre toate, în afară de Buckkeep.

— Atunci trebuie să-i dăm răspunsurile pe care merită să le audă, declară Kettricken.

Închise ochii. Îşi duse palmele la frunte, apoi şi le apăsă pe obraji. Mi-am dat seama cât de bine reuşea să se stăpânească. Fii demnă, îşi spunea, calmă şi cu judecată. Inspiră adânc şi mă privi din nou.

— Mă duc la regele Shrewd. Îi voi cere părerea despre toate. Despre întreaga situaţie. Îl voi întreba ce are de gând să facă. El e regele. Poziţia lui trebuie sprijinită.

— Cred că e o hotărâre înţeleaptă.

— Trebuie să merg singură. Dacă vii cu mine, dacă îmi vei fi întotdeauna alături, voi părea slabă. S-ar putea isca zvonuri despre o schismă în domnie. Mă înţelegi?

— Da, i-am spus, deşi aş fi dat orice să aud ce-i zice Shrewd.

Arătă spre hărţile şi obiectele pe care le sortasem pe masă.

— Ştii un loc sigur pentru ele?

Odăile lui Chade.

— Da.

— Foarte bine.

Făcu un gest către mine. Mi-am dat seama că îi blocam încă ieşirea. M-am dat la o parte. Când trecu pe lângă mine, mă invada mireasma de dulceaţa-muntelui. Mi se înmuiară genunchii şi am blestemat soarta care mă obliga să vând smaraldele pentru reconstruirea caselor, în loc să le atârn de gâtul ei delicat. Mândria îmi spunea însă că, dacă i le-aş fi dat acum, ar fi stăruit să fie vândute pentru Ferry. Le-am ascuns într-un buzunar. Poate va reuşi să trezească mânia regelui Shrewd şi el va scutura buzunarele lui Regal. Poate că, la întoarcerea mea, smaraldele îi vor putea mângâia pielea caldă.

Dacă Kettricken s-ar fi uitat înapoi, l-ar fi văzut pe Fitz roşind la gândurile soţului ei.

Am coborât la grajduri. Întotdeauna îmi găseam liniştea acolo, iar Burrich fiind plecat, mă simţeam obligat să le vizitez din când în când. Nu că Hands ar fi dat semne că ar avea nevoie de ajutorul meu. Dar de data asta, apropiindu-mă de uşă, am dat peste un grup de oameni care se certau. Un grăjdar tânăr ţinea de căpăstrul unui cal de căruţă uriaş. Un altul, mai în vârstă, trăgea de funia frâului, încercând să-i ia calul, sub privirile unui bărbat îmbrăcat în culorile Ducatului Tilth. Animalul, de obicei blând, începea să se agite din cauză că se trăgea de el. În curând, cineva avea să fie rănit.

Am păşit îndrăzneţ în mijlocul cetei şi am smuls funia din mâinile băiatului mirat, chiar în timp ce potoleam calul cu mintea. Nu mă mai cunoştea la fel de bine ca înainte, dar se linişti la atingerea mea.

— Ce se întâmplă aici? l-am întrebat pe grăjdar.

— Au venit şi l-au luat pe Voinicul din grajd. Fără să ceară voie. E calul de care mă îngrijesc eu în fiecare zi. Dar nici măcar nu mi-au spus ce fac.

— Am ordin... începu bărbatul care se ţinea deoparte.

— Vorbesc cu cineva, i-am atras atenţia, şi m-am întors spre băiat. Ţi-a lăsat Hands vreo poruncă în legătură cu acest cal?

— Numai cele obişnuite.

Băiatul fusese gata să plângă înainte de a interveni eu în dispută. Acum, că avea un posibil aliat, vorbi mai curajos. Se îndreptă de spate şi se uită fix în ochii mei.

— Atunci e foarte simplu. Ducem calul înapoi în grajd până primim alte porunci de la Hands. Niciun cal nu pleacă din grajdul de la Buckkeep fără să ştie înlocuitorul grăjdarului-şef.

Băiatul nu dăduse drumul căpăstrului nicio clipă. Acum i-am pus şi funia în mână.

— Aşa mi-am zis şi eu, domnule, îmi ciripi bucuros. Se răsuci pe călcâie. Mulţumesc, domnule. Hai, Voinicule.

Şi porni cu calul cel mare tropăind stângaci după el.

— Am ordin să iau animalul. Ducele Ram de Tilth vrea să-l trimită în sus pe râu de îndată.

Bărbatul în culorile din Tilth pufnea către mine.

— Serios? Şi a vorbit despre asta cu grăjdarul nostru?

Eram sigur că nu o făcuse.

— Ce se întâmplă aici?

Era Hands, care venea în fugă, roşu la faţă şi pe urechi. Altul ar fi arătat caraghios, dar eu ştiam că aşa păţeşte când se enervează.

Bărbatul îşi îndreptă ţinuta.

— Bărbatul ăsta şi unul dintre grăjdarii tăi şi-au băgat nasul când am venit să ne luăm calul din grajd! anunţă el obraznic.

— Voinicul nu e din Tilth. A fost fătat aici, la Buckkeep. Acum şase ani. Am fost de faţă, am remarcat eu.

Bărbatul mă privi de sus.

— Nu cu tine vorbeam. Vorbeam cu el.

Arătă cu degetul spre Hands.

— Am un nume, *domnule,* sublinie Hands rece. Hands. Sunt înlocuitorul grăjdarului-şef, Burrich, care a plecat cu viitorul rege, Verity. Şi el are un nume. FitzChivalry. Îmi dă o mână de ajutor câteodată. Ţine de grajdul meu. Ca şi grăjdarul şi calul meu. În ce te priveşte, dacă ai un nume, eu nu l-am auzit. Nu ştiu niciun motiv pentru care să te afli în grajdul meu.

Burrich îi fusese dascăl bun lui Hands. Am schimbat priviri cu el. Ne-am întors amândoi cu spatele deodată şi am plecat spre grajduri.

— Sunt Lance, unul dintre grăjdarii ducelui Ram. Calul a fost vândut ducelui. Şi nu numai el, ci încă două iepe şi un cal castrat. Am aici hârtiile.

În timp ce noi ne întorceam încet înapoi la el, bărbatul scoase un pergament. Inima îmi tresări când am văzut ghemul de ceară roşie şi căpriorul întipărit pe ea. Părea original. Hands îl luă cu grijă. Îmi aruncă o privire din colţul ochiului şi m-am dus lângă el. Cunoştea literele, dar cititul îi cam dădea de furcă. Burrich se ocupa de asta, dar Hands nu se împăca prea bine cu literele. M-am uitat peste umărul lui când desfăcu pergamentul şi îl cercetă.

— E limpede, spuse bărbatul din Tilth. Întinse mâna după pergament. Vrei să ţi-l citesc?

— Nu te deranja, i-am spus, cât Hands îl înfăşură la loc. Ce scrie acolo e pe cât de limpede, pe atât de încurcat. E semnat de prinţul Regal. Dar Voinicul nu e calul lui. El, iepele şi calul castrat sunt cai din Buckkeep. Numai regele îi poate vinde.

— Viitorul rege, Verity, e plecat. Prinţul Regal îi ţine locul acum.

Am pus o mână fermă pe umărul lui Hands.

— Viitorul rege, Verity, este, într-adevăr, plecat. Dar regele Shrewd e aici. La fel şi regina Kettricken. Unul dintre ei trebuie să semneze vânzarea unui cal din grajdul din Buckkeep.

Lance smulse pergamentul şi cercetă el însuşi semnătura.

— Sigiliul prinţului Regal ar trebui să fie destul pentru tine, dacă Verity e plecat. La urma urmei, toată lumea ştie că regele Shrewd nu e în toate minţile aproape tot timpul. Iar Kettricken e... mă rog, nu face parte din familie. Serios. Aşa că, dacă Verity nu-i aici, Regal...

— *Prinţul* Regal. Am rosti cuvântul apăsat. Să nu-i rosteşti rangul ar însemna să-l trădezi. Cum tot trădare ar fi să spui că e rege. Sau regină. Când nu este.

Am lăsat ameninţarea să i se strecoare în minte. Nu l-am acuzat direct de trădare, pentru că atunci ar fi trebuit să moară. Nici măcar un tâmpit încrezut ca Lance nu merita să moară doar pentru că a repetat ca un papagal cele spuse fără îndoială de stăpânul lui. Făcu nişte ochi cât cepele.

— N-am vrut să fiu...

— Şi n-ai făcut nimic rău, l-am întrerupt. Câtă vreme ţii minte că nu poţi cumpăra un cal de la un om care nu e stăpânul lui. Iar aceştia sunt cai din Buckkeep, aflaţi în proprietatea regelui.

— Desigur, se tulbură Lance. Poate că nu e bun pergamentul. Sunt sigur că e o greşeală la mijloc. Mă întorc la stăpânul meu.

— O alegere înţeleaptă, rosti Hands calm lângă mine, devenind iar şef.

— Atunci, să mergem, se răsti Lance la sluga lui şi-i trase un ghiont.

Băiatul ne aruncă o căutătură duşmănoasă şi se târî după stăpânul lui. Nu aveam de ce să-l condamn. Lance era genul de bărbat care trebuie să-şi verse furia pe cineva.

— Ce crezi, se vor întoarce? mă întrebă Hands în şoaptă.

— Fie se vor întoarce, fie Regal va trebui să-i dea lui Ram banii înapoi.

Am analizat în tăcere posibilităţile.

— Atunci eu ce trebuie să fac, dacă se întorc?

— Dacă e numai sigiliul lui Regal, nimic. Dacă îl vezi pe-al regelui sau pe-al viitoarei regine, atunci trebuie să-i dai caii.

— Una dintre iepe e cu mânz! protestă Hands. Burrich are planuri mari cu mânzul. Ce se va întâmpla când se va întoarce şi nu va mai găsi caii?

— Întotdeauna trebuie să ne amintim că aparţin regelui. Nu te va învinui că te-ai supus unei porunci întemeiate.

— Nu-mi place. Se uită la mine cu ochi tulburaţi. Nu cred că s-ar întâmpla aşa ceva dacă Burrich ar fi aici.

— Eu cred că da, Hands. Nu te învinovăţi. Mă îndoiesc că e cel mai rău lucru care ni se va întâmpla până la sfârşitul iernii. Dar să-mi trimiţi vorbă dacă se întorc.

Încuviinţă supărat. L-am părăsit, renunţând să mai vizitez grajdurile. Nu voiam să mă plimb printre boxe şi să mă întreb câţi cai vor mai rămâne până la sfârşitul iernii.

Am traversat agale curtea şi am intrat în turn, apoi am urcat scările spre camera mea. M-am oprit între caturi. *Verity?* Nimic. Îl simţeam în mine, îşi putea ascunde voinţa faţă de mine şi, câteodată, chiar şi gândurile. Totuşi, de câte ori îl căutam, nu-l găseam. Mă simţeam frustrat. Dacă aş fi fost în stare să întrebuinţez Meşteşugul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. L-am blestemat cu sârg pe Galen pentru ceea ce-mi făcuse. Avusesem darul Meşteşugului şi mi-l călcase în picioare, lăsându-mi din el rămăşiţe imposibil de controlat.

Dar cum rămânea cu Serene? Cu Justin sau cu restul grupului de iniţiaţi? De ce nu se folosea Verity de ei ca să afle ce se petrece şi să-şi transmită poruncile?

M-am înfiorat de groază. Păsările mesager de la Bearns. Focurile de semnalizare, iniţiaţii din turnuri. Niciuna dintre căile de transmitere a veştilor între graniţele regatului şi la rege nu

părea să meargă cum trebuie. Ele erau firul care unea cele Şase Ducate într-un regat, în loc de o simplă alianţă stabilită de duci. Acum, în aceste vremuri tulburi, aveam nevoie de ele mai mult ca niciodată. De ce dădeau greş?

Am păstrat întrebarea pentru Chade şi m-am rugat să mă cheme la el în curând. În ultimul timp o făcea mai rar şi mă temeam că nu-mi mai destăinuie din tainele lui cum obişnuia înainte. Dar oare nu îl dădusem şi eu la o parte din viaţa mea? Poate că sentimentul meu oglindea secretele pe care le ascundeam de el. Poate că aşa era în firea asasinilor, să se îndepărteze unul de celălalt.

Am ajuns la uşa camerei mele tocmai când Rosemary renunţase să mai bată în ea.

— Mă căutai? am întrebat-o.

Îmi făcu o reverenţă grăbită.

— Doamna noastră, viitoarea regină Kettricken, doreşte să te duci la ea îndată ce îţi convine.

— Adică acum, nu-i aşa?

Încercam s-o fac să zâmbească.

— Nu. Se încruntă. Am zis „îndată ce îţi convine, domnule”. Nu-i aşa?

— Ba da. Cine te pune să înveţi manierele cu atâta stăruinţă?

Oftă din adâncul sufletului.

— Fedwren.

— S-a întors deja din călătoria lui de vară?

— A venit de două săptămâni, domnule.

— Măi, dar multe nu mai ştiu! Fii convinsă că-i voi spune cât de frumos ai vorbit când îl voi vedea.

— Mulţumesc, domnule.

Uitând de bunele maniere, când ajunse în vârful scărilor ţopăia deja şi i-am auzit paşii uşori alergând pe trepte ca o cascadă de pietricele. Un copil promiţător. Nu mă îndoiam că Fedwren o instruia să devină mesager. Era una dintre îndatoririle lui de scrib. Am intrat în camera mea, am îmbrăcat repede o cămaşă curată şi m-am dus la Kettricken. Am bătut şi mi-a deschis Rosemary.

— Acum îmi convine, i-am spus, şi de data asta am fost răsplătit cu un zâmbet care-i lăsă gropiţe în obraji.

— Intră, domnule. Îi voi spune stăpânei mele că ai sosit.

Îmi făcu semn să mă aşez şi dispăru în camera interioară. De dinăuntru se auzea murmur de voci femeieşti. Prin uşa deschisă le-am întrezărit lucrând cu acul şi pălăvrăgind. Regina Kettricken

lăsă capul pe-o parte către Rosemary, apoi se scuză şi veni la mine.

Ajunse imediat în faţa mea. Am studiat-o preţ de-o clipă. Rochia albastră îi oglindea azurul ochilor. Lumina de toamnă târzie, care-şi croia drum prin sticla cu modele spiralate a ferestrelor, îi reflecta aurul din păr. Mi-am dat seama că mă holbez la ea şi am plecat capul. M-am ridicat imediat şi m-am înclinat. Nu aşteptă să mă îndrept.

— Ai fost la rege în ultima vreme? mă întrebă fără introducere.

— Nu în ultimele zile, regina mea.

— Atunci îţi sugerez s-o faci în seara asta. Sunt îngrijorată din cauza lui.

— Cum doreşti, regina mea.

Am aşteptat. Sigur nu de asta mă chemase. După un moment, oftă.

— Fitz. Sunt mai singură aici ca niciodată. Nu poţi să-mi spui Kettricken şi să mă tratezi ca pe un om obişnuit, măcar puţin?

Schimbarea de ton mă luă prin surprindere.

— Desigur, i-am răspuns, dar pe un ton prea ceremonios. *Pericol,* şopti Ochi Întunecaţi.

Pericol? De ce?

Nu e perechea ta. E a conducătorului.

Parcă mi-aş fi atins cu limba un dinte stricat. Adevărul mă zgudui. Mă păştea un pericol, unul de care trebuia neapărat să mă păzesc. Aceasta era regina mea, dar eu nu eram Verity şi ea nu era iubirea mea, chiar dacă inima începea să-mi sară din piept când o vedeam.

Însă era prietena mea. Mi-o dovedise în Regatul Munţilor. Îi datoram mângâierea pe care şi-o datorează prietenii unul altuia.

— M-am dus să-l văd pe rege, îmi spuse.

Îmi făcu semn să stau jos şi se aşeză la rându-i pe un scaun, în partea opusă a căminului. Rosemary îşi aduse taburetul şi se aşeză la picioarele ei. Deşi eram singuri în cameră, regina se aplecă spre mine şi îmi vorbi în şoaptă.

— L-am întrebat direct de ce nu am fost chemată la sosirea călăreţului. A părut nedumerit de întrebarea mea. Dar nu a apucat să-mi răspundă, că a şi intrat Regal. Venise în mare grabă, mi-am dat seama. De parcă ar fi fugit cineva să-l anunţe că sunt acolo, iar el lăsase totul baltă ca să vină şi el.

Am încuviinţat serios.

— Din cauza lui, mi-a fost imposibil să-i vorbesc regelui. În schimb, a stăruit să-mi explice el totul. A pretins că mesagerul

fusese condus direct la încăperile suveranului şi că el l-a întâlnit când a venit în vizită la tatăl lui. L-a trimis pe băiat să se odihnească, în vreme ce el a stat de vorbă cu regele. Şi împreună au hotărât că nu se mai putea face nimic. Apoi Shrewd l-a trimis să-i spună acest lucru băiatului şi nobililor adunaţi şi să le explice în ce stare e vistieria. După spusele lui Regal, suntem aproape ruinaţi şi trebuie bine chibzuit fiecare bănuţ. Cei din Bearns trebuie să se gospodărească singuri, mi-a spus el. Iar când l-am întrebat dacă locuitorii de acolo nu sunt şi locuitorii celor Şase Ducate, mi-a răspuns că Bearns s-a descurcat întotdeauna pe cont propriu. Nu e logic, a spus el, să te aştepţi ca Ducatul Buck să păzească un ţărm nordic atât de departe de noi şi pentru atâta vreme. Fitz, ştiai că Insulele Apropiate le-au fost cedate piraţilor?

Am sărit în picioare.

— După ştiinţa mea, nu este adevărat! am izbucnit.

— Regal susţine că aşa este, continuă Kettricken pe un ton potolit. Zice că, înainte de a pleca, Verity a hotărât că nu avem nicio şansă de a le apăra de piraţi. De aceea a chemat înapoi corabia noastră, *Constance.* Susţine că Verity l-a chemat cu Meşteşugul pe Carrod, iniţiatul de la bordul ei, pentru a-i porunci să se aducă acasă corabia pentru reparaţii.

— Corabia aceea a fost reparată imediat după recoltă. Apoi a fost trimisă pe mare, pentru a păzi coasta dintre Seal Bay şi Gulls şi să fie pregătită, în caz că Insulele Apropiate îi cer ajutorul. Asta a cerut căpitanul ei, timp mai mult pentru a se căpăta experienţă pe mare pe timp de iarnă. Verity nu ar fi lăsat acea fâşie de coastă nepăzită. Dacă piraţii îşi ridică o fortăreaţă pe Insulele Apropiate, nu vom scăpa de ei niciodată. De acolo ne pot ataca şi vara, şi iarna.

— Regal susţine că au făcut-o deja. Zice că acum singura noastră speranţă e să negociem cu ei.

Ochii albaştri ai lui Kettricken îmi cercetară chipul.

M-am aşezat încet, cuprins de uimire. Să fie adevărate toate acestea? Cum de nu au ajuns la urechile mele? În mintea mea, Verity îmi oglindea nedumerirea. Nici el nu ştia nimic.

— Nu cred că viitorul rege ar negocia cu piraţii. Poate doar cu sabia în mână.

— Aşadar, nu e un secret ascuns de mine, ca să nu mă tulbure? Regal aşa a sugerat, că Verity nu-mi spune aceste lucruri, pentru că nu le-aş înţelege.

Îi tremura vocea. Furiei că Insulele Apropiate ar fi putut fi abandonate în mâinile piraţilor îi luase locul durerea, mai intimă,

că soţul ei nu ar considera-o demnă să-i destăinuie tainele sale. Doream atât de mult s-o iau în braţe şi să-i aduc alinare, încât mă durea sufletul.

— Doamna mea, am rostit cu glas răguşit. Fii convinsă că buzele mele rostesc adevărul, aşa cum ar ieşi el de pe buzele lui Verity. Pe cât de adevărat este că te afli acum în faţa mea, pe atât de neadevărate sunt toate acestea. Voi afla cine a ţesut pânza de minciuni şi o voi spinteca. Atunci vom vedea ce fel de peşte cade din ea.

— Pot avea încredere că vei face acest lucru cu discreţie, Fitz?

— Doamna mea, eşti una dintre puţinii care ştiu cât de priceput sunt când vine vorba de îndatoriri tainice.

Kettricken încuviinţă solemnă.

— Regele, ştii, nu a negat nimic. Dar nici nu mi s-a părut că pricepe ce spune Regal. Era... ca un copil care ascultă conversaţia celor mai în vârstă, dând din cap, dar înţelegând foarte puţin.

Se uită cu afecţiune la Rosemary, aşezată la picioarele ei.

— Mă voi duce să-l văd şi pe rege. Îţi promit că voi găsi răspunsurile pentru tine, şi încă foarte curând.

— Înainte de sosirea ducelui de Bearns, îmi atrase Kettricken atenţia. Trebuie să aflu adevărul până atunci. Îi datorez măcar atât.

— Vom afla adevărul şi mai mult decât atât pentru el, doamna mea, i-am promis.

Smaraldele atârnau încă grele în buzunarul meu. Ştiam că nu avea să le regrete.

20

NENOROCIRI

În anii raidurilor Corăbiilor Roşii, cele Şase Ducate au suferit cumplit din cauza cruzimilor. Locuitorii lor din vremea aceea au început să-i urască pe Străini cum nu-i urâseră niciodată până atunci.

Pe timpul bunicilor şi părinţilor lor, Străinii fuseseră şi negustori, şi piraţi. Doar corăbiile solitare întreprindeau raiduri. Nu mai avuseserăm parte de un „război” cu raiduri din vremea regelui Wisdom. Deşi atacurile piratereşti aveau loc destul de des, tot erau mult mai rare decât corăbiile străine care poposeau pe ţărmul nostru cu treburi negustoreşti. Familiile nobile îşi recunoşteau deschis legăturile de sânge cu Străinii şi multe dintre ele aveau câte un „verişor” printre Străini.

Dar, după atacurile sălbatice date înaintea celui de la Forge şi după atrocităţile comise acolo, orice discuţie prietenoasă despre Străini a luat sfârşit. Corăbiile lor fuseseră dintotdeauna mult mai nerăbdătoare să ne calce ţărmul decât fuseseră negustorii noştri dornici să le viziteze porturile înţepenite de gheaţă sau să le traverseze canalele străbătute de curenţi înşelători. Apoi s-a pus capăt comerţului. Astfel, locuitorii noştri nu au mai primit nicio veste de la rudele lor străine în vremea cât am suferit din cauza Corăbiilor Roşii. „Străin” a devenit sinonim cu „pirat”şi, în mintea noastră, toate vasele străine aveau carena roşie.

Un singur om, Chade Fallstar, sfătuitor personal al regelui Shrewd, a luat asupra sa însărcinarea de a călători pe Insulele Străine în acele zile primejdioase. Din jurnalul lui aflăm următoarele:

Kebal Rawbread[1] *nici măcar nu era un nume cunoscut în cele Şase Ducate. Pe Insulele Străine nici şoptit nu era. Locuitorii independenţi ai satelor împrăştiate şi izolate de pe ele nu*

[1]Azimă (n. tr.).

datoraseră supunere niciunui rege. Iar pe Kebal nu îl considerau rege, ci o forţă malefică, un vânt atât de rece, încât învăluia în gheaţă pânzele corăbiei şi într-un ceas o răsturna cu fundul în sus pe mare.

Puţinii oameni pe care i-am întâlnit şi care au avut curajul să vorbească au spus că Rawbread îşi aduna puterea subjugând piraţi şi corăbii izolate. Odată ce-i supunea, îşi direcţiona eforturile spre a-i „recruta" pe cei mai pricepuţi navigatori, pe cei mai iscusiţi căpitani şi pe cei mai destoinici luptători din satele împrăştiate. Cei care îl refuzau îşi găseau rudele îndobitocite – transformate în neoameni, cum îi numim noi. Apoi erau lăsaţi în viaţă, ca să se lupte cu bruma de energie care le rămânea. Cei mai mulţi erau nevoiţi să-şi omoare rudele cu mâna lor; obiceiul străin era foarte strict în ce priveşte datoria capului familiei de a păstra ordinea între membrii gospodăriei sale. Pe măsură ce s-au răspândit zvonurile despre asemenea întâmplări, foarte puţini i s-au mai opus lui Kebal Rawbread. Câţiva au fugit; totuşi, familiile lor lărgite au plătit preţul îndobitocirii. Alţii au ales să-şi ia viaţa, dar nici familiile acestora nu au fost iertate. În urma nenorocirilor, foarte puţini au mai îndrăznit să se opună lui Rawbread sau corăbiilor sale.

Simpla rostire a numelui său ducea la îndobitocire. Bruma de cunoştinţe adunate în călătoria mea am strâns-o cu mare dificultate. Am strâns şi zvonuri, deşi erau rare ca mieii negri într-o turmă de oi albe. Le înşir aici. Se vorbeşte despre o „corabie albă", care se arată pentru a separa sufletele. Nu pentru a le fura sau pentru a le distruge: pentru a le separa. Se mai pomeneşte, cu multă fereală, de o femeie palidă de care se teme şi căreia i se închină până şi Kebal Rawbread. Mulţi au povestit despre chinurile suferite de ţinutul lor din cauza înaintării nemaipomenite a „balenelor de gheaţă", adică a gheţarilor. Existând dintotdeauna în părţile superioare ale văilor lor înguste, acum înaintau mai rapid decât îşi aminteau oamenii. Acopereau cu repeziciune puţinul pământ cultivabil al Străinilor şi, într-un fel pe care nimeni nu a putut sau nu a vrut să mi-l explice, aduceau „schimbarea vremii".

M-am dus la regele Shrewd în aceeaşi seară, dar nu fără să tremur de emoţie. Sigur nu uitase de ultima noastră discuţie despre Celerity, aşa cum nu o uitasem nici eu. Mi-am reamintit categoric că nu-l vizitam pentru mine, ci pentru Kettricken şi

Verity. Apoi am ciocănit la uşa lui şi Wallace m-a lăsat înăuntru în silă. Regele stătea pe scaunul lui, lângă foc.

Bufonul i se ghemuia la picioare, privind gânditor flăcările. Când am intrat, regele Shrewd a ridicat privirea. M-am prezentat în faţa lui, iar el m-a salutat cu căldură, apoi îmi spuse să mă aşez şi să-i zic cum îmi petrecusem ziua. Auzindu-l, m-am uitat nedumerit la bufon. Îmi răspunse cu un surâs amar. M-am aşezat pe un taburet în faţa lui şi am aşteptat. Shrewd mă privi blajin.

— Ei, băiete? Ai avut o zi bună? Povesteşte-mi.

— Am avut o zi... îngrijorătoare, regele meu.

— Nu mai spune! Păi, bea o ceaşcă de ceai. Îţi linişteşte nervii de minune. Bufonule, adu-i băiatului o cană de ceai.

— Bucuros, regele meu. La porunca ta, o fac mai bucuros decât pentru tine.

Cu un zel surprinzător, bufonul sări în picioare. Un ceainic rotund din argilă se încălzea pe tăciunii de la marginea focului. Din el îmi turnă într-o cană şi mi-o aduse, urându-mi:

— Bea-l cu pofta cu care-l bea regele tău şi te vei bucura de seninătatea lui.

Am luat cana din mâna lui şi am dus-o la buze. Am inhalat aburii, apoi am lăsat lichidul să-mi alunece uşor pe limbă. Era călduţ şi aromat şi mă pişcă plăcut pe limbă. Nu l-am băut, ci am lăsat ceaşca de la gură zâmbind.

— O fiertură plăcută, dar nu ajungi stăpânit de mugurul-încântării? l-am întrebat pe rege pe şleau.

Îmi surâse.

— Nu în asemenea cantităţi mici. Wallace m-a asigurat că îmi face bine la nervi şi îmi creşte şi pofta de mâncare.

— Da, face minuni cu pofta de mâncare, se vârî bufonul în vorbă. Cu cât bei, cu atât ai mai bea. Bea-ţi repede ceaiul, Fitz, căci sigur vei avea companie în curând. Cu cât bei mai mult, cu atât vei împărţi mai puţin.

Imitând o corolă care se deschide, bufonul arătă spre uşă exact în clipa în care se deschise şi intră Regal.

— O, alţi vizitatori, chicoti Shrewd vesel. Va fi o seară cu adevărat fericită. Stai jos, băiete, stai jos. Fitz tocmai îmi spunea că a avut o zi tulburătoare. Aşa că i-am oferit o cană din ceaiul meu, ca să-l liniştesc.

— Fără îndoială, îi va prinde bine, încuviinţă Regal amabil. Se întoarse către mine zâmbind. O zi tulburătoare, Fitz?

— Una îngrijorătoare. A început cu o mică problemă la grajduri. Unul dintre oamenii ducelui Ram susţinea că stăpânul lui

a cumpărat patru cai. Printre ei şi Voinicul, armăsarul de prăsilă pe care îl folosim la iepele de căruţă. L-am convins că trebuie să fie o greşeală la mijloc, pentru că pergamentul nu era semnat de rege.

— O, acela! chicoti iar suveranul. Regal a trebuit să le aducă înapoi la mine. Uitasem să le semnez. Dar s-a rezolvat acum şi sunt sigur că până mâine caii vor fi în drum spre Tilth. Buni cai, va descoperi ducele Ram. A făcut un târg avantajos.

— N-am crezut că vom ajunge să ne vindem caii cei mai buni din Buckkeep, am rostit calm, cu ochii la Regal.

— Nici eu. Dar, goală cum ne e vistieria, a trebuit să luăm măsuri. Îmi aruncă o săgeată de gheaţă din priviri. Oile şi vitele urmează să fie şi ele vândute. Nu avem cereale să le hrănim peste iarnă. Mai bine le vindem acum, decât să le vedem cum mor de foame la iarnă.

Am încremenit.

— De ce nu am auzit de penuria asta până acum? Nu am auzit că recolta ar fi slabă. Trăim vremuri grele, e-adevărat, dar…

— Nu ai auzit nimic pentru că nu ai ascultat. În timp ce tu şi fratele meu v-aţi scăldat în gloria războiului, eu m-am îngrijit să fie punga plină ca să-l plătesc. Iar acum e aproape goală. Mâine voi fi nevoit să le spun oamenilor care lucrează la corăbiile noi că fie vor lucra pe ochi frumoşi, fie îşi pierd slujba. Nu mai sunt bani să-i plătim, nici să cumpărăm materialele necesare pentru a termina corăbiile.

Îşi încheie discursul şi se lăsă pe spate în scaun, cercetându-mă din priviri.

În mine, Verity fierbea. M-am uitat la suveran.

— E-adevărat, regele meu?

Shrewd tresări. Mă studie de sus până jos, clipind de câteva ori.

— Am semnat hârtiile, nu-i aşa?

Păru nedumerit şi cred că mintea îi rămăsese la o conversaţie anterioară. Nu ne urmărise deloc discuţia. La picioarele lui, bufonul tăcea. Ciudat.

— Am crezut că le-am semnat. Adu-mi-le acum. Hai să terminăm cu asta şi să ne vedem de seara noastră plăcută.

— Ce e de făcut cu situaţia din Bearns? E-adevărat că piraţii au luat o parte din Insulele Apropiate?

— Situaţia din Bearns, repetă regele. Se opri, căzu pe gânduri. Sorbi din ceai.

— Nu e nimic de făcut cu situaţia din Bearns, spuse Regal trist. A venit timpul ca Bearns să se ocupe singur de problemele lui, adăugă el pe un ton lin. Nu putem sărăci toate cele Şase Ducate ca să apărăm o fâşie de coastă înţelenită. Aşa că piraţii s-au pricopsit cu câteva stânci îngheţate. Să le fie de bine. Avem noi oamenii noştri de care să ne ocupăm, oraşe de reconstruit.

Am aşteptat în zadar ca Shrewd să reacţioneze, să spună ceva în apărarea Ducatului Bearns. Văzând că tace, l-am întrebat încet:

— Oraşul Ferry nu e nici pe departe o stâncă înţelenită. Adică nu era, până când nu au venit Corăbiile Roşii. Şi de când nu mai face parte Bearns din cele Şase Ducate? M-am uitat la Shrewd, încercând să-l fac să mă privească în ochi. Regele meu, te implor, porunceşte să vină Serene. Pune-o să-l caute cu Meşteşugul pe Verity, ca să te consulţi cu el despre asta.

Regal se plictisi dintr-odată să se mai joace de-a şoarecele şi pisica.

— De când e sluga câinilor atât de interesată de politică? se răsti el la mine. De ce nu vrei să înţelegi că regele poate lua hotărâri fără permisiunea viitorului rege? Îi pui la îndoială hotărârile, *Fitz?* Ţi-ai uitat lungul nasului? Ştiu că Verity te-a transformat în animalul lui de companie şi poate că ţi s-a urcat la cap în urma aventurilor tale cu toporul. Dar prinţul Verity a considerat potrivit să umble după potcoave de cai morţi, iar eu am rămas aici, luptându-mă să trag cele Şase Ducate de pe marginea prăpastiei.

— Am fost de faţă când ai susţinut propunerea viitorului rege de a-i căuta pe Străbuni, am subliniat eu.

Shrewd părea să fi căzut într-un alt vis cu ochii deschişi. Se holba la foc.

— Şi de ce a fost aşa, zău că nu pricep, reluă Regal pe un ton potolit. Aşa cum am observat, a început să ţi se urce la cap. Mănânci la masa nobililor, te îmbraci din mărinimia regelui şi ai ajuns să crezi că din cauza asta ai drepturi, nu îndatoriri. Să-ţi spun eu cine eşti, Fitz.

Tăcu. Mi se păru că se uită la rege, căutând parcă să se asigure că poate vorbi nestingherit.

— Tu, continuă cu glas scăzut, dulce ca timbrul de menestrel, eşti progenitura nelegitimă a unui prinţişor care nici măcar n-a avut curajul să rămână viitorul rege. Eşti nepotul unei regine moarte, al cărei neam prost s-a regăsit în femeia de neam prost cu care s-a tăvălit fiul ei cel mai mare ca să te facă pe tine. Tu, care-ţi iei numele de FitzChivalry Farseer, nu trebuie decât să te zgârii

puţin pe piele ca să dai peste Sluga-fără-Nume. Fii recunoscător că nu te trimit înapoi la grajduri, ci îţi îngădui să locuieşti în turn.

Nu ştiu ce am simţit. Ochi Întunecaţi mârâia la veninul din vorbele lui Regal, iar Verity ar fi fost în stare să-şi omoare fratele în clipa aceea. Mi-am îndreptat privirea spre Shrewd. Îşi ţinea cana de ceai cu amândouă mâinile şi visa cu privirea pierdută în foc. Cu coada ochiului, l-am zărit şi pe bufon. Ochii lipsiţi de culoare exprimau teamă, o teamă pe care nu o mai desluşisem niciodată în ei. Şi nu la Regal se uita, ci la mine.

Mi-am dat seama dintr-odată că mă ridicasem în picioare şi mă aplecasem deasupra lui Regal. Se uita la mine de jos. Aşteptând. Îi scânteia teama în priviri, dar şi triumful. Nu trebuia decât să-l lovesc şi ar fi chemat imediat gărzile. Aş fi fost acuzat de trădare. M-ar fi spânzurat. Cămaşa mă strângea la umeri şi pe piept, atât de tare mă încordasem de furie. Am încercat să expir, mi-am descleştat cu forţa pumnii. Mi-a trebuit un moment pentru asta. *Tăceţi,* i-am potolit pe Verity şi pe Ochi Întunecaţi. *Tăceţi, altfel mă omorâţi.* După ce am reuşit să-mi controlez vocea, am spus:

— În seara aceasta mi s-au limpezit multe lucruri. M-am întors spre Shrewd. Regele meu, îţi urez noapte bună şi te rog să-mi permiţi să mă retrag.

— Hă? Deci… ai avut o zi agitată, băiete?

— Da, regele meu, am răspuns calm.

Cât am aşteptat să-mi dea permisiunea să plec, îşi cufundă ochii într-ai mei. Am pătruns în ei cât de adânc am putut. Nu l-am regăsit. Nu pe bărbatul de altădată. Mă privi buimac, clipind de câteva ori.

— Păi, atunci mai bine te duci să te odihneşti. Şi eu. Bufonule? Bufonule, mi-ai pregătit patul? Încălzește-l cu vasul de încălzit patul. Mi-e tare frig noaptea în ultimele zile. Ha! Noapte în ultimele zile! Iată o aiureală de-a ta, bufonule. Tu cum ai zice, ca să te exprimi corect?

Bufonul sări în picioare şi se închină adânc în faţa regelui.

— Aş zice că se simte un frig de moarte zilele astea în timpul nopţii, Maiestate. Un frig care-ţi pătrunde până în măduva oaselor. Ţi se poate trage moartea de la el, da, da. M-aş încălzi mai mult la umbra ta decât sub arşiţa soarelui tău.

Shrewd chicoti.

— Vorbeşti fără pic de logică, bufonule. Dar aşa glăsuieşti tu dintotdeauna. Noapte bună tuturor şi la culcare, băieţi, amândoi. Noapte bună, noapte bună.

M-am retras în timp ce Regal îşi lua rămas-bun mai ceremonios de la tatăl său. M-am străduit din toate puterile să trec pe lângă Wallace fără să-i şterg zâmbetul batjocoritor de pe mutră. Odată ajuns în coridor, m-am îndreptat repede spre odaia mea. Voi urma sfatul bufonului, mi-am zis, şi mă voi furişa în umbra lui Chade, în loc să stau să mă bată arşiţa fiului de rege.

Mi-am petrecut restul serii în singurătate. Ştiam că, pe măsură ce noaptea se adânceşte, Molly se întreabă de ce nu-i bat la uşă. Dar nu aveam stare de aşa ceva. Nu găseam puterea să mă furişez din cameră şi să mă strecor pe scări şi pe coridoare, cu teama nelipsită în suflet că apare cineva pe neaşteptate şi mă găseşte acolo unde nu ar trebui să fiu. Altădată aş fi căutat căldura şi afecţiunea lui Molly şi mi-aş fi găsit un dram de linişte în braţele ei. Nu se mai întâmpla aşa.

Acum mă îngrozeau întâlnirile noastre furişe şi grija care nu dispărea nici când se închidea uşa în spatele meu. Pentru că Verity se adăpostea în mine şi trebuia întruna să mă păzesc, pentru ca sentimentele şi gândurile mele alături de Molly să nu-mi rupă legătura cu prinţul.

Am dat la o parte pergamentul pe care încercasem să-l citesc. Ce rost mai avea să caut informaţii despre Străbuni? Verity va găsi ceea ce va găsi. M-am trântit pe spate în pat, cu ochii la tavan. Nici tăcut şi nemişcat nu mi-am găsit liniştea. Verity se agăţa de mine ca un cârlig înfipt în carne; probabil că aşa se simte peştele luptând să scape din undiţă. Legătura mea cu Ochi Întunecaţi era mai profundă, mai greu de pătruns, dar şi el era prezent, îi scânteiau ochii verzi într-un ungher ferit al minţii mele. Aceste părţi din mine nu dormeau, nu se odihneau, nu se domoleau niciodată. Încordarea aceea nesfârşită începea să-şi facă efectul asupra mea.

Peste câteva ore, lumânările şiroiau de ceară şi focul se stingea. Curentul de aer mă anunţă că Chade îmi deschisese uşa fantomatică. M-am sculat şi m-am dus la el. Dar furia creştea în mine cu fiecare treaptă pe care păşeam. Nu era furia care ducea la scandal şi încăierare între bărbaţi, ci una născută din oboseală şi frustrare, dar şi din durere, în aceeaşi măsură. Un asemenea sentiment îl aduce pe om la capătul puterilor, pentru a spune, pur şi simplu, „nu mai pot suporta”.

— Ce nu mai poţi suporta? mă întrebă Chade, înălţând capul.

Stătea cocoşat deasupra unui amestec pe care-l măcina pe masa lui pătată. Glasul său vădi îngrijorare neprefăcută. Mă obligă să mă opresc şi să-l cercetez cu atenţie pe bărbatul căruia mă

adresam. Un asasin bătrân, înalt, sfrijit. Cu pielea pătată. Păr aproape alb. Îmbrăcat în obişnuita robă de lână cenuşie, cu veşnicele pete sau urme de arsuri lăsate de munca lui. M-am întrebat câţi oameni omorâse pentru regele său, la simpla poruncă sau înclinare din cap a acestuia. Omorâse fără să crâcnească, respectându-şi jurământul. În ciuda crimelor, era un om blajin. O întrebare mă străfulgera dintr-odată, una mai apăsătoare decât răspunsul la întrebarea lui:

— Chade, ai omorât vreodată pe cineva pentru că aşa ai vrut?

Se arătă mirat.

— Pentru că aşa am vrut?

— Da.

— Ca să-mi apăr viaţa?

— Da. Nu mă refer la porunca regelui. Te întreb dacă ai ucis... ca să-ţi faci viaţa mai uşoară.

Chade pufni.

— Sigur că nu.

Mă privi ciudat.

— De ce? am insistat.

Îşi luă o mină bănuitoare.

— Nu te apuci să omori numai pentru că aşa ai chef. E greşit. Se numeşte crimă, băiete.

— Dacă nu o faci pentru regele tău.

— Dacă nu o faci pentru regele tău, încuviinţă Chade imediat.

— Chade, care-i diferenţa? Dacă o faci pentru tine sau pentru Shrewd?

Oftă şi renunţă la măcinatul amestecului. Ocoli masa şi se aşeză pe un taburet înalt.

— Îmi aduc aminte că am pus şi eu aceste întrebări. Dar mi le-am pus mie, pentru că mentorul meu murise când eram de vârsta ta. Mă ţintui cu privirea. E vorba de încredere, băiete. Ai încredere în regele tău? Trebuie să-ţi fie mai aproape decât fratele tău vitreg sau decât bunicul tău. Trebuie să însemne pentru tine mai mult decât dragul şi bătrânul de Shrewd sau decât Verity cel onest. Trebuie să fie Regele. Inima regatului, osia roţii. Dacă îl consideri aşa, dacă ai încredere că cele Şase Ducate merită să rămână întregi, că binele poporului nostru se sprijină pe dreptatea împărţită de rege, atunci...

— Atunci poţi ucide pentru el.

— Întocmai.

— Ai ucis vreodată împotriva voinţei tale?

— Pui multe întrebări în noaptea asta, mă avertiză Chade calm.

— Poate că m-ai lăsat prea mult singur şi am avut timp să mă gândesc la ele. Când ne întâlneam aproape în fiecare noapte, vorbeam des şi aveam de lucru tot timpul, nu mă gândeam atâta. Acum o fac.

Mişcă din cap încet, a încuviinţare.

— Gândurile nu-ţi aduc întotdeauna... liniştea. Sunt binevenite, dar nu liniştitoare. Da. Am ucis împotriva voinţei mele. Din nou, e vorba de încredere. A trebuit să cred că oamenii care mi-au dat porunca ştiu mai multe decât mine şi judecă lumea cu mai multă înţelepciune.

Am tăcut vreme îndelungată. Chade începu să se relaxeze.

— Intră. Nu sta în curent. Hai să bem un pahar de vin, apoi trebuie să-ţi vorbesc despre...

— Ai ucis vreodată numai bazându-te pe judecata ta? De dragul regatului?

Chade mă cercetă îngrijorat. N-am întors capul. Îl întoarse el, într-un sfârşit, privindu-şi mâinile bătrâne, frecându-şi pielea albă ca hârtia şi pipăindu-şi petele stacojii.

— Nu fac astfel de judecăţi. Ridică brusc ochii spre mine. Nu am acceptat niciodată acea povară, nici nu am dorit-o. Nu e de nasul nostru, băiete. Hotărârile le ia regele.

— Nu sunt „băiat”, am ripostat, uimindu-mă şi pe mine. Sunt FitzChivalry.

— Cu accent pe *Fitz,* sublinie Chade aspru. Eşti fiul nelegitim al unui bărbat care nu a bătut cu piciorul în podea ca să devină rege. A abdicat. Şi, abdicând, a renunţat la a lua hotărâri. Nu eşti rege, Fitz, nici măcar fiu de rege adevărat. Suntem asasini.

— De ce stăm cu mâinile în sân, în vreme ce adevăratul rege e otrăvit? l-am întrebat fără înconjur. O vezi şi tu, o văd şi eu. E ademenit cu ierburi care-i iau minţile şi, odată ce i se tulbură judecata, e ademenit a doua oară, cu altele, care îl tâmpesc şi mai mult. Ştim cine i le dă, iar eu bănuiesc cine îi face rost de ele. Totuşi, stăm şi ne uităm cum îi piere vlaga şi se prăpădeşte. De ce? Unde e încrederea în asta?

Răspunsul lui Chade tăie în carne vie:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu încrederea ta. Sperasem că ai încredere în mine. Că ştiu mai multe despre ea decât tine şi că sunt devotat regelui meu.

Veni rândul meu să plec capul. După o clipă, am traversat camera încet, până la dulapul în care Chade ţinea vinul şi

paharele. Am luat o tavă şi am turnat cu grijă în două pahare băutura din sticla astupată. Apoi am dus tava pe măsuţa de lângă foc. Dascălul meu veni după o clipă şi se aşeză pe scaunul lui cu perne. Luă un pahar şi sorbi din vin.

— Anul acesta nu ne-a fost uşor niciunuia dintre noi.

— Mă chemi la tine atât de rar… iar când o faci, eşti foarte secretos.

Am încercat să nu par acuzator, dar n-am prea reuşit. Chade scoase un râs ca un lătrat.

— Şi pe tine, care eşti un tip atât de sincer şi natural, te deranjează?

Se puse iar pe râs, ignorându-mi expresia de om jignit. La sfârşit, îşi umezi buzele în vin, apoi mă privi. Ochii întunecaţi îi sclipeau încă de veselie.

— Nu te încrunta la mine, *băiete.* Nu am cerut de la tine nimic pe care tu să nu mi-l fi cerut îndoit. Sau mai mult. Şi mă gândesc că un dascăl are dreptul să se aştepte la credinţă şi încredere din partea învăţăcelului său.

— Ai dreptate, am recunoscut, într-un sfârşit. Am şi eu secretele mele şi m-am aşteptat de la tine să ai încredere că sunt onorabile. Dar secretele mele nu te apasă pe tine, aşa cum mă apasă pe mine ale tale. De câte ori îl vizitez pe rege, văd ce fac din el fumariţa şi licorile lui Wallace. Vreau să-l omor pe Wallace şi să-l ajut pe suveran să-şi recapete judecata. Şi, după aceea, vreau să… să-mi duc sarcina până la capăt. Vreau să-i vin de hac celui care-i dă otrăvurile.

— Deci vrei să mă omori?

Parcă m-ar fi stropit cu apă rece.

— De la tine provin otrăvurile pe care i le dă Wallace regelui?

Eram convins că nu-l auzisem bine. Încuviinţă mişcând uşor din cap.

— Câteva dintre ele. Probabil cele pe care le urăşti cel mai mult.

Îmi stătu inima în loc.

— Dar de ce?

Strânse din buze şi mă privi, apoi îmi spuse calm:

— Secretele regelui sunt numai ale lui. Nu sunt ale mele, ca să le dezvălui, indiferent dacă cel ce le aude le păstrează pentru el sau nu. Dar, dacă ţi-ai pune mintea la treabă aşa cum te-am învăţat, mi-ai afla tainele. Pentru că nu le-am ascuns de tine. Descoperindu-le, ai afla mult mai multe.

M-am răsucit şi-am aţâţat focul din spatele meu.

— Chade, sunt sfârşit. Prea sfârşit ca să mă mai joc. Nu poţi să vorbeşti limpede?

— Sigur că aş putea. Dar atunci mi-aş încălca promisiunea făcută regelui. Ceea ce fac e suficient de rău.

— Despici firul în patru? am exclamat furios.

— Poate, dar e al meu şi am dreptul să-l despic, replică el nepăsător.

Indiferenţa lui mă scoase din pepeni. Am scuturat din cap supărat şi mi-am scos din minte jocul de-a ghicitul.

— De ce m-ai chemat în noaptea asta? l-am întrebat indiferent.

Un dram de durere străbătu privirea calmă a lui Chade.

— Poate doar ca să te văd. Poate ca să te împiedic să faci o prostie ireparabilă. Ştiu că multe dintre evenimentele de acum te tulbură. Te asigur, îţi împărtăşesc temerile. Dar, deocamdată, trebuie să mergem pe calea care ni s-a arătat. Cu încredere. Sigur, crezi că Verity se va întoarce înainte de venirea primăverii şi atunci toate se vor aşeza la locul lor.

— Nu ştiu, am recunoscut în silă. M-a şocat când a plecat în aventura asta caraghioasă. Ar fi trebuit să rămână aici şi să-şi continue planul iniţial. Până când se va întoarce, jumătate din regatul lui va ajunge în sapă de lemn sau va fi risipit, după măsurile lui Regal.

Chade mă privi fix.

— Regatul „lui” e încă al lui Shrewd. Ai uitat? Poate că are încredere că tatăl lui îl va păstra neştirbit.

— Shrewd nu e în stare să se păstreze întreg nici pe el însuşi, Chade. Ai fost la el în ultima vreme?

Chade îşi strânse buzele într-o linie subţire.

— Da, răspunse el răstit. Îl vizitez când e singur. Să ştii de la mine, nu e idiotul care ţi se pare ţie.

Am clătinat uşor din cap.

— Dacă l-ai fi văzut în seara asta, ai fi fost la fel de îngrijorat ca mine, Chade.

— De ce eşti aşa de sigur că nu l-am văzut?

Se enervase. Nu voiam să-l supăr pe bătrân. Dar toate îmi ieşeau pe dos, indiferent ce spuneam. Mi-am impus să tac. În loc să vorbesc, am sorbit din vin. M-am holbat la foc.

— Sunt adevărate zvonurile despre Insulele Apropiate? am întrebat, într-un sfârşit.

Îmi regăsisem vocea calmă. Chade oftă şi se frecă la ochi cu degetele deformate.

— Ca toate zvonurile, conţin un dram de adevăr. Nu suntem siguri de ele. Însă e sigur că nu am cedat piraţilor Insulele Apropiate. Aşa cum ai spus, odată ce ar pune mâna pe ele, ne-ar asedia coasta şi iarna, şi vara.

— Prinţul Regal crede că pot fi cumpăraţi. Că, de fapt, îi interesează insulele acelea şi o parte din ţărmul din Bearns.

Făcusem un efort, dar vorbisem despre Regal cât se poate de respectuos.

— Mulţi speră că, dacă spun un lucru, se va şi întâmpla, observă Chade indiferent. Chiar dacă ar trebui să fie mai înţelepţi, adăugă el un gând sumbru, întârziat.

— Ce crezi că vor piraţii?

Privi dincolo de mine, la flăcările din cămin.

— Iată o adevărată ghicitoare. Ce vor piraţii? Aşa lucrează mintea noastră, Fitz. Credem că ne atacă pentru că vor ceva de la noi. Dar, desigur, dacă ar fi urmărit un lucru anume, ni l-ar fi cerut până acum. Ştiu ce nenorocire abat asupra noastră. Trebuie să ştie că le-am lua în considerare cerinţele, măcar atât. Dar nu cer nimic. Pur şi simplu atacă.

— E lipsit de noimă, i-am dus eu gândul până la capăt.

— E lipsit de noimă pentru noi, mă corectă. Dar dacă am pornit de la o presupunere greşită?

Am rămas cu gura căscată.

— Dacă nu vor nimic, decât ceea ce au deja? Un popor de victime. Oraşe de prădat, sate de incendiat, oameni de torturat. Dacă nici nu urmăresc altceva?

— E o nebunie, am rostit calm.

— Poate. Dar dacă am dreptate?

— Atunci nu-i vom putea opri. Numai dacă îi distrugem.

Chade încuviinţă încet din cap.

— Urmează-ţi gândul acesta.

— Nu avem destule nave nici ca să-i încetinim. Am cugetat câteva clipe. Cel mai bine ar fi să sperăm cu toţii că Străbunii există. Pentru că mie mi se pare că ei, sau alţii ca ei, sunt singura noastră scăpare.

Chade mă aprobă încă o dată.

— Întocmai. Acum înţelegi de ce am aprobat planul lui Verity.

— Pentru că e singura noastră speranţă de supravieţuire.

Am stat multă vreme tăcând amândoi, cu ochii la foc. Când, în cele din urmă, m-am întors în camera mea, am fost asaltat de coşmaruri în care Verity era atacat şi se lupta pentru viaţa lui, în

vreme ce eu stăteam şi mă uitam la el. Nu-i puteam omorî pe atacatori, pentru că regele meu nu-mi dăduse permisiunea s-o fac.

Peste douăsprezece zile a sosit ducele Brawndy de Bearns. A coborât pe drumul ce însoţea coasta, în fruntea unui alai destul de mare ca să impresioneze, fără să fie o ameninţare făţişă. Afişa toată pompa şi fastul regatului său. Fiicele lui mergeau călare alături de el, în afară de cea mai în vârstă, rămasă la Bearns, ca să se ocupe de Ferry. Mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii la grajduri şi în camera gărzilor, ascultând discuţiile însoţitorilor de rang mai mic din anturajul ducelui. Hands şi-a făcut datoria, ocupându-se ca toate animalele să fie găzduite şi îngrijite şi, ca întotdeauna, bucătăria şi barăcile noastre i-au primit pe musafiri cu bucurie. Totuşi, cei din Bearns nu-şi ascundeau nemulţumirea. Vorbeau fără ocolişuri despre nenorocirea de la Ferry şi nu uitau că strigătele lor de ajutor nu fuseseră luate în seamă. Soldaţilor noştri le-a fost ruşine că n-au putut spune nimic în apărarea regelui Shrewd. Iar când un soldat nu poate apăra faptele regelui său, atunci fie trebuie să rabde criticile, fie să discute alte lucruri cu care să nu fie de acord. Aşa că s-au stârnit încăierări cu pumnii între cei din Bearns şi soldaţii din Buckkeep, incidente izolate, majoritatea, şi adesea certuri neînsemnate. Dar de obicei nu se întâmpla aşa ceva la Buckkeep, deci erau cu atât mai tulburătoare. Mie mi-a arătat cât de nedumeriţi erau soldaţii noştri.

În seara aceea m-am îmbrăcat mai frumos, neştiind sigur cu cine aveam să mă întâlnesc sau ce se aştepta de la mine. O zărisem pe Celerity cu coada ochiului de două ori şi de fiecare dată o ştersesem înainte de a mă observa şi ea. Mă aşteptasem să fie aşezată lângă mine la cină şi mă îngrozea gândul. Nu era momentul să-i înfruntăm pe musafirii din Bearns, dar nici s-o încurajez nu voiam. N-ar fi trebuit să-mi fac griji. M-am pomenit aşezat lângă nobilii de rang mic, şi aceia dintre cei mai tineri. Am petrecut o seară stânjenitoare, prea puţin deosebită de celelalte. Câteva dintre fetele de la masă îmi făcură ochi dulci. A fost o experienţă nouă pentru mine, şi nu una care să mă încânte. M-a ajutat să-mi dau seama câtă lume absorbea Curtea de la Buckkeep în iarna aceea. Majoritatea vizitatorilor veneau din ducatele interioare, adulmecând resturile de pe farfuria lui Regal, dar, aşa cum mi-au dovedit-o clar tinerele femei, erau gata să profite de influenţele politice cu orice prilej. Din cauza efortului de a le asculta remarcile zeflemitoare şi de a le răspunde cu politeţe moderată,

mi-a fost imposibil să urmăresc ce se petrece la masa stăpânului meu. Regele Shrewd era acolo, aşezat între viitoarea regină Kettricken şi prinţul Regal. Ducele Brawndy şi fiicele lui, Celerity şi Faith[2], stăteau foarte aproape de ei. În rest, la masă fuseseră înghesuiţi lingăii lui Regal. Ducele Ram de Tilth şi soţia lui, Lady Placid[3], precum şi fiii lor, erau cei mai importanţi. L-am văzut şi pe verişorul lui Regal, lordul Bright[4]; tânărul moştenitor al ducelui de Farrow era nou la Curte.

De la locul meu, vedeam puţin şi auzeam şi mai puţin. L-am simţit pe Verity frământat de frustrare, dar nu puteam face nimic. Regele părea mai degrabă plictisit decât ameţit, lucru bun, după mine. Lângă el, Kettricken era palidă, doar două pete roz îi colorau obrajii. Nu prea mânca şi arăta mai tristă şi mai tăcută ca de obicei. Prinţul Regal, dimpotrivă, era şi vorbăreţ, şi vesel. Se întreţinea cu ducele Ram şi Lady Placid şi cu băieţii lor. Nu-i ignora pe Brawndy şi pe fetele lui, dar era limpede că voioşia lui îi indispunea.

Ducele Brawndy era un bărbat masiv şi musculos, chiar şi la vârsta lui. Şuviţele cărunte din coada lui neagră de războinic aminteau de răni vechi suferite în bătălii, ca degetele lipsă de la o mână. Fetele lui stăteau puţin mai jos de el, tinere cu ochi indigo şi pometi înalţi, moştenire de la strămoşii de pe Insulele Apropiate ai regretatei regine. Faith şi Celerity aveau părul tuns scurt şi drept, după obiceiul nordic. Felul zglobiu în care îşi întorceau capul ca să-i cuprindă cu privirea pe toţi mesenii amintea de şoimii purtaţi pe încheietura mâinii. Nu aceştia erau nobilii blânzi din ducatele interioare cu care era obişnuit Regal. În rândul locuitorilor din cele Şase Ducate, firea de războinic se desluşea cel mai limpede la cei din Bearns.

Regal se juca sigur cu focul când le trata suferinţele cu nepăsare. Ştiam că ei nu se aşteaptă să discute despre piraţi la masă, dar tonul lui festiv era total nepotrivit cu ţelul misiunii lor. Oare ştia cât de mult îi jigneşte? Kettricken ştia, era clar. Nu o dată am văzut-o strângând din dinţi sau făcând feţe-feţe la remarcile nepotrivite ale lui Regal. În plus, prinţul bea prea mult şi asta începea să se observe în gesturile lui exagerate şi în râsul prea zgomotos. Voiam cu disperare să aflu ce îl distra atât de mult în propriile sale cuvinte.

---

[2]Credinţă, fidelitate (n. tr.).
[3]Paşnic, liniştit (n. tr.).
[4]Luminos (n. tr.).

Cina parcă nu se mai termina. Celerity mă descoperi imediat. După aceea, de-abia am reuşit să-i evit privirile insistente. Am înclinat amabil din cap când ni s-au întâlnit privirile prima oară; mi-am dat seama că nu înţelegea de ce stau la masa aceea. Nu am îndrăznit s-o ignor de câte ori s-a uitat la mine. Destul se purta Regal jignitor, asta mai lipsea, să mă port şi eu ca un mitocan faţă de fiica lui Bearns. Aveam impresia că merg pe funie. Am fost recunoscător când regele Shrewd s-a ridicat şi regina Kettricken a insistat să-l ajute, oferindu-i braţul. Regal s-a încruntat ameţit văzând că petrecerea se sparge atât de repede, dar n-a făcut niciun efort ca să-i convingă pe ducele Brawndy şi pe fetele sale să mai stea. S-au scuzat destul de distanţi imediat ce a plecat Shrewd. Am pretins şi eu că mă doare capul şi am plecat părăsindu-mi tovarăşii gălăgioşi pentru singurătatea camerei mele. Când am deschis uşa şi am intrat, m-am simţit cea mai neputincioasă fiinţă din turn. Într-adevăr, o Slugă-fără-Nume.

— Văd că ai avut parte de o cină fascinantă, remarcă bufonul.

Am oftat. Nu l-am întrebat cum intrase. N-avea rost să pun întrebări care nu vor primi răspuns. Stătea pe căminul meu, cu silueta oglindită de flăcările vesele ale focului timid pe care îl aprinsese. Era neobişnuit de cuminte, nu scutură din clopoţei, nu dădu drumul unei cascade zeflemitoare.

— Cina a fost insuportabilă, i-am spus.

Nu m-am deranjat să aprind lumânări. Nu minţisem prea mult când mă plânsesem de durere de cap. M-am aşezat pe pat, apoi m-am culcat pe spate cu un oftat.

— Nu ştiu ce se va alege de Buckkeep, nici ce-aş putea face eu.

— Poate că ajunge cât ai făcut deja? îndrăzni bufonul.

— Nu am făcut nimic vrednic de laudă în ultima vreme. Dacă nu pui la socoteală faptul că nu i-am dat replica lui Regal.

— O, asta e o deprindere pe care se vede că o învăţăm cu toţii, încuviinţă el morocănos. Îşi ridică genunchii la bărbie, se propti cu braţele de ei şi oftă.

— Aşadar, nu ai nicio veste pe care s-o împărtăşeşti bufonului? Un bufon foarte discret...

— Nu am nicio veste pe care să ţi-o împărtăşesc şi să n-o ştii deja, dacă nu cumva ai aflat-o înaintea mea.

Întunericul îmi dădea o senzaţie odihnitoare. Îmi trecea durerea de cap.

— Aha. O pauză delicată. Atunci să-ţi pun, poate, o întrebare? La care să-mi răspunzi sau nu, după cum pofteşti?

— Nu te mai obosi şi întreabă-mă odată. Ştii că o s-o faci, fie că te las, fie că nu.

— Într-adevăr, ai dreptate. Bine, atunci. O, mă uimesc pe mine însumi, roşesc, zău. FitzChivalry, ţi-ai zămislit cumva un Fitz de-al tău?

M-am ridicat fără grabă în capul oaselor şi m-am holbat la el. Nu se mişcă, nici nu tresări.

— Ce-ai zis? l-am întrebat încet.

Vorbi calm, pe un ton de scuză:

— Trebuie să ştiu. Îţi poartă Molly copilul în pântece?

Am ţâşnit de pe pat, l-am prins de gât şi l-am ridicat în picioare. Am dus pumnul în spate, apoi m-am oprit, şocat de ceea ce am văzut la lumina flăcărilor.

— Loveşte, mă îndemnă în şoaptă. Vânătăile noi n-o să se vadă de cele vechi. Pot să mă furişez nevăzut încă vreo câteva zile.

Mi-am retras mâna. Ciudat cât de monstruos mi-a părut gestul pe care fusesem gata să-l fac, descoperind că-l făcuse altcineva înaintea mea. Imediat ce i-am dat drumul, bufonul se întoarse cu spatele la mine, de parcă s-ar fi ruşinat de faţa lipsită de culoare şi umflată. Poate că gestul mă îngrozea mai mult din cauza pielii palide şi a oaselor delicate. Parcă ar fi fost bătut un copil. Am îngenuncheat lângă foc şi l-am aţâţat.

— N-ai văzut destul? întrebă bufonul ţâfnos. Te previn, e şi mai urât dacă te uiţi la lumină.

— Aşază-te pe scrinul meu cu haine şi scoate-ţi cămaşa, i-am poruncit.

Nu se mişcă. L-am ignorat. Aveam un ceainic mic cu apă pentru ceai. L-am pus la încălzit. Am aprins lumânările dintr-un sfeşnic şi l-am pus pe masă, apoi mi-am scos mica provizie de ierburi. Nu ţineam prea multe în cameră; acum aş fi vrut să aleg din stocul lui Burrich, dar eram sigur că, dacă mă duceam la grajduri, bufonul ar fi plecat. Totuşi, ierburile mele erau, majoritatea, pentru vânătăi, tăieturi şi alte răni la care mă expunea cealaltă meserie a mea. Îmi vor fi de ajuns.

Când s-a încălzit apa, am turnat din ea în lighean şi am adăugat un pumn de ierburi, zdrobindu-le. Am găsit în scrin o cămaşă care îmi rămăsese mică şi am rupt-o în fâşii.

— Vino la lumină.

De data asta, l-am rugat, nu i-am mai poruncit. După o clipă, se supuse, dar mişcându-se ezitant şi timid. M-am uitat scurt la el, apoi l-am prins de umeri şi l-am aşezat pe scrin.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat, şocat de faţa lui desfigurată. Avea buzele sparte şi umflate şi un ochi aproape închis, şi el umflat.

— Am umblat prin turn şi am întrebat indivizi furioşi dacă au procreat bastarzi în ultima vreme.

Mă săgeta cu ochiul sănătos. Era plin de vinişoare roşii. Nu m-am putut supăra pe el, dar nici nu mi-a venit să râd.

— Ar trebui să ştii destule despre leacuri ca să-ţi îngrijeşti rănile astea. Stai liniştit.

Am transformat fâşia de pânză într-o compresă şi i-am apăsat-o blând, dar ferm, pe faţă. După o clipă, se relaxă. Am şters sângele uscat. Nu era prea mult: se curăţase singur după bătaie, dar câteva tăieturi mai sângeraseră. Mi-am plimbat degetele uşor pe dunga maxilarului şi în jurul orbitelor. Măcar nu avea niciun os rupt.

— Cine ţi-a făcut asta?

— M-am lovit de mai multe uşi. Sau de aceeaşi, de mai multe ori. Depinde pe care uşă o întrebi.

Vorbea destul de bine pentru un om cu buzele strivite.

— A fost o întrebare serioasă.

— Cum a fost şi a mea.

I-am aruncat o căutătură urâtă şi lăsă ochii în jos. Am tăcut amândoi câteva clipe, cât am căutat un borcan cu alifie primit de la Burrich pentru tăieturi şi zgârieturi.

— Aş vrea foarte mult să ştiu răspunsul, i-am spus bufonului, scoţând capacul.

Îmi pătrunse în nări mirosul înţepător familiar şi mi se făcu un dor nespus de Burrich.

— Şi eu.

Tresări uşor sub degetele mele, care întindeau alifia. Ştiam că ustură. Ştiam şi că are efect.

— De ce mi-ai pus întrebarea aceea? am vrut să aflu, într-un sfârşit.

Căzu pe gânduri.

— Pentru că e mai uşor să te întreb pe tine, decât s-o întreb pe Kettricken dacă e însărcinată cu Verity. Din câte îmi dau seama, Regal nu s-a distrat decât cu el însuşi în ultima vreme, aşa că iese din discuţie. Numai tu sau Verity puteţi fi tatăl.

L-am privit pierdut. El clătină din cap întristat.

— Cum de nu simţi? se miră el, mai mult în şoaptă. Se uită fix în depărtare, afectat. Forţele se schimbă. Umbrele fâlfâie. Dintr-odată, se aude susurul posibilităţilor. Se reordonează vremurile

viitoare, pe măsură ce se înmulţesc destinele. Toate cărările se împart, o dată şi încă o dată.

I-am zâmbit, crezând că glumeşte, dar gura lui exprima seriozitate.

— Există un moştenitor al neamului Farseer, spuse el încet. Nu am nicio îndoială.

V-aţi împiedicat vreodată pe scări în întuneric? Ai senzaţia că te clatini pe o margine şi nu ştii cât de jos vei aluneca.

— Nu am zămislit niciun copil, am spus, prea aspru.

Bufonul mă cercetă neîncrezător.

— O! exclamă el, cu entuziasm prefăcut. Sigur că nu. Atunci probabil Kettricken e cea însărcinată.

— Probabil, am încuviinţat, dar mi se făcu inima cât un purice.

Dacă Kettricken era însărcinată, nu avea niciun motiv să se ascundă. Dar Molly ar fi avut. Şi nu mai fusesem la ea de câteva nopţi. Poate că avea noutăţi pentru mine. Mă cuprinse o ameţeală bruscă, dar mi-am impus să trag aer adânc în piept şi să mă liniştesc.

— Scoate-ţi cămaşa, i-am spus bufonului. Hai să-ţi vedem pieptul.

— L-am văzut, mulţumesc, te asigur că e bine. Când mi-au pus sacul în cap, cred că au vrut să aibă o ţintă. Au fost foarte grijulii să nu lovească în altă parte.

Am tăcut, dezgustat de brutalitatea loviturilor.

— Cine? am reuşit să întreb, într-un sfârşit.

— Cu sacul în cap? Fii serios. Tu ai vedea printr-un sac?

— Nu. Dar trebuie să bănuieşti pe cineva.

Lăsă capul pe-o parte, neîncrezător.

— Dacă nu-mi cunoşti bănuielile, înseamnă că tu eşti cel cu un sac pe cap. Lasă-mă să-i fac o mică gaură. „Ştim că te prefaci în faţa regelui, că spionezi pentru pretendentul Verity. Nu-i mai trimite mesaje, pentru că, dacă o mai faci, o să aflăm.”

Se întoarse către foc şi lovi scurt cu călcâiele în scrin, *boc, boc, boc.*

— Pretendentul Verity? am repetat şocat.

— Nu eu am zis, ci ei, sublinie bufonul.

Mi-am înghiţit mânia, am încercat să gândesc.

— De ce ar bănui că spionezi pentru Verity? I-ai trimis mesaje?

— Am un rege, rosti el liniştit. Deşi nu-şi aminteşte întotdeauna că e regele meu. Trebuie să ai mare grijă de regele tău. Sunt convins că tu aşa procedezi.

— Ce vei face?

— Ceea ce am făcut întotdeauna. Am de ales? Nu mă pot opri să fac ceea ce îmi poruncesc ei, pentru că nici măcar nu am făcut ce zic ei.

Certitudinea îmi trimise un fior pe şira spinării.

— Şi dacă te bat din nou?

Bufonul râse fără chef.

— Nu are rost să-mi fac griji, pentru că nu am cum să-i împiedic. Dar nu înseamnă că mor de nerăbdare să mă găsească din nou. Asta – arătă spre faţa lui –, asta se va vindeca. Dar nu şi ce au făcut camerei mele. O să-mi trebuiască săptămâni întregi ca să fac ordine.

Vorbele nu exprimau întregul adevăr. Mă răscoli un sentiment de singurătate apăsătoare. Intrasem o dată în camera bufonului. Urcasem un şir lung de trepte uitate, prăfuite de timp, şi pătrunsesem într-o încăpere orientată spre parapeţi şi care adăpostea o grădină de comori. Mi-am adus aminte de peştişorul auriu înotând în acvariul rotund, de grădiniţele de muşchi din vase, de bebeluşul din argilă din leagăn, îngrijit cu atâta dragoste. Am închis ochii, în timp ce bufonul vorbi flăcărilor:

— Au fost foarte meticuloşi. Prostul de mine, să-mi închipui că există un loc sigur pe lume...

N-am fost în stare să mă uit la el. În afară de limba lui ascuţită, era o persoană lipsită de apărare, al cărei singur ţel era să-l slujească pe rege. Şi să salveze lumea. Cu toate acestea, cineva îi distrusese lumea. Mai rău, bănuiam că bătaia pe care o încasase fusese o răzbunare pentru ceea ce făcusem eu.

— Te-aş putea ajuta să pui ordine în lucruri.

Scutură iute din cap de două ori.

— Nu cred. Nu te supăra, adăugă mai blând.

— Nu mă supăr.

Am făcut o legăturică din ierburile vindecătoare, borcanul cu alifie şi restul cârpelor din cămaşa mea. Bufonul sări jos de pe scrin. Când i-am oferit-o, o primi cu o figură serioasă. Se îndreptă spre uşă ţeapăn, deşi susţinea că nu fusese lovit decât peste faţă. Se întoarse către mine.

— Când vei şti cu siguranţă, îmi vei spune şi mie? Lăsă o clipă de linişte plină de tâlc, apoi rosti cu glas pierit: la urma urmei, dacă i-au făcut asta bufonului regelui, ce i-ar putea face femeii care poartă în pântece moştenitorul viitorului rege?

— N-ar îndrăzni, am protestat cu putere.

Bufonul pufni dispreţuitor.

— Serios? Nu mai ştiu ce ar îndrăzni şi ce nu, FitzChivalry. Nici tu nu ştii. În locul tău, mi-aş zăvorî mai zdravăn uşa. Dacă nu vrei să te trezeşti şi tu cu un sac în cap.

Îmi trimise un zâmbet care nu aducea nici pe departe cu rânjetul său batjocoritor şi se strecură afară din cameră. M-am dus şi-am tras zăvorul în urma lui. M-am lipit cu spatele de uşă şi am oftat.

— Lor le convine de minune, Verity, am rostit cu glas tare în camera tăcută. Dacă ar fi după mine, cred că ar trebui să faci de îndată cale-ntoarsă şi să vii acasă. Se pun la cale mult mai multe decât atacurile Corăbiilor Roşii şi mă îndoiesc că Străbunii ne-ar putea ajuta să înfruntăm celelalte ameninţări.

Am aşteptat, sperând să simt o confirmare sau încuviinţare din partea lui. Nimic. Mă rodea frustrarea. Rareori ştiam sigur când se trezea Verity în mintea mea şi niciodată nu eram convins că percepea gândurile pe care voiam să i le transmit. M-am întrebat din nou de ce nu îi comunicase lui Serene măsurile pe care le voia luate. Doar vorbise cu ea prin Meşteşug toată vara despre Corăbiile Roşii; de ce tăcea acum? O căutase deja, iar ea ţinea ascuns faptul acesta? Sau i-l dezvăluise numai lui Regal? Am stat şi-am cugetat. Poate că vânătăile de pe faţa bufonului reflectau frustrarea lui Regal, care descoperise că Verity ştia ce se întâmplă în lipsa lui. Greu de spus de ce îl găsise vinovat pe bufon. Poate că-l alesese pur şi simplu pentru a-şi vărsa nervii pe cineva. Bufonul nu se sfiise niciodată să-l jignească. Nici pe el, nici pe altcineva.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, m-am dus la Molly. Ceasurile nu erau prielnice, pentru că turnul fremăta de străini şi de servitorii lor, care se îngrijeau de ei. Dar bănuielile nu-mi dădeau pace. Când am bătut, Molly întrebă prin uşă:

— Cine-i?

— Eu, am răspuns mirat.

Înainte, nu întrebase niciodată cine e.

— O, rosti ea, deschizându-mi.

M-am furişat înăuntru şi am tras zăvorul cât ea traversă camera spre cămin. Îngenunche, aruncă lemne în foc, deşi nu trebuia, şi nu se uită la mine. Era îmbrăcată în rochia albastră de servitoare şi-şi lăsase părul prins în coc. Mă avertiza cu fiecare mişcare a trupului că dădusem iar de necaz.

— Îmi pare rău că nu am mai venit la tine în ultima vreme.

— Şi mie, replică ea scurt.

Nu-mi dădea prilejul să-mi deschid sufletul.

— S-au întâmplat foarte multe şi am fost prins cu treburi.

— Ce treburi?

Am oftat. Ştiam deja unde duce conversaţia noastră.

— Treburi despre care nu pot să vorbesc.

— Bineînţeles.

În ciuda calmului şi a glasului ei potolit, ştiam că mocneşte de furie. Un singur cuvânt nelalocul lui dacă rosteam, exploda. La fel, dacă tăceam. Aşa că am preferat s-o întreb fără înconjur:

— Molly, motivul pentru care am venit în noaptea asta...

— O, ştiam eu că trebuie să ai un motiv special ca să dai pe-aici, în sfârşit. Nu mă mir decât de mine. De ce sunt aici? De ce vin direct în camera mea în fiecare zi când îmi termin treaba şi aştept, doar-doar apari şi tu? Aş putea face cu totul altceva. În ultima vreme, menestrelii şi piesele cu păpuşi se ţin lanţ. Se ocupă de asta prinţul Regal. Aş putea sta la unul dintre căminele mai mici, cu ceilalţi servitori, distrându-mă în tovărăşia lor. Nu să stau aici, sus, singură. Sau aş putea lucra ceva. Bucătăreasa îmi dă voie să folosesc bucătăria când nu e aglomeraţie. Am fitil, ierburi şi seu; ar trebui să le folosesc cât timp ierburile mai au putere. Dar nu, eu stau aici, cine ştie, poate îţi aduci aminte de mine şi vrei să stai cu mine câteva clipe.

Stăteam ca o stâncă bătută de valuri. Ce să fi făcut altceva? Tot ce spunea Molly era adevărat. Am plecat capul, în vreme ce ea îşi trăgea sufletul. Când vorbi din nou, furia îi dispăruse din glas, dar o înlocuise altceva, mai grav. Nenorocire şi descurajare.

— Fitz, e atât de greu! De câte ori cred că m-am împăcat cu gândul, trec peste suferinţă şi mă trezesc că iar încep să sper. Dar pe noi nu ne aşteaptă niciun fel de viitor, nu-i aşa? N-o să vină niciodată o vreme numai pentru noi, n-o să avem un loc al nostru.

Tăcu. Îşi plecă ochii la podea, muşcându-şi buza de jos. Continuă cu glas tremurat:

— Am văzut-o pe Celerity. E frumoasă. Am găsit un pretext să vorbesc cu ea... Am întrebat-o dacă nu le mai trebuie lumânări în cameră... Mi-a răspuns, dar timidă şi politicoasă. Chiar mi-a mulţumit pentru grija mea. Aici, puţini mulţumesc servitorilor. E... e drăguţă. O doamnă. Of, n-o să-ţi dea voie niciodată să te însori cu mine. De ce ai vrea să te însori cu o servitoare?

— Pentru mine, nu eşti servitoare, i-am spus încet. Eu nu mă gândesc la tine aşa.

— Atunci ce sunt? Soţie, în niciun caz, spuse ea desluşit.

— În inima mea, eşti, i-am zis eu, mohorât.

Slabă alinare pentru Molly. Mă duru că o primeşte şi se propteşte cu fruntea de umărul meu. Am ţinut-o lângă mine cu

drag câteva momente, apoi am strâns-o mai tare în braţe. Când mi se cuibări la piept, i-am şoptit în păr:

— Trebuie să te întreb ceva.

— Ce?

— Eşti... însărcinată?

— Ce?

Se trase de lângă mine, ca să mă vadă la faţă.

— Porţi copilul meu în pântece?

— Eu... Nu. Nu sunt însărcinată. Tăcere. Ce-ţi veni să mă întrebi dintr-odată?

— Pur şi simplu mi-a trecut întrebarea prin cap. Atât. Vreau să zic...

— Ştiu ce vrei să zici. Dacă am fi căsătoriţi şi nu aş fi însărcinată încă, vecinii ar scutura din cap.

— Serios?

Nu mă gândisem la asta niciodată. Ştiam că unii se întreabă dacă Kettricken e stearpă, căci nu rămăsese însărcinată după un an de căsătorie, dar îngrijorarea din cauza pântecului ei neroditor privea pe toată lumea. Mie nu-mi trecuse prin cap că vecinii îi urmăresc nerăbdători pe tinerii căsătoriţi.

— Bineînţeles. Femeile mi-ar fi oferit o reţetă de ceai de la mama lor. Sau praf din corn de mistreţ, ca să ţi-l torn seara în bere.

— Zău?

Am tras-o lângă mine, zâmbind prosteşte.

— Îhî... Îmi întoarse zâmbetul, dar şi-l şterse treptat de pe buze. Pentru că lucrurile sunt aşa cum sunt, iau alte ierburi. Ca să mă asigur că nu rămân însărcinată.

Uitasem cum mă mustrase Patience zilele trecute.

— Unele ierburi ca acelea îmbolnăvesc femeile, aşa am auzit, dacă le iau prea mult timp.

— Ştiu ce fac, spuse ea răspicat. De altfel, care ar fi cealaltă soluţie? adăugă, mai puţin categorică.

— Dezastrul, am recunoscut.

Molly clătină din cap.

— Fitz, dacă ţi-aş fi răspuns da în noaptea asta, dacă aş fi fost însărcinată... ce-ai fi făcut?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit.

— Gândeşte-te acum, mă rugă ea.

Am vorbit fără grabă.

— Cred că... ţi-aş găsi cumva un loc, undeva. (M-aş duce la Chade, m-aş duce la Burrich şi le-aş cere ajutorul. În sinea mea,

refuzam asemenea gânduri.) Un loc sigur. Departe de Buckkeep. În susul râului, poate. Aş veni să te văd când aş putea. Cumva, aş avea grijă de tine.

— M-ai da la o parte, asta vrei să spui. Pe mine şi pe copilul nostru... al meu.

— Nu! Te-aş ţine în siguranţă, te-aş duce într-un loc unde nimeni să nu te arate cu degetul că ai făcut un copil şi că eşti singură. Şi, când aş putea, aş veni la tine şi la copilul *nostru.*

— Te-ai gândit vreodată că ai putea să vii cu noi? Că am putea pleca din Buckkeep, tu şi cu mine, în susul râului, acum?

— Nu pot pleca din Buckkeep. Ţi-am explicat în câte feluri m-am priceput.

— Ştiu. Am încercat să te înţeleg. Dar nu văd niciun motiv.

— Treburile pe care le fac pentru rege sunt de...

— Nu le mai face. Lasă-le în seama altora. Vino cu mine, ca să avem o viaţă a noastră.

— Nu pot. Nu-i chiar atât de simplu. Nu mi s-ar da voie să plec aşa, când vreau.

Nu mai ştiu când ne-am despărţit din îmbrăţişare. Acum Molly îşi împleti braţele la piept.

— Verity e plecat. Aproape nimeni nu crede că se mai întoarce. Regele Shrewd e tot mai slăbit, pe zi ce trece, iar Regal se pregăteşte să-i urmeze la tron. Dacă Regal are pentru tine măcar jumătate din sentimentele pe care spui că le are, atunci, în numele cerului, de ce vrei să stai aici când el ajunge la putere? De ce ar vrea să te ţină aici? Fitz, nu vezi că se duc toate de râpă? Insulele Apropiate şi Ferry sunt doar începutul. Piraţii nu se vor opri aici.

— Un motiv în plus să rămân. Să lucrez şi, la nevoie, să lupt pentru poporul nostru.

— Un singur bărbat nu-i poate opri, sublinie Molly. Nici măcar unul aşa de încăpăţânat ca tine. De ce nu-ţi foloseşti încăpăţânarea ca să lupţi pentru noi? De ce nu fugim în susul râului, în ţinuturile de uscat, departe de piraţi, ca să avem viaţa noastră? De ce trebuie să renunţăm la tot pentru o cauză pierdută?

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Dacă aş fi rostit eu vorbele acelea, ar fi fost trădare. Dar ea le dăduse glas ca pe lucrul cel mai normal. Ca şi cum ea, eu şi copilul nostru încă inexistent eram mai importanţi decât regele şi cele Şase Ducate la un loc. I-am spus exact ce gândesc.

— Păi, îmi spuse privindu-mă în ochi, e-adevărat. Pentru mine. Dacă ai fi soţul meu şi aş avea un copil cu tine, atunci atât de important ai fi pentru mine. Mai important decât lumea întreagă.

Ce era să-i răspund? Am preferat adevărul, ştiind că nu o va mulţumi.

— Şi tu ai fi la fel de importantă pentru mine. Eşti şi acum. Dar tocmai de aceea trebuie să rămân aici. Pentru că, dacă un lucru e atât de important, nu fugi cu el şi nu-l ascunzi. Rămâi pe poziţie şi îl aperi.

— Îl aperi? se miră Molly, cu glas ridicat. Când vei învăţa că nu suntem destul de puternici ca să ne apărăm? Ştiu. Am stat între piraţi şi copiii rudelor mele şi de-abia am supravieţuit. Când vei fi făcut şi tu asta, atunci să-mi vorbeşti despre apărare!

Am tăcut. Nu doar vorbele ei mă răneau. Mă dureau, şi încă foarte tare. Dar mi-am adus aminte cum ţinusem cândva în braţe un copil, privind sângele care-i curgea pe braţul rece. Nu suportam să mai trec prin aşa ceva. Dar nu puteam scăpa de amintire.

— Nu se poate să fugim, Molly. Fie stăm aici şi luptăm, fie suntem omorâţi când cădem neputincioşi în bătălie.

— Serios? mă întrebă ea rece. Deci nu e doar că eşti mai devotat regelui decât dragostei noastre?

N-am fost capabil s-o privesc în ochi. Pufni.

— Eşti exact ca Burrich. Habar n-ai cât semeni cu el!

— Ca Burrich?

Mă lăsă cu gura căscată. Eram şocat că zisese aşa ceva, fără a mai pune la socoteală că o spusese de parcă ar fi fost un cusur.

— Da, repetă ea categorică.

— Pentru că sunt devotat regelui?

Mă agăţăm şi de un fir de pai.

— Nu! Pentru că îl pui pe rege înaintea femeii tale... sau a dragostei tale, sau a vieţii tale.

— Habar n-am despre ce vorbeşti!

— Poftim! Vezi? Chiar n-ai habar. Dar îi dai înainte, prefăcându-te că ştii toate lucrurile şi secretele importante şi toate întâmplările grozave din lume. Atunci, ia spune-mi, de ce îl urăşte Patience pe Burrich?

Eram năucit. Habar n-aveam în ce fel ar fi dovedit răspunsul meu ce anume greşesc. Dar Molly sigur avea să facă legătura. Am făcut o încercare prudentă:

— Îl învinovăţeşte pentru mine. Crede că din cauza lui a luat-o Chivalry pe alte cărări... şi m-a făcut pe mine.

— Poftim. Uite cât eşti de prost. Nici vorbă de aşa ceva. Mi-a povestit Lacey într-o seară. Am băut cam mult vin de soc şi am început să vorbesc despre tine, iar ea despre Burrich şi Patience.

Patience l-a iubit pe Burrich mai întâi, idiotule. Dar lui nu i-a trebuit. A spus că o iubeşte, dar nu se poate însura cu ea, chiar dacă tatăl ei ar fi de acord să se mărite cu cineva sub rangul ei. Pentru că el jurase deja credinţă, pe viaţă şi pe sabie, stăpânului său. Şi nu credea că îi putea sluji pe amândoi. O, a zis că ar fi vrut să fie liber ca să se însoare cu ea, că ar fi vrut să nu-i fi jurat credinţă altuia înainte de-a o întâlni. Totuşi, nu era liber s-o ia de nevastă atunci. I-a spus o prostie, oricât ar vrea calul, nu poate duce decât o singură şa. Aşa că Patience i-a zis: foarte bine, du-te, atunci, şi urmează-l pe stăpânul ăsta al tău, care e mai important pentru tine decât mine. Şi Burrich aşa a făcut. Cum ai face şi tu, dacă te-aş pune să alegi.

Două pete roşii ca focul îi colorau obrajii. Lăsă capul pe-o parte când se întoarse cu spatele la mine.

Aşadar, iată legătura cu vina mea. Însă mintea mea se învârtea în jurul frânturilor de poveste şi observaţii care se aşezau la locul lor. Cum mi-a povestit Burrich că a întâlnit-o prima oară pe Patience. Ea se căţărase într-un măr şi-i ceruse să-i scoată un ghimpe din picior. Lucrul ăsta nu-l cere soţia servitorului soţului ei. Mai degrabă l-ar cere o tânără îndrăzneaţă de la tânărul care i-a căzut cu tronc. Reacţia lui Burrich în seara în care i-am vorbit despre Molly şi despre Patience, repetând cuvintele lui Patience despre slugi şi stăpâni.

— Chivalry a ştiut despre asta? am întrebat-o pe Molly.

Ea se răsuci şi mă cercetă din priviri. Nu asta sperase s-o întreb. Dar n-a rezistat să-şi termine povestea:

— Nu. Nu la început. Când l-a cunoscut Patience, habar n-avea că el e stăpânul lui Burrich, pentru că Burrich nu-i spusese niciodată cărui domn îi jurase credinţă. La început, Patience nici n-a vrut să audă de Chivalry. Vezi tu, nu şi-l scosese pe Burrich din inimă. Dar Chivalry era încăpăţânat. Din câte mi-a spus Lacey, o iubea ca un nebun. A cucerit-o. Numai după ce a primit să se mărite cu el a aflat că era stăpânul lui Burrich. Şi numai pentru că Chivalry l-a trimis pe Burrich la ea cu un cal deosebit.

Dintr-odată, mi l-am amintit pe Burrich în grajd, uitându-se la calul lui Patience şi spunându-mi: „Eu am dresat calul ăsta.” M-am întrebat dacă dresase iapa ştiind că va fi a femeii pe care o iubise, trimisă cadou de bărbatul cu care avea să se mărite. Pun rămăşag că aşa a fost. Dintotdeauna mi se păruse că dispreţul lui Patience faţă de Burrich era mai degrabă gelozia pe un bărbat la care Chivalry ţinea atât de mult. Acum, triunghiul lor era şi mai ciudat. Şi mai dureros. Am închis ochii şi am clătinat din cap, supărat pe

nedreptatea din lume. „Nimic nu e simplu şi cinstit”, mi-am zis. „Întotdeauna există o coajă înţepătoare sau un sâmbure cu gust amar.”

— Da.

Supărarea lui Molly se topise. S-a aşezat pe marginea patului şi, când m-am dus lângă ea, nu m-a respins. Am luat-o de mână. Mii de gânduri îmi frământau mintea: Patience nu suporta beţiile lui Burrich. Burrich îşi amintise de câinele ei de salon, pe care îl căra întruna după ea într-un coş. Grija cu care se îmbrăca şi se purta. „Dacă tu nu vezi o femeie, asta nu înseamnă că ea nu te vede pe tine.” Of, Burrich! Ceasurile în plus, petrecute de el îngrijind un cal pe care ea rareori îl călărea. Măcar Patience a fost măritată cu bărbatul pe care l-a iubit şi a avut câţiva ani de fericire, deşi umbriţi de urzelile politice. Dar au fost ani de fericire, totuşi. Molly şi cu mine ce vom avea? Numai ce avea Burrich acum?

Molly s-a proptit de mine şi am ţinut-o în braţe multă vreme. Atât. Dar, în tristeţea care a învelit noaptea aceea, am fost mai apropiaţi decât fuseserăm de cine ştie când.

21

ZILE NEGRE

Regele Eyod a domnit în Regatul Munţilor pe vremea Corăbiilor Roşii. Moartea fiului său celui mai mare, Rurisk, a lăsat-o pe fiica lui, Kettricken, singura moştenitoare a tronului. După datina lor, ea avea să fie regină, sau „Sacrificiu" cum spuneau oamenii, la moartea tatălui ei. Astfel, căsătoria ei cu Verity nu numai că ne-a asigurat un aliat în vremurile acelea tulburi, dar ne-a şi promis posibila alăturare a celui de-al „şaptelea ducat" la Regatul celor Şase Ducate. Faptul că Regatul Munţilor se învecina numai cu două dintre ducatele noastre interioare, Tilth şi Farrow, o îngrijora nespus pe Kettricken, din cauza posibilei separări civile a celor Şase Ducate. Fusese crescută pentru a deveni „Sacrificiu". În viaţa ei, datoria faţă de poporul său o considera de mare importanţă. Când a ajuns viitoarea regină a lui Verity, locuitorii celor Şase Ducate au devenit ai ei. Dar nu şi-a scos din suflet gândul că, la moartea tatălui ei, muntenii o vor cere încă o dată ca „Sacrificiu" al lor. Cum îşi va putea îndeplini ea datoria aceea, dacă Farrow şi Tilth stăteau între ea şi poporul ei nu ca parte din cele Şase Ducate, ci ca o naţie duşmănoasă?

În ziua următoare, s-a pornit o furtună crâncenă. A fost de două ori o binecuvântare. Nu numai că a alungat teama de atacurile piraţilor într-o asemenea zi, dar a şi ţinut la un loc un grup de soldaţi agitaţi, care se aveau precum câinele cu pisica. Sus, în turn, Bearns era pe atât de prezent, pe cât de ascuns era Regal. Ori de câte ori intram în coridorul cel mare, ducele Brawndy era acolo, bătând agitat locul în lung şi-n lat sau stând cu privirea pierdută la focul din cămine. Fiicele îi stăteau de-o parte şi de alta, păzindu-l ca două feline viguroase. Celerity şi Faith erau încă tinere, iar nerăbdarea şi supărarea li se citeau mai limpede pe faţă. Brawndy ceruse oficial să fie primit de rege. Cu cât era ţinut

mai mult în aşteptare, cu atât era mai mare jignirea. Se tăgăduia importanţa întâmplărilor care îl aduseseră la Buckkeep. Iar prezenţa neîntreruptă a ducelui în coridorul cel mare era un semn clar pentru adepţii lui că regele încă nu încuviinţase primirea lui. Vedeam că atmosfera începe să se încingă şi m-am întrebat cine se va arde mai tare la sfârşit.

Cercetam prudent coridorul a patra oară când apăru Kettricken. Era îmbrăcată simplu, într-o rochie violetă lungă şi dreaptă, cu o pelerină albă, moale, cu mâneci bogate. Îşi purta părul lung şi despletit atârnându-i pe umeri. Intră fără prea multă ceremonie, ca de obicei, anunţată numai de Rosemary, micuţa ei servitoare, şi însoţită doar de Lady Modesty şi de Lady Hopeful. Nici acum, când devenise puţin mai populară printre doamne, nu le uita pe cele două care îi stătuseră alături la început, când fusese singură, şi le onora adesea luându-le drept însoţitoare. Nu cred că ducele Brawndy a recunoscut-o pe viitoarea regină în femeia simplu îmbrăcată, care a venit direct la el.

Kettricken zâmbi şi îi întinse mâna în semn de salut. Era felul simplu al muntenilor de a-şi face prieteni. Mă îndoiesc că şi-a dat seama câtă onoare îi făcea ducelui sau cât de mult a uşurat gestul acela simplu orele de aşteptare încordată. Numai eu, sunt sigur, am văzut oboseala de pe chipul reginei sau cearcănele de la ochi. Faith şi Celerity au fost imediat încântate de atenţia care i se dădea tatălui lor. Glasul limpede al lui Kettricken răsună în coridorul cel mare, aşa că o auziră fără îndoială toţi cei din preajma căminelor. Aşa cum fusese şi intenţia ei.

— L-am căutat de două ori pe rege în această dimineaţă, îmi pare rău că a fost… indispus de fiecare dată. Sper că nu te tulbură prea tare aşteptarea. Ştiu că vei dori să vorbeşti personal cu el despre tragedia ta şi despre ceea ce trebuie făcut ca să ne ajutăm poporul. Dar, deocamdată, câtă vreme regele se odihneşte, m-am gândit că poate ai vrea să servim împreună o gustare.

— Aş fi încântat, regina mea, răspunse Bearns prudent.

Kettricken îi netezise deja în mare măsură penele ciufulite. Dar Brawndy nu se lăsa uşor cucerit.

— Mă bucur, spuse regina şi se aplecă uşor ca să-i şoptească ceva lui Rosemary.

Camerista cea gingaşă mişcă scurt din cap, se răsuci şi o luă la fugă iute ca iepurele. Toţi o văzură ieşind, într-o clipă se şi întoarse, de data asta în fruntea unui alai de servitori. Aceştia luară o masă şi o mutară în faţa căminului celui mare. Imediat se întinse o faţă de masă albă ca neaua, apoi unul din vasele de

grădină ale lui Kettricken o împodobi pe mijloc. Urmă o paradă de slujitori care aşezară fiecare pe masă platouri, carafe cu vin şi dulciuri sau mere de toamnă târzie într-un bol de lemn. Atât de frumos le aranjară pe toate, de parcă ar fi făcut o vrajă. Masa fu pregătită în câteva clipe, musafirii aşezaţi, iar Mellow apăru cu lăuta sa, cântând chiar în timp ce intra în coridor. Kettricken le invită pe doamne să li se alăture, apoi, căutându-mă din priviri, îmi făcu semn din cap să mă apropii. Îi alese şi pe alţii care stăteau la cămine, la întâmplare; nu după rang sau avuţii, ci, ştiam eu, după cât de interesanţi îi considera. Fletch, cu poveştile lui de vânătoare, şi Shells, o fată prietenoasă, de aceeaşi vârstă cu fetele lui Brawndy, au fost şi ei chemaţi. Kettricken se aşeză în dreapta lui Brawndy şi, încă o dată, nu cred că el îşi dădea seama de onoarea care i se făcea.

După ce gustară toţi şi făcură puţină conversaţie, regina îi făcu semn lui Mellow să-şi înmoaie strunele. Se întoarse către Brawndy şi îi spuse fără înconjur:

— Nu am auzit decât frânturi din veştile voastre. Vrei să ne spui şi nouă ce nenorocire s-a abătut asupra oraşului Ferry?

Ducele avu o mică ezitare. Cu regele intenţionase el să stea de vorbă, pentru ca acesta să ia măsuri. Dar cum să o refuze pe viitoarea regină, care îl trata cu atâta bunăvoinţă? Lăsă ochii în jos, iar când vorbi, vocea îi sună răguşită de emoţie neprefăcută:

— Regina mea, suferim amarnic, începu el.

Gurile mesenilor se liniştiră imediat. Toţi ochii se îndreptară spre duce. Am observat că toţi cei aleşi de regină erau buni ascultători. Din momentul în care Brawndy începu să vorbească, nu se mai auzi nici musca, în afară de exclamaţiile de compătimire sau murmurele de supărare la cruzimile piraţilor. Ducele făcu o singură pauză, apoi se văzu că ia o hotărâre şi povesti mai departe cum trimiseseră semnale după ajutor şi aşteptaseră zadarnic un răspuns. Regina îl ascultă până la capăt, fără să protesteze sau să-i tăgăduiască spusele. La sfârşitul poveştii sale tragice, Brawndy se simţi vizibil uşurat, pur şi simplu pentru că o spusese cuiva.

— Acum aud pentru prima oară multe dintre veştile tale, vorbi Kettricken, în cele din urmă. Şi niciuna nu e bună. Nu ştiu ce va spune regele nostru despre ele. Va trebui să aştepţi, ca să auzi cu urechile tale. Însă, în ceea ce mă priveşte, deocamdată îţi zic că mi-e plină inima de durere la suferinţa oamenilor tăi. Şi de supărare. Îţi promit că, din partea mea, răul nu va rămâne nepedepsit. Şi nici poporul meu nu va rămâne fără adăpost în toiul iernii geroase.

Ducele Brawndy de Bearns plecă ochii în farfurie şi frământă tivul feţei de masă. Ridică privirea şi ochii îi străluciră de furie, dar şi de regret. Când vorbi, cuvintele îi ieşiră categorice de pe buze:

— Vorbe. Acestea nu sunt decât vorbe, regina mea. Localnicii din Ferry nu pot mânca vorbe şi nici nu se pot înveli cu ele noaptea.

Kettricken îl ţintui cu privirea. Parcă îi plesniră chingile sufletului.

— Cunosc foarte bine adevărul cuvintelor tale. Dar acum numai promisiuni îţi pot oferi. Când regele se va simţi destul de întremat ca să te primească, vom vedea ce se poate face pentru Ferry.

Brawndy se aplecă spre ea.

— Am de pus întrebări, doamnă. Iar de răspunsuri am nevoie la fel de mult ca şi de bani şi de oameni. De ce nu s-au luat în seamă strigătele noastre de ajutor? De ce s-a îndreptat spre portul-mamă, şi nu spre noi, nava care ar fi trebuit să ne ajute?

Vocea lui Kettricken tremură foarte puţin.

— La aceste întrebări nu am răspuns, domnule. Şi mi-e ruşine s-o recunosc. Nu a ajuns la urechile mele nicio vorbă despre nenorocirea voastră până la sosirea mesagerului călare.

Auzind-o pe regină, mă străbătură presimţiri rele. Ar fi trebuit ea să recunoască aceste lucruri în faţa lui Brawndy? Poate că nu, nefiind înţelept din punct de vedere al treburilor regatului. Însă Kettricken, ştiam foarte bine, punea adevărul înaintea treburilor regatului. Brawndy se uită lung la ea şi ridurile din jurul gurii i se adânciră. Îndrăzneţ, însă potolit, o întrebă:

— Dar nu eşti viitoarea regină?

Kettricken îl străpunse cu ascuţişul ochilor ei cenuşii.

— Ba da. Mă întrebi dacă te mint?

Veni rândul lui Brawndy să plece capul.

— Nu. Nu, regina mea, nici prin cap nu mi-a trecut.

Liniştea se prelungi. Nu ştiu dacă a primit un semn pe furiş de la Kettricken sau dacă aşa i-a dictat instinctul, dar Mellow pişcă mai intens strunele lăutei, începu un cântec de iarnă, cu note grave şi refren piţigăiat.

Încă trei zile pline trecură până când Brawndy fu chemat, în cele din urmă, la rege. Kettricken încercă să-i ţină de urât, dar e greu să distrezi un om a cărui minte stă numai la soarta vulnerabilă a ducatului său. Era politicos, dar neatent. Faith, fiica lui mai tânără, se împrieteni repede cu Shells şi mai uită din

necazuri în tovărăşia ei. Celerity însă nu se dezlipea de tatăl ei, iar când ochii ei de un albastru-închis se întâlneau cu ai mei, se deschideau ca două răni. În privirea ei se scălda un cuib de sentimente variate. Eram uşurat că nu mă căuta ca să-mi dea atenţie în particular. În acelaşi timp, ştiam că răceala ei faţă de mine oglindea sentimentele tatălui ei faţă de Buckkeep. Mă bucuram că mă ocoleşte, însă mă şi rodea nepăsarea ei, pentru că nu consideram că o merit. Când, în sfârşit, Brawndy fu chemat la rege şi el se grăbi spre odăile acestuia, am sperat că senzaţia de stânjeneală va dispărea.

Nu numai eu am observat, sunt sigur, că viitoarea regină nu a fost invitată la consiliu. Nici eu nu am fost prezent, nefiind rugat să particip. Dar nu se întâmplă deseori ca regina să fie lăsată deoparte, la fel ca nepotul ei bastard. Kettricken îşi păstră sângele rece şi le ţinu de urât mai departe fiicelor lui Brawndy, arătându-le cum ţes muntenii mărgele în broderii. Am dat târcoale mesei lor, dar mă îndoiam că le stătea mintea la lucrul de mână, cum nici mie nu-mi stătea la altele.

Nu am avut mult de aşteptat. Ducele Brawndy apăru valvârtej în coridorul cel mare în mai puţin de un ceas.

— Împachetează, îi ordonă lui Faith. Spune-i gărzii noastre să fie gata de plecare într-un ceas, îi porunci lui Celerity. Se înclină scurt în faţa lui Kettricken. Regina mea, îţi cer permisiunea să plec. Întrucât Casa Farseer nu vrea să ne ajute, Ducatul Bearns trebuie să se îngrijească singur de el.

— Într-adevăr. Înţeleg de ce te grăbeşti să pleci, îi spuse Kettricken gravă. Dar înainte de asta îţi cer să mi te alături şi să luăm masa ultima oară. Nu e bine să pleci la drum cu stomacul gol. Spune-mi, îţi plac grădinile?

Întrebarea se adresa mai degrabă fiicelor lui decât lui Bearns. Fetele se uitară la tatăl lor. Acesta încuviinţă scurt din cap.

Ambele fete recunoscură prudente faţă de Kettricken că le plac grădinile, dar se vedea bine că sunt nedumerite. O grădină? Iarna, când urlă furtuna? Le-am împărtăşit îndoiala, mai ales că, în clipa aceea, Kettricken îmi făcu semn.

— FitzChivalry, ia seama la porunca mea. Rosemary, du-te cu Lordul Chivalry la bucătărie. Pregăteşte mâncare aşa cum îţi spune el şi ad-o în Grădina Reginei. Îi voi conduce pe musafirii noştri acolo.

Am căscat ochii mari şi m-am uitat disperat la Kettricken. Nu. Nu acolo. Mulţi de-abia urcau până acolo, fără a mai pune la socoteală o ceaşcă de ceai băută pe acoperişul bătut de vânt al

turnului. Nu-mi imaginam ce avea de gând. Îmi răspunse cu un zâmbet extraordinar de sincer şi senin. Luând braţul ducelui, îl conduse afară din coridorul cel mare, în vreme ce fetele lui veneau în urmă, cu doamnele de companie ale reginei. M-am întors către Rosemary şi i-am dat altă poruncă.

— Du-te şi găseşte nişte pelerine groase pentru ei şi prinde-i din urmă. Mă ocup eu de mâncare.

Copila o luă la fugă voioasă, iar eu am pornit degrabă spre bucătărie. Am anunţat-o imediat pe Sara de nevoia noastră urgentă. Ea pregăti la repezeală o tavă cu plăcinte calde şi vin fiert.

— Du-le tu pe astea şi trimit eu un băiat mai târziu cu restul.

Am zâmbit în sinea mea, luând tava şi ducând-o degrabă în Grădina Reginei. Poate că regina îmi spunea Lordul FitzChivalry când vorbea despre mine, dar Sara, bucătăreasa, nu stătea pe gânduri să-mi poruncească să duc o tavă cu mâncare. Era o senzaţie curios de liniştitoare.

Am urcat scările cât de repede am putut, apoi m-am oprit să-mi trag respiraţia la ultimul cat. M-am pregătit să mă apăr de vânt şi ploaie şi am deschis uşa. Vârful turnului era un dezastru, aşa cum mă aşteptasem. Doamnele de companie ale reginei, fiicele lui Brawndy şi Shells se înghesuiau la adăpostul oferit de doi pereţi alăturaţi şi un acoperiş de pânză, care fusese ridicat vara trecută ca umbrar. Te ferea de vânt şi ţinea la distanţă ploaia rece. Am pus tava cu mâncare caldă pe măsuţa din adăpostul improvizat. Rosemary, învelită bine să nu-i fie frig, zâmbi mulţumită când şterpeli o plăcintă de la marginea tăvii. Lady Modesty se ocupă de servitul plăcintelor.

Am dus de îndată căni cu vin fiert reginei şi ducelui Brawndy şi, sub pretextul că-i servesc, m-am alăturat lor. Stăteau chiar la marginea parapetului, privind prin creneluri la marea de dedesubt. Vântul biciuia valurile înspumate şi împrăştia pescăruşii, zădărnicindu-le nepăsător încercarea de a zbura. Când m-am apropiat de ei, am văzut că vorbesc în şoaptă, iar vuietul vântului mă împiedica să trag cu urechea. Aş fi vrut să-mi fi luat şi eu o manta. M-am udat leoarcă într-o clipă, iar vântul alungă bruma de căldură pe care o simţeam tremurând de frig. Deşi îmi clănţăneau dinţii, am încercat să zâmbesc când le-am oferit vinul.

— Îl cunoşti pe Lordul FitzChivalry? îl întrebă Kettricken pe Brawndy când îşi luară cănile cu băutură.

— Sigur, am avut plăcerea să-mi fie musafir la masă, o asigură Brawndy.

Stropii îi cădeau din sprâncenele stufoase, iar vântul îi fâlfâia coada de războinic.

— Atunci nu te superi dacă îl rog să ia parte la discuţia noastră.

În ciuda ploii care o făcuse ciuciulete, regina vorbea calm, de parcă s-ar fi scăldat în soarele de primăvară. Oare îşi dădea Brawndy seama că sub rugămintea ei se ascundea o poruncă?

— Îi primesc cu bucurie sfaturile, dacă consideri că ne poate împărtăşi din înţelepciunea lui, regina mea, consimţi ducele.

— Am sperat să fii de acord. FitzChivalry, adu-ţi vin şi vino lângă noi, te rog.

— Cum doreşte regina mea.

M-am închinat şi m-am supus degrabă. Legătura mea cu Verity se subţia cu cât se depărta mai mult în fiecare zi, dar în momentul acela am simţit că nu-i dă pace curiozitatea. M-am aşezat lângă regina mea.

— Nu putem desface ceea ce s-a făcut, spuse regina. Mă doare sufletul că nu am putut să-ţi apărăm poporul. Totuşi, deşi nu pot repara ceea ce au stricat deja piraţii, măcar pot ajuta să-i adăpostesc pe oamenii tăi de furtunile care vor veni. Te rog să primeşti acestea din mâna reginei şi din tot sufletul ei.

Am observat, în trecere, că nu pomeni despre refuzul regelui Shrewd de a-l ajuta pe duce. Am urmărit-o. Se mişcă încet, dar ştiind ce face. Mâneca albă largă pe care o suflecă şiroia deja de apă. Nu o luă în seamă când îşi dezgoli braţul şi dezvălui un lanţ şerpuitor de brăţări din aur, presărate cu opalele ei închise din Regatul Munţilor. Văzusem şi altă dată sclipirea întunecată a giuvaierelor munteneşti, dar niciunde atât de mari ca acelea. Regina îmi întinse braţul ca să desfac încuietoarea şi, fără nicio ezitare, le desfăşură de pe braţ. Din cealaltă mânecă scoase un săculeţ de catifea. I l-am deschis ca să strecoare brăţările în el. Îi surâse cald ducelui şi i-l apăsă în palmă.

— De la viitorul tău rege, Verity, şi de la mine, şopti ea.

Cu greu am rezistat impulsului lui Verity de a mă arunca în genunchi la picioarele acestei femei şi de a o proclama prea nobilă pentru dragostea lui măruntă. Uluit, Brawndy începu să-şi bâlbâie mulţumirile, jurând că niciun bănuţ nu va fi risipit. Se vor construi din nou case trainice în Ferry, iar poporul îi va fi recunoscător reginei pentru focul la care se vor încălzi în ele.

Dintr-odată, am înţeles motivul pentru care alesese Kettricken Grădina Reginei. Opalele erau un dar din partea reginei şi nu aveau nimic de-a face cu cele spuse de Shrewd sau Regal. Locul

ales de Kettricken şi felul în care i-a oferit giuvaierele lui Brawndy i-au dat clar de înţeles acest lucru. Kettricken nu i-a spus să păstreze secretul; nu a fost nevoie de asta.

M-am gândit la smaraldele ascunse într-un colţ din scrinul meu, dar Verity nu-mi dădu niciun semn. Nu m-am atins de ele. Speram ca într-o zi Verity să le atârne de gâtul reginei sale. Pe lângă asta, nu voiam să scad însemnătatea darului oferit de ea lui Brawndy, adăugând încă unul, de la un bastard. Pentru că aşa aş fi fost nevoit să-l numesc. Nu, am hotărât. Să rămână în memoria ducelui numai darul reginei şi vorbele cu care l-a însoţit.

Brawndy se întoarse cu faţa spre mine, cercetându-mă:

— Regina mea, mi se pare că-l preţuieşti nespus pe acest tânăr, dacă îi permiţi să ia parte la întâlnirile tale.

— Aşa este, confirmă Kettricken serioasă. Nu mi-a înşelat niciodată încrederea.

Brawndy încuviinţă în tăcere, ca şi cum şi-ar fi confirmat ceva lui însuşi. Îşi permise un mic zâmbet.

— Fiica mea cea mai mică, Celerity, a fost oarecum nedumerită de o scrisoare pe care a primit-o de la Lordul FitzChivalry. Mai ales că surorile ei mai mari au deschis-o în locul ei şi au găsit în ea multe prilejuri ca s-o necăjească în glumă. Dar când mi-a mărturisit mie ce anume o nelinişteşte, i-am spus că rar e omul care să-şi recunoască atât de sincer însuşiri pe care alţii le-ar considera cusururi. Numai un îngâmfat ar pretinde că merge la luptă fără să se teamă. Pe lângă asta, nu m-aş încrede într-un om care ucide şi nu-l încearcă părerea de rău după aceea. În ce priveşte sănătatea ta – mă bătu dintr-odată pe umăr –, aş zice că o vară întreagă de tras la vâsle şi învârtit toporul ţi-a prins tare bine. Mă străpunse cu ochii lui de vultur. Nu mi-am schimbat părerea despre tine, FitzChivalry. Nici Celerity. Vreau să fii convins de asta.

Am rostit cuvintele pe care ştiam că trebuie să le rostesc:

— Mulţumesc, domnule.

Îşi răsuci capul şi i-am urmărit privirea prin perdeaua de ploaie, spre locul din care Celerity se uita fix la noi. Tatăl ei îi făcu un semn discret din cap, iar zâmbetul îi lumină obrazul ca soarele ieşind de după un nor. Faith, care o urmărea, spuse ceva, iar Celerity se înroşi la faţă şi îi trase un ghiont. Mi se strânse stomacul când l-am auzit pe Brawndy spunându-mi:

— Poţi să-ţi iei la revedere de la fiica mea, dacă doreşti.

Era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dar cu niciun chip nu voiam să stric ceea ce obţinuse Kettricken cu atâta strădanie. Nu

puteam. Aşa că m-am înclinat, m-am scuzat şi am traversat în silă grădina prin rafalele de ploaie, ca să mă prezint în faţa lui Celerity. Faith şi Shells se retraseră imediat, la distanţă destul de mică, să nu ne scape din priviri.

Am făcut o reverenţă cât se poate de politicoasă.

— Lady Celerity, îţi mulţumesc încă o dată pentru manuscrisul pe care mi l-ai trimis, am spus, stânjenit.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Ca şi a ei, sunt sigur, dar din cu totul alt motiv. Celerity îmi zâmbi printre stropii de ploaie.

— Mi-a făcut plăcere să ţi-l trimit, dar mai mare plăcere mi-a făcut răspunsul tău. Mi l-a explicat tata. Sper să nu ţi se pară nepotrivit că i l-am arătat. Nu am înţeles de ce te-ai subapreciat aşa. Tata mi-a spus: „Omul care e nevoit să se laude singur ştie că nu-l va lăuda nimeni altcineva.” După aceea mi-a zis că nu există cale mai bună de a cunoaşte marea decât să tragi la vâsla unei corăbii. Şi că, în tinereţea sa, toporul a fost şi arma lui. Ne-a promis surorilor mele şi mie o bărcuţă numai a noastră, cu care să ne plimbăm vara viitoare, în zilele frumoase... Tăcu dintr-odată. Vorbesc cam mult, nu-i aşa?

— Deloc, doamna mea, am asigurat-o eu.

Îmi convenea de minune să vorbească ea.

— „Doamna mea”, repetă Celerity şi se înroşi brusc, de parcă aş fi sărutat-o chiar acolo.

Am întors privirea de la ea, numai ca s-o surprind pe Faith că ne urmăreşte cu ochi mari, stând cu gura căscată de încântare. Închipuindu-mi ce-şi închipuia ea că-i spusesem surorii ei, obrajii începură să-mi ardă şi mie. Când m-am înroşit, ea şi Shells se puseră pe chicotit.

Mi s-a părut o eternitate până când am părăsit potopul din Grădina Reginei. Musafirii noştri s-au retras în odăile lor, ca să se schimbe de hainele ude şi să se pregătească de călătorie. M-am retras şi eu, luându-mi repede alte haine, ca să nu scap momentul plecării lor. M-am dus în curtea exterioară, să-i văd pe Brawndy şi garda lui încălecând. Venise şi regina Kettricken, în obişnuita-i robă alb cu violet, împreună cu garda ei de onoare. Stătea lângă armăsarul lui Brawndy ca să-şi ia rămas-bun de la el. Înainte de a încăleca, ducele îngenunche şi îi sărută mâna. Îşi spuseră câteva cuvinte. Nu ştiu ce au vorbit, dar regina zâmbi când o rafală îi flutură părul peste faţă. Brawndy şi alaiul lui plecară pe o furtună cumplită. Se ghicea încă supărarea în ţinuta ducelui, însă respectul pe care i-l arătase reginei îmi dovedea că nu e totul pierdut.

Celerity şi Faith întoarseră amândouă capetele spre mine în timp ce se îndepărtau călare, iar cea dintâi îndrăzni să-mi facă un semn cu mâna. I-am întors gestul. Le-am urmărit cum pleacă, înfrigurate nu doar din cauza ploii. Îi sprijinisem pe Verity şi pe Kettricken în ziua aceea, dar cu ce preţ? Ce îi făceam lui Celerity? Avea oare Molly dreptate?

Mai târziu, în aceeaşi seară, m-am dus să mă închin regelui. Nu mă chemase. Nu aveam de gând să discut cu el despre Celerity. M-am dus întrebându-mă dacă era voinţa lui Verity sau dacă inima mea mă îndemna să nu-l părăsesc. Wallace mă pofti în silă, avertizându-mă aspru că regele tot nu se simte în apele lui şi nu trebuie să-l obosesc.

Shrewd şedea în faţa căminului. Aerul din cameră era îmbâcsit de fumariţă. Bufonul, a cărui faţă încă semăna cu un peisaj violet-albăstrui, stătea la picioarele lui. Avea norocul să fie sub perdeaua înţepătoare de fum. Eu n-am fost atât de norocos când am luat taburetul pe care Wallace mi-l aduse plin de bunăvoinţă...

La puţin timp după ce m-am prezentat şi m-am aşezat, regele se întoarse către mine. Mă privi buimac preţ de câteva clipe, clătinând din cap.

— A, Fitz, mă recunoscu el, într-un târziu. Cum mai merge cu lecţiile? E mulţumit maestrul Fedwren de progresul tău?

Am aruncat scurt ochii spre bufonul care îmi evită privirea, preferând să scormonească în foc.

— Da, am spus încet. A spus că scriu litere frumoase.

— Foarte bine. Un condei citeţ e mândria oricărui om. Dar cu înţelegerea noastră cum e? Mi-am respectat promisiunea faţă de tine?

Vechea poveste. Încă o dată, am cugetat la târgul pe care mi-l oferise. Mă va hrăni, mă va îmbrăca şi mă va educa, primind, în schimb, devotamentul meu necondiţionat. Am zâmbit la vorbele atât de familiare, dar mi-au stat cuvintele în gât văzând cât se ramolise bărbatul care le rostise şi cât de scump ajunsesem să plătesc pentru ele.

— Da, regele meu. Ţi-ai respectat-o, i-am răspuns pe un ton domol.

— Bine. Atunci ai grijă să ţi-o respecţi şi tu pe a ta.

Se lăsă greu pe spătarul scaunului.

— Aşa voi face, Maiestate, l-am asigurat, iar ochii bufonului se întâlniră cu ai mei, martori încă o dată la promisiunea mea.

Se lăsă liniştea. Numai focul trosnea în cămin. Apoi regele îşi îndreptă spatele, tresărind ca la auzul unui sunet neaşteptat. Se uită în jur nedumerit.

— Verity? Unde-i Verity?

— A plecat într-o expediţie, regele meu. Să-i caute pe Străbuni, ca să ne ajute să gonim Corăbiile Roşii de pe ţărmul nostru.

— A, da. Sigur că a plecat. Însă preţ de-o clipă, am avut impresia că…

Se lăsă iarăşi pe spătar. Mi se făcu părul măciucă. L-am simţit cum îşi întinde vag Meşteşugul, bâjbâind. Mintea lui o pipăia pe a mea cum pipăie braţele bătrâne după un sprijin. Nu credeam că mai e în stare să întrebuinţeze Meşteşugul, trăisem cu impresia că-şi pierduse talentul de mult timp. Verity îmi spusese odată că Shrewd rareori se mai folosea de el. Am pus vorbele acelea pe seama devotamentului său faţă de tatăl lui. Dar umbra Meşteşugului îmi aţâţa gândurile ca degetele care ciupesc strunele pentru prima oară. Ochi Întunecaţi se zburli la invazia străină. *Linişte,* l-am prevenit.

Un gând îmi tăie răsuflarea. Îl încuraja Verity pe rege prin mine? Am lăsat prudenţa la o parte, amintindu-mi ce îi promisesem bărbatului acestuia cu multă vreme în urmă. Devotament în toate.

— Regele meu? l-am strigat, cerându-i astfel voie să mă apropii cu taburetul de scaunul său.

I-am luat mâna uscată într-a mea. Parcă aş fi sărit într-un râu învolburat.

— O, Verity, dragul meu băiat, iată-te!

Preţ de-o clipă, l-am zărit pe prinţ aşa cum îl vedea Shrewd. Un băieţel dolofan de opt-nouă ani, mai degrabă prietenos decât inteligent, nu atât de înalt ca fratele lui mai în vârstă, Chivalry. Dar un prinţ sănătos şi simpatic, un al doilea fiu extraordinar, nu prea ambiţios, nici prea curios. Apoi, ca şi cum aş fi alunecat de pe un mal, am căzut în vâltoarea neagră a Meşteşugului. Era derutant să privesc dintr-odată prin ochii lui Shrewd. Vedea imagini înceţoşate pe la margini. L-am surprins scurt pe Verity înaintând obosit prin zăpadă. Ce-i asta? Fitz? Apoi mă prinse un vârtej şi mă aruncă în miezul durerii lui Shrewd. Am pătruns adânc în el, dincolo de stratul ierburilor şi fumului care-l amorţeau. Ardeam în agonie. Era o durere care creştea încet, de-a lungul şirei spinării, până în cap, un bulgăre din ce în ce mai greu, pe care nu-l putea ignora. Regele avea două posibilităţi: ori se lăsa cotropit de agonia care nu-l lăsa nici să gândească, ori îşi amorţea trupul şi mintea cu ierburi şi fumariţă, ca să scape de durere. Însă în miezul minţii

sale înnegurate, trăia şi spumega de furie din cauza neputinţei. Acolo trăia spiritul lui, luptându-se cu un trup care nu-l mai asculta şi cu durerea care îi mistuia ultimii ani de viaţă. Jur că l-am văzut tânăr, când avea cu un an, poate doi, mai mult decât mine. Păr ţepos şi zbârlit ca al lui Verity, ochi mari şi vioi, fără riduri, doar cu acelea creionate de un zâmbet larg. Tot aşa era şi acum, în adâncul sufletului, un tânăr prins în capcană şi deznădăjduit. Se ţinea strâns de mine şi mă întreba disperat: „Există o cale de scăpare?” Am simţit că mă cufund în strânsoarea lui.

Apoi, ca două râuri care se îmbrăţişează, o altă forţă se lovi de mine şi mă trimise învârtindu-mă în vâltoarea ei. *Băiete! Închide-ți mintea.* M-am simţit ca încleştat de două braţe puternice care mă separau de funia pe care o răsuceam noi doi. *Tată, sunt aici. Ai necazuri?*

Nu. Nu. Toate sunt la fel de-o vreme încoace. Dar, Verity...

Da. Sunt aici.

Bearns nu ne mai e credincios. Brawndy adăposteşte Corăbiile Roşii acolo, în schimbul apărării oraşelor lui. S-a întors împotriva noastră. Când vii acasă, trebuie să...

Gândul se rătăci, îşi pierdu puterea.

Tată. De unde ai aflat vestea asta? Verity căzu pe neaşteptate pradă disperării. Dacă ceea ce spunea Shrewd era adevărat, atunci Buckkeep nu mai avea nicio speranţă să treacă de iarna aceea.

Regal are spioni. Ei îi dau lui de veste şi el îmi dă mie. Acesta trebuie să rămână un secret, o vreme, până când vom avea puterea necesară să contracarăm în Brawndy. Sau până când ne vom hotărî să-l abandonăm în mâinile prietenilor lui de pe Corăbiile Roşii. Da. Acesta e planul lui Regal. Să ţină Corăbiile Roşii la distanţă de Buckkeep, pentru ca ele să se întoarcă împotriva lui Brawndy şi să-l pedepsească în locul nostru. Brawndy a trimis chiar un pretins semnal după ajutor, sperând să ne ademenească navele în braţele distrugerii.

Aşa să fie?

Toţi spionii lui Regal o confirmă. Şi mă tem că nu ne mai putem încrede în soţia ta străină. Cât a fost Brawndy aici, Regal a observat că a stat mult în preajma lui şi a căutat multe pretexte ca să discute cu el între patru ochi. Se teme că urzeşte un complot cu duşmanii noştri ca să mă răstoarne de la tron.

NU ESTE ADEVĂRAT! Forţa tăgăduirii mă străpunse ca vârful de sabie. O clipă m-am înecat din nou, m-am rătăcit, mi-am pierdut sinele în potopul Meşteşugului care mă străbătea. Verity simţi şi mă ajută să-mi revin. *Trebuie să fim atenţi cu băiatul. Nu are*

puterea necesară ca să-l folosim aşa. Tată, te implor. Ai încredere în regina mea. Ştiu că nu se preface. Şi ai grijă la ce-ţi raportează spionii lui Regal. Pune spioni pe urmele spionilor înainte de a lua măsuri în temeiul veştilor primite de la ei. Stai de vorbă cu Chade. Promite-mi că vei face asta.

Nu sunt prost, Verity. Ştiu să-mi păstrez tronul.

Bine. Foarte bine. Ai grijă ca băiatul să fie îngrijit. Nu e pregătit pentru asta.

Cineva îmi smulse mâna ca de pe o sobă fierbinte. M-am îndoit de spate şi mi-am pus capul între genunchi, în timp ce lumea se învârtea cu mine. Alături, Shrewd gâfâia ca şi când ar fi alergat. Bufonul îmi vârî un pahar de vin în mână, apoi se întoarse la rege, îndemnându-l să bea vinul cu înghiţituri mici. Şi, deasupra tuturor, pe neaşteptate, vocea stăruitoare a lui Wallace:

— Ce i-ai făcut regelui?

— Amândoi sunt ameţiţi! strigă bufonul, cu o umbră de teamă în glas. Vorbeau liniştiţi şi, dintr-odată, asta! Scoate imediat afară afumătoarele alea afurisite! Mă tem că i-ai omorât pe amândoi!

— Taci, bufonule! Să nu vorbeşti aşa de leacurile mele!

Cu toate acestea, am auzit cum Wallace merge cu paşi iuţi prin cameră şi stinge capetele de sfoară aprinse din afumători sau astupă vasele cu capace de alamă. În clipa următoare, frigul nopţii de iarnă pătrunse în cameră prin ferestrele larg deschise. Aerul rece mă întrema. Am reuşit să stau în capul oaselor şi să beau puţin vin. Mi-am revenit treptat în simţiri. Totuşi, Regal mă găsi acolo când dădu buzna în cameră, cerând să ştie ce se întâmplase. Îmi adresă mie întrebarea, pentru că bufonul îl ajuta pe Wallace să-l culce pe rege în pat.

Am clătinat din cap ameţit, fără să mă prefac deloc.

— Cum se simte regele? Îşi va reveni? îi strigă Regal lui Wallace.

Servitorul apăru degrabă lângă el.

— Pare să-şi revină, prinţe Regal. Nu ştiu ce i-a venit. Nu am văzut niciun semn de luptă, dar e obosit ca şi când ar fi alergat şapte poşte. Sănătatea lui şubredă nu va face faţă agitaţiei, prinţul meu.

Regal îşi întoarse către mine privirea acuzatoare.

— Ce i-ai făcut tatălui meu? mârâi el.

— Eu? Nimic? Nu minţeam. Orice se întâmplase fusese între Verity şi rege. Stăteam de vorbă în linişte. Dintr-odată, m-a luat cu leşin. Eram ameţit. Slăbit. Ca şi când îmi pierdeam cunoştinţa. Am întors capul spre Wallace. Să fi fost fumariţa de vină?

— Se poate, recunoscu el în silă. Se uită tulburat în ochii săgetători ai lui Regal. Se pare că trebuie să o prepar tot mai puternică în fiecare zi, ca să aibă efect. Şi el tot se plânge că...

— LINIŞTE! i-o reteză Regal, răcnind. Arătă spre mine ca spre un gunoi. Scoate-l de-aici. Pe urmă treci înapoi şi îngrijeşte-te de rege.

În clipa aceea, Shrewd gemu în somn, iar eu am simţit atingerea uşoară ca fulgul a Meşteşugului. Mi se făcu părul măciucă.

— Nu. Du-te la rege acum, Wallace. Bufonule, tu scoate-l afară pe bastard. Şi vezi să nu audă servitorii despre asta. Voi afla dacă mi se încalcă porunca. Hai, dă-i drumul. Tata nu se simte bine.

Am crezut că pot pleca singur, dar am avut nevoie de sprijinul bufonului, cel puţin ca să mă ridic. Odată în picioare, m-am clătinat periculos, ca pe catalige. Pereţii se apropiau şi se îndepărtau de mine, podeaua se ridica uşor, ca puntea corăbiei când se umflă puţin marea.

— Mă descurc singur mai departe, i-am spus bufonului după ce am ieşit pe uşă.

El scutură din cap.

— Eşti prea slăbit ca să te las singur, ripostă el calm, apoi îşi împleti braţul de al meu şi începu un discurs fără înţeles. Depuse un efort de-a dreptul prietenesc ajutându-mă să urc scările şi să ajung la uşa mea. Acolo aşteptă, pălăvrăgind întruna cât am ridicat zăvorul, apoi intră după mine.

— Ţi-am zis, n-am nimic, am protestat, cam nervos. Nu voiam decât să mă întind.

— Zău? Şi regele meu cum se simte? Ce i-ai făcut acolo?

— Nu i-am făcut nimic!

Am scrâşnit din dinţi când m-am aşezat pe marginea patului. Îmi zvâcnea capul. Ceai din scoarţă-de-spiriduş. Asta îmi trebuia. Nu aveam deloc.

— Ba i-ai făcut! I-ai cerut voie şi pe urmă l-ai luat de mână. Şi în clipa următoare încercaţi amândoi să respiraţi ca peştele scos din apă.

— Numai o clipă?

Pentru mine, trecuseră ore întregi. Crezusem că se încheiase seara.

— Doar trei bătăi de inimă.

— Of!

Mi-am prins capul în mâini, ca să nu mi se spargă în bucăţi. De ce trebuia Burrich să fie plecat chiar acum? Ştiam că el are scoarţă-de-spiriduş. Durerea mă forţa să fac o încercare.

— Ai scoarţă-de-spiriduş? Pentru ceai.

— La mine? Nu. Dar aş putea să-i cer lui Lacey. Are o grămadă de ierburi.

— Faci asta pentru mine?

— Ce i-ai făcut regelui?

Era clar târgul. Apăsarea din cap creştea, îmi împingea ochii.

— Nimic, am spus, cu răsuflarea tăiată. Iar ce mi-a făcut regele mie, numai el poate să-ţi spună. Dacă vrea. E destul de limpede acum?

Tăcere.

— Poate. Chiar atât de tare te doare?

M-am lăsat foarte încet pe spate. Mă duru şi să las capul jos.

— Mă întorc imediat, spuse bufonul.

Am auzit cum se deschide şi se închide uşa. Am stat nemişcat, cu ochii închişi. Treptat, cele auzite începură să prindă înţeles în mintea mea. În ciuda durerii, am făcut ordine în ele. Regal avea spioni. Brawndy era un trădător. Cel puţin aşa pretindea Regal că au aflat spionii lui. Am bănuit că Brawndy e la fel de trădător ca şi Kettricken. Of, otrava care se răspândea! Şi durerea. Brusc, mi-am amintit de durere. Nu mă sfătuise Chade să nu fac altceva decât să observ, cum m-a învăţat el, ca să aflu răspunsul la întrebarea mea? Îl avusesem în faţa nasului tot timpul şi l-aş fi văzut, dacă nu m-ar fi orbit teama de trădători, urzeli şi otrăvuri.

O boală îl măcina pe regele Shrewd, îl rodea din interior. Lua ierburi ca să nu-l doară. Ca să-şi păstreze măcar o fărâmă de minte, un colţ în care durerea să nu ajungă, să nu-l devoreze. Dacă mi-ar fi spus cineva asta cu câteva ore în urmă, i-aş fi râs în nas. Acum, întins pe pat, încercând să respir uşor, pentru că şi cea mai mică mişcare stârnea un val de agonie, mă luminam. Durerea. Eu nu suferеam decât de câteva minute şi deja îl trimisesem pe bufon după scoarţă-de-spiriduş. Mă străfulgeră o spaimă. Speram ca durerea să-mi treacă până a doua zi, să mă trezesc fără ea. Dacă va trebui s-o îndur în fiecare clipă de acum înainte, toată viaţa, ştiind că se hrăneşte din ceasurile care mi-au mai rămas? Nu era de mirare că Shrewd lua ierburi.

Uşa se deschise şi se închise fără zgomot. Când nu l-am auzit pe bufon că-mi pregăteşte ceaiul, m-am chinuit să deschid ochii. Justin şi Serene stăteau la uşă. Împietriţi, ca şi când ar fi intrat în bârlogul unei fiare. Când am mişcat din cap ca să-i privesc mai

bine, Serene chiar îşi desfăcu buzele a mârâit. În mine, Ochi Întunecaţi mârâi la rândul lui. Inima mi-o luă la goană. Pericol. Am încercat să-mi relaxez muşchii, să fiu gata de luptă. Dar durerea care mă izbea în cap mă obligă să stau liniştit, să nu mişc.

— Nu v-am auzit bătând, am bâiguit.

Fiecare vorbă îmi răsuna în cap ca o lovitură de topor însângerat.

— Nici n-am bătut, replică Serene aspră.

Cuvintele rostite răspicat loviră ca măciuca. M-am rugat să nu ştie câtă putere are asupra mea în momentul acela. M-am rugat să se întoarcă bufonul. Am încercat să fac pe indiferentul, de parcă stăteam în pat numai pentru că vizita lui Serene nu mi se părea deloc importantă.

— Vrei ceva de la mine? am întrebat tăios.

De fapt, vorbitul mă istovea prea mult cu fiecare cuvânt rostit.

— Să vreau ceva? Niciodată, mă sfidă Serene.

Am simţit atingerea vagă a Meşteşugului. Stângaci. Mă brusca Justin. Nu mi-am putut stăpâni tremurul din corp. Regele îmi vlăguise mintea, lăsând-o ca pe-o rană însângerată. Meşteşugul nepriceput al lui Justin mă zgâria pe creier ca ghearele de pisică.

Fereşte-te! Şoapta lui Verity. Am încercat să ridic obstacole în jurul meu, dar nu am găsit puterea necesară. Serene zâmbea.

Justin se împingea în mintea mea ca o mână frământând aluatul. Simţurile mi se învălmăşiră. Mă izbi mirosul lui murdar, a putreziciune galben-verzuie, zgomot de pinteni ciocniţi. *Fereşte-te,* mă imploră Verity. Părea disperat, slăbit şi ştiam că se zbate în locul meu ca să nu mă destram. *O să te omoare cu prostia lui. Nici măcar nu ştie ce face.*

Ajută-mă!

De la Verity, tăcere. Legătura noastră se topea ca parfumul în vânt, în vreme ce puterile mă părăseau. *SUNTEM HAITĂ!*

Justin se izbi cu atâta forţă de uşa mea, încât capul îi sări înapoi. A fost mai mult decât o *respingere.* Nu aveam cuvinte pentru ceea ce a făcut Ochi Întunecaţi din însăşi mintea lui Justin. O magie amestecată, Ochi Întunecaţi întrebuinţând Harul printr-o punte ridicată de Meşteşug. Atacase trupul lui Justin chiar din mintea acestuia. Justin îşi duse iute mâinile la gât, luptându-se cu fălci pe care nu le putea prinde. Ghearele zgâriară pielea şi lăsară dungi roşii pe sub tunica lui fină. Serene ţipă – un ţipăt care mă străpunse ca tăişul sabiei – şi se aruncă asupra lui Justin, încercând să-l ajute.

Nu omorî. Nu omorî! NU OMORÎ!

În sfârşit, Ochi Întunecaţi mă auzi. Îi dădu drumul lui Justin, azvârlindu-l ca pe-un şobolan. Veni şi se urcă deasupra mea, călare, apărându-mă. Aproape că-i auzeam respiraţia întretăiată, aproape că-i simţeam blana caldă. Nu aveam puterea să mă întreb ce se întâmplase. M-am ghemuit ca un căţeluş şi m-am ascuns sub el. Ştiam că nu poate trece nimeni de el.

— Ce-a fost asta? Ce-a fost asta? Ce-a fost asta? ţipa Serene, isterică.

Îl prinse pe Justin de pieptii cămăşii şi-l ridică în picioare. Justin avea urme vinete pe gât şi pe piept, dar prin ochii pe care de-abia îi ţineam deschişi, am văzut că dispar repede. În curând, nu mai rămase nici urmă din atacul lui Ochi Întunecaţi, în afară de pata umedă care se întindea pe partea din faţă a pantalonilor săi. Lui Justin îi cădeau pleoapele. Serene îl scutură ca pe-o păpuşă.

— Justin! Deschide ochii, Justin!

— Ce faci cu bărbatul acela?

Vocea studiată a bufonului, exprimând şoc şi surpriză, răsună în cameră. În spatele lui, uşa stătea larg deschisă. O servitoare în trecere, cu braţele pline de cămăşi, aruncă o privire, apoi se opri să se holbeze înăuntru. Micul paj care căra un coş în spatele ei veni şi el degrabă să tragă cu ochiul de după uşă. Bufonul lăsă jos tava pe care o ducea şi intră.

— Ce înseamnă asta?

— L-a atacat pe Justin, suspină Serene.

Bufonul îşi luă o mină bănuitoare.

— El? Mie mi se pare că nu poate să atace nicio pernă. Tu eşti cea pe care am văzut-o necăjindu-l pe băiat.

Serene dădu drumul gulerului lui Justin, iar el căzu ca o cârpă la picioarele ei. Bufonul îl privi compătimitor.

— Bietul om! A sărit femeia asta asupra ta?

— Nu fi caraghios! Serene era uluită. El a fost!

Arătă spre mine. Bufonul mă privi îngândurat.

— Aceasta e o acuzaţie gravă. Spune-mi adevărul, bastardule. Chiar a sărit femeia asta asupra ta?

— Nu. Vorbeam aşa cum mă simţeam: bolnav, istovit şi ameţit. Eu dormeam. Cei doi au intrat pe furiş în camera mea. Pe urmă... Am încruntat din sprâncene şi am lăsat propoziţia neterminată. Cred că am inhalat prea multă fumariţă în seara asta.

— Sunt de acord. Dispreţul se strecură fin în vocea bufonului. Rar mi-a fost dat să văd o distracţie mai dezmăţată. Se întoarse brusc către servitoare şi pajul băgăreţ. E o ruşine pentru toţi locuitorii din Buckkeep! Să-i găsim pe iniţiaţii noştri în Meşteşug

purtându-se astfel. Vă poruncesc să nu vorbiţi nimănui despre asta! Să nu se stârnească nicio bârfă!

Se întoarse brusc cu faţa la Serene şi la Justin. Serene se făcuse roşie ca racul şi stătea cu gura deschisă. Justin se ridică în şezut la picioarele ei, clătinându-se. Se agăţă de fustele ei ca un prunc care vrea să se scoale în picioare.

— Nu poftesc la acest bărbat, protestă Serene, aspru şi răspicat. Nici nu l-am atacat.

— Indiferent ce treabă ai cu el, te poftesc s-o faci în camera ta! i-o reteză bufonul categoric.

Fără să se uite la ea, îşi luă tava şi porni pe coridor. Văzând cum se îndepărtează ceaiul din scoarţă-de-spiriduş, nu mi-am putut reţine un geamăt de disperare. Serene se răsuci spre mine cu buzele schimonosite într-o grimasă.

— Aflu eu ce s-a întâmplat! mă ameninţă ea.

Am inspirat adânc.

— Dar te poftesc s-o faci în camera ta, te rog.

Am reuşit să ridic mâna şi să-i arăt uşa deschisă. Serene ieşi valvârtej, cu Justin clătinându-se în urma ei. Servitoarea şi pajul se dădură la o parte scârbiţi din faţa lor. Uşa rămase întredeschisă. Cu mari eforturi, am reuşit să mă ridic din pat şi s-o închid. Capul îmi era un pietroi care mi se bălăngănea pe umeri. Odată uşa închisă, nici n-am mai încercat să mă duc înapoi în pat, ci am alunecat de-a lungul peretelui, proptindu-mă cu spatele de el. Eram secătuit de vlagă.

Frate, eşti pe moarte?

Nu. Dar mă doare.

Odihneşte-te. Te veghez eu.

Nu-mi explic ce s-a întâmplat în continuare. Am renunţat la ceva, la un lucru de care ţinusem cu dinţii toată viaţa, fără să-mi dau seama. M-am cufundat în bezna caldă şi moale, într-un adăpost sigur, în vreme ce un lup stătea de pază prin ochii mei.

22

BURRICH

Lady Patience, cea care fusese regina viitorului rege Chivalry, se trăgea dintr-un ducat din interiorul regatului. Părinţii ei, Lordul Oakdell şi Lady Averia, au fost nobili neînsemnaţi. Probabil că s-au arătat foarte uimiţi când fiica lor s-a ridicat în rang, căsătorindu-se cu unul dintre prinţii regatului, mai ales ţinând seama de firea ei îndărătnică şi – cum ar zice unii – ursuză. Ambiţia mărturisită a lui Chivalry de a se însura cu Lady Patience a fost motivul primei lui neînţelegeri cu tatăl său, regele Shrewd. Prin această căsătorie, el nu a câştigat nicio alianţă preţioasă, nici avantaje politice, ci doar o femeie deosebit de stranie, a cărei dragoste neţărmurită pentru soţul ei nu a împiedicat-o să-şi susţină deschis părerile împărtăşite numai de ea. Şi nici nu a determinat-o să renunţe la încăpăţânarea de a-şi urma pasiunile care-i stârneau fantezia trecătoare. Părinţii lui Patience au murit înaintea ei, în anul în care a lovit boala sângelui, iar ea nu a avut copii şi s-a presupus că e stearpă când soţul ei, Chivalry, a murit căzând de pe cal.

M-am trezit. Sau, cel puţin, am revenit în mine însumi. Eram în patul meu, înconjurat de căldură şi tandreţe. Nu m-am mişcat, ci m-am pipăit cu grijă, să văd dacă mă doare ceva. Nu-mi mai plesnea capul, însă eram obosit şi înţepenit, cum ţi se întâmplă câteodată după ce îţi trece durerea. Mă trecu un fior pe şira spinării. Molly era goală lângă mine, respirându-mi uşor pe umăr. Focul ardea încet, gata să se stingă. Mi-am încordat auzul. Era fie foarte târziu, fie foarte devreme. Turnul era tăcut.

Nu mai ştiam ce se întâmplase.

Mă scutură încă un fior. Molly se trezi. Se lipi de mine, zâmbi somnoroasă.

— Eşti atât de ciudat uneori, murmură. Dar te iubesc.

Închise ochii la loc.

Ochi Întunecaţi!

Sunt aici. Întotdeauna era lângă mine.

Nu l-am putut întreba nimic, nu voiam să ştiu. Am stat pur şi simplu liniştit, bolnav, trist şi plângându-mi de milă.

Am încercat să te trezesc, dar nu erai pregătit să te întorci. Celălalt te-a stors de puteri.

„Celălalt” e regele nostru.

Regele tău. Lupii nu au regi.

Ce s-a... Am lăsat gândul neterminat. *Îţi mulţumesc că m-ai păzit.*

Îmi simţi şovăiala. *Ce altceva să fi făcut? S-o gonesc? Suferea.*

Nu ştiu. Hai să nu vorbim despre asta. Molly era tristă, iar el o mângâiase? Nici măcar nu ştiam de ce era tristă. De ce fusese tristă, m-am corectat, privindu-i zâmbetul de pe faţa somnoroasă. Am oftat. Mai bine mai devreme decât mai târziu. Pe lângă asta, trebuia s-o trimit înapoi în camera ei. Nu era bine să fie la mine când se trezea turnul.

— Molly? am strigat-o încet.

Fremătă şi deschise ochii.

— Fitz, îmi răspunse somnoroasă.

— De dragul siguranţei, trebuie să te întorci în camera ta.

— Ştiu. Nici n-ar fi trebuit să vin. O scurtă clipă de tăcere. Tot ce ţi-am spus acum câteva zile... N-am vrut...

I-am pus un deget pe buze. Zâmbi pe sub el.

— Tăcerea asta... o faci să fie foarte interesantă, îmi dădu mâna la o parte şi mă sărută fierbinte.

Apoi se ridică şi începu să se îmbrace repede. M-am ridicat şi eu, dar cu mişcări mai lente. Îmi aruncă o privire plină de dragoste.

— Mă duc singură. E mai sigur aşa. Nu trebuie să fim văzuţi împreună.

— Într-o zi, nu va mai trebui să...

De data asta, ea fu aceea care îmi duse mâna la buze.

— Nu vom vorbi despre asta acum. Hai să lăsăm noaptea asta aşa cum e. Perfectă.

Mă sărută din nou, repede, mi se strecură din braţe şi apoi ieşi pe uşă. O închise fără zgomot. Perfectă?

M-am îmbrăcat şi am aprins focul. M-am aşezat pe scaun lângă el şi am aşteptat. N-a trecut multă vreme şi răbdarea mi-a fost răsplătită. Se deschise intrarea spre odăile lui Chade. Am urcat scările cât de repede am putut. Bătrânul stătea în faţa căminului.

— Trebuie să mă asculţi, i-am spus, în loc de salut.

Ridică alarmat din sprâncene la tonul meu categoric. Arătă spre scaunul din faţa lui. L-am luat şi am deschis gura să vorbesc. Ceea ce făcu Chade atunci îmi ridică părul măciucă. Se uită iute în jur, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei mulţimi uriaşe. Apoi îşi duse degetul la buze şi-mi făcu semn să tac. Se aplecă spre mine până când aproape că ni se atinseră capetele.

— Încet, încet. Stai jos. Despre ce e vorba?

M-am aşezat pe locul meu obişnuit, lângă foc. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Dintre toate încăperile din Buckkeep, aceea era ultima în care mă aşteptam să trebuiască să-mi controlez vorbele.

— În regulă, îmi şopti. Dă-mi raportul.

Am inspirat adânc şi am început să-i vorbesc. Nu am omis nimic, dezvăluindu-i şi legătura mea cu Verity, pentru ca povestea să aibă înţeles. I-am spus toate amănuntele: bătaia încasată de bufon, darul făcut de Kettricken lui Brawndy, cum îl slujisem pe rege în seara aceea. Cum au venit Serene şi Justin în camera mea. Când am pomenit în şoaptă despre spionii lui Regal, îşi ţuguie buzele, dar nu se arătă prea surprins. La sfârşit, mă privi calm.

Alte şoapte:

— Şi ce concluzie tragi din toate acestea? mă întrebă, de parcă mi-ar fi dat să rezolv un puzzle.

— Pot să-mi exprim deschis bănuielile?

O încuviinţare tacită.

Am oftat uşurat. Povestindu-i despre imaginea pe care mi-o formasem în ultimele săptămâni, am simţit cum mi se ridică o piatră de pe inimă. Chade va şti ce să facă. Aşa că am vorbit repede, răspicat. Regal ştia că regele suferea de o boală fără leac. Wallace era unealta lui, care-l ameţea întruna cu ierburi pe monarh şi îl făcea să asculte clevetelile lui Regal. Regal îl compromitea pe Verity, irosea şi ultimul ban din Buckkeep. Abandona Bearns în mâinile Corăbiilor Roşii, în vreme ce el îşi urmărea ambiţiile. O considera pe Kettricken străina care voia să fure tronul. O soţie prefăcută, necredincioasă. Aduna puterea în mâinile lui. Scopul său final era tronul. Sau cel puţin ducatele pe care va reuşi să le aducă de partea lui. De aici simpatia lui exagerată pentru ducatele interioare şi nobilii de acolo.

Ascultându-mă, Chade dădea din cap în silă. Când am făcut o pauză, interveni cu glas scăzut:

— Sunt multe găuri în pânza pe care spui că o ţese Regal.

— Pot să umplu eu câteva, am şoptit. Dacă grupul de iniţiaţi creat de Galen îi e devotat lui Regal? Dacă toate mesajele ajung

mai întâi la el şi numai cele pe care le aprobă sunt trimise la adevărata lor destinaţie?

Chade căpătă o expresie împietrită, gravă. Şoaptele mele se rostogoliră în cascadă:

— Dacă mesajele sunt întârziate pentru ca eforturile noastre de a ne apăra să pară jalnice? Regal îl face pe Verity să arate ca un prost, erodează încrederea oamenilor în el.

— Dar Verity nu şi-ar da seama?

Am scuturat încet din cap.

— Are Meşteşugul la degetul mic. Dar nu-i poate asculta pe toţi deodată. Puterea talentului său e tocmai abilitatea de a se concentra numai pe un lucru. Pentru a-şi spiona propriul grup de iniţiaţi, ar trebui să nu mai supravegheze Corăbiile Roşii din apele noastre de coastă.

— E... Verity ştie ce discutăm noi acum?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Acesta e blestemul metehnelor mele. Legătura mea cu el nu e constantă. Uneori am impresia că stă lângă mine şi îmi vorbeşte cu glas tare. Alteori, de-abia îl simt. Aseară, când a vorbit prin mine, i-am auzit clar fiecare cuvânt. Acum... M-am cercetat ca şi cum aş fi scotocit într-un buzunar. Nu simt decât că suntem legaţi unul de altul.

M-am aplecat în faţă şi mi-am prins capul între mâini. Eram vlăguit.

— Ceai? mă întrebă Chade amabil.

— Te rog. Şi, dacă se poate, să mai stau puţin, în linişte. Nu mi-a zvâcnit niciodată capul ca acum.

Chade puse ceainicul pe foc. M-am uitat în silă cum amestecă ierburile. Scoarţă-de-spiriduş, dar nici pe departe în cantitatea care mi-ar fi trebuit mai devreme. Frunze de izmă şi iarba-pisicii. Puţină rădăcină de ghimbir, foarte preţioasă. Am recunoscut amestecul pe care i-l dădea lui Verity când îl sleia Meşteşugul. După aceea, se întoarse şi se aşeză lângă mine.

— Imposibil. Ceea ce sugerezi tu ar însemna ca grupul să-i fie devotat orbeşte lui Regal.

— Poţi influenţa devotamentul altora, dacă stăpâneşti bine Meşteşugul. Neputinţa mea e rezultatul purtării lui Galen faţă de mine. Mai ţii minte cu cât fanatism îl admira pe Chivalry? Acela a fost un devotament meşteşugit. Galen ar fi putut să influenţeze devotamentul iniţiaţilor înainte de a muri, când le-a şlefuit instruirea.

Chade clătină din cap.

— Crezi că Regal ar putea fi atât de prost, încât să creadă că piraţii se vor opri la Bearns? În cele din urmă, vor vrea şi Ducatul Buck, şi Rippon, şi Shoaks. Atunci el cu ce rămâne?

— Cu ducatele interioare. Numai de ele îi pasă, numai faţă de ele e devotat, fiindu-i şi ele devotate. Ar avea o bucată mare de pământ care să-l izoleze de orice raiduri ale Corăbiilor Roşii. Şi, ca tine, poate, crede că pe piraţi nu teritoriile îi interesează, ci un pământ pe care să-l atace. Sunt marinari. Nu vor pătrunde atât de adânc în regat, ca să-l tulbure pe Regal. Iar ducatele de coastă vor fi prea ocupate să se bată cu Corăbiile Roşii ca să se ridice împotriva lui Regal.

— Dacă cele Şase Ducate îşi pierd ţinuturile de coastă, atunci pierd comerţul, pierd navigarea. Cât de încântate vor fi ducatele interioare de asta?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu am toate răspunsurile, Chade. Dar e singura teorie pe care am reuşit s-o conturez şi în care să se potrivească toate piesele.

Chade se ridică să toarne apa fierbinte din ceainic într-un vas maroniu rotund. Îl clăti bine cu apa clocotită, apoi aruncă în el amestecul de ierburi. L-am urmărit cum toarnă apa fiartă peste el. Camera se umplu cu miresme de grădină. Am luat imaginea bătrânului care pune capacul pe vas, am învăluit-o în gestul familiar al aşezării vasului pe tava cu ceşti şi am ascuns-o cu grijă în sufletul meu. Bătrâneţea se încolăcea de Chade aşa cum boala îl rodea pe Shrewd. Nu mai avea agilitate în mişcări, nici agerimea de altădată. Mi se strânse inima la gândul sorţii inevitabile. Când îmi puse ceaşca fierbinte în mână, se încruntă văzându-mi expresia feţei.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă în şoaptă. Vrei şi miere în ceai?

L-am refuzat scuturând din cap, am sorbit din ceai şi mai că m-am ars la limbă. Un gust plăcut mi-l şterse pe cel înţepător, de scoarţă-de-spiriduş. După câteva momente, mintea mi se limpezi şi dispăru şi durerea de care aproape că uitasem.

— Mi-e mult mai bine, am oftat, iar Chade schiţă o plecăciune, mulţumit de el.

Se aplecă din nou spre mine.

— Totuşi, să ştii că teoria ta are părţi slabe. Poate că, pur şi simplu, avem un prinţ care îşi pierde vremea distrându-se cu linguşitorii lui, cât timp prinţul moştenitor e plecat. Neglijează apărarea coastei pentru că e mărginit şi pentru că se aşteaptă ca

fratele lui să vină acasă şi să strângă mizeria lăsată de el. Goleşte vistieria şi vinde caii şi vitele ca să se-mbogăţească, pentru că nu are cine să-l oprească.

— Atunci de ce susţine că Brawndy este un trădător? Şi de ce o zugrăveşte pe Kettricken drept străină? De ce răspândeşte zvonuri batjocoritoare despre Verity şi expediţia lui?

— De invidie. Regal a fost întotdeauna răsfăţatul tatălui său. Nu cred că se va întoarce împotriva lui.

Am ghicit în glasul lui Chade cât de mult voia să creadă ce spune.

— De la mine sunt ierburile pe care i le dă Wallace regelui împotriva durerii.

— Nu mă îndoiesc de virtuţile ierburilor tale, dar cred că se adaugă şi altele la ele.

— Ce rost ar avea? Şi dacă moare Shrewd, tot Verity e moştenitorul.

— Dacă nu moare el mai întâi. Am ridicat braţul când Chade deschise gura. Nu trebuie neapărat să se întâmple aşa. Dacă Regal controlează grupul de iniţiaţi, atunci poate da vestea morţii lui Verity oricând. Şi ajunge el prinţ moştenitor. Atunci...

Am lăsat propoziţia neterminată. Chade scoase un oftat prelung.

— Destul. Mi-ai spus destule lucruri care dau de gândit. Le voi cerceta cu propriile mele resurse. Deocamdată, trebuie să te păzeşti. Pe tine şi pe Kettricken. Şi pe bufon. Dacă teoria ta are măcar un sâmbure de adevăr, toţi trei sunteţi obstacole în calea lui Regal.

— Şi cu tine cum rămâne? am întrebat şoptit. De ce trebuie să fim atât de prevăzători acum?

— Există o cameră care are un perete comun cu aceasta. Până acum, era goală. Dar acum s-a instalat în ea unul dintre musafirii lui Regal. Bright, verişorul lui, moştenitorul Ducatului Farrow. Bărbatul ăsta doarme iepureşte. S-a plâns servitorilor de chiţăitul şobolanilor în pereţi. Azi-noapte, Alunecosul a dărâmat un ceainic şi a făcut zgomot. L-a trezit. În plus, Bright e şi bolnav de curiozitate. Îi întreabă pe servitori dacă Buckkeep a fost vreodată bântuit. Şi l-am auzit bătând în pereţi. Cred că bănuieşte că aici se află o cameră. Nu trebuie să ne îngrijorăm prea mult; va pleca în curând, sunt sigur. Dar trebuie să fim mai prudenţi.

Am simţit că nu-mi spune totul, dar ceea ce nu voia să spună n-aş fi aflat punând întrebări. Totuşi, i-am mai pus una:

— Chade, te mai întâlneşti cu Shrewd o dată pe zi?

Îşi privi mâinile şi clătină uşor din cap.

— Se pare că Regal bănuieşte faptul că exist. O recunosc faţă de tine. Cel puţin are o bănuială şi întotdeauna îşi pune oamenii să stea la pândă. Îmi face viaţa grea. Dar destul cu grijile. Hai să ne gândim cum putem îmbunătăţi situaţia.

Şi atunci Chade începu o discuţie lungă despre Străbuni, pornind de la puţinul pe care îl cunoşteam despre ei. Am pălăvrăgit despre cum ar fi dacă Verity ar reuşi şi ne-am întrebat ce formă ar putea lua ajutorul primit de la Străbuni. Chade vorbea foarte sincer şi plin de speranţă, chiar cu entuziasm. Am încercat să i-l împărtăşesc, dar convingerea mea era că salvarea celor Şase Ducate depindea de înlăturarea viperei din mijlocul nostru. Nu s-a scurs multă vreme până când m-a trimis înapoi în camera mea. M-am întins pe pat, cu gândul să mă odihnesc câteva minute înainte de a-mi începe ziua, dar am căzut într-un somn adânc.

O vreme, am fost binecuvântaţi cu furtuni. Fiecare zi în care vântul şi ploaia băteau în rafale furioase în obloanele mele era nepreţuită. Am încercat să nu mă arăt prea mult prin turn, evitându-l pe Regal, chiar dacă eram nevoit să mănânc în camera gărzilor, să o şterg din orice odaie în care ar putea intra Serene sau Justin. Will se întorsese şi el de la postul său din Turnul Roşu din Bearns. În rare ocazii, l-am văzut în tovărăşia lui Serene şi a lui Justin. Îşi făcea veacul pe coridor, la masă, ţinând întruna ochii întredeschişi, gata să se închidă. Nu mă ura la fel de mult ca Serene şi Justin, dar îl evitam şi pe el. Mi-am spus că e mai înţelept aşa, dar m-am temut să nu par un laş în propriii mei ochi. Îl vizitam pe rege de câte ori mi se permitea. Iar asta nu se întâmpla prea des.

Într-o dimineaţă, m-am trezit din somn când cineva bubuia în uşă şi mă striga disperat. M-am dat jos din pat şi am deschis brusc uşa. Un băiat palid de la grajduri tremura în prag.

— Hands a zis să vii la grajduri. Chiar acum!

Nu mi-a dat timp să răspund mesajului urgent, ci o tuli de parcă l-ar fi urmărit şapte feluri de draci.

Mi-am tras pe mine hainele purtate cu o zi înainte. M-am gândit să-mi dau cu apă pe faţă sau să-mi pieptăn părul strâns în coadă, dar coborâsem deja scările pe jumătate. Traversând curtea în fugă, am auzit voci certându-se în grajd. Ştiam că Hands nu m-ar fi chemat pentru o simplă ciorovăială între grăjdari. Nu-mi închipuiam de ce mă solicitase. Am deschis uşa şi mi-am croit drum prin ceata de grăjdari şi ajutoare, ca să ajung în mijlocul scandalului.

Era Burrich. Nu mai striga. Istovit de călătorie, se liniştise. Hands stătea lângă el, alb la faţă, dar tare pe poziţie.

— N-am avut de ales, zise el calm, probabil răspunzându-i lui Burrich. Şi tu ai fi făcut la fel.

Burrich avea o figură distrusă. Privea în gol, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Ştiu, spuse el după câteva momente. Ştiu. Se întoarse către mine. Fitz. Mi-au dispărut caii.

Se clătină uşor pe picioare.

— N-a fost vina lui Hands, am zis eu pe un ton domol. Unde e prinţul Verity?

Se încruntă şi mă privi ciudat.

— Nu mă aşteptaţi? Tăcu o clipă, apoi spuse mai tare: s-au trimis mesaje înaintea mea. Nu le-aţi primit?

— Nu am auzit nimic. Ce s-a întâmplat? De ce te-ai întors?

Burrich se uită în jur, la grăjdarii care stăteau cu gurile căscate, şi ochii îi sclipiră ca altădată.

— Dacă nu aţi auzit nimic nu înseamnă că trebuie să vă apucaţi de bârfit şi comentat. Trebuie să mă duc direct la rege.

Îşi îndreptă ţinuta şi îi scrută încă o dată pe grăjdari şi ajutoarele lor.

— N-aveţi nicio treabă? îi mustră cu glas poruncitor, atât de familiar. O să vin să văd cum v-aţi îndeplinit sarcinile de îndată ce mă întorc de la rege.

Oamenii se risipiră precum ceaţa la ivirea soarelui. Burrich se răsuci spre Hands.

— Vrei să te ocupi de calul meu? Bietul Roşcovan a avut viaţă grea în ultimele zile. Îngrijește-l bine, acum că a ajuns acasă.

Hands încuviinţă în tăcere.

— Sigur. Să trimit după vraci? L-aş putea pune să te aştepte aici până te întorci.

Burrich scutură din cap.

— Ce-i de făcut pentru ăsta pot să fac şi singur. Hai, Fitz. Dă-mi braţul.

Uluit, i-am oferit braţul. Mi-l luă şi se lăsă greu pe el. Pentru prima oară, m-am uitat în jos. Ceea ce luasem eu drept pantaloni groşi de iarnă era, de fapt, un strat gros de bandaje în jurul piciorului său bolnav. Îl proteja, lăsându-şi greutatea pe mine în timp ce şchiopăta. Era zdrobit de oboseală. De aproape, simţeam şi miros de transpiraţie provocată de durere. Avea hainele pătate şi rupte, era murdar pe faţă şi pe mâini. Foarte neobişnuit pentru cineva ca el.

— Te rog, i-am şoptit, în drum spre castel. Spune-mi, Verity e teafăr?

Îmi oferi o umbră de surâs.

— Îţi închipui că, dacă prinţul nostru ar fi mort, eu aş mai fi în viaţă? Mă jigneşti. Pe lângă asta, pune-ţi mintea la contribuţie. Ai şti dacă ar fi mort. Sau rănit. Se opri şi mă cercetă atent. Nu-i aşa?

Vorbise foarte limpede. Ruşinat, am recunoscut:

— Nu mă pot încrede în legătura noastră. Unele lucruri sunt clare. Altele, nu. Despre asta nu am ştiut nimic. Ce s-a întâmplat?

Burrich păru îngrijorat.

— Verity a spus că va încerca să trimită vorbă prin tine. Dacă nu ai primit nicio veste ca să i-o transmiţi lui Shrewd, atunci informaţiile mele la urechile lui trebuie să ajungă mai întâi.

Nu l-am mai întrebat nimic.

Uitasem de când nu-l mai văzuse Burrich pe Shrewd. Regele nu era în cea mai bună formă dimineaţa, dar când i-am spus asta lui Burrich, a replicat că preferă să-i raporteze imediat, într-un moment nepotrivit, decât să amâne transmiterea veştilor. Aşa că am bătut la uşa lui Shrewd şi, spre uimirea mea, ni s-a dat voie să intrăm. Asta pentru că Wallace nu era prin preajmă, mi-am dat eu seama.

În schimb, când am intrat, bufonul mă întrebă politicos:

— Ai venit să mai iei o gură de fumariţă?

Apoi, când îl văzu pe Burrich, zâmbetul batjocoritor îi pieri de pe buze. Se uită în ochii mei.

— Prinţul?

— Burrich a venit să-i raporteze regelui.

— Voi încerca să-l trezesc. Deşi, după cum se simte în ultima vreme, ar putea la fel de bine să-i raporteze şi când doarme. Oricum nu-l va lua în seamă.

Cât de obişnuit eram cu batjocura bufonului, de data asta m-a şocat. Ironia nu ustura, pentru că era prea multă resemnare în glasul lui. Burrich mă privi îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat cu regele meu?

I-am făcut semn din cap să tacă şi am încercat să-l conving să stea jos.

— Stau în picioare în faţa regelui meu, până când mă invită el să mă aşez, protestă el băţos.

— Eşti rănit. Te-ar înţelege.

— E regele meu. Asta înţeleg eu.

Am renunţat să-l mai bat la cap. Am aşteptat, şi iar am aşteptat. Într-un sfârşit, bufonul ieşi din dormitorul lui Shrewd.

— Nu se simte bine, ne preveni el. Mi-a luat ceva timp să-l fac să înţeleagă cine a venit. Dar zice că vrea să-ţi asculte raportul. În dormitor.

Aşa că Burrich se sprijini de mine şi am intrat amândoi în odaia prost luminată şi îmbâcsită de fum. Burrich strâmbă din nas dezgustat. Fumul înţepător de fumariţă atârna în aer, scos de câteva afumătoare mici. Bufonul trase draperiile patului şi, cât noi ne-am aşezat, afână pernele de la spatele regelui, până când Shrewd îi făcu semn să plece.

M-am uitat la monarhul nostru şi m-am întrebat cum de nu văzusem semnele bolii sale. Ieşeau clar în evidenţă. Trupul secătuit, mirosul acru de transpiraţie, albul ochiului îngălbenit – măcar atât ar fi trebuit să văd şi eu. Uimirea de pe faţa lui Burrich mi-a arătat că Shrewd se schimbase foarte mult de când îl văzuse ultima oară. Dar ştiu să-şi ascundă uluirea şi îşi îndreptă ţinuta.

— Regele meu, am venit să-ţi dau raportul, spuse el ceremonios.

Shrewd clipi obosit.

— Raportul, murmură el, însă nu mi-am dat seama dacă îi dăduse lui Burrich o poruncă sau pur şi simplu repetase cuvântul.

Burrich consideră că primise o poruncă. Povesti conştiincios, cu amănunte exacte, aşa cum stăruise întotdeauna să fac şi eu. Am rămas în picioare ca să se sprijine de umărul meu în timp ce istorisea despre călătoria alături de prinţul Verity prin zăpadă, spre Regatul Munţilor. Nu se încurcă în cuvinte, ci vorbi limpede. Călătoria fusese plină de greutăţi. În ciuda mesajelor trimise de Verity înainte a pleca, nu se bucuraseră de prea multă ospitalitate şi ajutor. Nobilii ale căror case se aflaseră în drumul lor pretinseseră că nu ştiau nimic despre sosirea prinţului. De multe ori, numai servitorii îi întâmpinaseră, oferindu-le ospitalitate ca şi cum ar fi fost nişte drumeţi oarecare. Proviziile şi caii odihniţi care ar fi trebuit să-i aştepte în locuri dinainte stabilite nu fuseseră pregătiţi. Animalele suferiseră mai mult decât oamenii. Vremea le fusese potrivnică.

În timp ce Burrich raporta, un tremur îl străbătea din când în când. Era mort de oboseală. Dar, de câte ori se scutura, trăgea aer adânc în piept, se întărea şi-şi continua povestea.

Vocea îi tremură foarte puţin când ne spuse cum fuseseră prinşi într-o ambuscadă pe câmpiile din Farrow, înainte de a vedea Lacul Albastru. Nu trase nicio concluzie personală, însă remarcă faptul că tâlharii luptaseră ca nişte soldaţi. Deşi nu purtau culorile niciunui duce, erau prea bine îmbrăcaţi şi înarmaţi pentru nişte

hoţi de drumul mare. Iar Verity fusese ţinta lor, fără umbră de îndoială. Când două dintre animalele de povară scăpaseră şi-o luaseră la fugă, niciunui dintre atacatori nu plecase după ele. Bandiţii preferă de obicei să urmărească animale încărcate de poveri decât să se bată cu oameni înarmaţi. Însoţitorii lui Verity au găsit, până la urmă, un loc în care să se regrupeze şi au reuşit să opună rezistenţă. Atacatorii se dăduseră bătuţi în cele din urmă, dându-şi seama că soldaţii din garda lui Verity mai degrabă ar fi murit până la ultimul decât să se predea sau să cedeze. O luaseră la goană pe cai, lăsându-şi morţii în zăpadă.

— Nu ne-au înfrânt, dar am suferit pagube serioase. Am pierdut o bună parte din provizii. Şapte oameni şi nouă cai au fost omorâţi pe loc. Doi au fost grav răniţi, trei au căpătat răni uşoare. A fost hotărârea prinţului Verity să-i trimită pe răniţi înapoi la Buckkeep. A pus doi oameni teferi să ne însoţească. Planul lui era să-şi continue expediţia, să-şi ia gărzile cu el până în Regatul Munţilor şi să le poruncească să aştepte acolo întoarcerea lui. Lui Keen i s-a dat ordin să se ocupe de noi, cei care ne întorceam acasă. Lui i-a dat Verity informaţii scrise. Nu ştiu ce era în pachet. Keen şi ceilalţi au fost ucişi acum cinci zile. Am fost prinşi într-o ambuscadă chiar lângă hotarul Ducatului Buck, în timp ce călătoream de-a lungul râului Buck. Arcaşi. S-a petrecut foarte... repede. Patru dintre noi au căzut imediat. Calul meu a fost lovit în coaste. Roşcovanul e un animal tânăr. S-a speriat. A ţâşnit peste un dig direct în râu, şi eu, odată cu el. Apa e adâncă acolo şi curentul puternic. M-am agăţat de Roşcovan, dar râul ne-a târât pe amândoi în aval. L-am auzit pe Keen strigându-le celorlalţi să meargă înainte, cineva trebuie să ajungă la Buckkeep. Dar niciunul nu a reuşit. Când Roşcovanul şi cu mine am ieşit până la urmă din râu, ne-am întors la ei. Le-am găsit cadavrele. Hârtiile primite de Keen dispăruseră.

Burrich se ţinea drept şi vorbea cu glas limpede, în cuvinte simple. Raportul lui era o descriere succintă a celor întâmplate. Nu spuse nimic despre ce simţise când fusese trimis înapoi sau când rămăsese singurul supravieţuitor. Se va îmbăta criţă la noapte, am bănuit eu. Oare va avea nevoie de tovărăşie? Deocamdată aştepta în linişte întrebările regelui. Tăcerea se prelungi prea mult.

— Regele meu? îndrăzni el.

Shrewd se foi printre umbrele din pat.

— Îmi aduce aminte de tinereţe, glăsui el răguşit. Cândva puteam să stau în şa, cu sabia în mână. Când omul pierde puterea

asta... ei, odată ce n-o mai are, pierde mult mai multe. Dar calul tău a scăpat?

Burrich încruntă din sprânceană.

— Am făcut ce-am putut pentru el, regele meu. Nu va rămâne cu metehne.

— Ei, e bine şi atât. E bine şi atât.

Shrewd tăcu. I-am ascultat cu toţii respiraţia. Se chinuia să tragă aer în piept.

— Du-te şi odihneşte-te, omule, spuse el într-un sfârşit, cu glas aspru. Arăţi groaznic. Poate... Se opri şi inspiră de două ori. Poate că te voi chema din nou la mine mai târziu. După ce te-ai odihnit. Sunt sigur că trebuie să-ţi pun întrebări...

Nu-şi încheie vorba. Respiră în continuare, aşa cum face un om când nu mai poate suporta durerea. Îmi aduc aminte ce am simţit în seara aceea. Am încercat să mă imaginez ascultând povestea lui Burrich în timp ce mă chinuie durerea. Şi luptându-mă să n-o arăt. Bufonul se aplecă deasupra regelui, ca să-l privească în ochi. Apoi se uită la noi şi clătină uşor din cap.

— Hai, l-am îndemnat pe Burrich. Regele ţi-a dat o poruncă.

Se lăsă pe mine mai greu când am ieşit din dormitorul monarhului.

— N-a dat semne că i-ar păsa, îmi şopti el prudent, în timp ce înaintam anevoios pe coridor.

— Îi pasă. Crede-mă. Îi pasă foarte mult.

Ajunserăm la scări. Am ezitat. Un şir de trepte de coborât, un coridor de traversat, o curte de străbătut, apoi mersul prin grajduri. Apoi sus, pe scări, în podul lui Burrich. Sau de urcat două şiruri de trepte şi de străbătut coridorul până în camera mea.

— Te duc la mine, i-am spus.

— Nu. Vreau să stau în odaia mea.

Era arţăgos ca un copil bolnav.

— Curând. După ce te odihneşti puţin, i-am zis categoric.

Nu s-a opus când l-am urcat pe trepte. Nu cred că avea puterea. Se propti de perete cât am ridicat zăvorul. Odată uşa deschisă, l-am ajutat să intre. Am încercat să-l conving să se întindă pe pat, dar se încăpăţâna să stea pe scaun, lângă foc. Odată instalat acolo, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Când se linişti, toate suferinţele călătoriei i se oglindiră pe faţă. Oasele i se vedeau prea tare prin carne şi avea o culoare nesănătoasă.

Înălţă capul şi-şi plimbă privirea prin cameră, de parcă atunci o vedea prima oară.

— Fitz? Ai ceva de băut aici?

Ştiam că nu se gândeşte la ceai.

— Rachiu de mure.

— Licoarea aia ieftină pe care o bei tu? Mai bine beau alifie pentru cai.

M-am răsucit spre el şi i-am zâmbit.

— Din asta s-ar putea să am pe-aici.

Nu-mi răspunse. Parcă nici nu mă auzise.

Am aprins focul. Am verificat iute mica mea provizie de ierburi. Nu aveam cine ştie ce. Pe cele mai multe i le dădusem bufonului.

— Burrich, mă duc să aduc ceva de mâncare şi nişte lucruri. Bine?

Niciun răspuns. Dormea deja adânc pe scaun. M-am dus lângă el. N-a fost nevoie să-i ating obrajii ca să-mi dau seama că ardea de febră. M-am întrebat ce se întâmplase cu piciorul lui în vremea asta. O rană nouă peste una veche, apoi un drum lung. Nu se va lecui prea curând, era clar. Am ieşit degrabă din cameră.

În bucătărie, am întrerupt-o pe Sara, care făcea budincă, să-i spun că Burrich e rănit şi bolnav în camera mea. Am minţit şi i-am spus că e lihnit de foame, că o rog frumos să trimită un băiat sus, la mine, cu mâncare şi nişte găleţi cu apă caldă curată. Sara puse imediat pe altcineva să amestece în budincă şi începu să pregătească tăvi, ceşti de ceai şi tacâmuri. Voi avea de mâncare cât pentru un mic ospăţ.

Am fugit la grajduri să-l anunţ pe Hands că Burrich e în camera mea şi că va rămâne acolo un timp. Apoi am urcat în odaia lui Burrich. Aveam de gând să iau de acolo ierburile şi rădăcinile trebuincioase. Odaia era îngheţată. Intraseră în ea umezeala şi mucegaiul. Mi-am însemnat în minte să trimit pe cineva să facă focul şi să aducă lemne, apă şi lumânări. Burrich crezuse că va lipsi toată iarna. Aşa cum îi stătea în obicei, lăsase o ordine desăvârşită. Am găsit nişte borcane cu alifie din ierburi, dar nu şi ierburi uscate. Fie le luase cu el, fie le dăduse altcuiva înainte de plecare.

Am stat în mijlocul camerei şi mi-am plimbat privirea prin ea. Nu mai fusesem acolo de luni de zile. Mă năpădiră amintirile copilăriei. Ceasurile petrecute în faţa căminului, reparând sau ungând hamuri. Dormeam pe o rogojină, lângă foc. Curiosul, primul câine de care mă apropiasem. Burrich mi-l dusese departe, încercând să mă împiedice să întrebuinţez Harul. Am scuturat din cap încercând să alung cascada de emoţii contradictorii şi am plecat iute de acolo.

Următoarea uşă la care am bătut a fost a lui Patience. Îmi deschise Lacey şi, văzându-mi expresia feţei, mă întrebă imediat:

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întors Burrich. E în camera mea. E rănit grav. Nu am destule ierburi tămăduitoare...

— Ai trimis după vraci?

Am şovăit.

— Burrich face întotdeauna numai ce vrea el.

— Într-adevăr.

Era Patience, care intrase în salon.

— Ce-a mai păţit nebunul ăla? Prinţul Verity e teafăr?

— Prinţul şi garda lui au fost atacaţi. Verity nu a fost rănit şi şi-a continuat drumul spre Regatul Munţilor. I-a trimis înapoi pe răniţi, cu doi însoţitori teferi. Burrich e singurul care a supravieţuit şi a ajuns acasă.

— Atât de greu a fost drumul spre casă? întrebă Patience.

Lacey se agita deja prin cameră, adunând ierburi şi rădăcini şi materiale pentru bandajat.

— A fost friguros şi înşelător. Nu s-au bucurat de prea multă ospitalitate. Dar oamenii au murit când au fost prinşi într-o ambuscadă de nişte arcaşi, chiar dincolo de graniţele ducatului nostru. Pe Burrich l-a purtat calul prin râu. I-a dus curentul în jos destul de mult; probabil că asta l-a salvat.

— Unde este rănit?

Patience începu să se agite şi ea. Deschise un dulăpior şi scoase alifii şi tincturi.

— La picior. La acelaşi picior. N-am văzut rana, încă nu m-am uitat la ea. Dar nu-i poate susţine trupul greu; nu e în stare să meargă singur. Şi are febră.

Patience luă un coş şi puse leacurile în el.

— Tu ce mai aştepţi? se răsti la mine, văzând că stau pe loc. Du-te în camera ta şi vezi ce poţi face pentru el. Venim şi noi imediat cu astea.

— Nu cred că te va lăsa să-l ajuţi, i-am spus fără înconjur.

— Vom vedea, rosti ea calmă. Acum du-te şi îngrijeşte-te să fie apă caldă.

Găleţile pe care le cerusem erau în faţa uşii mele. Când începu să fiarbă apa de ceai, se făcu vânzoleală în cameră. Bucătăreasa trimise două tăvi cu mâncare, lapte şi ceai cald. Veni şi Patience şi începu să-şi înşire ierburile pe scrinul meu cu haine. O trimise degrabă pe Lacey să-i aducă o masă şi două scaune. Burrich stătea

pe scaunul meu şi dormea buştean, deşi îl apuca tremuratul din când în când.

Cu o familiaritate care mă ului, Patience îi puse mâna pe frunte, apoi îi pipăi gâtul după umflături. Se ghemui puţin ca să-i vadă faţa adormită.

— Burr? îl strigă ea încet.

Burrich nici nu tresări. Ea îl mângâie pe obraz cu blândeţe.

— Eşti aşa de slab, de istovit, se plânse Patience în şoaptă.

Umezi o cârpă în apă caldă şi îl şterse uşor pe faţă şi pe mâini, ca pe-un copil. Apoi smulse o pătură de pe pat şi îl înveli cu ea peste umeri. Mă surprinse cu ochii holbaţi la ea şi îmi aruncă o căutătură cruntă.

— Îmi trebuie un lighean cu apă caldă, se răsti. Cât m-am dus să umplu ligheanul, ea se ghemui în faţa lui Burrich, scoase foarfeca de argint şi tăie marginea bandajului de pe piciorul lui. Cârpele mânjite arătau că nu fuseseră schimbate de când căzuse în râu. Treceau mai sus de genunchi. Când Lacey luă ligheanul cu apă caldă şi îngenunche lângă ea, Patience desfăcu bandajul murdar ca pe-o scoică.

Burrich se trezi cu un geamăt. Capul îi căzu în piept şi deschise ochii. Preţ de-o clipă, nu pricepu nimic. Se uită la mine, care stăteam deasupra lui, apoi la cele două femei ghemuite la picioarele lui.

— Ce?

Atât reuşi să spună.

— E vai şi-amar, îl anunţă Patience.

Se lăsă pe călcâie şi se uită la el de parcă ar fi lăsat dungi de murdărie pe podeaua proaspăt spălată.

— Puteai măcar să-ţi cureţi rana, de ce n-ai făcut-o?

Burrich îşi privi scurt piciorul. Sângele uscat şi nămolul din râu se întăriseră amestecate peste crăpătura umflată de sub genunchi. Tresări vizibil la vederea ei. Când îi răspunse lui Patience, glasul îi sună gros, răguşit:

— Când Roşcovanul m-a aruncat în râu, am pierdut tot ce aveam. N-am avut bandaje curate, nici mâncare, nimic. Aş fi putut să-mi dezvelesc piciorul şi să spăl rana, apoi s-o las să îngheţe. Crezi că ar fi fost mai bine?

— Mâncarea e aici, m-am vârât eu în vorbă.

Singura cale de a-i împiedica să se certe era să nu-i las să vorbească între ei. Am mutat lângă el măsuţa cu una dintre tăvile trimise de bucătăreasă. Patience se ridică, să nu-i stea în cale. I-am turnat lui Burrich o cană de lapte cald şi i-am pus-o în mâini.

Începură să-i tremure când o duse la gură. Nu-mi dădusem seama cât de flămând era.

— Nu-l bea tot o dată! protestă Patience.

Şi Lacey, şi eu i-am aruncat priviri mustrătoare. Dar se pare că mâncarea îl acaparase pe Burrich cu totul. Lăsă cana şi luă un corn cald, pe care unsesem un strat gros de unt. Îl mâncă pe tot cât îmi trebui mie să-i reumplu cana. Era ciudat să-l vezi tremurând cu mâncarea în mână. M-am întrebat cum de reuşise să nu se rupă în două până atunci.

— Ce-ai păţit la picior? îl întrebă Lacey amabilă, apoi îl preveni: Ţine-te bine, şi-i puse o cârpă caldă şi umedă pe genunchi.

Burrich se cutremură şi păli, dar nu scoase niciun sunet. Mai bău lapte.

— O săgeată, îi răspunse, în cele din urmă. Am avut mare ghinion că m-a străpuns chiar acolo. Taman unde m-a spintecat mistreţul, cu atâţia ani în urmă. Şi s-a înfipt în os. Mi-a scos-o Verity. Se lăsă dintr-odată în scaun, de parcă i s-ar fi făcut rău reamintindu-şi. Chiar peste cicatricea veche, murmură. Şi, de câte ori îmi îndoiam genunchiul, se deschidea şi sângera mai tare.

— Ar fi trebuit să ţii piciorul nemişcat, remarcă Patience, făcând pe înţeleapta. Ne-am holbat toţi trei la ea. Adică n-ai avut cum, se corectă ea.

— Hai să ne uităm acum, propuse Lacey şi întinse mâna după cârpa umedă.

Burrich o opri cu un gest.

— Las-o. Mă ocup eu de ea după ce mănânc.

— După ce mănânci, te odihneşti, îl anunţă Patience. Lacey, dă-te la o parte, te rog.

Spre uimirea mea, Burrich nu scoase o vorbă. Lacey îi făcu loc păşind înapoi, iar Lady Patience îngenunche în faţa grăjdarului. El o urmări cu o expresie ciudată cum trage cârpa umedă. Patience muie un colţ în apă curată, îl stoarse şi tampona rapid rana, cu multă pricepere. Cârpa umedă şi caldă îndepărtă crusta de sânge. Curăţată, nu mai arăta atât de urâtă ca la început. Era o rană gravă, iar greutăţile pe care le îndurase Burrich aveau să-i întârzie vindecarea. Carnea sfârtecată se căsca, iar acolo unde ar fi trebuit să se închidă crescuse carne sălbatică. Dar am respirat cu toţii uşuraţi când Patience curăţă rana. Era roşie, umflată şi infectată într-o parte. Dar nu putrezise şi nu se înnegrise carnea în jurul ei. Patience o examina o clipă.

— Ce crezi? întrebă ea, fără a se adresa cuiva anume. Rădăcină de măciuca-diavolului? Fierbinte, zdrobită şi făcută pastă? Avem aşa ceva, Lacey?

— Puţină, doamna mea.

Lacey se duse la coşul pe care-l aduseseră şi începu să caute prin el. Burrich se întoarse către mine.

— Alea sunt vase din camera mea?

La încuviinţarea mea tăcută, înclină şi el din cap.

— Aşa mi-am zis şi eu. Borcănelul ăla rotund şi maro. Adu-l aici.

Mi-l luă din mână şi trase capacul de la gură.

— Ăsta. L-am avut cu mine când am plecat din Buckkeep, dar s-a pierdut cu animalele de povară în prima ambuscadă.

— Ce este? întrebă Patience.

Se apropie ca să vadă mai bine leacul, cu rădăcina de măciuca-diavolului în mână.

— Studeniţă şi frunze de pătlagină. Fierte la foc mic, apoi amestecate cu ceară de albine într-o alifie.

— O să-ţi fie de ajutor. După cataplasma cu rădăcină de măciuca-diavolului.

M-am pregătit pentru o ceartă, dar Burrich înclină din cap aprobator. Păru dintr-odată foarte obosit. Se lăsă pe spate şi-şi strânse pătura în jurul corpului. Nu-şi mai putea ţine ochii deschişi.

Se auzi o bătaie în uşă. M-am dus s-o deschid şi m-am pomenit faţă în faţă cu Kettricken, însoţită de Rosemary.

— Una dintre doamnele mele mi-a spus că se zvoneşte că s-a întors Burrich, spuse ea. Apoi se uită pe după mine în cameră. Aşadar, e-adevărat. Şi e rănit? Dar domnul meu, of, dar Verity?

Se făcu brusc mai palidă decât aş fi crezut că se poate.

— E teafăr, am asigurat-o. Intră.

M-am blestemat pentru lipsa de atenţie. Ar fi trebuit să-i trimit vorbă imediat despre întoarcerea lui Burrich şi despre veştile pe care le aducea. Ar fi trebuit să ştiu că altfel nu vor ajunge la urechile ei. Când intră Kettricken, Patience şi Lacey ridicară ochii de la fiertura din rădăcină de măciuca-diavolului, înclinându-se iute şi murmurând urări de bun venit.

— Ce-a păţit? întrebă Kettricken.

I-am răspuns, povestindu-i toate cele spuse de Burrich regelui Shrewd, considerând că, aşa cum Shrewd are dreptul să audă veşti despre fiul său, şi ea are dreptul să audă veşti despre soţul ei. Se

albi din nou auzind despre atacul împotriva lui Verity, dar tăcu până la sfârşitul relatării mele.

— Mulţumesc tuturor zeilor noştri că se apropie de munţi. Acolo va fi în siguranţă, cel puţin ferit de oameni.

Zicând acestea, se apropie de locul în care Patience şi Lacey preparau rădăcina. Aceasta se înmuiase destul pentru a fi zdrobită într-o pastă de uns şi cele două aşteptau să se răcească înainte de a o întinde pe rana infectată.

— Fructele de scoruş de munte fac minuni cu asemenea răni, sugeră Kettricken cu glas tare.

Patience se uită la ea cu fereală.

— Am auzit. Dar rădăcina aceasta încălzită va trage mult infecţia. O altă spălătură împotriva cărnii sălbatice e frunza de zmeur şi scoarţa de ulm alb. Sau cataplasma din ele.

— Nu avem frunză de zmeur, îi aminti Lacey lui Patience. A ajuns la ea umezeala şi a putrezit.

— Am eu frunză de zmeur, dacă e nevoie, se oferi Kettricken calmă. Făceam din ea ceai dimineaţa. Un leac pe care-l ştiu de la mătuşa mea.

Coborî ochii şi zâmbi straniu.

— O? făcu Lacey, dintr-odată curioasă.

— O, draga mea, exclamă Patience. Se întinse şi luă mâna lui Kettricken cu un gest de familiaritate neaşteptată. Eşti sigură?

— Da. La început am crezut că e... Dar pe urmă au apărut şi celelalte semne. În unele dimineţi, chiar şi mirosul mării îmi face rău. Şi nu vreau decât să dorm.

— Dar ar trebui să dormi, exclamă Lacey râzând. Iar greaţa trece după primele luni.

Eu împietrisem, străin, înlăturat, uitat. Cele trei femei izbucniră în râs.

— Nu-i de mirare că aşteptai veşti de la el cu atâta nerăbdare. Ştia înainte de a pleca?

— Atunci nici măcar nu bănuiam. De-abia aştept să-i spun, să-i văd expresia feţei.

— Eşti însărcinată, am spus, ca un tâmpit.

Se întoarseră toate spre mine şi se puseră iar pe râs.

— E încă secret, mă preveni Kettricken. Nu vreau să se răspândească zvonuri înainte de a afla regele. Vreau să audă vestea din gura mea.

— Sigur că da, am asigurat-o.

Nu i-am spus că bufonul ştia deja de câteva zile bune. Copilul lui Verity, mi-am zis. Mă scutură un fior ciudat. Cărarea văzută de

bufon ramificându-se, înmulţirea neaşteptată a posibilităţilor. Una se ridica deasupra tuturor: îndepărtarea bruscă a lui Regal, împins cu încă un pas mai departe de tron. Încă o viaţă stând între el şi puterea la care jinduia. Cât de puţin îi va păsa de ea...

— Sigur că da, am repetat, mai convingător. Această veste e cel mai bine să fie păstrată ca un secret desăvârşit.

Pentru că, odată dezvăluit, nu aveam nicio îndoială că regina Kettricken ar fi într-o primejdie la fel de mare ca şi soţul ei.

23

AMENINŢĂRI

În iarna aceea, Bearns a fost devastat puţin câte puţin, aşa cum o stâncă e roasă de furtuni. Ducele Brawndy îi trimitea regulat veşti lui Kettricken. Ajungeau la ea prin mesageri în uniformă, sosiţi călare direct din partea ducelui. La început, veştile au fost îmbucurătoare. Opalele ei reconstruiseră oraşul Ferry. Locuitorii lui i-au trimis reginei nu numai mulţumirile lor, ci şi un mic scrin cu perle mărunte, atât de preţuite de ei. Ciudat. Ceea ce fusese prea valoros ca să fie sacrificat chiar şi pentru reconstruirea propriului oraş a fost oferit gratis, drept recunoştinţă, unei regine care-şi sacrificase bijuteriile pentru ca ei să aibă un acoperiş deasupra capului. Mă îndoiesc că altcineva, în afară de Kettricken, ar fi înţeles ce înseamnă gestul lor. Regina a plâns cu scrinul în braţe.

Solii au adus apoi veşti mai triste. Între furtuni, Corăbiile Roşii loveau încă o dată şi încă o dată. Emisarii i-au raportat lui Kettricken că ducele Brawndy se întreba de ce părăsise iniţiatul în Meşteşug Turnul Roşu. Când Kettricken a luat-o curajoasă pe Serene la întrebări, aceasta i-a spus că devenise prea periculos să-l mai ţină pe Will acolo, pentru că Meşteşugul lui era prea preţios ca să fie sacrificat Corăbiilor Roşii. Puţini au fost cei care nu au remarcat ironia. Cu fiecare mesager, veştile erau tot mai proaste. Străinii îşi construiseră avanposturi pe insulele Hook şi Besham. Ducele Brawndy a adunat vase şi războinici şi i-a atacat chiar el cu îndrăzneală, dar a descoperit că piraţii erau prea bine întăriţi acolo. Navele şi luptătorii lui pieriseră, iar Bearns a raportat grav că nu mai sunt rezerve pentru alta expediţie. În acea clipă de cumpănă, smaraldele lui Verity i-au fost predate lui Kettricken. Ea le-a trimis ducelui fără urmă de regret. Dacă au folosit la ceva, noi nu am auzit. Nici măcar nu eram siguri că au ajuns la destinaţie. Mesajele de la Bearns au început să vină tot mai rar şi în curând

ne-a fost limpede că nu toate veştile ajungeau la noi. Legătura cu Brawndy s-a întrerupt de tot. După ce doi dintre solii trimiţi de viitoarea regină la Bearns nu s-au mai întors niciodată, Kettricken a jurat că nu va mai risca alte vieţi. Piraţii începuseră să hărţuiască ţărmul mai jos de-a lungul coastei, evitând teritoriile vecine din Buckkeep, dar prefăcându-se că ne atacă şi la nord, şi la sud. La toate aceste raiduri, Regal rămase cu desăvârşire nepăsător. Pretindea că economiseşte resursele până când Verity se va întoarce cu Străbunii, că să-i alunge pe piraţi o dată pentru totdeauna. Dar distracţiile şi petrecerile de la Buckkeep deveneau tot mai costisitoare şi mai dese, iar darurile lui către ducii şi nobilii ducatelor interioare, tot mai generoase.

Pe la mijlocul după-amiezii, Burrich se întoarse în odaia lui. Voisem să-l ţin în camera mea ca să-l supraveghez, dar mă luase în râs. Lacey îi pregătise ea însăşi odaia, iar el bodogănise destul. Ea nu făcuse decât să aprindă focul, să poruncească să se aducă apă proaspătă, să-i aerisească şi să-i afâneze aşternutul, să frece podelele şi să împrăştie tulpini proaspete de papură. Una dintre lumânările lui Molly ardea pe mijlocul mesei, împrospătând cu miros de pin aerul închis. Burrich însă protestase că nu mai semăna cu odaia lui. Îl lăsasem acolo, proţăpit în pat, cu o sticlă de rachiu la îndemână.

Înţelegeam foarte bine de ce îi trebuia sticla. Ajutându-l să traverseze grajdurile până în podul lui, trecuserăm pe lângă un şir de boxe goale. Nu numai caii lipseau, ci şi cei mai buni câini de vânătoare. Nu avusesem curajul să mă uit şi în colivii; eram sigur că şi ele fuseseră devastate. Hands venise în urma noastră, tăcut, dar abătut. Se vedeau limpede rezultatele strădaniilor lui. Grajdurile sclipeau de curăţenie, caii rămaşi luceau după ţesălare. Până şi boxele goale fuseseră frecate şi date cu var. Dar o cămară goală, oricât de curată, nu hrăneşte un om flămând. Grajdurile erau comoara şi casa lui Burrich. Venise înapoi ca să le găsească pe amândouă pustiite.

După ce am plecat de la Burrich, m-am dus la adăposturi şi la ţarcurile acoperite. Acolo iernau cele mai bune vite de prăsilă. Le-am găsit goale, ca şi grajdurile. Taurii cei mai mândri dispăruseră. Din oile negre cu lână creaţă pe spate, care umpluseră cândva un ţarc, rămăseseră numai şase mioare şi un berbec pipernicit. Nu ştiam câte animale se aflaseră acolo înainte, dar am văzut prea multe ţarcuri şi staule goale într-un anotimp când erau, de obicei, pline.

De la adăposturi, am rătăcit spre hambare şi acareturi. În faţa unuia, nişte bărbaţi încărcau saci cu grâne într-o căruţă. Alte două căruţe, deja pline, stăteau în apropiere. Am rămas pe loc puţin, privindu-i, apoi m-am oferit să-i ajut, deoarece grămada încărcată creştea şi sacii erau tot mai greu de ridicat. Mi-au primit bucuroşi ajutorul şi am început să vorbim în timp ce lucram. Le-am spus vesel la revedere când am terminat treaba şi m-am întors agale în turn, întrebându-mă de ce era încărcat un hambar întreg de grâne pe o barcă şi trimis la Turlake.

M-am hotărât să trec pe la Burrich înainte de a merge în camera mea. Am urcat scările spre odaia lui şi m-am speriat când am găsit uşa întredeschisă. Temându-mă de trădare, am năvălit înăuntru, speriind-o pe Molly, care aşeza nişte vase pe o măsuţă de lângă scaunul lui Burrich. La vederea ei, am rămas descumpănit, cu ochii holbaţi la ea. Când m-am întors către Burrich, am văzut că se uită lung la mine.

— Am crezut că eşti singur, am bălmăjit.

Burrich mă privi sobru. Trăsese zdravăn din sticla de rachiu.

— Aşa am crezut şi eu, spuse el serios.

Ca întotdeauna, îşi ţinu bine firea, dar Molly nu se lăsă păcălită, îşi strânse buzele într-o linie subţire. Îşi văzu de îndatoriri, ignorându-mă. În schimb, i se adresă lui Burrich:

— Nu te voi deranja mult. Lady Patience m-a trimis să mă îngrijesc să primeşti mâncare caldă, pentru că ai mâncat puţin de dimineaţă. Voi pleca îndată ce am pregătit masa.

— Şi vei duce mulţumirile mele cu tine, adăugă Burrich.

Îşi plimbă privirea de la mine la Molly, simţindu-mi stânjeneala, dar şi antipatia ei. Încercă să se scuze:

— Am avut o călătorie grea, domniţă, şi mă doare rana. Sper că nu te-am supărat.

— Nu se cuvine să mă supere nimic din ceea ce doreşti să faci, domnule, replică Molly. Termină de pregătit mâncarea. Te mai pot ajuta cu ceva, ca să te simţi bine?

Vorbi politicos, dar atât. Nu se uită deloc la mine.

— Ai putea să primeşti mulţumirile mele. Nu numai pentru mâncare, ci şi pentru lumânările care mi-au împrospătat odaia. Am înţeles că tu le-ai făcut.

Am văzut că Molly se înmoaie puţin.

— Lady Patience mi-a cerut să le aduc aici. M-am supus bucuroasă.

— Înţeleg. Cuvintele următoare le rosti ca scoase cu cleştele din gură. Atunci, te rog să-i mulţumeşti din partea mea. Şi lui Lacey, desigur.

— Aşa voi face. Nu mai doreşti nimic? Am de cumpărat ceva din Buckkeep pentru Lady Patience. Mi-a spus că, dacă vrei ceva din oraş, să-ţi cumpăr eu.

— Nimic. Dar e frumos că s-a gândit la mine. Mulţumesc.

— Cu plăcere, domnule.

Şi, cu coşul gol pe braţ, Molly trecu pe lângă mine de parcă nici nu aş fi fost acolo.

Burrich şi cu mine am rămas uitându-ne unul la altul. Am aruncat o privire după Molly, apoi am încercat să mi-o scot din minte.

— Nu sunt numai grajdurile, i-am spus lui Burrich şi i-am povestit pe scurt ce văzusem în adăposturi şi hambare.

— Asta ţi-o puteam spune şi eu, îmi zise ţâfnos.

Se uită la mâncarea adusă de Molly, apoi îşi mai turnă rachiu.

— Mergând de-a lungul râului Buckkeep, am auzit zvonuri şi veşti. Unele ziceau că Regal a vândut animalele şi grânele ca să facă bani pentru apărarea coastei. Altele, că trimitea vitele de prăsilă în interiorul regatului, pe păşunile mai sigure din Tilth. Dădu rachiul peste cap. Cei mai buni cai au plecat. Am ghicit dintr-o privire, când am venit. În zece ani, aş putea creşte alte animale valoroase, ca acelea pe care le-am avut. Dar mă îndoiesc. Îşi mai turnă rachiu. S-a dus pe apa sâmbetei toată truda mea, Fitz. Omului îi place să creadă că-şi lasă urma undeva în lume. Caii pe care i-am adunat aici, animalele de rasă pe care le-am îmbunătăţit, toate s-au dus, împrăştiate prin cele Şase Ducate. Nu că nu vor avea odrasle frumoase, dar nu voi vedea niciodată cum s-ar fi dezvoltat dacă mi s-ar fi dat voie să continui. Credinciosul va însămânţa iepele zvelte din Tilth, nu încape îndoială. Iar când Tăciune îşi va făta mânzul următor, grăjdarul, care-o fi el, va crede că nu-i decât un cal obişnuit. De şase generaţii aştept mânzul ăsta. O să ia cel mai frumos armăsar care s-a născut vreodată ca să-l pună să tragă la plug.

Nu era nimic de spus. Mă temeam că are dreptate.

— Mănâncă ceva, i-am propus. Cum ţi-e piciorul?

Ridică pătura să-l cerceteze de formă.

— Încă îl mai am. Cred că ar trebui să fiu recunoscător. Şi e mai bine decât azi-dimineaţă. Măciuca-diavolului chiar a tras infecţia. O fi având femeia aia creier de găină, dar se pricepe la ierburi.

N-a fost nevoie să întreb despre cine vorbeşte.

— Ai de gând să mănânci? am stăruit.

Burrich lăsă rachiul la o parte şi luă o lingură. Gustă supa adusă de Molly şi mormăi aprobator.

— Deci asta-i fata, remarcă printre înghiţituri. Molly.

Am încuviinţat în tăcere.

— Mi s-a părut cam rece cu tine astăzi.

— Puţin, am zis cu glas indiferent.

Burrich zâmbi larg.

— Eşti la fel de ţâfnos ca ea. Bănuiesc că Patience nu i-a vorbit frumos despre mine.

— Lui Molly nu-i plac bărbaţii care beau, i-am spus fără înconjur. Tatăl ei a băut până a murit. Înainte să dea ortul popii, a reuşit să-i facă viaţa un iad ani de zile. O bătea când era mică. Striga la ea şi o ocăra când a crescut prea mare ca s-o mai bată.

— O! Burrich îşi reumplu cu grijă cana. Îmi pare rău.

— Ei i-a părut rău că a trăit aşa.

Burrich mă privi în ochi.

— N-am făcut nimic, Fitz. Nici n-am fost nepoliticos cu ea cât a fost aici. Nici măcar nu sunt beat. Nu încă. Aşa că înghite-ţi reproşurile şi spune-mi ce s-a întâmplat la Buckkeep cât am fost plecat.

Aşa că i-am povestit tot, de parcă ar fi avut dreptul să mi-o ceară. Într-un fel, poate şi avea. Cât am vorbit, a mâncat. Când am terminat, îşi mai turnă rachiu şi se lăsă pe spate în scaun, cu el în mână. Plimbă lichidul prin cană, se uită la el, apoi la mine.

— Deci Kettricken e însărcinată şi nici regele, nici Regal nu ştiu încă.

— Am crezut că dormeai.

— Dormeam. Mi s-a părut că visez discuţia voastră. Ei...

Goli cana. Se ridică în capul oaselor şi-şi trase pătura de pe picior. Îndoi voit genunchiul, până când carnea trasă începu să deschidă rana. M-am strâmbat, dar Burrich păru gânditor. Îşi mai turnă rachiu şi-l bău pe nerăsuflate. Sticla se golise pe jumătate.

— Va trebui să pun atele pe piciorul drept, dacă vreau să rămână rana închisă. Îmi aruncă o privire. Ştii ce-mi trebuie. Mi le aduci?

— Cred că ar trebui să nu calci pe el câteva zile. Lasă-l să se odihnească. Nu-ţi trebuie atele dacă stai în pat.

Mă privi îndelung.

— Cine păzeşte uşa lui Kettricken?

— Nu cred că... Probabil că are femei care dorm în camera lipită de odăile ei.

— Ştii că va încerca s-o omoare pe ea şi pe copilul nenăscut, imediat ce află.

— Încă e un secret. Dacă începi să-i păzeşti uşa, o să afle toată lumea.

— După numărătoarea mea, ştiu deja cinci oameni. Nu mai e un secret, Fitz.

— Şase, am recunoscut cu mâhnire. Bufonul bănuieşte asta de câteva zile.

— O! Am avut satisfacţia să-l văd pe Burrich şocat. Ei, măcar el nu-şi va da drumul la gură. Totuşi, după cum vezi, nu va rămâne o taină multă vreme. Zvonul se va răspândi până la sfârşitul zilei, ascultă-mă pe mine. La noapte îi păzesc uşa.

— Trebuie s-o faci chiar tu? Nu te poţi odihni şi eu voi...

— Omul poate muri dacă dă greş. Ştii asta? Odată ţi-am spus că lupta nu se încheie până când nu ai câştigat. Asta – arătă dezgustat spre piciorul lui – nu e o scuză ca să renunţ. Şi aşa mi-e destul de ruşine că prinţul meu a plecat fără mine. Nu-l voi dezamăgi aici. Pe lângă asta – scoase un hohot amar –, nu prea mai e de lucru la grajduri ca să fim ocupaţi şi Hands, şi eu. Şi nu mai am nicio tragere de inimă. Acum te duci după atele?

M-am dus, i le-am adus şi l-am ajutat să-şi ungă rana cu alifie înainte de a o bandaja bine şi a fixa piciorul în atele. Burrich tăie o pereche de pantaloni vechi cu care legă atelele, apoi l-am ajutat să coboare pe scări. Pe urmă, în ciuda celor spuse, se duse la boxa Roşcovanului, ca să vadă dacă rana calului fusese curăţată şi oblojită. L-am lăsat acolo şi am urcat înapoi în turn. Voiam să stau de vorbă cu Kettricken, să-i spun motivul pentru care un bărbat va sta de pază la uşa ei pe timpul nopţii.

Am bătut la uşa ei şi am fost primit de Rosemary. Regina era acolo, împreună cu câteva doamne de companie. Majoritatea brodau sau ţeseau la gherghef în timp ce vorbeau. Kettricken ceruse să i se deschidă fereastra şi stătea în aerul zilei blânde de iarnă, privind încruntată marea calmă. Îmi amintea de Verity când întrebuinţa Meşteşugul şi bănuiam că o frământă aceleaşi griji. I-am urmărit privirea şi m-am întrebat, la fel ca ea, unde vor ataca în ziua aceea Corăbiile Roşii şi ce se întâmpla în Bearns. Zadarnic să mă gândesc la asta. Oficial, nu sosise nicio veste de la cei de acolo. Zvonurile spuneau că ţărmul lor era înroşit de sânge.

— Rosemary, vreau să vorbesc cu Maiestatea Sa între patru ochi.

Fata înclină din cap serioasă şi se duse să-i facă o reverenţă reginei. În clipa următoare, Kettricken ridică ochii şi, cu un gest şi o înclinare a capului, mă invită să mă alătur ei, lângă fereastră. Am salutat-o discret şi am arătat zâmbind spre apă, ca şi cum am fi vorbit despre vremea frumoasă de afară. Însă, în şoaptă, i-am spus:

— Burrich vrea să stea de pază la uşa ta, începând cu noaptea asta. Se teme că, atunci când vor afla şi alţii că eşti însărcinată, viaţa ta va fi în primejdie.

Altă femeie s-ar fi albit la faţă sau măcar s-ar fi mirat, însă Kettricken atinse uşor cuţitul trainic pe care îl avea întotdeauna lângă chei.

— Aproape că aştept un atac direct. Tăcu o clipă, căzută pe gânduri. Cred că e un lucru înţelept. Ce rău e să le dăm de înţeles că îi bănuim? Nu, că ştim ce urmăresc. De ce să fiu rezervată şi plină de tact? Burrich le-a primit deja salutul, sub forma unei săgeţi în picior. Amărăciunea din glasul ei şi asprimea mascată din el mă uluiră. Poate să preia postul de pază, împreună cu mulţumirile mele. Aş putea alege un bărbat mai sănătos, dar n-aş avea în el încrederea pe care o am în Burrich. Îi va permite rana de la picior să-şi facă datoria?

— Nu cred că i-ar permite mândria să nu şi-o facă.

— Bine, atunci. O scurtă pauză. Voi cere să i se pregătească un scaun.

— Mă îndoiesc că va sta pe el.

Kettricken oftă.

— Avem fiecare felul nostru de a ne oferi sacrificiile. Totuşi, scaunul îl va aştepta.

Am plecat capul în semn de acceptare şi ea îmi dădu voie să plec. M-am dus înapoi în camera mea, cu gândul să strâng lucrurile aduse pentru Burrich. Dar în timp ce străbăteam coridorul în linişte, am tresărit, văzând cum se deschide încet uşa camerei mele. M-am furişat în cadrul altei uşi şi m-am lipit de el. După o clipă, Justin şi Serene ieşiră din camera mea. Am ţâşnit din ascunzătoare ca să-i înfrunt.

— Tot mai căutaţi un loc pentru întâlnirea voastră amoroasă? i-am întrebat tăios.

Cei doi îngheţară. Justin făcu un pas înapoi, aproape în spatele lui Serene. Ea îi aruncă o căutătură fioroasă, apoi se proţăpi în faţa mea.

— Nu trebuie să-ţi dăm socoteală pentru nimic.

— Nici măcar că aţi intrat în camera mea? Aţi găsit ceva interesant înăuntru?

Justin gâfâia de parcă tocmai ar fi alergat într-o întrecere. L-am ţintuit cu privirea. Nu reuşea să scoată un cuvânt. I-am zâmbit.

— Nu e nevoie să vorbim cu tine, declară Serene. Ştim ce eşti. Hai, Justin.

— Ştiţi ce sunt? Interesant. Fiţi siguri că şi eu ştiu cine sunteţi. Şi că nu sunt singurul care ştie.

— Animalule! şuieră Justin. Eşti mânjit până în gât de vrăjile cele mai mârşave. Credeai că poţi să umbli nedescoperit printre noi? Nu-i de mirare că Galen te-a considerat nepotrivit pentru Meşteşug.

Lovi exact unde mă durea şi-mi zgudui teama cea mai adâncă. Am încercat să nu mi-o arăt.

— Sunt devotat regelui Shrewd.

Cu o expresie neclintită pe chip, i-am pironit din priviri. Nu le-am mai spus nimic. Nu în cuvinte. Dar i-am cercetat din cap până-n picioare, măsurându-i după ceea ce ar fi trebuit să fie, şi am descoperit că nu sunt. Din clătinatul discret al picioarelor, din privirile iuţi pe care şi le aruncau, am ghicit că ştiau că sunt trădători. Îi raportau lui Regal; ştiau că ar fi trebuit să-i raporteze regelui. Nu se înşelau, ştiind exact ce sunt; înţelegeau. Poate că Galen le sădise adânc în minte devotamentul faţă de Regal; poate că nici nu concepeau să se întoarcă împotriva lui. Dar o parte din ei încă ştia că Shrewd e rege, că erau necredincioşi unui suveran căruia îi juraseră credinţă. Am pus bine deoparte fărâma aceea de cunoştinţă; era o crăpătură care într-o zi putea fi lărgită.

Am păşit în faţă şi am avut satisfacţia de a o vedea pe Serene dându-se la o parte din calea mea, iar pe Justin înghesuit între ea şi perete. Dar nu i-am atacat. Le-am întors spatele şi mi-am deschis uşa. Intrând în cameră, am simţit iscodirea şerpuitoare a Meşteşugului la marginea minţii mele. Fără să stau pe gânduri, am blocat-o cum mă învăţase Verity.

— Ţineţi-vă gândurile pentru voi, i-am prevenit şi nu i-am învrednicit nici măcar cu o privire.

Am trântit uşa. Mi-am tras răsuflarea. Calmează-te. Calmează-te. Nu mi-am coborât obstacolele din minte. Apoi, încet de tot, cu multă atenţie, am tras zăvorul. Odată uşa ferecată, m-am mişcat prudent prin cameră, învăţasem de la Chade că asasinii trebuie întotdeauna să creadă că celălalt e mai dibaci decât ei. E singura cale de a rămâne în viaţă şi de a-ţi păstra simţurile ascuţite. Aşa că nu am atins niciun obiect, de teamă să nu fie mânjit cu otravă. În

schimb, am stat în mijlocul camerei cu ochii închişi şi am încercat să-mi amintesc cum arătase înainte de a pleca din ea ultima oară. Pe urmă am deschis ochii şi am căutat schimbările.

Tăviţa cu ierburi stătea pe mijlocul scrinului meu cu haine. Eu o lăsasem la margine, ca să ajungă Burrich mai uşor la ea. Deci îmi scotociseră prin scrin. Tapiseria cu regele Wisdom, care stătuse puţin strâmbă luni de zile, era acum îndreptată. Atât am observat. Eram nedumerit. Habar n-aveam ce căutaseră. Faptul că-mi umblaseră în scrin îmi sugera că trebuia să fie un obiect mic, care să intre în el. Dar de ce să ridici o tapiserie şi să te uiţi în spatele ei?

Am stat nemişcat, cumpănind. Nu căutaseră la întâmplare. Nu eram sigur ce anume speraseră să găsească, însă bănuiam că li se ceruse să caute un coridor secret. Asta însemna că Regal ajunsese la concluzia că uciderea lui Lady Thyme nu fusese suficientă. Avea bănuieli mai solide decât îmi dăduse de înţeles Chade. Eram aproape bucuros că nu reuşisem să descopăr intrarea în odăile lui. Îmi dădea mai multă încredere în taina ei.

Am examinat fiecare obiect din cameră înainte de a pune mâna pe el. Am avut grijă să arunc resturile de mâncare rămase pe tăvile bucătăresei în locuri din care să nu poată fi gustate de nimeni. Am aruncat apa din găleţi şi din urcior. Am cercetat grămada de lemne şi de lumânări, căutând prafuri sau răşină, am verificat aşternutul să nu fie dat cu prafuri şi, cu strângere de inimă, mi-am aruncat provizia de ierburi. Nu aveam de gând să risc. Nu am descoperit nici că îmi lipsea ceva, nici că apăruse ceva nou. După un timp, m-am aşezat pe pat, istovit şi descurajat. Va trebui să mă păzesc mai bine, am tras eu concluzia. Mi-am adus aminte de păţania bufonului şi am cugetat la ea. N-aveam chef să mă pomenesc cu un sac în cap şi cu o bătaie data viitoare când ieşeam din camera mea.

Încăperea mi se păru dintr-odată o închisoare, o capcană în care trebuia să mă întorc în fiecare zi. Am ieşit fără să mă deranjez să mai încui uşa. Lasă-i să vadă că nu mă tem de vizitele lor nedorite. Deşi mă temeam.

Afară era o după-amiază blândă şi senină. Vremea neobişnuit de frumoasă pentru acel anotimp mă frământa, deşi mi-a plăcut să mă plimb prin curtea rotundă a turnului. M-am hotărât să cobor în oraş, să văd ce mai face corabia *Rurisk* şi ce mai zic camarazii mei, apoi să beau o bere într-o cârciumă. Prea mult trecuse de când nu mai mersesem în oraş şi mult prea mult de când nu mai

ascultasem bârfele localnicilor. Va fi o adevărată uşurare să scap de urzelile din turn o vreme.

Ieşeam pe poartă, când un soldat tânăr mi se puse în cale.

— Stai! porunci el. Vă rog, domnule, adăugă, recunoscându-mă.

M-am supus.

— Da?

Îşi drese glasul, apoi se înroşi până în vârful urechilor. Inspiră adânc şi tăcu.

— Ai vrut ceva cu mine? l-am întrebat.

— Vă rog să aşteptaţi puţin, domnule, rosti el arţăgos.

Dispăru în ghereta gărzilor şi în clipa următoare apăru un ofiţer mai în vârstă, o femeie. Mă privi grav, trase aer adânc în piept, ca pentru a-şi face curaj, apoi îmi zise calmă:

— Nu aveţi voie să părăsiţi turnul.

— Poftim?

Nu-mi puteam crede urechilor. Ofiţerul îşi îndreptă spatele. Când vorbi, o făcu mai răspicat:

— Nu aveţi voie să părăsiţi turnul.

Mă izbi un val de furie. M-am stăpânit.

— Din ordinul cui?

Femeia stătu dreaptă în faţa mea.

— Ordinele mele vin de la căpitanul gărzii, domnule. Mai multe nu ştiu.

— Aş vrea să vorbesc cu căpitanul, am rostit pe un ton politicos.

— Nu e în camera gărzilor, domnule.

— Înţeleg.

Dar nu prea înţelegeam. Simţeam că se strânge laţul în jurul meu, dar nu-mi dădeam seama de ce tocmai acum. Următoarea întrebare evidentă era „de ce nu”. Shrewd fiind slăbit, Verity devenise protectorul meu. Dar el era plecat. Puteam să mă duc la Kettricken, dar numai dacă era dispusă să intre în conflict deschis cu Regal. Eu nu eram. Chade era, ca întotdeauna, puterea din umbră. Toate acestea îmi trecură prin minte iute ca fulgerul. Tocmai mă întorceam de la poartă, când m-am auzit strigat. M-am răsucit.

Molly urca dealul. Rochia ei albastră de servitoare îi flutura în jurul pulpelor în timp ce alerga. Şi alerga cât putea de repede, neregulat, nu păşea graţios, ca de obicei. Era istovită, aproape vlăguită.

— Fitz! strigă ea încă o dată şi i-am auzit teama din glas.

Am pornit spre ea, însă garda mi se puse în drum. Pe chip i se citea frica, dar şi hotărârea.

— Nu vă pot lăsa să ieşiţi pe poartă. Aşa mi s-a poruncit.

Am vrut s-o împing la o parte, dar mi-am înghiţit mânia. Dacă m-aş fi luptat cu ea n-aş fi ajutat-o pe Molly.

— Atunci du-te tu la ea, afurisită să fii! Nu vezi că are un necaz?

Nemişcată, femeia nu mă slăbi din ochi.

— Miles! strigă, iar băiatul apăru de îndată. Du-te şi vezi ce-a păţit femeia aia. Repede!

Băiatul ţâşni ca săgeata. Am stat faţă în faţă cu garda şi m-am uitat neputincios peste umăr cum fuge Miles la Molly. Când ajunse la ea, o prinse cu braţul de mijloc şi îi luă coşul. Sprijinindu-se de el, gâfâind şi cu lacrimile în gât, Molly veni spre poartă. Trecu o veşnicie până când trecu de ea şi ajunse în braţele mele.

— Fitz, o, Fitz! suspină ea.

— Haide, am îndemnat-o.

Am luat-o de lângă soldaţi şi am îndepărtat-o de poartă. Ştiam că făcuse ce trebuia, procedând cu calm, dar mă simţeam ruşinat şi meschin din cauza asta.

— De ce... nu ai venit la mine? gâfâi Molly.

— Nu m-a lăsat garda. Au poruncă să nu-mi dea voie să ies din turn, i-am spus încet.

O simţeam tremurând la pieptul meu. Am ocolit colţul unui hambar, ca să nu ne vadă gărzile care se holbau la noi cu gura căscată. Am ţinut-o pe Molly în braţe până se linişti.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? am întrebat-o cât am putut de blând.

I-am dat la o parte părul de pe faţă. După câteva minute, se potoli în braţele mele. Respira normal, dar tot tremura.

— M-am dus în oraş. Lady Patience îmi dăduse după-amiaza liberă. Şi trebuia să-mi cumpăr una-alta... pentru lumânările mele. Vorbind, se mai potoli din tremurat. I-am ridicat bărbia ca să se uite în ochii mei.

— Şi pe urmă?

— Mă întorceam... acasă. Eram pe bucata aceea abruptă, chiar la marginea oraşului. Unde cresc arinii.

Am dat din cap. Cunoşteam locul.

— Am auzit tropote de cai. M-am dat la o parte din drum ca să le fac loc. Începu iar să tremure. Am mers mai departe, crezând că vor trece pe lângă mine. Dar m-am pomenit cu ei în spatele meu şi, când am întors capul, am văzut că vin spre mine. Nu pe drum, ci

spre mine. Am sărit într-o tufă. Ei tot spre mine se îndreptau. M-am întors şi am luat-o la goană, însă ei tot veneau...

Vorbea tot mai piţigăiat.

— Sst! Aşteaptă puţin. Linişteşte-te. Câţi erau? Îi cunoşteai?

Molly scutură tare din cap.

— Doi. Nu le-am văzut feţele. Fugeam, iar ei purtau coifuri din acelea care-ţi acoperă ochii şi nasul. M-au urmărit. E abrupt locul ăla şi plin de tufe. Am încercat să mă ascund, dar au trecut prin desişuri după mine. M-au gonit cum gonesc caii oile. Am alergat întruna, dar n-am scăpat de ei. Pe urmă am căzut, m-am împiedicat de un buştean şi am căzut. Ei au sărit de pe cai. Unul m-a ţintuit la pământ, celălalt mi-a smuls coşul. L-a răsturnat ca şi când căuta ceva anume. Râdeau întruna. Am crezut că...

Inima îmi bătea acum la fel de tare ca a lui Molly.

— Te-au rănit? am întrebat furios.

Molly tăcu, de parcă n-ar fi ştiut dacă să vorbească sau nu, apoi scutură hotărâtă din cap.

— Nu mi-au făcut lucrul de care te temi. Pur şi simplu... m-au ţinut la pământ. Şi au râs. Celălalt a zis... a zis că sunt tare proastă dacă las un bastard să se folosească de mine. Au zis...

Se opri din nou. Indiferent ce cuvinte îi adresaseră, fuseseră destul de urâte ca să nu le poată repeta. Parcă mă străpungea o sabie la gândul că o jigniseră atât de tare, încât nici nu voia să împartă durerea cu mine.

— M-au avertizat, continuă ea, într-un sfârşit. Au zis: „Ţine-te departe de bastard. Nu face treaba murdară pentru el.” Au zis... lucruri pe care nu le-am înţeles, ceva despre mesaje şi spioni. Au zis că se vor asigura să afle toată lumea că sunt târfa bastardului.

Rosti vorba grea, dar cu mare efort. Mă sfida să bat în retragere.

— Pe urmă au zis... că voi fi spânzurată... dacă nu fac aşa. Că a lucra pentru un trădător înseamnă a fi trădător.

Glasul i se calmă în mod ciudat.

— După aceea m-au scuipat. Şi au plecat. I-am auzit cum se îndepărtează călare, dar multă vreme mi-a fost frică să mă ridic. Niciodată n-am mai fost atât de speriată.

Se uită la mine şi ochii ni se întâlniră ca două răni deschise.

— Nici măcar tata nu m-a speriat aşa.

Am strâns-o la piept.

— E numai vina mea.

Nu mi-am dat seama că vorbesc cu glas tare până când nu s-a îndepărtat de mine, privindu-mă nedumerită:

— Vina ta? Ai făcut ceva rău?

— Nu. Nu sunt trădător. Dar sunt bastard. Şi am lăsat asta să se întoarcă împotriva ta. Toate lucrurile despre care m-a prevenit Patience, Ch… toată lumea, toate sunt adevărate. Şi te-am prins şi pe tine în mijlocul lor.

— Ce se întâmplă? murmură ea, făcând ochii mari. I se tăie brusc respiraţia. Ai spus… că garda nu-ţi dă voie să ieşi pe poartă. Că nu poţi ieşi din Buckkeep. De ce?

— Nu ştiu exact. Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg, însă de unul sunt sigur: trebuie să te protejez. Adică să stau departe de tine, o vreme. Şi tu de mine. Înţelegi?

Ochii lui Molly fulgerară a supărare.

— Înţeleg că mă laşi singură cu necazurile!

— Nu. Nu e aşa. Trebuie să-i facem să creadă că te-au speriat şi că i-ai ascultat. Atunci vei fi în siguranţă. Nu vor mai avea motiv să vină la tine.

— Dar m-au speriat cu adevărat, idiotule! şuieră ea. De un lucru sunt convinsă: dacă cineva ştie că ţi-e frică de el, niciodată nu vei mai fi în siguranţă. Dacă fac ce spun ei acum, vor veni iar după mine. Să-mi spună să fac alte lucruri, să vadă cât de mult mă pot supune lor din cauza fricii.

Acestea erau cicatricele lăsate de tatăl ei în viaţa sa. Cicatrice care îi dădeau putere, dar o făceau şi vulnerabilă.

— Acum nu e momentul să îi înfruntăm, i-am şoptit.

Mă uitam întruna peste umărul ei, aşteptându-mă să apară garda, ca să vadă unde dispărusem.

— Vino, i-am spus şi am condus-o prin labirintul de hambare şi acareturi.

Merse puţin în linişte alături de mine, apoi îşi smulse mâna dintr-a mea.

— Ba e momentul să-i înfruntăm. Pentru că, dacă ai amânat o dată, nu o vei mai face niciodată. De ce să nu fie acesta momentul?

— Pentru că nu vreau să fii şi tu prinsă în mijlocul lucrurilor. Nu vreau să suferi. Nu vreau să spună oamenii că eşti târfa bastardului.

Cu mare greutate am reuşit să rostesc ultimele cuvinte. Molly înălţă capul.

— Nu am făcut nimic de care să-mi fie ruşine, spuse ea categorică. Dar tu?

— Nu. Dar…

— „Dar." Cuvântul tău preferat, observă ea cu amărăciune.

Se îndepărtă de mine.

— Molly!

Am fugit după ea şi am prins-o de umeri. Se întoarse şi mă lovi. Nu o palmă. Un pumn zdravăn în gură, care mă făcu să mă clatin şi să simt gustul sângelui. Mă privea aspru, provocându-mă s-o mai ating o dată. N-am făcut-o.

— N-am zis că nu voi lupta. Doar că nu vreau să fii şi tu prinsă în luptă. Ştiam că mi se scurge sângele pe bărbie. Am lăsat-o să se uite la el. Ai încredere că, în timp, îi voi găsi şi îi voi face să plătească. În felul meu. Acum spune-mi cum arătau. Ce haine purtau, cum călăreau. Cum arătau caii? Vorbeau ca pe la noi în Buckkeep, sau cu accentul celor din regat? Aveau barbă? Mai ştii ce culoare aveau părul şi ochii lor?

Am văzut-o că încearcă să-şi aducă aminte, că refuză să se gândească. Lăsă capul în jos, să nu mai vadă sângele de pe faţa mea.

— Molly, i-am spus mai încet. Nu voi mai veni... În camera ta. O vreme. Pentru că...

— Ţi-e teamă.

— Da, am şuierat. Da, mi-e teamă. Mi-e teamă că te vor răni, că te vor omorî. Ca să-mi facă rău mie. Nu te voi pune în primejdie venind la tine.

Împietri. Nu ştiam dacă mă mai ascultă sau nu. Îşi încrucişa mâinile la piept.

— Te iubesc prea mult ca să las să ţi se întâmple aşa ceva.

Vorbele mele sunară goale, chiar şi pentru mine.

Se întoarse şi se îndepărtă. Îşi ţinea încă braţele în jurul trupului, de parcă se temea să nu se rupă în două. Arăta foarte singură, în fustele ei albastre mânjite de noroi, cu privirea mândră plecată.

— Molly Fustă-Roşie, am şoptit în urma ei, dar nu o mai puteam vedea pe acea Molly. Numai pe aceea în care o transformasem.

24

NEAT BAY

Omul Însemnat este vestitorul legendar al dezastrelor pentru locuitorii celor Şase Ducate. A-l vedea mergând pe drum înseamnă a şti că boala şi nenorocirea vor veni curând să-şi ceară tainul. Dacă-l visezi, se spune că îţi va muri cineva. Adesea, poveştile spun că se arată celor care merită o pedeapsă, dar de cele mai multe ori, mai ales în teatrul de păpuşi, e simbolul dezastrului viitor. O marionetă sub formă de Om Însemnat spânzurată deasupra decorurilor avertizează toţi privitorii că în curând vor fi martorii unei tragedii.

Zilele de iarnă se târau chinuitor. Cu fiecare oră care trecea mă pregăteam pentru cele ce vor urma. Nu intram niciodată într-o cameră fără să o verific înainte, nu mâncam nimic dacă nu văzusem cum se pregăteşte, beam numai apă scoasă de mine din fântână. Dormeam prost. Vigilenţa permanentă îşi spunea cuvântul în nenumărate feluri. Mă răsteam la cei care mi se adresau întâmplător, eram arţăgos când îl vizitam pe Burrich, reţinut faţă de regină. Chade, singurul căruia mi-aş fi putut descărca sufletul, nu mă chema la el. Eram nenorocit în singurătatea mea. Nu îndrăzneam să merg la Molly. La Burrich stăteam cât se poate de puţin, de frică să nu atrag necazurile şi asupra lui. Nu puteam pleca pe faţă din Buckkeep ca să-mi petrec timpul cu Ochi Întunecaţi şi mă temeam să ies prin deschizătura noastră secretă, ca nu cumva să fiu urmărit. Am aşteptat şi am stat la pândă, dar faptul că nu mi s-a mai întâmplat nimic mă ţinea încordat ca o tortură vicleană.

Mergeam însă la regele Shrewd zilnic. L-am urmărit cum se stinge sub ochii mei, l-am văzut pe bufon tot mai posac, dând replici tot mai tăioase. Tânjeam după vremea de iarnă, tristă ca dispoziţia mea, dar cerul rămânea albastru şi vântul calm. În

Buckkeep, serile se scurgeau în veselie şi benchetuială. Baluri mascate, menestreli chemaţi să se întreacă pentru săculeţi umflaţi de bani. Ducii şi nobilii din ducatele interioare se îndestulau la masa lui Regal şi beau cot la cot cu el până după miezul nopţii.

— Precum căpuşele pe un câine mort, i-am zis mânios lui Burrich într-o zi, când îi schimbam bandajul de la picior.

Îmi spusese că nu e mare brânză să stea treaz noaptea de pază la uşa lui Kettricken, pentru că hărmălaia chefurilor nu l-ar fi lăsat să doarmă.

— Cine-i pe moarte? mă întrebă el.

— Noi, toţi. Murim câte puţin în fiecare zi. Nu ţi-a mai zis nimeni? Dar ăsta se vindecă, surprinzător de repede după câte i-ai făcut.

Se uită la piciorul dezvelit şi-l îndoi cu grijă. Ţesutul se trase neuniform, dar ţinu.

— Poate că rana se închide la suprafaţă, dar pe dinăuntru n-o simt vindecată, remarcă el.

Nu se plângea. Luă cana cu rachiu şi-o dădu peste cap. M-am uitat chiorâş. Zilele se scurgeau la fel pentru Burrich. Odată ce pleca de la uşa lui Kettricken dimineaţa, se ducea la bucătărie şi mânca. Pe urmă se întorcea în camera lui şi se punea pe băut. După ce veneam să-i schimb bandajul, bea în continuare, până venea vremea să se culce. Şi se trezea seara, la timp să mănânce şi să-şi reia postul de pază la uşa lui Kettricken. Nu mai lucra nimic la grajduri. Îi predase totul lui Hands, care umbla de colo-colo, de parcă ar fi primit o pedeapsă nemeritată.

O dată la două zile, Patience o trimitea pe Molly să facă ordine la Burrich în cameră. Nu ştiam nimic despre aceste vizite, decât că aveau loc şi că Burrich, spre surprinderea mea, le îngăduia. Nu ştiam ce să cred. Indiferent cât bea, Burrich se purta întotdeauna frumos cu femeile; cu toate acestea, golea sticlă după sticlă, într-un fel care nu putea decât să-i amintească lui Molly de tatăl ei. Totuşi, doream să se cunoască între ei. Într-o zi i-am spus lui Burrich că Molly fusese ameninţată din cauza legăturii ei cu mine.

— Legătură? mă întrebase el tăios.

— Sunt câţiva care ştiu că ţin la ea, am recunoscut prudent.

— Un bărbat nu-şi aduce necazurile pe capul femeii la care ţine, zise el cu asprime.

N-am ştiut ce să-i răspund. În schimb, i-am spus amănuntele pe care şi le amintise Molly despre atacatorii ei, dar lui Burrich nu-i sugeraseră nimic. Rămase cu ochii holbaţi în gol, privind

parcă prin pereţii camerei sale. După o vreme, luă cana şi o dădu peste cap. Vorbi cu prudenţă:

— O să-i spun că eşti îngrijorat din cauza ei. O să-i spun că, dacă se teme de pericole, trebuie să vină la mine. Eu mă pot ocupa mai bine de ele. Ridică privirea şi se uită în ochii mei. O să-i spun că eşti înţelept dacă te ţii departe de ea, de dragul ei. Turnându-şi încă o porţie de rachiu, adăugă în şoaptă, mai mult către faţa de masă: Patience a avut dreptate. Şi a făcut bine că a trimis-o la mine.

Am pălit gândindu-mă la înţelesul vorbelor sale. Măcar o dată, am fost destul de inteligent să ştiu când să-mi ţin gura. Îşi termină rachiul, apoi se uită la sticlă. O împinse uşor pe masă către mine.

— Pune-o la loc pe raft, s-o găsesc mai târziu, mă rugă el.

Animalele dispăreau şi hambarele se goleau în continuare. Unele erau vândute pe bani puţini ducatelor interioare. Cei mai mândri cai de călărie şi câini de vânătoare erau urcaţi în bărci şi trimişi pe râul Buck într-o zonă de lângă Turlake. Regal a anunţat că acesta e planul de a ne pune animalele cele mai bune la adăpost de jafurile Corăbiilor Roşii. Prin Buckkeep, mi-a spus Hands, oamenii se plângeau în şoaptă: dacă regele nu era în stare să-şi ţină castelul, lor ce le mai rămânea să spere? Când o încărcătură de tapiserii şi mobilă veche a fost şi ea trimisă pe râu în sus, s-a zvonit că neamul Farseer va abandona complet castelul, fără să lupte, fără să aştepte să fie atacat. Aveam senzaţia tulburătoare că zvonurile erau adevărate.

Închis cum eram în Buckkeep, nu-mi ajungeau la urechi decât o parte din bârfele localnicilor. Când intram în camera gărzilor, se făcea linişte. Odată cu interdicţia mea de a părăsi turnul, au apărut şi speculaţiile. Bârfele ţesute în jurul meu în ziua în care nu reuşisem să salvez viaţa fetiţei ucise de neoameni prinseseră iar viaţă. Puţine gărzi mai vorbeau cu mine despre altceva, în afară de vreme sau alte banalităţi. Deşi nu se purtau cu mine ca şi cu un proscris, mă izolau din discuţiile şi certurile lor nesfârşite, care de obicei umpleau încăperea. Să stea de vorbă cu mine însemna ghinion, iar eu nu voiam să le aduc necazuri bărbaţilor şi femeilor la care ţineam.

Eram încă bine primit la grajduri, dar mă străduiam să nu stau de vorbă prea mult cu cineva anume, nici să par prea apropiat de un animal. Grăjdarilor li se înecaseră corăbiile. Nu prea aveau ce lucra, aşa că se înmulţeau încăierările. De la ajutoarele lor aflam cele mai multe veşti şi zvonuri. Niciunul nu era vesel. Poveşti

răstălmăcite despre raidurile din Bearns, bârfe despre bătăile din birturi şi de pe docurile din oraş, despre oameni care se mutau în sud sau mai în mijlocul regatului, după cum îşi permiteau. Când se aducea vorba de Verity şi de expediţia lui, era batjocorit sau luat în râs. Speranţa murise. Ca şi mine, locuitorii din Buckkeep aşteptau încordaţi să le bată dezastrul la uşă.

A urmat o lună de furtuni, iar uşurarea şi bucuria din turn s-au dovedit mai distrugătoare decât perioada încordată de dinainte. O cârciumă de la malul mării a luat foc într-o seară, când chefliii s-au întrecut pe ei înşişi. Focul s-a răspândit şi numai ploaia vijelioasă care a urmat rafalelor de vânt a scăpat de flăcări depozitele din docuri. Altfel s-ar fi petrecut un dezastru din mai multe privinţe, pentru că, din moment ce Regal seca hambarele de grâne şi provizii, lumea nu mai vedea niciun motiv să conserve ce mai rămăsese. Chiar dacă piraţii nu ar veni la Buckkeep niciodată, a trebuit să mă mulţumesc cu raţii zgârcite înainte de sfârşitul iernii.

Într-o noapte, m-am trezit într-o linişte de mormânt. Vuietul furtunii şi răpăitul ploii încetaseră. Mi s-a făcut inima cât un purice. Am avut un presentiment înfricoşător şi, când m-am trezit dimineaţa şi am văzut cerul albastru fără nori, groaza s-a amplificat. În ciuda zilei senine, atmosfera din turn era apăsătoare. De câteva ori, am simţit Meşteşugul gâdilându-mi simţurile. Mă înnebunea, pentru că nu ştiam dacă e Verity, care voia să întărească legătura dintre noi, sau mă spionau Justin şi Serene. Le-am făcut o vizită regelui şi bufonului şi a fost destul ca să mă descurajez şi mai mult. Suveranul, ajuns numai piele şi os, stătea în capul oaselor şi zâmbea uşor. M-a cercetat slab cu Meşteşugul când am intrat, apoi m-a salutat întrebându-mă: „Verity, dragul meu băiat, cum a fost lecţia de scrimă astăzi?” Nici restul conversaţiei noastre n-a avut cap şi coadă. Regal şi-a făcut apariţia imediat după sosirea mea. S-a aşezat mândru pe un scaun, şi-a încrucişat braţele la piept şi nu şi-a luat ochii de la mine. N-am schimbat o vorbă cu el. Nu ştiam dacă tăcerea mea e o dovadă de laşitate sau stăpânire de sine. Am fugit din cameră cât de repede mi-a permis buna-cuviinţă, în ciuda privirilor mustrătoare ale bufonului.

Bufonul nu arăta nici el mult mai bine decât regele. Pe o piele atât de lipsită de culoare ca a lui, cearcănele de sub ochi păreau vopsite. Limba îi amuţise, la fel şi clopoţeii. La moartea regelui Shrewd, nimeni nu va mai sta între el şi Regal. Oare îl puteam ajuta cumva?

De parcă mă puteam ajuta pe mine, am cugetat amărât.

În seara aceea, în singurătatea odăii mele, am băut mai mult decât ar fi trebuit din rachiul de mure pe care Burrich îl dispreţuia. Ştiam că îmi va fi rău a doua zi. Nu mi-a păsat. Apoi m-am întins în pat, ascultând zgomotele îndepărtate ale petrecerii din coridorul cel mare. Aş fi vrut să fi fost Molly lângă mine, să mă certe că sunt beat. Patul era prea mare, aşternutul alb, rece ca gheaţa. Am închis ochii şi am căutat alinare în tovărăşia unui lup. Închis cum eram în turn, începusem să-mi petrec nopţile alături de el în vis, ca să am măcar iluzia libertăţii.

M-am trezit cu o clipă înainte să fiu apucat şi zgâlţâit de Chade. Bine că l-am recunoscut în secunda aceea, altfel sigur aş fi încercat să-l omor.

— Sus! îmi şopti el răguşit. Scoală-te, beţivan prost şi idiot! Neat Bay e asediat. Cinci Corăbii Roşii. Pun rămăşag că nu vor lăsa nimic în urmă dacă mai întârziem. Scoală-te, fir-ai să fii!

M-am clătinat pe picioare, mahmureala dispărându-mi la auzul veştii uluitoare.

— Ce putem face? am întrebat prosteşte.

— Spune-i regelui. Spune-i lui Kettricken, spune-i lui Regal. Nici Regal nu poate trece asta cu vederea, doar nenorocirea ne bate la uşă. Dacă piraţii pun mâna pe Neat Bay, ne prind la înghesuială. Nicio navă nu va mai pleca din portul Buck. Până şi Regal îşi va da seama. Acum du-te! Du-te!

Am tras pe mine nişte pantaloni şi o tunică, am alergat desculţ până la uşă, cu părul răvăşit. Acolo m-am oprit.

— De unde ştiu asta? De unde să spun că am primit vestea?

Chade ţopăia în sus şi în jos, frustrat.

— La dracu' şi la naiba! Zi-le orice! Spune-i lui Shrewd că l-ai visat pe Omul Însemnat prevestind atacul într-o apă. Măcar atât ar trebui să priceapă. Spune-le că a venit la tine un Străbun. Spune-le orice, dar pune-i să ia măsuri, şi să le ia acum!

— Bine.

Am luat-o la fugă în jos pe hol, am coborât pe trepte în salturi şi am gonit pe coridor spre camera lui Shrewd. Am bătut cu pumnii în uşă. În capătul celălalt al coridorului, Burrich stătea în picioare lângă scaun, în faţa uşii lui Kettricken. Se uită la mine, îşi trase sabia scurtă şi se pregăti imediat de luptă.

— Piraţii! i-am strigat, fără să-mi pese dacă mai aude cineva sau cum va reacţiona. Cinci Corăbii Roşii la Neat Bay! Scoal-o pe Maiestatea Sa şi spune-i că avem nevoie de ajutorul ei acum!

Burrich se întoarse fără să comenteze, bătu la uşa lui Kettricken şi fu primit imediat. La mine a fost mai complicat.

Wallace crăpă uşa într-un sfârşit, dar nu voi să cedeze până nu i-am sugerat că el ar trebui să fie acela care s-o ia la picior pe scări şi să-i dea vestea lui Regal. Cred că numai ideea de a-şi face o intrare spectaculoasă şi de a-i transmite ceva prinţului în faţa tuturor chefliiilor l-a hotărât. Lăsă uşa nepăzită şi se duse iute în anticameră, să se ferchezuiască.

În dormitorul regelui era o beznă să-ţi bagi degetele în ochi şi duhnea greu a fumariţă. Am luat o lumânare din salon, am aprins-o de la focul pe cale să se stingă şi m-am dus repede înăuntru. Din cauza întunericului, era să calc peste bufon, care se încovrigase ca un câine lângă patul regelui. Am rămas cu gura căscată. Nu avea nici măcar o pernă sau o pătură pe care să doarmă, ci se ghemuise pe covoraşul de lângă pat. Se descolăci, ţeapăn, se trezi, apoi se alarmă dintr-odată.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Piraţii sunt la Neat Bay. Cinci Corăbii Roşii. Trebuie să-l scol pe rege. Ce faci, de ce dormi aici? Ţi-e frică să te mai întorci în camera ta?

Râse amărât.

— Mai degrabă mi-e frică să plec din camera asta, ca nu cumva să nu mai fiu primit înapoi. Ultima oară, Wallace m-a încuiat afară şi am bătut şi m-am văicărit un ceas, până când regele şi-a dat seama că lipsesc şi a cerut să afle unde sunt. Înainte de asta, am reuşit să mă strecor înăuntru cu dejunul. Înainte de asta...

— Vor să te despartă de rege?

Bufonul dădu scurt din cap.

— Şi cu vorba bună, şi cu forţa. În seara asta, Regal mi-a oferit o pungă cu cinci piese de aur ca să mă dichisesc şi să cobor să-i distrez. O, ce s-a mai dat în spectacol după ce ai plecat, tot spunând că nu mai poate Curtea de dorul meu, mare păcat că îmi irosesc tinereţea încuiat aici, sus. Iar când i-am spus că îmi convine mai mult tovărăşia regelui decât a altor bufoni, a aruncat cu ceainicul în mine. Lui Wallace i-a cam sărit ţandăra, tocmai fiersese un amestec oribil de ierburi, pe care, când le miroşi, ţi se face dor de parfumul vânturilor.

Între timp, bufonul aprinsese lumânări şi aţâţase focul din căminul regelui. După aceea, trase la o parte una dintre draperiile grele ale patului.

— Domnul meu? rosti el, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil adormit. FitzChivalry e aici, cu o veste importantă pentru tine. Vrei să te trezeşti şi să-l asculţi?

La început, regele nu răspunse.

— Maiestate? stărui bufonul.

Muie o cârpă în puţină apă rece şi îl tampona pe Shrewd pe faţă.

— Rege Shrewd?

— Regele meu, poporul are nevoie de tine. Vorbele îmi ieşiră disperate din gură. Neat Bay e atacat de Corăbiile Roşii. Cinci la număr. Trebuie să le trimitem ajutor acum, altfel totul e pierdut. Odată ce îşi întăresc poziţia acolo...

— Ar putea încercui portul Buck, zise regele, deschizând ochii. Nu-şi ridică faţa de la cearşaf, dar miji ochii, ca şi cum voia să alunge o durere. Bufonule. Un pic de vin roşu. Te rog.

Vorbea cu glas stins, mai mult în şoaptă, dar era glasul regelui meu. Îmi tresări inima, de parcă aş fi fost un câine bătrân care aude vocea stăpânului întorcându-se acasă.

— Ce trebuie să facem? l-am întrebat cu disperare.

— Toate vasele pe care le avem să plece în josul coastei, la ei. Nu numai cele de război. Scoate şi navele de pescuit. Luptăm pentru vieţile noastre acum. Cum îndrăznesc să vină atât de aproape, de unde atâta cutezanţă? Trimite cavaleria pe uscat. Să plece în noaptea asta, într-un ceas. Poate nu ajunge acolo decât mâine, dar trimite-o oricum. Să se ocupe Keen de asta.

Inima mi-o luă razna în piept.

— Maiestate, l-am întrerupt blând, Keen e mort. A murit când s-a întors de la munte cu Burrich. Au fost atacaţi de tâlhari.

Bufonul îmi aruncă priviri săgetătoare. Am regretat imediat întreruperea. Poruncile se stinseră pe buzele regelui. Nesigur, Shrewd întrebă:

— Keen e mort?

Mi-am făcut curaj.

— Da, Maiestate. Dar îl avem pe Red. Kerf e şi el om de nădejde.

Regele luă vinul pe care i-l oferi bufonul. Sorbi şi păru să mai prindă puteri.

— Kerf. Atunci să se ocupe Kerf.

Mi-a mai venit inima la loc. Mi-am muşcat limba, ca să nu spun că bieţii cai pe care-i mai aveam nu făceau mare brânză. Fără îndoială, locuitorii din Neat Bay vor primi cu braţele deschise orice ajutor. Regele Shrewd căzu pe gânduri.

— Ce se aude de la South Cove? Au trimis războinici şi nave?

— Maiestate, nu am primit nicio veste de la ei încă.

Nu era o minciună.

— Ce se întâmplă aici?

Răcnetul se auzi de pe coridor. Era Regal, arţăgos de băutură şi de furie, urlând şi pufnind încă dinainte de a intra în dormitor.

— Wallace! întinse un deget acuzator spre mine. Scoate-l afară pe ăsta! Caută ajutor, dacă ai nevoie. Nu trebuie să fii blând!

Wallace nu trebui să caute prea departe. Doi soldaţi vânjoşi din garda lui Regal îl urmaseră de la ospăţ. Am fost luat pe sus; Regal alesese braţe voinice pentru treaba asta. M-am uitat după bufon, sperând într-un aliat, dar dispăruse. Am întrezărit o mână palidă strecurându-se sub pat şi am întors capul. Nu-l învinovăţeam. Nu mă putea ajuta cu nimic, decât să fim azvârliţi afară amândoi.

— Tată, ţi-a tulburat odihna cu născoceli? Atât de bolnav cum eşti?

Regal se aplecă deasupra patului plin de bunăvoinţă. Gărzile ajunseseră cu mine aproape de uşă când vorbi regele. Nu prea tare, dar poruncitor:

— Staţi pe loc! le ordonă. Stătea pe burtă, dar întoarse capul spre Regal. Neat Bay e asediat, rosti el ferm. Trebuie să trimitem ajutoare.

Prinţul scutură trist din cap.

— Nu e decât un alt şiretlic de-al bastardului, ca să te supere şi să-ţi tulbure odihna. Nu ne-a cerut nimeni ajutorul, nu am primit niciun fel de mesaj.

Una dintre gărzi se pricepea tare bine la strânsoare. Cealaltă era chitită să-mi mute umărul, deşi eu nu opuneam rezistenţă. M-am uitat bine la mutra ei în timp ce mă străduiam să nu arăt că mă doare.

— Nu era nevoie să te deranjezi, Regal. Voi descoperi singură adevărul sau minciuna.

Regina Kettricken îşi găsise timp să se îmbrace. Jachetă scurtă din blană albă, pantaloni violet şi cizmuliţe. Sabia lungă de la munte îi atârna într-o parte. Burrich stătea în prag, ţinând o mantie de călărie cu glugă grea şi o pereche de mănuşi. Regina i se adresă prinţului ca unui copil răsfăţat:

— Întoarce-te la musafirii tăi. Mă duc eu la Neat Bay.

— Ţi-o interzic!

Vocea lui Regal răsună ciudat de piţigăiată. În cameră se făcu linişte de mormânt. Regina Kettricken sublinie calmă lucrul pe care toată lumea de acolo îl ştia deja.

— Un prinţ nu-i poate interzice nimic viitoarei regine. Plec în noaptea asta.

Regal se făcu roşu la faţă.

— E o şarlatanie, un complot de-al bastardului, ca să aţâţe oraşul la revoltă şi să vâre frica în sufletele oamenilor. Nu s-a primit nicio veste că Neat Bay ar fi atacat.

— Linişte! izbucni regele. Toţi îngheţară. FitzChivalry? La dracu', daţi-i drumul! FitzChivalry, vino în faţa mea. Raportează. De unde ai primit vestea?

Mi-am îndreptat tunica şi mi-am netezit părul pe spate. Ducându-mă în faţa regelui, mă cuprinse jena deoarece eram desculţ şi cu părul vâlvoi. Am tras adânc aer şi am răsuflat din străfunduri.

— Am avut o viziune în somn, sire. Omul Însemnat, ghicind viitorul într-o apă. Mi-a arătat Corăbiile Roşii de la Neat Bay.

Nu am îndrăznit să rostesc niciun cuvânt răspicat. Una dintre gărzi pufni dispreţuitoare. Lui Burrich îi căzu falca şi făcu nişte ochi cât cepele. Kettricken păru nedumerită. Pe pat, regele Shrewd închise ochii şi respiră uşor.

— E beat, afirmă Regal. Scoateţi-l afară!

De mult nu mai auzisem atâta satisfacţie în vocea lui. Gărzile mă înhăţară din nou fără preget.

— Aşa cum... – Shrewd inspiră adânc, luptându-se clar cu durerea – am poruncit. Găsi un dram de vlagă. Aşa cum am poruncit. Du-te acum. ACUM!

Mi-am smuls braţele din strânsoarea gărzilor uluite.

— Da, Maiestate, am rupt eu tăcerea. Am vorbit limpede, ca să mă audă toţi. Adică, toate corăbiile vor pleca la Neat Bay, împreună cu toate bărcile de pescuit pe care le putem aduna. Şi toată cavaleria va fi trimisă pe uscat, sub comanda lui Kerf.

— Da, oftă Shrewd. Înghiţi, inspiră, deschise ochii. Da, aşa poruncesc. Acum, du-te!

— Puţin vin, domnul meu?

Bufonul apăruse de partea cealaltă a patului. Numai eu am tresărit, iar el surâse tainic. Pe urmă se aplecă deasupra regelui, ajutându-l să-şi ridice capul şi să soarbă vinul. I-am făcut regelui meu o plecăciune adâncă, foarte adâncă, apoi m-am îndreptat spre uşă.

— Poţi călări cu garda mea, dacă vrei, îmi spuse regina Kettricken.

Regal se făcu stacojiu.

— Regele nu ţi-a dat voie să pleci! se stropşi la ea.

— Dar nici nu mi-a „interzis”, ripostă regina, privindu-l ferm.

— Regina mea! Una dintre gărzile ei se anunţă la uşă. Suntem gata de plecare.

M-am uitat la ea mirat. Kettricken se rezumă să aprobe din cap. Îşi îndreptă ochii spre mine.

— Ai face bine să te grăbeşti, Fitz. Dacă nu cumva vrei să te urci pe cal aşa cum eşti acum.

Burrich scutură mantia reginei.

— Calul meu e pregătit? îşi întrebă Kettricken garda.

— Hands a promis că vă va aştepta la poartă când veţi coborî.

— Mie nu-mi trebuie decât un minut sau două, spuse Burrich calm.

Am observat că nu vorbise ca şi cum şi-ar fi cerut voie.

— Atunci, duceţi-vă! Amândoi. Faceţi în aşa fel încât să ne ajungeţi din urmă cât de repede puteţi.

Burrich încuviinţă. Veni după mine în camera mea. Până m-am îmbrăcat, îşi luă straie groase din scrinul meu.

— Strânge-ţi părul şi spală-te pe faţă, îmi porunci aspru. Războinicii se încred mai mult într-un bărbat care arată ca şi cum e mereu pregătit să fie treaz la ora asta.

M-am supus şi apoi am coborât scările în mare grabă. Burrich uitase de piciorul rănit. Odată ajunşi în curte, începu să răcnească la ajutoarele de grăjdari să-i aducă pe Cenuşia şi pe Roşcovanul. Pe unul îl trimise iute să-l găsească pe Kerf şi să-i transmită poruncile, iar pe altul să pregătească fiecare cal din grajd. Alţi patru fură trimişi în oraş, unul la corăbiile de război, trei să umble din cârciumă în cârciumă şi să adune echipajele. Îl invidiam pentru siguranţa cu care punea lucrurile în mişcare. Nu-şi dădu seama că poruncea în locul meu decât după ce încălecaserăm. Îl cuprinse brusc stânjeneala. I-am zâmbit.

— Experienţa contează, i-am spus.

Am pornit spre porţile castelului.

— Ar trebui s-o prindem din urmă pe regină înainte să ajungă la drumul de coastă, zise Burrich, tocmai când o gardă ne bloca drumul.

— Opriţi! ordonă soldatul.

Caii noştri se ridicară speriaţi pe picioarele din spate. I-am strunit.

— Ce-i asta? întrebă Burrich.

Bărbatul nu se clinti.

— Dumneavoastră puteţi trece, domnule, i se adresă respectuos lui Burrich. Dar am ordin ca bastardul să nu iasă din Buckkeep.

— Bastardul? Nu-l mai auzisem pe Burrich atât de indignat. Spune FitzChivalry, fiul prinţului Chivalry.

Soldatul rămase cu gura căscată.
— Spune acum! răcni Burrich şi trase sabia.
Păru dintr-odată de două ori mai mare decât era. Simţeam cum ies din el valuri de furie.
— FitzChivalry, fiul prinţului Chivalry, se bâlbâi garda. Inspiră adânc şi înghiţi în sec. Dar, oricum i-aş zice, am ordinele mele. Nu are voie să iasă.
— Nu-i un ceas de când regina ne-a poruncit să mergem cu ea sau s-o ajungem din urmă cât de repede putem. Vrei să spui că ordinul tău e mai important decât al ei?
Bărbatul nu ştia ce să facă.
— O clipă, domnule.
Se întoarse în ghereta gărzilor. Burrich pufni.
— Cine l-a învăţat n-a făcut-o deloc bine. Se bazează numai pe onoarea noastră că nu fugim pe poartă.
— Poate că ştie el ce ştie, am sugerat.
Burrich mă privi fioros. În clipa următoare, apăru căpitanul de gardă. Ne zâmbi larg.
— Mergeţi cu bine şi mult noroc la Neat Bay.
Burrich îi aruncă un fel de salut ostăşesc în semn de bun-rămas şi am dat pinteni cailor. L-am lăsat pe el să impună ritmul. Era întuneric, dar, odată ce am coborât dealul, drumul era bun şi drept şi se arătă luna. Burrich se purtă mai nechibzuit ca niciodată, pentru că mână caii la galop mic şi nu-i încetini decât atunci când zări garda reginei în faţa noastră. Slăbi ritmul puţin înainte de-a o ajunge din urmă. Soldaţii se întoarseră, ne recunoscură şi unul dintre ei ridică braţul în semn de salut.
— Unei iepe cu mânz, în primele luni, îi face bine mişcarea. Miji ochii la mine prin beznă. Dar despre femei nu ştiu ce să zic, adăugă şovăitor.
I-am zâmbit larg.
— Şi crezi că eu ştiu? Am scuturat din cap şi m-am întristat. Nu ştiu. Unele femei nu călăresc deloc când sunt însărcinate. Altele, da. Nu cred că Kettricken ar pune în pericol copilul lui Verity. Pe lângă asta, e mai în siguranţă cu noi, aici, decât la castel, cu Regal.
Burrich nu spuse nimic, dar am simţit că mă aprobă. Şi am simţit şi altceva.
În sfârşit vânăm împreună!
În linişte! l-am prevenit, aruncând pe furiş o privire către Burrich. Mi-am ţinut gândurile ascunse. *Mergem departe. Vei putea ţine ritmul cu caii?*

Pe distanţe scurte, mă întrec, însă nimeni nu poate întrece un lup care aleargă mai încet, dar continuu.

Burrich se foi ţeapăn în şa. Ştiam că Ochi Întunecaţi e undeva la marginea drumului, alergând printre umbre. Mă simţeam bine să fiu din nou afară şi alături de el. Mă simţeam bine în aer liber, să fac ceva. Nu că mă bucura atacul de la Neat Bay; dar în sfârşit aveam ocazia să pun şi eu umărul, chiar dacă numai pentru a strânge rămăşiţele. M-am uitat scurt la Burrich. Fierbea de furie.

— Burrich? am îndrăznit.

— E un lup, nu-i aşa? întrebă el scârbit.

Privea drept înainte. Ştiam ce înseamnă felul în care-şi ţinea gura.

Ştii că sunt. Un răspuns vesel, dat cu limba scoasă.

Burrich sări ca ars.

— Ochi Întunecaţi, am recunoscut calm, exprimând imaginea numelui său în cuvinte omeneşti.

Groaza puse stăpânire pe mine. Burrich îl simţise. Ştia. Nu avea rost să tăgăduiesc. Dar eram şi uşurat. Mă săturasem de minciunile în care mă scăldam. Burrich călări mai departe în tăcere, fără să se uite la mine.

— N-am făcut-o voit. Pur şi simplu s-a întâmplat.

O explicaţie. Nu o scuză.

Nu i-am dat de ales. Ochi Întunecaţi se distra pe seama tăcerii lui Burrich.

Am atins gâtul Cenuşiei şi m-am liniştit simţind căldura şi viaţa pulsând în el. Am aşteptat. Burrich se încăpăţâna să tacă.

— Ştiu că nu vei încuviinţa niciodată, i-am spus pe un ton domol. Dar să ştii că aşa ceva nu se alege. Sunt aşa cum sunt.

Aşa suntem toţi. Ochi Întunecaţi rânji obraznic. *Hai, Inima Haitei, vorbeşte-mi! N-ar fi frumos să vânăm împreună?*

Inima Haitei? m-am mirat eu.

Ştie că ăsta e numele lui. Aşa îi spuneau ei, câinii aceia care-l adorau, când îşi dezlegau limbile la vânătoare. Cu el se luau în râs unii pe alţii: „Inima Haitei, aici, aici, vânatul e aici, l-am găsit în locul tău, în locul tău!” Şi scheunau toţi şi se întreceau care să i-l strige primul. Dar acum au plecat, au fost duşi departe. Nu le-a plăcut să-l părăsească. Ştiau că îi aude, chiar dacă nu le răspunde. Tu nu i-ai auzit niciodată?

Cred că nici n-am încercat.

Păcat. De ce să vrei să fii surd? Sau mut?

— Chiar trebuie să faci asta de faţă cu mine? mă apostrofă Burrich.

— Îmi cer iertare, i-am spus, conştient că se simte cu adevărat jignit.

Ochi Întunecaţi rânji din nou. L-am ignorat. Burrich refuza să se uite la mine. După o vreme, îi dădu pinteni Roşcovanului şi porni cu el la trap în faţă, ca s-o depăşească pe garda lui Kettricken. Am şovăit, apoi m-am luat după el. Îi raportă lui Kettricken toate pe care le rezolvase înainte de a pleca din Buckkeep, iar ea încuviinţă gravă, ca şi cum ar fi fost obişnuită cu asemenea rapoarte. La semnalul ei, am fost onoraţi să ne dăm înapoi şi să călărim în stânga ei, în vreme ce căpitanul gărzii, o femeie pe nume Foxglove[5], călărea în dreapta ei. Înainte de a se crăpa de ziuă, restul soldaţilor de la Buckkeep ne ajunseră din urmă. Când ni se alăturară, Foxglove încetini ritmul o vreme, ca să răsufle şi armăsarii lor înspumaţi. Dar după ce am ajuns la un pârâu şi am adăpat animalele, ne-am avântat hotărâţi. Burrich nu-mi adresă niciun cuvânt.

Cu ani în urmă, făcusem o călătorie la Neat Bay cu alaiul lui Verity. Atunci ne trebuiseră cinci zile să ajungem, dar călătoriserăm cu căruţe şi lectici, jongleri, muzicieni şi valeţi. De data asta mergeam călare, alături de războinici oţeliţi, şi nu trebuia să urmăm drumul lat al coastei. Numai vremea ne duşmănea. În prima zi, pe la jumătatea dimineţii, se porni furtuna. A fost un drum mizerabil, nu numai din cauza greutăţilor, ci şi a gândului că vânturile turbate ne vor încetini corăbiile. De câte ori ne aducea cărarea în apropierea apei, scrutam zările sperând zadarnic să le desluşesc pânzele.

Ritmul lui Foxglove cerea efort mare, dar nu obosea nici cal, nici călăreţ. Nu ne opream des, totuşi ea schimba ritmul şi avea grijă ca niciun cal să nu sufere de sete. La asemenea opriri, caii primeau ovăz, iar călăreţii pesmeţi şi peşte uscat. Dacă a observat cineva un lup în umbra noastră, n-a scos o vorbă. Peste două zile, la revărsatul zorilor şi când vremea se mai înmuie, am ajuns la valea lată a râului care ducea la Neat Bay.

Bayguard era turnul din Neat Bay, casa ducelui Kelvar şi a lui Lady Grace, inima Ducatului Rippon. Foişorul de pază se înălţa pe o stâncă nisipoasă, deasupra oraşului. Turnul fusese construit pe teren foarte neted, dar întărit cu ziduri de pământ şi şanţuri. Odată mi s-a spus că niciun duşman nu a reuşit să treacă de al doilea zid. Nu mai era adevărat. Ne-am oprit şi am cuprins cu privirea dezastrul.

---

[5]Degeţel roşu (n. tr.).

Corăbiile Roşii erau încă trase la mal. Bărcile din Neat Bay, cele mai multe dintre ele vase de pescuit, alcătuiau un şir de epave arse şi răsfirate de-a lungul plajei. Valurile se jucaseră cu ele de când le devastaseră piraţii. Clădiri înnegrite şi resturi fumegânde stăteau împrăştiate acolo unde acostaseră ei, însemnându-şi drumul ca o molimă. Foxglove se ridică în scăriţa şeii şi începu să gesticuleze spre Neat Bay, însoţindu-şi observaţiile cu ceea ce ştia din Buckkeep.

— E un golf nisipos puţin adânc pe toată întinderea lui. Atunci când începe fluxul, spală o porţiune foarte mare. Şi-au ridicat corăbiile prea sus pe nisip. Dacă îi putem forţa să se retragă, ar fi bine s-o facem când lovesc valuri mici, iar corăbiile lor sunt departe pe uscat. Au tăiat oraşul cum taie cuţitul în unt; nu cred că au întâmpinat prea multă rezistenţă, nu prea ai cum să-l aperi. Probabil că toţi s-au retras în turn când au zărit prima carenă roşie. Mie mi se pare că Străinii au reuşit să spargă primele trei rânduri de ziduri. Dar Kelvar ar trebui să-i poată respinge la nesfârşit. Al patrulea e din piatră. Le-au trebuit doi ani ca să-l construiască. Bayguard are o fântână bună, iar hambarele trebuie să fie încă pline cu cereale acum, la începutul iernii. Nu va cădea, dacă nu e la mijloc o mână trădătoare. Foxglove renunţă la gesturi şi se aşeză înapoi în şa. Asediul ăsta n-are nicio noimă, continuă ea, mai încet. Cum de se pot aştepta piraţii să susţină un atac îndelungat? Mai ales dacă sunt, la rândul lor, atacaţi de forţele noastre?

— Răspunsul este că nu s-au aşteptat să vină cineva în ajutorul celor din Bayguard, o lămuri Kettricken pe scurt. Au prădat oraşul pentru provizii şi, cine ştie, poate mai vin alte corăbii. Regina se întoarse spre Kerf, făcându-i semn să treacă lângă Foxglove. Nu am experienţă de luptă, recunoscu ea fără înconjur. Voi doi va trebui să organizaţi atacul. Eu am să vă ascult ca un soldat. Ce trebuie să facem în continuare?

Burrich se strâmbă. Sinceritatea reginei era admirabilă, dar nu întotdeauna cel mai nimerit mod de a conduce. Foxglove şi Kerf schimbară priviri.

— Regina mea, Kerf are mai multă experienţă decât mine. Voi accepta comanda lui, propuse Foxglove.

Kerf plecă ochii, parcă puţin stânjenit.

— Burrich a fost omul lui Chivalry. A luptat în mult mai multe bătălii decât mine, rosti el către gâtul iepei sale. Ridică brusc capul. Ţi-l recomand pe el, regina mea.

Pe faţa lui Burrich se luptau sentimente contradictorii. I se aprinseră privirile, apoi le străbătu şovăiala.

Inima Haitei, vor vâna din adâncul inimii pentru tine, îl îndemnă Ochi Întunecaţi.

— Burrich, preia comanda. Vor lupta din adâncul inimii pentru tine.

Am simţit un ghimpe în inimă când regina dădu glas gândului lui Ochi Întunecaţi. Din locul unde stăteam, am văzut cum Burrich se înfiora. Îşi îndreptă spatele în şa.

— Nu avem nicio şansă să-i luăm prin surprindere pe terenul ăsta plat. Iar cele trei rânduri de ziduri s-ar putea întoarce împotriva noastră. Nu suntem o forţă de neînfrânt. Ceea ce avem la dispoziţie, regina mea, e timpul. Îi putem încercui. Nu au acces la apă proaspătă. Dacă Bayguard rezistă şi îi prindem pe Străini în capcană acolo unde se află acum, între întăritura de pământ şi zid, putem aştepta sosirea corăbiilor noastre. Atunci vei putea hotărî dacă îi atacăm sau pur şi simplu îi lăsăm să moară de foame.

— Mi se pare un plan înţelept, încuviinţă regina.

— Sunt tare proşti dacă nu şi-au lăsat măcar un grup de apărare pe corăbii. De ei trebuie să ne ocupăm imediat. Apoi trebuie să punem noi paznici pe nave, cu poruncă să le vină de hac dacă vreun Străin trece de noi şi încearcă să scape. Dacă nu, flota viitorului rege Verity se va îmbogăţi cu noi corăbii.

— Şi asta mi se pare bine gândit.

Ideea o încânta clar pe Kettricken.

— E bună, dar numai dacă trecem imediat la fapte. În curând îşi vor da seama de prezenţa noastră, dacă nu au făcut-o. Sigur vor vedea cum stau lucrurile la fel de limpede ca noi. Trebuie să coborâm acolo, să-i încercuim pe cei care atacă turnul şi să-i omoram pe cei care păzesc corăbiile.

Kerf şi Foxglove încuviinţară amândoi. Burrich întoarse capul spre ei.

— Arcaşii voştri să încercuiască turnul. Vrem să-i prindem în capcană înăuntru, nu să ne batem corp la corp. Pur şi simplu opriţi-i în loc. Vor încerca să fugă prin spărturile pe care le-au făcut în zid când au intrat. Pe acelea să le păziţi mai straşnic, dar nu scăpaţi din ochi tot zidul. Şi, deocamdată, nu încercaţi să treceţi de primul zid. Lăsaţi-i să se zbată ca racii în oala cu apă fiartă.

Capetele celor doi căpitani se înclinară din nou. Burrich continuă:

— Vreau ca soldaţii să atace corăbiile cu săbii. Aşteptaţi-vă la o luptă grea. Îşi vor apăra singura cale de scăpare. Trimite câţiva arcaşi şi pune-i să pregătească săgeţi cu vârful aprins. Dacă nu reuşim altfel, daţi foc corăbiilor pe plajă. Dar mai întâi încercaţi să puneţi mâna pe ele.

— *Rurisk!* strigă cineva din rândurile din spate. Toate capetele se întoarseră spre apă. *Rurisk* apărea de după crestătura nordică din Neat Bay. În clipa următoare, se ivi încă o pânză. În spatele nostru, războinicii călare scoaseră un strigăt. Dar dincolo de navele noastre, ancorată în apă adâncă, albă ca burta unui cadavru şi cu pânzele umflate, plutea corabia albă. Cum am văzut-o, o gheară rece îmi strânse măruntaiele.

— Corabia albă! am ţipat, înecându-mă.

Un fior de groază mă străbătu aproape dureros.

— Ce? întrebă Burrich tresărind.

Era primul cuvânt pe care mi-l adresa în ziua aceea.

— Corabia albă! am repetat şi am arătat spre ea cu braţul întins.

— Ce? Unde? Aia? E un banc de ceaţă. Navele noastre intră în port pe acolo.

M-am uitat atent. Avea dreptate. Un banc de ceaţă topindu-se în soarele dimineţii chiar sub ochii mei. Groaza mă părăsi treptat, cum se stinge râsul batjocoritor de stafie. Dar ziua îmi păru brusc mai friguroasă, iar soarele care spărsese timid norii de furtună, un burete apos şi pipernicit. O umbră rău prevestitoare zăbovea peste întreaga zi, ca un miros urât.

— Împărțiți-vă oamenii şi desfăşuraţi-i acum, porunci Burrich calm. Nu vrem ca navele noastre să întâmpine rezistenţă când trag la mal. Repede. Fitz. Tu mergi cu cei care asaltează Corăbiile Roşii. Fii acolo când *Rurisk* ajunge la mal şi anunţă-i pe cei de la bord ce am hotărât. Imediat ce am pus mâna pe corăbii, toţi luptătorii ni se vor alătura ca să-i încercuim pe Străini. Aş vrea să avem o cale de a-l anunţa pe ducele Kelvar despre planul nostru. Cred că va înţelege singur destul de curând. Să mergem.

Se iscă vânzoleală. Kerf şi Foxglove se sfătuiră, dar surprinzător de repede m-am pomenit călărind în spatele lui Foxglove, alături de un grup de soldaţi. Aveam sabia mea, dar îmi era dor de toporul cu care mă învăţasem vara trecută.

Nimic nu a mers conform planului. Am dat peste Străini printre ruinele oraşului cu mult înainte de a ajunge pe plajă. Se întorceau la corăbii îngreunaţi de un şir de prizonieri. I-am atacat pe piraţi. Unii au stat şi s-au luptat, alţii şi-au abandonat ostaticii

şi au luat-o la fugă spre caii noştri. Soldaţii noştri se risipiră repede printre clădirile din care încă ieşea fum şi pe străzile pline de dărâmături din Neat Bay. Unii rămaseră să taie funiile prizonierilor şi să-i ajute cât putură. Foxglove înjură întârzierea, căci piraţii care fugiseră aveau să avertizeze gărzile de pe corăbii. Ne împărţi repede, lăsându-i pe câţiva dintre noi să-i ajute pe localnicii răniţi. Duhoarea cadavrelor şi a ploii căzând pe buştenii arşi îmi treziră amintiri atât de vii despre Forge, încât mai aveam puţin şi-mi pierea curajul. Vedeam cadavre peste tot, mult mai multe decât crezuserăm noi că vom găsi. L-am simţit pe lup rătăcind printre ruine şi am găsit la el alinare.

Foxglove ne afurisi pe toţi surprinzător de pricepută şi îi organiză pe cei rămaşi cu ea în formă de triunghi cu vârful înainte. Ne-am furişat spre Corăbiile Roşii la timp ca să vedem una plecând odată cu refluxul. N-am mai putut face nimic, dar am reuşit s-o împiedicăm pe a doua să fugă. I-am omorât pe piraţi cu o râvnă nebănuită. Nu erau prea mulţi, numai vâslaşii neapărat necesari. Am reuşit chiar să le venim de hac înainte ca ei să-i ucidă pe prizonierii care fuseseră legaţi de banchetele navelor. Am bănuit că nava care scăpase fugise cu o încărcătură asemănătoare. Iar de aici am presupus că nu plănuise să se confrunte cu *Rurisk* sau cu oricare altă navă care se îndrepta acum spre ea.

Însă Corăbiile Roşii fuseseră pregătite să plece încărcate cu ostatici. Unde să-i ducă? Spre o navă-fantomă, pe care o zărisem preţ de-o secundă? Numai gândindu-mă la corabia albă mă treceau fiori şi mă apăsa ceva în cap, ca un început de durere. Poate că piraţii intenţionaseră să-i înece pe ostatici sau să-i transforme în neoameni, cine ştie cum. Nu era momentul să cuget prea mult, dar mi-am însemnat în minte să-i povestesc lui Chade despre asta. Fiecare dintre celelalte trei corăbii trase pe nisip avea un grup de luptători şi aceştia s-au bătut cu disperare, aşa cum prevăzuse Burrich. Un arcaş prea zelos i-a dat foc uneia, dar pe celelalte le-am capturat neatinse.

Când *Rurisk* ancoră la mal, toate corăbiile erau în mâinile noastre. Aveam timp să ridic capul şi să cercetez orizontul înspre Neat Bay. Nici urmă de corabia albă. Poate fusese doar un banc de ceaţă. *Constance* venea în spatele lui *Rurisk,* iar după ea o flotilă de vase de pescuit şi chiar două nave comerciale. Cele mai multe se văzură nevoite să ancoreze în apele puţin adânci ale portului, dar oamenii de pe ele fură transportaţi de îndată la mal. Echipajele navelor de război aşteptară până ce căpitanii lor aflară ce se

petrece, dar cele de pe vasele de pescuit şi comerciale alunecară pe lângă noi în direcţia turnului asediat.

Echipajele instruite de pe navele de război preluară comanda şi, când am ajuns noi la zidurile exterioare ale turnului, oamenii lucrau împreună, chiar organizat. Prizonierii eliberaţi de noi erau nemâncaţi şi însetaţi, dar îşi reveniră repede şi se dovediră de neînlocuit, furnizându-ne informaţii despre întăriturile de pământ exterioare. După-amiază, îi atacam deja pe agresori. Burrich îi convinse pe toţi cu mare greutate că măcar o navă de război din cele patru ale noastre trebuie să-şi păstreze echipajul la bord şi să stea de pază pe apă. Premoniţia lui se adeveri în dimineaţa următoare, când alte două Corăbii Roşii navigară în jurul marginii de nord a golfului. *Rurisk* le goni, dar fugiră prea repede ca să ne dea satisfacţie. Ştiau că vor găsi un sat lipsit de apărare mai sus, pe coastă. Câteva nave de pescuit se luară după ele cu întârziere, deşi nu aveau şanse să ajungă din urmă corăbiile cu vâslaşi ale piraţilor.

În a doua zi de aşteptare, am început să ne plictisim şi să ne agităm. Vremea se stricase din nou. Pesmeţii căpătau gust de mucegai, peştele uscat nu mai era chiar atât de uscat. Ca să ne înveselească, ducele Kelvar ridicase steagul Ducatului Buck la stindardul lui, care flutura deasupra Bayguard, în semn de recunoştinţă. Ca şi noi, alesese şi el să aştepte. Străinii erau prinşi la mijloc. Nu încercaseră să treacă de noi, nici să se apropie mai mult de turn. Toţi stăteam şi aşteptam.

— Nu asculţi când eşti avertizat. Niciodată n-ai ascultat, mi se adresă Burrich calm.

Se lăsase noaptea. Era prima oară de la venirea noastră când puteam sta împreună câteva minute. El şedea pe un buştean, cu piciorul rănit întins în faţă. Eu mă ghemuisem lângă foc, încercând să-mi încălzesc mâinile. Ne aflam într-un adăpost temporar ridicat pentru regină, îngrijind un foc care scotea mult fum. Burrich voise s-o instaleze într-una din clădirile neatinse din Neat Bay, dar ea refuzase, stăruind că vrea să stea cu războinicii ei. Garda ei venea când poftea în adăpostul reginei şi la focul ei. Burrich se arătă deranjat de apropierea lor, dar îi aprecia devotamentul.

— Şi tatăl tău a fost la fel, remarcă el pe neaşteptate, când doi soldaţi din garda lui Kettricken ieşiră din adăpost ca să-i înlocuiască pe cei care stăteau de pază afară.

— Nu ascult când sunt avertizat? l-am întrebat surprins.

Burrich scutură din cap.

— Nu. Soldaţii lui intrau şi ieşeau de la el când le trecea prin cap. M-am întrebat întotdeauna când a prins momentul să te facă pe tine.

Probabil că am făcut o figură şocată, pentru că Burrich se înroşi la faţă şi el.

— Iartă-mă. Sunt obosit şi piciorul... mă deranjează. Am vorbit fără să gândesc.

M-am surprins zâmbindu-i.

— Nu-i nimic, i-am spus, fără să mint.

După ce a aflat de Ochi Întunecaţi, m-am temut că mă va alunga a doua oară. O glumă, chiar şi una proastă, era bine-venită.

— Ce spuneai de avertizări? l-am întrebat pe un ton umil.

Oftă.

— Tu ai spus-o. Suntem ceea ce suntem. Şi *el* a spus-o. Uneori nu-ţi dau de ales. Pur şi simplu se lipesc de tine.

Undeva, în beznă, un câine urlă. Nu era chiar un câine. Burrich îmi aruncă o căutătură cruntă.

— Nu-l pot controla deloc, am recunoscut.

Nici eu pe tine. De ce ar trebui să ne controlăm unul pe altul?

— Şi nici nu se ţine deoparte de discuţiile noastre particulare, am adăugat.

— De nimic personal, comentă Burrich ferm, cu glas de bărbat care ştie ce vorbeşte.

— Credeam c-ai zis că nu te foloseşti niciodată de... el.

Până şi în aer liber mă feream să rostesc „Harul” cu glas tare.

— Nu-l folosesc. Nu aduce nimic bun. Îţi mai spun o dată limpede ce ţi-am spus mai demult. Te... schimbă. Dacă îi cedezi. Dacă trăieşti prin el. Dacă nu-l poţi respinge, măcar nu-l căuta. Nu deveni...

— Burrich?

Am sărit amândoi. Foxglove intrase pe nesimţite şi stătea de partea cealaltă a focului. Oare cât auzise din conversaţia noastră?

— Da? S-a întâmplat ceva?

Ofiţerul se ghemui pe întuneric şi ridică mâinile spre foc. Oftă.

— Nu ştiu. Cum să te întreb? Ştii că e însărcinată?

Am avut un schimb de priviri cu Burrich.

— Cine? întrebă el indiferent.

— Am şi eu doi copii, să ştii. Şi în garda ei cei mai mulţi soldaţi sunt femei. Vomită în fiecare dimineaţă şi bea numai ceai din frunze de mur. Nici măcar nu poate să se uite la peştele uscat fără să i se facă greaţă. N-ar trebui să fie aici, să trăiască aşa.

Foxglove arătă din cap spre cort.

O! Vulpoaica.

Taci.

— Nu ne-a cerut sfatul, zise Burrich prudent.

— Situaţia de aici e sub control. Nu e niciun motiv să nu fie trimisă înapoi la Buckkeep, continuă Foxglove.

— Nu-mi pot închipui cum e aia „să fie trimisă” undeva. Cred că ar trebui să ajungă singură la hotărârea asta.

— Ai putea să i-o sugerezi tu, îndrăzni Foxglove.

— Sau tu, replică Burrich. Eşti căpitanul gărzii ei. Pe bună dreptate, tu ai dreptul să fii îngrijorată.

— Nu eu stau de pază la uşa ei în fiecare noapte, protestă femeia.

— Poate că ar fi trebuit, ripostă Burrich, apoi se stăpâni. Dacă tot ai aflat.

Foxglove privi flăcările.

— Poate ar trebui. Deci, întrebarea e cine o însoţeşte înapoi la Buckkeep.

— Toată garda ei personală, desigur. O regină nu ar trebui să călătorească altfel.

Undeva, în beznă, răsună un ţipăt. Am sărit în picioare.

— Stai pe loc! se răsti Burrich la mine. Aşteaptă să primeşti veşti. Nu da năvală până nu ştii ce se întâmplă.

În clipa următoare, Fluier, din garda reginei, ajunse lângă noi. Luă poziţia de drepţi în faţa lui Foxglove şi raportă:

— Atac din două părţi. La spărtura de sub turnul de sud, au încercat să scape. Şi unii au ieşit pe la…

O săgeată o străpunse şi-i scurtă vorba. Străinii se năpustiră asupra noastră, mai mulţi decât i-aş fi putut număra, şi toţi se îndreptau spre cortul reginei.

— La regină! am strigat şi am avut mica satisfacţie ca strigătul meu să fie repetat de alţii. Trei gărzi fugiră din cort ca să-l ferească stând cu spatele la pereţii subţiri, în vreme ce eu şi Burrich ne-am înfipt în faţa lui. Mi-am tras iute sabia şi, cu coada ochiului, am văzut sclipirea focului reflectată pe lama lui Burrich. Regina apăru dintr-odată la intrarea în cort.

— Nu mă păziţi pe mine! ne mustră. Mergeţi acolo unde se dă lupta.

— Aici se dă, doamna mea, mormăi Burrich şi făcu un pas brusc în faţă ca să-l scurteze de mână pe bărbatul care îndrăznise să se apropie prea mult.

Ţin minte foarte bine cuvintele lui şi ţin minte şi pasul pe care l-a făcut. E ultima amintire clară din noaptea aceea. Au urmat

ţipete şi sânge, metal şi foc. Sentimentele mă asaltau în valuri în vreme ce, în jurul meu, soldaţi şi piraţi luptau până la moarte. Cineva dăduse foc cortului. Văpăile uriaşe luminau câmpul de luptă ca pe-o scenă. Ştiu că am văzut-o pe Kettricken cu haina ridicată şi înnodată, luptând desculţă pe pământul îngheţat. Îşi ţinea sabia de la munte, caraghios de lungă, cu amândouă mâinile. Graţia ei transformă bătălia într-un dans al morţii, care altădată mi-ar fi distras atenţia.

Străinii nu conteneau să apară. O dată am fost convins că-l aud pe Verity strigând porunci, dar nu înţelegeam nimic din ele. Ochi Întunecaţi se ivea şi el din când în când, luptând întotdeauna la marginea zonelor luminate, un ghem scund şi iute, cu blană şi dinţi, sfâşiind, trântind la pământ piratul care ataca şi lăsându-se cu toată greutatea pe el. Burrich şi Foxglove luptară spate în spate la un moment dat, când eram în dezavantaj. Eu făceam parte din cercul care o apăra pe regină. Adică aşa am crezut, până când am văzut-o luptând lângă mine.

Mi-am aruncat sabia şi am smuls toporul unui pirat căzut. Aveam să mi-o recuperez a doua zi de pe ţărâna îngheţată, acoperită cu o crustă de sânge şi noroi. Dar în clipa aceea n-am ezitat să renunţ la darul lui Verity pentru o unealtă mai sălbatică şi mai potrivită. În toiul bătăliei, nu conta decât prezentul. Când, în cele din urmă, sorţii s-au întors în favoarea noastră, nu m-am gândit dacă e înţelept ceea ce fac, ci i-am urmărit şi i-am vânat pe duşmani printre ruinele Neat Bay, cu miros de foc şi negre ca tăciunele.

Acolo, Ochi Întunecaţi şi cu mine am vânat, într-adevăr, împreună. Am stat faţă în faţă cu ultima mea victimă, ni s-au ciocnit topoarele, în vreme ce lupul mârâi şi sări turbat peste sabia unui duşman mai scund. Îl sfâşie cu câteva secunde înainte de a-l zdrobi eu pe al meu.

Ultimul pirat pe care l-am nimicit mi-a adus o bucurie sălbatică. Nu ştiu când l-a lăsat Ochi Întunecaţi şi când l-am asaltat eu, doar că învinseserăm şi scăpaserăm cu viaţă. După aceea am plecat împreună să căutăm apă. Am băut cu sete din găleata unei fântâni şi m-am spălat de sânge pe mâini şi pe faţă. Ne-am aşezat pe pământ, cu spatele proptit de zidul fântânii, ca să urmărim soarele răsărind din spatele cetii dese. Ochi Întunecaţi se lipi cald de mine. Nu ne gândeam la nimic.

Cred că am aţipit, pentru că am sărit ca ars când a ţâşnit de lângă mine. Am înălţat privirea să văd ce l-a speriat, numai ca să descopăr o fată din Neat Bay holbându-se la mine. Razele dimineţii

trimiteau sclipiri în părul ei roşcat. Ţinea o găleată în mână. M-am ridicat şi i-am zâmbit larg, înălţând toporul în semn de salut, dar ea o luă la goană ca un iepure înfricoşat printre clădirile ruinate. M-am întins, apoi am străbătut ceaţa care plutea deasupra pământului spre locul unde fusese cortul reginei. Pe drum, mi-au venit în minte imagini din vânătoarea mea cu lupul din noaptea trecută. Amintirile erau prea proaspete, prea însângerate şi întunecate, aşa că le-am alungat. Oare în legătură cu asta mă avertizase Burrich?

Chiar şi la lumina zilei, îmi era greu să înţeleg toate câte se întâmplaseră. Colbul care înconjura rămăşiţele înnegrite ale cortului reginei se făcuse noroi. Acolo se dăduse lupta cea mai grea. Acolo căzuseră cei mai mulţi duşmani. Unele cadavre fuseseră târâte la o parte şi aruncate la grămadă. Altele fuseseră lăsate pe loc. Am evitat să le privesc. Una e să ucizi din teamă şi mânie, alta e să cercetezi ce ai făcut în lumina cenuşie a dimineţii.

Că piraţii încercaseră să ne străpungă atacul era de înţeles. Poate că avuseseră şansa de a ajunge la corăbiile lor şi de a recuceri una sau două dintre ele. Că atacaseră în primul rând cortul reginei era şi asta de înţeles. Dar, odată scăpaţi dintre întărituri, de ce nu profitaseră să rămână în viaţă şi s-o ia la fugă spre plajă?

— Poate că nici nu sperau să scape, remarcă Burrich, scrâşnind din dinţi, în timp ce îi palpam umflătura dureroasă de la picior. Aşa e firea Străinilor: hotărăsc să moară, apoi încearcă să lase în urmă cât mai multe stricăciuni. Aşa că au dat atacul aici, sperând s-o omoare pe regină.

Îl găsisem pe Burrich şchiopătând pe câmpul de luptă. Nu mi-a spus că îmi căuta cadavrul. Am ghicit-o singur, din uşurarea cu care m-a privit.

— De unde ştiau că e în cort regina? am cugetat eu. Nu am ridicat flamuri, nu am lansat provocări. De unde ştiau că e acolo? Aşa. E mai bine acum?

Am verificat bandajul, să nu-l strângă.

— E uscat şi curat şi-mi alină durerea. Nu cred că am putea face mai mult. Bănuiesc că, de câte ori voi face efort prea mare cu piciorul, se va umfla şi se va încălzi. Vorbea de parcă s-ar fi referit la piciorul unui cal. Măcar nu s-a deschis rana. Au năvălit spre cortul reginei, nu-i aşa?

— Ca albinele la stup, am răspuns obosit. Regina e în Bayguard?

— Bineînţeles. Toată lumea e acolo. Ar fi trebuit să auzi strigătele de bucurie când ne-au deschis porţile. Regina Kettricken a intrat cu poalele rochiei ridicate într-o parte, în mână cu lama de pe care se scurgeau stropi de sânge. Ducele Kelvar a îngenuncheat şi i-a sărutat mâna. Dar Lady Grace s-a uitat la ea şi i-a spus: „Draga mea, voi porunci să ţi se pregătească o baie imediat.”

— Acum are lumea despre ce să compună cântece, am zis eu, şi am râs amândoi. Dar nu sunt toţi în turn. Tocmai am văzut o fată venind după apă printre ruine.

— Păi, în turn e mare veselie. Nu toţi au motiv de bucurie. Foxglove s-a înşelat. Locuitorii din Neat Bay nu au cedat uşor în faţa Corăbiilor Roşii. Mulţi, foarte mulţi au murit până să se retragă mulţimea în turn.

— Ţi se pare ceva ciudat în asta?

— Că oamenii s-au apărat? Nu. E...

— Nu ţi se pare că au fost cam mulţi Străini aici? Mai mulţi decât încap pe cinci corăbii?

Burrich tăcu. Se uită la cadavrele împrăştiate.

— Poate că i-au lăsat aici celelalte corăbii, care au plecat după aceea în patrulare...

— Nu aşa procedează ei. Eu suspectez că a venit o corabie mai mare cu o mulţime de oameni.

— Unde e?

— A plecat. Cred că am zărit-o în bancul acela de ceaţă.

Am tăcut amândoi. Burrich îmi arătă unde îi priponise pe Cenuşia şi pe Roşcovanul şi am plecat amândoi călare spre Bayguard. Porţile largi ale turnului stăteau deschise, păzite de soldaţi din Buckkeep împreună cu cei din Bayguard. Am fost întâmpinaţi cu un strigăt de bun venit şi ni s-au oferit cupe umplute până la buză cu mied înainte de a descăleca. Băieţii ne implorară să le dăm lor caii ca să-i îngrijească şi, spre surprinderea mea, Burrich le-a dat voie. Petrecerea din coridor ar fi făcut de ruşine orice ospăţ de-al lui Regal. Ni se punea la dispoziţie tot ce exista în Bayguard. În coridorul cel mare au fost aduse urcioare şi lighene în care să ne spălăm şi mese pline cu mâncare, dar nu pesmeţi şi peşte sărat.

Am rămas trei zile la Neat Bay. Ne-am îngropat morţii şi am ars cadavrele Străinilor. Soldaţii din Buckkeep şi garda reginei îi ajutară pe localnici să-şi repare fortificaţiile şi să salveze ce mai rămăsese din oraş. Eu am făcut câteva cercetări. Am aflat că focurile de semnalizare fuseseră aprinse imediat ce se zăriseră

Corăbiile Roşii, însă primul lucru pe care-l făcuseră piraţii fusese să le stingă. Dar iniţiatul lor în Meşteşug unde era? Kelvar s-a uitat la mine mirat. Buri fusese chemat la Buckkeep cu câteva săptămâni înainte, pentru o însărcinare de mare însemnătate în interiorul regatului. Plecase la Tradeford, credea Kelvar.

În prima zi după bătălie, au sosit întăriri de la South Cove. Nu văzuseră focul de semnalizare, dar ajunseseră la ei mesagerii călare. Am fost de faţă când Kettricken l-a lăudat pe ducele Kelvar pentru inspiraţia de a înfiinţa ştafetari călare şi i-a mulţumit ducelui Shemshy din Shoaks că a răspuns chemării de ajutor. A sugerat să împartă între ei navele capturate, că să nu mai trebuiască să aştepte sosirea altor nave de război, ci să le poată trimite pe ale lor, ca să se apere reciproc. Era un cadou impresionant şi a fost primit într-o tăcere reverenţioasă. Când şi-a revenit, ducele Kelvar s-a ridicat şi a închinat paharul în cinstea reginei lui şi a moştenitorului nenăscut al Casei Farseer. Ce repede ajunsese zvonul la urechile tuturor!

Regina Kettricken s-a îmbujorat, frumoasă foc, dar a reuşit să-i mulţumească.

Scurtele zile de după victorie au fost un balsam pentru noi toţi. Luptaserăm, şi luptaserăm bine. Neat Bay avea să fie reconstruit, iar Străinii nu aveau un avanpost în Bayguard. O vreme chiar ni s-a părut posibil să scăpăm de ei definitiv.

Înainte de a pleca din Neat Bay, se auzeau deja cântece despre o regină cu poalele rochiei ridicate, înfruntând curajoasă Corăbiile Roşii, şi despre copilul din pântecul ei, războinic înainte de a se naşte. Nu a uitat nimeni faptul că regina îşi riscase nu numai viaţa ei, ci şi pe a moştenitorului tronului Ducatului Rippon. Mai întâi ducele Brawndy de Bearns, acum Kelvar de Rippon, mi-am zis. Kettricken ştia cum să cucerească devotamentul ducatelor.

Am trăit clipe deosebite la Neat Bay, şi frumoase, şi înfricoşătoare. Lady Grace m-a recunoscut şi a venit să-mi vorbească.

— Deci băiatul meu din bucătărie, mare priceput la câini, are sânge regesc în vene. Nu-i de mirare că mi-ai dat sfaturi atât de bune cu ani în urmă.

Se transformase într-o adevărată doamnă şi ducesă. Căţeluşul ei încă se ţinea după ea, dar acum i se încurca printre picioare, iar schimbarea m-a încântat la fel de mult ca felul natural în care ea îşi purta titlul şi-şi arăta pe faţă afecţiunea faţă de duce.

— Amândoi ne-am schimbat foarte mult, Lady Grace, i-am spus, iar ea îmi primi complimentul.

Ultima oară când o văzusem fusese când venisem la Neat Bay cu Verity. Atunci nu se simţea prea bine ca ducesă. O întâlnisem la bucătărie, când căţelul ei se înecase cu un os. O convinsesem că ar fi fost mai potrivit să cheltuiască banii ducelui pentru turnurile de pază, nu pe giuvaiere pentru ea. Atunci, tocmai devenise ducesă. Acum, parcă nu fusese niciodată altceva.

— Nu mai eşti băiatul cu câinii? mă întrebă ea cu un surâs amuzat.

— Câini? E-un lup adevărat! remarcă un glas.

M-am întors să văd cine vorbise, dar coridorul gemea de lume şi niciun chip nu era întors spre noi. Am scuturat din umeri, de parcă remarca n-ar fi avut nicio importanţă, iar Lady Grace păru să n-o fi auzit. La plecare, îmi oferi un cadou din partea ei. Şi acum zâmbesc când îmi aduc aminte: un ac de siguranţă delicat, în forma unui os de peşte.

Ea rareori mai purta bijuterii, îmi spuse. Mi l-a oferit pe o terasă, într-o seară întunecată, când luminile turnurilor de pază ale ducelui Kelvar sclipeau ca diamantele pe cerul negru.

25

BUCKKEEP

Castelul Tradeford de pe râul Vin a fost una dintre reşedinţele tradiţionale ale familiei conducătoare din Farrow. Acela a fost locul în care şi-a petrecut copilăria regina Desire şi acolo se întorcea cu fiul ei, Regal, în verile copilăriei lui. Tradeford este un oraş plin de viaţă, un centru negustoresc din inima ţinutului livezilor şi-al grânelor. Râul Vin este o apă uşor navigabilă, pe care e o plăcere să călătoreşti. Regina Desire spunea întotdeauna că Tradeford e superior oraşului Buckkeep din toate punctele de vedere şi ar fi fost mult mai potrivit ca reşedinţă a familiei regale.

Călătoria înapoi la Buckkeep a avut şi ea peripeţiile ei, mai puţin însemnate. Kettricken era istovită şi vlăguită când a venit clipa întoarcerii acasă. Deşi încerca să n-o arate, oboseala i se ghicea în cearcănele de la ochi şi în felul în care îşi strângea buzele. Ducele Kelvar i-a oferit o lectică, dar, după ce a mers puţin în ea, s-a dovedit că zguduitul îi făcea mai multă greaţă. A trimis-o înapoi cu mulţumiri şi a călătorit spre casă călare pe iapa ei.

În a doua noapte pe drum, Foxglove veni lângă focul nostru şi ne spuse că i se păruse că văzuse un lup de mai multe ori în ziua aceea. Burrich ridică din umeri indiferent şi o asigură că animalul probabil era doar curios, şi nu o ameninţare pentru noi. După plecarea ei, Burrich se întoarse spre mine şi-mi spuse:

— Asta se va repeta prea des, şi e periculos.

— Ce?

— Un lup în preajma ta. Fitz, ai grijă. S-au iscat zvonuri atunci când i-ai omorât pe neoameni. Erau urme peste tot, iar semnele de pe cadavre nu erau de sabie. Cineva mi-a spus că a văzut un lup rătăcind pe lângă Neat Bay în noaptea bătăliei. Am auzit chiar o poveste de groază despre un lup care s-a transformat în om la sfârşitul ei. Erau urme în noroiul din faţa cortului reginei; mare

noroc ai avut că lumea era obosită şi se grăbea să scape de morţi. Câţiva dintre ei n-au murit de mâna omului.

Câţiva? Ha!

Chipul lui Burrich se schimonosi de supărare.

— Încetează. Acum.

Eşti puternic, Inima Haitei, dar...

Gândul fu întrerupt şi am auzit un schelălăit de mirare dintr-o tufă. Câţiva cai tresăriră şi priviră în direcţia ei. Eu am rămas cu ochii la Burrich. Îl *respinsese* pe Ochi Întunecaţi, brutal şi de la distanţă.

Norocul tău că de la distanţă, pentru că a fost atât de puternic, încât...

Burrich se uită la mine cu priviri crunte.

— Am zis să încetezi! Acum! Întoarse capul dezgustat. Aş prefera să călăreşti cu mâna în pantaloni decât să faci asta întruna în prezenţa mea. Mă jigneşte.

N-am ştiut ce să-i răspund. Anii de convieţuire alături de el mă învăţaseră că nu-şi va schimba părerea despre Har. Ştia că eram legat de Ochi Întunecaţi. Mă îngăduia pe lângă el, dar mai mult nu avea să lase de la el. Nu trebuia să-i amintesc întruna că lupul şi cu mine ne împărţeam gândurile. Am plecat capul în semn de încuviinţare. În noaptea aceea, după mult timp, visele au fost numai ale mele.

Am visat-o pe Molly. Purta iarăşi fustă roşie şi se ghemuise pe plajă, desprinzând scoici de pe pietre cu cuţitul şi mâncându-le crude. S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. M-am apropiat. A sărit în picioare şi a fugit desculţă pe plajă înaintea mea. Am alergat după ea, dar era iute de picior, ca întotdeauna. Părul îi flutura negru deasupra umerilor. A râs când i-am strigat „aşteaptă, aşteaptă!”. M-am trezit ciudat de bucuros că mă întrecuse şi cu mireasmă de levănţică în nări.

Ne-am aşteptat să fim bine primiţi la Buckkeep. Corăbiile, vremea fiind prielnică, ar fi trebuit să ajungă înainte, să dea vestea succesului nostru. Aşa că nu ne-am mirat când am văzut un grup de soldaţi de-ai lui Regal venind în întâmpinarea noastră. Ciudat era însă că, după ce ne-au văzut, au continuat să călărească spre noi. Nimeni nu striga, nimeni nu ne făcea semne de bun venit. În schimb, înaintau spre noi în tăcere, sobri ca fantomele. Cred că Burrich şi eu am văzut deodată bastonul pe care-l purta căpitanul, micul băţ lucios care aducea veşti proaste.

Burrich s-a întors spre mine când am văzut că se apropie. I se citea groaza pe faţă.

— Să fi murit Shrewd? zise el încet.

Nu m-am mirat, dar am simţit cum se cască o prăpastie în mine. Un băieţel speriat a rămas fără suflare, acum că nu mai stătea nimeni între mine şi Regal. O altă parte a minţii mele s-a întrebat cum ar fi fost să-i spun „bunicule”, în loc de „regele meu”. Dar acea parte egoistă era măruntă faţă de ceea ce însemna asta pentru omul regelui. Shrewd mă formase, mă transformase în ceea ce eram, bun sau rău cum eram. A intrat într-o zi în viaţa mea, a băieţelului care se juca sub masa din coridorul cel mare, şi şi-a lăsat amprenta asupra ei. Hotărârea lui, aceea că eu trebuie să învăţ să citesc şi să scriu, să lupt cu sabia sau să împrăştii otravă. Acum că murise, trebuia să-mi asum răspunderea propriilor mele fapte. Un gând ciudat de înfricoşător.

Toţi au observat povara căpitanului. Ne-am oprit pe drum. Ca şi când s-ar fi tras o draperie, garda lui Kettricken se dădu la o parte ca să-i dea voie să se apropie de regină. O linişte apăsătoare se lăsă când îi înmâna bastonul şi un sul mic. Sigiliul de ceară roşie fu îndepărtat cu unghia. M-am uitat cum cade în ţărână. Kettricken desfăşură încet sulul şi citi. Ceva se rupse în ea. Mâna îi căzu pe-o parte. Lăsă pergamentul să cadă peste ceară, în noroi, ca pe-un lucru care nu-i mai era de trebuinţă, pe care nu mai voia să-l cerceteze a doua oară. Nu leşină, nu ţipă. Privi în depărtare şi-şi duse mâna încet la pântec. Am înţeles atunci că nu Shrewd murise, ci Verity.

L-am căutat în mintea mea. Sigur stă undeva ghemuită în mine scânteia legăturii noastre, un fir cât de subţire… nu. Nici măcar nu ştiam când se stinsese. Mi-am adus aminte că, de câte ori luptam, legătura dintre noi se putea pierde. Nu mi-a ajutat. Dar mi-am amintit şi un fapt bizar petrecut în noaptea bătăliei. Crezusem că-i aud vocea strigând porunci fără noimă. Nu eram în stare să repet un singur cuvânt ieşit din gura lui, dar mi se părea că strigase ordine de luptă, împrăştiaţi-vă, adăpostiţi-vă, poate, sau… Dar nimic sigur. M-am uitat la Burrich; i-am ghicit în ochi aceeaşi întrebare. Am fost nevoit să dau din umeri.

— Nu ştiu, i-am spus încet, iar el încruntă din sprânceană.

Viitoarea regină, Kettricken, stătea nemişcată pe cal. Nimeni nu se duse s-o atingă, nimeni nu scoase o vorbă. Am întors iar capul spre Burrich, i-am întâlnit privirea. Am citit în ea resemnarea cu soarta. A doua oară vedea un viitor rege căzând înainte de a se urca pe tron. După o tăcere lungă, Kettricken se răsuci în şa. Îşi cercetă garda şi soldaţii călare care o urmau.

— Prinţul Regal a primit ştirea că viitorul rege, Verity, a murit.

Nu ridică vocea, dar vorbi limpede. Veselia dispăru, triumful se stinse în multe priviri. Lăsă câteva clipe să treacă, să se obişnuiască oamenii cu gândul.

Apoi îşi îndemnă calul la pas şi am urmat-o cu toţii la Buckkeep.

Nu ne opri nimeni la poartă. Soldaţii de gardă ne urmăriră trecând. Unul schiţă un salut pentru regină. Ea nu-l observă. Burrich se încruntă mai tare, dar nu spuse nimic.

În curtea castelului, ziua se scurgea ca oricare alta. Ajutoarele din grajd veniră să ne ia caii, iar alţi servitori îşi vedeau de treburile lor. Priveliştea familiară mă lovea în suflet ca o piatră. Verity era mort. Nu mi se părea cinstit ca viaţa să curgă la fel ca până acum.

Burrich o ajutase pe Kettricken să descalece în mijlocul doamnelor ei de companie. Am observat în treacăt expresia lui Foxglove când regina fu asaltată de doamnele care strigau că arată istovită şi o întrebau dacă se simte bine printre exclamaţii de compătimire, regret şi durere. O umbră de invidie trecu peste chipul lui Foxglove, căpitanul gărzii reginei. Ea nu era decât un simplu soldat care a jurat s-o apere pe regină. În clipa aceea, nu putea s-o urmeze în turn, oricât de mult ţinea la ea. Kettricken era acum în grija doamnelor de la Curte. Dar am ştiut că Burrich nu va sta singur de pază la uşa ei noaptea următoare.

Murmurele îngrijorate ale doamnelor m-au lămurit că se împrăştiase deja zvonul despre sarcina ei. Oare îl aflase şi Regal? Ştiam foarte bine că bârfele circulau numai printre femei înainte de a le afla toată lumea. Dintr-odată, am vrut neapărat să ştiu dacă prinţul aflase că regina purta moştenitorul tronului în pântec. I-am dat-o pe Cenuşia lui Hands, i-am mulţumit şi i-am promis să-i povestesc totul mai târziu. Dar când am pornit spre turn, am simţit mâna lui Burrich pe umăr.

— Am o vorbă cu tine. Acum.

Uneori mă trata ca pe-un prinţ, alteori ca pe-un ajutor de grăjdar, chiar mai rău. Acum nu mă ruga să vorbim. Hands îmi dădu înapoi căpăstrul Cenuşiei cu un zâmbet strâmb şi plecă să se ocupe de ceilalţi cai. L-am urmat pe Burrich, care-l ducea pe Roşcovanul în grajd. I-a găsit imediat o boxă lângă a Cenuşiei. Erau mult prea multe goale. Am început amândoi să ne îngrijim de animale, ca şi cum era un lucru de la sine înţeles. Familiaritatea gesturilor, faptul că mă ocupam de un animal în preajma lui Burrich, care muncea la rândul lui, mi-a adus alinare. Capătul de

grajd în care ne aflam era destul de liniştit, dar el aşteptă să fim singuri înainte de a mă întreba:

— E-adevărat?

— Nu ştiu sigur. Legătura dintre noi s-a pierdut. Era slabă înainte de a pleca la Neat Bay şi întotdeauna am probleme cu menţinerea ei când lupt. El zice că mă apăr cu atâta putere de cei din jur, încât ridic ziduri şi împotriva lui.

— Nu pricep nimic din astea, dar de problema ta ştiam. Eşti sigur că atunci l-ai pierdut?

I-am spus că l-am simţit vag pe Verity în timpul bătăliei şi că e posibil să fi fost şi el atacat chiar atunci. Burrich aprobă iute din cap.

— Dar nu poţi să-i dai un semn acum, că lucrurile s-au potolit? Să refaci legătura cu el?

Am aşteptat o clipă şi mi-am potolit clocotul de furie.

— Nu. Nu pot. Nu stăpânesc Meşteşugul atât de bine.

Burrich se încruntă.

— Uite ce e. Mesajele au luat-o razna în ultima vreme. De unde să ştim dacă n-a fost cumva născocit?

— Păi, n-avem de unde. Deşi e greu de crezut că Regal ar avea atâta tupeu să anunţe că Verity e mort, dacă nu e.

— Eu îl cred în stare de orice.

M-am îndreptat de spate. Curăţasem de noroi copitele Cenuşiei. Burrich se proptise de uşa de la boxa Roşcovanului şi privea în gol. Dunga albă din păr era o amintire vie a cruzimii lui Regal. Poruncise uciderea lui ca şi cum ar fi plesnit o muscă enervantă. Nici nu-i trecuse prin cap că Burrich nu murise. Şi nu se temea de răzbunarea unui şef peste grăjdari sau a unui bastard.

— Păi, ce-ar zice când s-ar întoarce Verity?

— Odată ajuns rege, ar avea el grijă să nu se mai întoarcă. Cel care stă pe tronul celor Şase Ducate poate scăpa de oamenii care-l deranjează.

Burrich nu se uită direct la mine, aşa că m-am făcut că nu pricep aluzia. Avea dreptate. Odată Regal ajuns la putere, nu mă îndoiam că vor apărea asasini care să-i îndeplinească poruncile. Poate că existau deja. Gândul mă înfiora.

— Dacă vrem să fim siguri că Verity mai trăieşte, nu avem altă şansă decât să trimitem pe cineva să-l caute şi să vină înapoi cu veşti de la el.

Am analizat cele spuse de Burrich.

— Şi dacă am presupune că mesagerul scapă cu viaţă, tot ar dura prea mult. Urcat pe tron, Regal nu ar da doi bani pe vestea

unui mesager. Purtătorul ei nu ar îndrăzni să-i dea glas. Ne trebuie o dovadă că Verity trăieşte, o dovadă pe care Shrewd să o creadă, şi ne trebuie înainte să ajungă Regal la putere. El n-o să rămână prea mult viitor rege.

— Shrewd şi copilul lui Kettricken îi stau în cale încă, am protestat.

— Situaţia asta s-a dovedit nesănătoasă pentru bărbaţi în toată firea, puternici. Mă îndoiesc că un bătrân bolnav sau un prunc nenăscut o să aibă mai mult noroc. Burrich clătină din cap şi alungă gândul. Aşadar, tu nu-l poţi căuta cu Meşteşugul. Cine ar putea?

— Oricare iniţiat din grup.

— Pfui! N-am încredere în niciunul.

— Ar mai putea regele Shrewd, i-am propus şovăitor. Dacă şi-ar trage putere de la mine.

— Chiar dacă legătura ta cu Verity s-a rupt? întrebă insinuant Burrich.

Am ridicat din umeri şi am scuturat din cap.

— Nu ştiu. De asta am zis „ar putea”.

Mângâie pentru ultima oară pielea proaspăt ţesălată a Roşcovanului.

— Va trebui încercat, hotărî el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Kettricken nu trebuie lăsată să se frământe şi să sufere fără motiv. Ar putea pierde copilul. Oftă şi mă privi. Du-te şi odihneşte-te. Pune la cale vizita la rege. Odată ce te văd intrat la el, mă voi îngriji să ai martori la cele aflate de Shrewd.

— Burrich, am protestat, sunt prea multe lucruri de care nu suntem siguri. Nici măcar nu ştiu dacă regele va fi treaz sau capabil să întrebuinţeze Meşteşugul, ori dacă va vrea să-l folosească la rugămintea mea. Dacă o facem, Regal şi toată lumea vor afla că sunt omul regelui, mijlocitorul Meşteşugului său. Şi...

— Îmi pare rău, băiete, mă întrerupse el destul de aspru. Sunt mai multe şi mai importante în joc decât bunăstarea ta. Nu că nu-mi pasă de tine. Dar cred că vei fi mai în siguranţă dacă Regal crede că ştii să foloseşti Meşteşugul şi lumea află că Verity trăieşte, decât dacă cred toţi că e mort şi Regal consideră că a sosit momentul să scape de tine. Trebuie să încercăm la noapte. Poate nu vom reuşi. Dar trebuie să încercăm.

— Sper să faci rost de scoarţă-de-spiriduş, am mormăit.

— A început să-ţi placă? Fii atent, mă preveni, dar apoi zâmbi larg. Sunt convins că o să găsesc pe undeva.

I-am întors zâmbetul, apoi m-am cutremurat. Nu credeam că Verity e mort. Asta recunoşteam faţă de mine prin zâmbetul acela. Nu credeam că viitorul meu rege e mort şi eram gata să-l înfrunt pe Regal ca s-o dovedesc. Singurul lucru care mi-ar fi adus mai multă satisfacţie ar fi fost să-l înfrunt cu toporul în mână.

— Îmi faci un serviciu? l-am întrebat pe Burrich.

— Care? vru să afle, prudent.

— Ai mare grijă de tine.

— Întotdeauna am. Vezi să faci şi tu la fel.

Am încuviinţat, apoi am tăcut, puţin stânjenit. După o clipă, Burrich oftă şi zise:

— Spune odată. Dacă o văd cumva pe Molly, vrei să-i transmit... ce?

Am clătinat din cap.

— Numai că mi-e dor de ea. Ce altceva să-i spun? Nu am ce să-i ofer, decât dorul meu.

Burrich îmi aruncă o privire; una ciudată. Milă, dar nu alinare prefăcută.

— O să-i spun, îmi promise.

Am plecat din grajd cu senzaţia că mă maturizasem. Oare când voi înceta să mă judec după cum se purta Burrich cu mine?

M-am dus direct la bucătărie, cu gândul să mănânc ceva, apoi să mă odihnesc, cum mă sfătuise el. Camera de gardă gemea de soldaţi care-şi povesteau peripeţiile celor rămaşi acasă în timp ce mâncau lacomi tocană cu pâine. Mă aşteptasem la asta şi intenţionasem să-mi iau porţia şi s-o mănânc în camera mea. Dar în bucătărie nu mai aveai loc de oale cu mâncare pusă la fiert, aluat de pâine pus la dospit şi carne răsucită la frigare. Servitoarele tocau, amestecau şi se învârteau încoace şi încolo.

— E vreo petrecere deseară? am întrebat prosteşte.

Sara, bucătăreasa, se întoarse cu faţa la mine.

— Vai, Fitz, te-ai întors şi eşti teafăr, asta da noutate, îmi zâmbi de parcă mi-ar fi făcut un compliment. Da, bineînţeles, se dă un ospăţ pentru victoria de la Neat Bay. Nu te-am lăsat deoparte.

— Verity e mort şi se dă un ospăţ?

Bucătăreasa mă privi ferm.

— Dacă prinţul Verity ar fi aici, ce şi-ar dori?

Am oftat.

— Probabil ne-ar spune să sărbătorim victoria. Oamenii au mai multă nevoie de speranţă decât de suferinţă.

— Aşa mi-a explicat şi mie prinţul Regal de dimineaţă, spuse ea satisfăcută. Se apucă să frece o pulpă de vânat cu mirodenii. O

să-l plângem, fără îndoială. Dar trebuie să înţelegi, Fitz. Ne-a părăsit. Regal e cel care a rămas. A stat aici să-l îngrijească pe rege şi să apere coasta cât s-a priceput. Verity s-a dus, Regal e aici, cu noi. Şi Neat Bay nu a căzut în mâinile piraţilor.

Mi-am muşcat limba şi am aşteptat să-mi treacă furia.

— Neat Bay nu a căzut pentru că Regal a rămas aici să ne apere.

Voiam să fiu sigur că bucătăreasa făcea legătura între cele două evenimente, nu că le pomenea, pur şi simplu, în aceeaşi predică pentru mine. Ea încuviinţă din cap şi continuă să frece carnea. Praf de salvie, ghici nasul meu. Şi rozmarin.

— De asta am avut noi nevoie. Soldaţii să fie trimişi imediat. Meşteşugul e bun, dar ce folos să ştii ce se întâmplă dinainte, dacă nimeni nu ia măsuri?

— Verity a trimis întotdeauna corăbiile noastre de război.

— Şi întotdeauna au ajuns prea târziu. Se răsuci spre mine, ştergându-se pe mâini de poala şorţului. Of, ştiu că l-ai adorat, băiete. Prinţul nostru Verity a fost un om bun la inimă, care s-a sleit de vlagă încercând să ne apere. Nu-i vorbesc de rău pe morţi. Zic doar că nu cu Meşteşugul şi căutatul Străbunilor îi învingem pe piraţi. Ce a făcut prinţul Regal, trimiţând soldaţi şi nave imediat ce a aflat vestea, asta ne trebuia nouă. Poate dacă ia el frâiele în mână o să supravieţuim.

— Dar regele Shrewd?

Nu-mi înţelese întrebarea şi astfel îmi arătă ce gândeşte cu adevărat.

— A, regele o duce cum o duce. O să coboare la ospăţ deseară, măcar o vreme. Bietul de el. Suferă foarte mult. Bietul, bietul de el.

Mort. Aproape că spusese asta. Shrewd nu mai era rege, ci un biet om pentru ea. Regal învinsese.

— Crezi că regina va veni la ospăţ? am întrebat. La urma urmei, tocmai a aflat de moartea soţului şi regelui ei.

— Eu zic că va veni. Sara aprobă din cap pentru sine. Întoarse pulpa trântind-o, ca s-o împăneze şi pe partea cealaltă. Am auzit că spune că ar fi rămas grea. Bucătăreasa nu părea convinsă. O să anunţe deseară.

— Te îndoieşti că e însărcinată? am întrebat fără ocolişuri.

Sara nu se supără.

— A, nu mă îndoiesc de asta, dacă aşa zice ea. Dar mi se pare cam ciudat să ne anunţe după ce a aflat de moartea lui Verity, şi nu înainte.

— Cum vine asta?

— Păi, lumea e făcută să se mire.

— Să se mire de ce? am întrebat supărat.

Îmi aruncă o privire săgetătoare şi mi-am blestemat nerăbdarea. Nu să-i închid gura voiam eu. Trebuia să aud zvonurile, pe toate.

— Păi... şovăi, dar nu cedă urechilor mele curioase. De ce s-a mirat întotdeauna când o femeie nu rămâne grea şi pe urmă, când soţul ei e plecat, anunţă dintr-odată că-i gravidă cu el. Se uită în jur, să vadă cine o mai ascultă. Toţi păreau ocupaţi cu ale lor, dar unii sigur trăgeau cu urechea la discuţia noastră. De ce acuma? Aşa, pe nepusă masă. Iar dacă ştia că e grea, unde i-a fost mintea, s-o ia la goană în toiul nopţii, în toiul bătăliei? Se poartă cam ciudat pentru o regină care poartă moştenitorul tronului în pântec.

— Păi... – am încercat să vorbesc cât mai blând – vom vedea când a fost zămislit copilul îndată ce se va naşte. Cei care vor să numere lunile pe degete n-au decât. Pe lângă asta – m-am aplecat conspirativ spre ea –, am auzit că unele doamne ştiau dinainte de plecarea ei. Lady Patience, de exemplu, şi servitoarea ei, Lacey.

Va trebui să mă asigur că Patience se va lăuda cu ce ştia şi că Lacey va da din gură printre servitori.

— O, aia. Tonul Sarei îmi zdrobi speranţele într-o victorie uşoară. Păi, nu te supăra, Fitz, dar e cam scrântită câteodată. Lacey, da, e zdravănă. Da' nu zice prea multe şi nu vrea să asculte ce au alţii de zis.

— Păi... – am zâmbit şi i-am făcut cu ochiul – eu asta am auzit. Şi am auzit-o cu mult înainte de a pleca la Neat Bay. M-am aplecat mai mult spre ea. Întreabă-i şi pe alţii. Vei afla că regina Kettricken bea ceai din frunze de mur pentru greţurile de dimineaţă, pun rămăşag. Ia verifică, să vezi că am dreptate. Fac prinsoare pe un bănuţ de argint.

— Un bănuţ de argint? Oho! De parcă mi-aş permite să-l dau. Dar o să întreb, Fitz, sigur o să întreb. Şi să-ţi fie ruşine că nu mi-ai zis şi mie mai de mult. După câte îţi spun eu!

— Atunci uite încă una pentru tine. Regina Kettricken nu e singura însărcinată!

— Zău? Da' cine mai e?

Am zâmbit.

— Nu-ţi pot spune încă, dar vei fi prima care va afla, din câte am auzit.

Habar n-aveam cine mai era însărcinată, dar puteam spune că era, sau avea să fie, cineva din turn, la timp ca să-mi susţin zvonul.

Bucătăreasa trebuia să fie mulţumită de mine, dacă voiam să mă bazez pe ea ca să aflu în continuare bârfele de la Curte. Mişcă înţeleaptă din cap către mine, iar eu i-am făcut încă o dată cu ochiul. Termină de împănat pulpa.

— Hei, Dod, ia asta şi agaţ-o de cârligele de deasupra focului mare. Pe cele mai înalte, că vreau să fie gătită, nu arsă. Du-te acuma, ce mai stai? Kettle? Unde-i laptele pe care ţi-am zis să mi-l aduci?

Mi-am luat nişte pâine şi mere înainte de a pleca în camera mea. Puţină hrană, dar numai bună pentru un stomac flămând. M-am dus direct la mine, m-am spălat, am mâncat şi m-am întins pe pat. Aveam o şansă de a intra la rege în seara asta, dar voiam să fiu cu ochii în patru la ospăţ. M-am gândit să mă duc la Kettricken şi să-i spun să nu-l jelească pe Verity încă. Dar ştiam că nu voi trece de doamnele ei, ca să-i vorbesc în linişte. Şi dacă mă înşelam? Nu. În clipa în care voi avea dovezi că Verity e în viaţă, atunci va fi momentul să-i spun.

Puţin mai târziu, m-a trezit o bătaie în uşă. Am stat un minut nemişcat, nesigur că auzisem într-adevăr ciocănitul, apoi m-am ridicat, am tras zăvoarele şi am crăpat uşa. Bufonul stătea în faţa mea. Nu ştiu de ce m-am mirat mai tare: că bătuse, în loc să meşterească zăvoarele, sau că îmbrăcase veşminte stranii. Am rămas cu gura căscată. Se înclină adânc, apoi mă împinse, intră şi închise uşa. Trase câteva zăvoare, merse în mijlocul camerei şi întinse braţele. Făcu o piruetă ca să-l admir.

— Ei?

— Parcă nu eşti tu, i-am zis pe şleau.

— Nici nu trebuie să fiu.

Îşi îndreptă tunica, apoi trase de mâneci, ca să se vadă mai bine broderia de pe ele, dar şi crăpăturile prin care ieşeau la iveală mânecile din material fin de dedesubt, îşi flutură pălăria cu pene, şi-o puse la loc pe capul lipsit de culoare. Pălăria avea nuanţe de la indigoul cel mai închis la azuriul cel mai palid, iar faţa lui albă, ca un ou descojit, ieşea în evidenţă printre ele.

— Bufonii nu mai sunt la modă.

M-am aşezat uşor pe pat.

— Regal te-a îmbrăcat aşa, am murmurat.

— Nici vorbă. Hainele sunt de la el, dar m-am îmbrăcat singur. Dacă bufonii nu mai sunt la modă, gândeşte-te ce umilitor este să fii valetul unui bufon.

— Dar regele Shrewd? Nici el nu mai e la modă? l-am întrebat tăios.

— Nu mai e la modă să fii exagerat de îngrijorat din cauza regelui Shrewd, replică bufonul.

Făcu o tumbă, se opri, se ridică în picioare cu demnitate, cum i-o cereau noile veşminte, apoi făcu o tură prin cameră.

— Deseară urmează să mă aşez la masa prinţului, să fiu plin de voie bună şi de duh. Crezi că mă voi descurca?

— Mult mai bine decât mine, i-am răspuns amar. Nu-ţi pasă deloc că a murit Verity?

— Nu-ţi pasă deloc că florile se îmbujorează sub soarele verii?

— Bufonule, e iarnă.

— Una la fel de adevărată ca şi cealaltă. Crede-mă. Se potoli brusc. Am venit să-ţi cer o favoare, dacă îţi vine să crezi aşa ceva.

— Îmi vine să cred şi poţi să-mi ceri o favoare. Despre ce e vorba?

— Nu-l ucide pe regele meu cu ambiţiile tale personale.

L-am privit îngrozit.

— Nu mi-aş ucide niciodată regele! Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

— O, îndrăznesc multe zilele astea.

Duse mâinile la spate şi începu să patruleze prin cameră. În hainele acelea elegante şi cu ţinuta aceea neobişnuită, mă înspăimânta. Parcă intrase altcineva în corpul său, cineva pe care nu-l cunoşteam deloc.

— Nici dacă regele ţi-a omorât mama?

Mă străbătu o presimţire înspăimântătoare.

— Ce încerci să-mi spui? am şoptit.

Se buimăci la glasul meu îndurerat.

— Nu. Nu! M-ai înţeles total greşit. Vorbea sincer şi, preţ de-o clipă, l-am recunoscut pe vechiul meu prieten. Dar, continuă el pe un ton mai blând, aproape viclean, dacă ai crede că regele ţi-a omorât mama, pe mama ta cea mult iubită, drăgăstoasă şi îngăduitoare, a omorât-o şi a smuls-o de lângă tine pentru totdeauna, crezi că l-ai ucide atunci?

Fusesem orb atâta vreme, încât îmi trebui o clipă să-l înţeleg. Ştiam că Regal crede că mama lui a fost otrăvită. Ştiam că acesta era unul dintre motivele pentru care mă ura. Pe mine şi pe Lady Thyme. Credea că noi îi veniserăm de hac. La porunca regelui. Minciună. Regina Desire îşi luase viaţa singură. Mamei lui Regal îi plăcuseră prea mult băutura şi ierburile care te fac să uiţi de griji. Nefiind în stare să pună mâna pe puterea la care credea că are dreptul, se izolase în plăceri. Shrewd încercase de mai multe ori s-o oprească, îi ceruse chiar lui Chade ierburi şi licori care să-i pună

capăt poftelor. Zadarnic. Regina Desire murise otrăvită, da, însă de propriile plăceri nestăpânite. O ştiam dintotdeauna. Şi, ştiind-o, n-am ţinut cont de ura care mocnea în sufletul unui fiu răsfăţat, rămas dintr-odată fără mamă.

Putea Regal omorî din cauza asta? Sigur că da. Ar fi el gata să aducă regatul celor Şase Ducate pe marginea prăpastiei, ca să se răzbune? De ce nu? Nu-i pasase niciodată de ducatele de coastă. Cele interioare, întotdeauna mai devotate mamei sale, care din ele se trăgea, pe acelea le iubea el. Dacă regina Desire nu s-ar fi căsătorit cu regele Shrewd, ar fi rămas ducesă de Farrow. Uneori, ameţită de băutură şi de ierburi, pretindea fără ocolişuri că, dacă ar fi rămas ducesă, ar fi putut acumula mai multă putere, destulă cât să convingă ducatele Farrow şi Tilth să se unească sub ocârmuirea ei de regină şi să renunţe la alianţa cu celelalte. Galen, maestrul Meşteşugului, fiul bastard al reginei Desire, hrănise ura lui Regal deopotrivă cu a lui. Oare până acolo mersese, încât să-şi corupă grupul de iniţiaţi ca să servească răzbunării lui Regal? Mie mi se părea o trădare cumplită, dar m-am pomenit că o accept. Da, aşa ar fi făcut. Sute de oameni ucişi, zeci de localnici transformaţi în neoameni, femei siluite, copii rămaşi orfani, oraşe întregi nimicite, numai de dragul răzbunării unui prinţişor, dintr-un motiv fără nicio bază reală. Eram uluit. Dar se potrivea. Se potrivea precum capacul pe sicriu.

— Cred că actualul duce de Farrow ar trebui să-şi păzească sănătatea, am rostit, îngândurat.

— Ca şi surorii lui, îi plac vinul şi plantele ameţitoare. Dacă are destule la îndemână şi nu-i pasă de altceva, probabil va trăi până la adânci bătrâneţi.

— Ca regele Shrewd, poate? am îndrăznit, însă prudent.

Un spasm de durere deformă obrazul bufonului.

— Mă îndoiesc că i-a mai rămas mult de trăit. Dar cât i-a mai rămas, ar putea s-o ducă în linişte, nu printre măceluri şi violenţă.

— Crezi că se va ajunge la asta?

— Cine ştie ce se ridică de pe fundul unui vas agitat?

Bufonul ajunse la uşă dintr-un pas şi duse mâna la zăvor.

— Asta îţi cer, îmi spuse încet. Să nu mai amesteci în vas, domnule Lingură. Să laşi lucrurile să se liniştească.

— Nu pot.

Îşi lipi fruntea de uşă, un gest care nu-i stătea deloc în fire.

— Atunci tu vei fi moartea regilor. Cuvinte amarnice, rostite cu glas stins. Ştii... ce sunt. Ţi-am spus. Ţi-am spus de ce sunt aici. Acesta e un lucru de care sunt sigur. Sfârşitul neamului Farseer a

fost un moment de răscruce. Kettricken poartă un moştenitor în pântec. Neamul va continua. De asta era nevoie. Nu poţi lăsa un bătrân să moară în pace?

— Regal nu va lăsa acel copil să se nască, i-am spus pe şleau bufonului. Până şi el căscă ochii, auzindu-mă vorbind fără înconjur. Copilul nu va ajunge la tron fără o mână de rege sub care să se adăpostească. A lui Shrewd sau a lui Verity. Nu crezi că Verity e mort. Ai spus-o aproape direct. Ai inima s-o laşi pe Kettricken să îndure chinul? Ai inima să laşi cele Şase Ducate să se spulbere în sânge şi ruină? La ce bun un moştenitor al tronului Farseer, dacă tronul nu e decât un scaun rupt, azvârlit pe un coridor ars?

Bufonul îşi arătă durerea în umerii căzuţi.

— Există mii de răscruci, spuse el încet. Unele curate şi îndrăzneţe, altele, umbre printre umbre. Unele sunt aproape sigure; ar fi nevoie de soldaţi câtă frunză şi iarbă sau de o molimă atotcuprinzătoare ca să le schimbe. Altele sunt învăluite în ceaţă şi eu nu ştiu care drumuri se despart de ele şi unde duc acestea. Mă pierzi în ceaţă, bastardule. Viitorul are mii de feţe, prin simpla ta existenţă. Catalizator. Din unele ceţuri pleacă firele cele mai întunecate şi mai întortocheate ale ruinei, iar din altele, şnururi din aur sclipitoare. În străfunduri sau pe culmi, acolo se pare că duc cărările tale. Eu tânjesc după cărarea de mijloc. După o moarte uşoară a unui stăpân care s-a purtat îngăduitor cu un slujitor pocit şi răutăcios.

Puse capăt mustrărilor. Ridică zăvoarele, desfăcu încuietorile şi plecă tăcut. Hainele scumpe şi mersul atent îi dădeau o înfăţişarea deformată, pe care nu o avea când făcea tumbe în costumul pestriţ. Am încuiat uşa după el şi am rămas proptit de ea, vrând parcă să ţin viitorul cu forţa departe de mine.

M-am pregătit cu multă migală pentru masa din seara aceea. Când, în sfârşit, m-am îmbrăcat în hainele cele mai noi făcute pentru mine de doamna Hasty, arătam aproape la fel de elegant ca şi bufonul. Mă hotărâsem să nu port încă doliu după Verity, nici să nu dau impresia că-l jelesc. Coborând pe scări, am avut impresia că toată suflarea din turn se îndrepta spre coridorul cel mare. Desigur, toţi fuseseră invitaţi, şi nobili, şi oameni de rând.

M-am pomenit aşezat la masă cu Burrich, Hands şi alţi băieţi de la grajduri. Era cel mai modest loc pe care l-am primit de când mă luase regele Shrewd sub aripa lui, dar tovărăşia lor mi-a convenit mai mult decât cea de la mesele nobililor. Pentru că la mesele de onoare din coridorul cel mare se înghesuiau persoane puţin cunoscute mie, majoritatea fiind duci şi nobili sosiţi în vizită

din Tilth şi Farrow. Erau, bineînţeles, şi câteva feţe familiare. Patience fusese aşezată într-un loc care aproape că se potrivea rangului ei, iar Lacey undeva mai sus decât mine. Molly nu se vedea pe nicăieri. O mână de oameni din Buckkeep, dintre cei mai înstăriţi, majoritatea aşezaţi pe locuri mai bune decât m-aş fi aşteptat. Regele fu adus înăuntru, proptit de bufonul îmbrăcat în noile lui straie scumpe, şi urmat de Kettricken.

Înfăţişarea ei mă ului. Purta un veşmânt maroniu simplu şi-şi tăiase părul în semn de doliu. Nu-l lăsase mai lung de o palmă şi, lipsit de bogăţie, o făcea să arate ca o păpădie în care ai suflat. Nici culoarea nu şi-o păstrase, era deschis ca al bufonului. Atât de obişnuit fusesem cu buclele ei de aur atârnându-i grele pe umeri, încât acum mi se părea că are capul prea mic pentru umerii ei laţi. Ochii ei de un albastru-deschis sclipeau straniu sub pleoapele înroşite de plâns. Nu arăta ca o regină îndoliată, ci semăna mai degrabă cu un nou bufon al Curţii. Nu o recunoşteam în ea nici pe regina mea, nici pe Kettricken în grădina ei, nici războinicul desculţ care luptase cu sabia; vedeam o femeie străină, nou-venită şi singură. În schimb, Regal se ferchezuise ca un curtezan şi se mişca sigur pe el, ca un tigru la vânătoare.

În seara aceea am fost martor la un eveniment pus la cale şi condus ca un teatru de păpuşi. Iată-l pe bătrânul rege Shrewd, tremurând tot şi slab ca vai de el, moţăind deasupra farfuriei sau vorbind şi zâmbind vag cui se nimerea. Iat-o pe viitoare regină, sobră, ciugulind în silă din bucate, tăcută şi plânsă. Peste toate domnea Regal, fiul îndatoritor, aşezat lângă tatăl cu un picior în groapă, iar lângă el, bufonul în straie ce-ţi luau ochii, intervenind în conversaţiile prinţului cu vorbe de duh, pentru ca acestea să pară sclipitoare, cum nu erau în realitate. La masa regală mai stăteau ducele şi ducesa de Farrow, ducele şi ducesa de Tilth şi favoriţii lor dintre nobilii mărunţi ai ducatelor respective. Bearns, Rippon şi Shoaks nu aveau reprezentanţi.

După ce lumea a mâncat, s-au ţinut două discursuri în cinstea lui Regal, primul de către ducele Holder de Farrow. L-a copleşit cu laude pe prinţ, declarându-l apărătorul regatului, felicitându-l pentru felul rapid în care a acţionat la Neat Bay şi pentru curajul de a lua măsurile necesare ca să apere interesele celor Şase Ducate. La asta am ciulit urechile, dar n-am auzit nimic precis, doar laude şi felicitări, fără să spună exact ce anume hotărâse Regal să se facă. Dacă ar mai fi ţinut mult, ar fi fost un adevărat elogiu.

La începutul discursului, Kettricken luă o poziţie ţeapănă şi se uită şocată la Regal, nevenindu-i să creadă că acesta dă din cap aprobator şi zâmbeşte la laudele nemeritate. Dacă a mai observat cineva, în afară de mine, expresia reginei, n-a scos o vorbă. Al doilea discurs, ţinut, desigur, de ducele Ram de Tilth, a fost în amintirea viitorului rege, Verity. Acesta chiar a fost un elogiu, dar unul îngăduitor, pomenind de ceea ce Verity încercase, intenţionase, visase şi îşi dorise. Cum realizările lui se înghesuiseră deja pe farfuria lui Regal, nu mai erau multe de spus. Kettricken păli, dacă se putea mai mult de atât, şi-şi subţie buzele a furie.

Cred că, atunci când ducele Ram a terminat, era pe cale să se ridice şi să vorbească şi ea. Însă Regal se ridică în mare grabă, ridicând paharul tocmai umplut. Le ceru tuturor să facă linişte, apoi întinse paharul spre Kettricken.

— Prea multe s-au spus despre mine în seara asta şi prea puţine despre frumoasa noastră regină, Kettricken. S-a întors acasă şi s-a trezit, din păcate, singură. Totuşi, nu cred că regretatul meu frate, Verity, ar fi dorit ca suferinţa adusă de moartea lui să umbrească laudele pe care le merită doamna lui, graţie strădaniilor ei. În ciuda stării ei – zâmbetul atoateştiutor al lui Regal fu periculos de aproape să se transforme în rânjet –, a considerat că e în interesul regatului pe care l-a adoptat să înfrunte ea însăşi Corăbiile Roşii. Neîndoielnic, mulţi piraţi au căzut străpunşi de sabia ei vitează. Mai mult ca sigur că soldaţii noştri au prins curaj la vederea reginei hotărâte să lupte în numele lor, în ciuda riscurilor la care s-a expus.

Două pete roşii colorară obrajii lui Kettricken. Regal continuă, umbrind povestea faptelor ei cu tonul său enervant de binevoitor şi linguşitor. Frazele lui prefăcute de curtean le-au scăzut însemnătatea, făcându-le să pară mai mult un spectacol.

Zadarnic am căutat cu privirea la masa regală după cineva care să ia apărarea reginei. Ca eu să mă scol de la locul meu modest şi să ridic glasul împotriva lui Regal ar fi fost o bătaie de joc. Kettricken, niciodată sigură care e locul ei la Curtea soţului său şi rămasă fără sprijinul lui, se retrase în carapacea ei. Felul în care expunea Regal faptele le făcea să pară îndoielnice şi nesăbuite, nu îndrăzneţe şi hotărâtoare. Am văzut-o cum se face mică, ştiind totuşi că nu avea să vorbească în seara aceea. Cina s-a reluat cu o regină foarte abătută îngrijindu-se de regele buimac de lângă ea, serioasă şi tăcută, în ciuda slabelor eforturi ale celui din urmă de a face conversaţie.

Dar ceea ce era mai rău de-abia avea să urmeze. Regal le ceru din nou mesenilor să facă linişte. Promise adunării că după masă vor urma păpuşari şi menestreli, dar îi rugă să mai rabde puţin, cât va face el un anunţ. După ce chibzuise îndelung şi se sfătuise cu alţii, şi după ce se luptase cu şovăielile, îşi dăduse seama ce anume dovedise atacul de la Neat Bay, pe bună dreptate. Buckkeep nu mai era un loc sigur, ca altădată. Cu certitudine nu mai era un loc pentru cineva cu sănătatea foarte şubredă. Aşa că s-a luat hotărârea ca regele Shrewd (auzindu-şi numele, regele înălţă capul şi clipi) să călătorească în interiorul regatului, să locuiască în siguranţă la Tradeford, pe râul Vin din Farrow, până se mai întremează. În acest moment, Regal se opri să aducă adâncile sale mulţumiri ducelui Holder de Farrow, pentru că a pus castelul Tradeford la dispoziţia familiei regale. Şi-a exprimat apoi bucuria că e accesibil ambelor castele principale din Farrow şi Tilth, pentru că voia să rămână în relaţii bune cu aceşti duci foarte devotaţi, care în ultima vreme călătoriseră atât de des ca să-l ajute în aceste vremuri grele, o, cât de grele. Îi făcea o mare plăcere să înlesnească traiul la Curtea regală celor care înainte călătoriseră atât de departe ca să se bucure de el. Aici se opri să primească mulţumirile exprimate de capetele înclinate şi murmurele care-i promiteau sprijin necondiţionat. Acestea încetară imediat ce Regal ridică mâna încă o dată.

Prinţul o invita, nu, o ruga, o implora pe viitoarea regină să i se alăture regelui Shrewd acolo. Va fi mai în siguranţă, va găsi castelul mai confortabil, pentru că fusese construit ca să fie locuit, nu ca o cetate. Supuşii ei ar fi mai liniştiţi dacă ar şti că viitorul moştenitor şi mama lui sunt bine îngrijiţi şi departe de primejdiile care pândesc coasta. Îi promitea că nu se va precupeţi niciun efort pentru ca ea să se simtă ca acasă la Tradeford. Îi promitea că se va forma o nouă Curte veselă acolo. Nenumărate piese de mobilier şi comori din Buckkeep urmau să fie duse acolo odată cu plecarea regelui, pentru ca mutarea să nu-l afecteze prea mult. Regal zâmbea întruna la ideea că îl alunga pe tatăl său ca pe-un idiot bătrân şi pe Kettricken ca pe-o iapă de prăsilă. Avu tupeul să facă o pauză pentru ca regina să-şi primească soarta oferită de el.

— Nu pot, spuse ea, cu multă demnitate. Buckkeep este locul în care m-a lăsat domnul meu, Verity, şi, înainte de a pleca, mi l-a dat în grijă. Aici voi rămâne. Aici se va naşte copilul meu.

Regal întoarse capul, chipurile ca să-şi ascundă zâmbetul faţă de ea, dar de fapt voia să-l arate întregii adunări.

— Buckkeep va fi bine păzit, doamna mea. Însuşi verişorul meu, lordul Bright, moştenitorul Ducatului Farrow, şi-a exprimat interesul pentru a-l apăra. Toate forţele de apărare vor rămâne aici, pentru că nu avem nevoie de ele la Tradeford. Mă îndoiesc că vor avea nevoie de ajutorul unei femei împiedicate de fuste şi cu burta la gură.

Hohotele care izbucniră mă lăsară cu gura căscată. A fost o remarcă plină de cruzime, o glumă vrednică mai degrabă de muşteriii vânjoşi din taverne decât de un prinţ în turnul său. Mi-a adus aminte de regina Desire în clipele ei cele mai nefericite, ameţită de vin şi de ierburi. Totuşi, cei de la masa regală râdeau şi nu puţini fură cei care li se alăturară de la mesele inferioare. Farmecul şi distracţiile lui Regal dădeau rezultate. Orice jignire sau caraghioslâc le-ar fi servit în seara aceea, lingăii lui le-ar fi acceptat împreună cu vinul şi carnea pe care o înfulecau la masa lui. Kettricken părea incapabilă să scoată o vorbă. S-a ridicat şi ar fi plecat de la masă, dacă nu ar fi oprit-o regele, întinzând un braţ tremurând:

— Te rog, draga mea. În glasul lui stins se ghicea totul foarte limpede. Nu mă părăsi. Vreau să rămâi lângă mine.

— Vezi, e dorinţa regelui tău, se grăbi Regal să o mustre.

Mă îndoiesc că prinţul şi-a dat seama ce noroc a avut că regele a venit cu o asemenea rugăminte către ea chiar în momentul acela. Kettricken se aşeză în silă înapoi pe scaun. Buza de jos îi tremura şi îi ardeau obrajii. Preţ de-o clipă groaznică, am crezut că va izbucni în plâns. Ar fi fost triumful final al lui Regal dacă şi-ar fi trădat slăbiciunea de femeie însărcinată. În schimb, trase aer adânc în piept. Se întoarse către Shrewd, prinzându-l de mână, şi-i vorbi nu prea tare, dar destul cât să se facă auzită:

— Tu eşti regele meu, cel căruia i-am jurat supunere. Domnul meu, se va face voia ta. Nu voi pleca de lângă tine.

Kettricken lăsă capul în jos, Regal consimţi binevoitor, iar în conversaţiile care se stârniră se auziră felicitări pentru încuviinţarea reginei. Prinţul mai trăncăni o vreme când se potoli hărmălaia, dar îşi atinsese deja scopul. Pomeni mai ales de înţelepciunea hotărârii sale, spunând că Ducatul Buckkeep va fi în stare să se apere fără a se teme pentru regele lui. A avut chiar îndrăzneala să sugereze că, îndepărtându-l pe rege, pe viitoarea regină şi pe el însuşi, Buckkeep nu va mai fi o ţintă pentru piraţi, pentru că nu vor mai avea de câştigat prea multe din capturarea lui. Numai prostii, un soi de încheiere penibilă a spectacolului. La scurtă vreme după aceea, regele fu dus, târât, în camera lui, după

ce-şi făcuse datoria de marionetă. Regina Kettricken se scuză şi ea, însoţindu-l. Ospăţul se stârni într-o învălmăşeală de distracţii. Fură aduse butoaie de bere şi poloboace de vinuri rare. Menestreli din inima regatului se puseră pe cântat în colţurile coridorului cel mare, în vreme ce prinţul şi acoliţii lui se distrară cu un teatru de păpuşi, o piesă deşucheată, *Cum a fost sedus fiul hangiului.* Mi-am dat la o parte farfuria şi m-am uitat la Burrich. Când ni s-au întâlnit privirile, ne-am ridicat şi am plecat amândoi în acelaşi timp.

26

MEŞTEŞUGUL

Neoamenii nu aveau sentimente. Nu erau răi, nu se bucurau de cruzimea şi de crimele lor. Când şi-au pierdut capacitatea de a simţi ceva faţă de semenii lor sau faţă de alte fiinţe de pe lume, au pierdut-o şi pe aceea de a face parte din societate. Un om nemilos, un om aspru, un om nesimţitor tot mai are o brumă de sentiment, ca să ştie că nu întotdeauna îşi poate exprima totala nepăsare faţă de lume şi să fie totuşi primit în sânul familiei sau în mijlocul semenilor săi din acelaşi oraş. Neoamenii nu aveau nici însuşirea de a ascunde că simt ceva faţă de ceilalţi. Sentimentele lor nu mureau pur şi simplu; erau uitate, pierdute cu desăvârşire, astfel că ei nu puteau prevedea cum se vor purta alţii cu ei pe baza reacţiilor emoţionale.

Iniţiatul în Meşteşug este exact opusul neomului. Un asemenea om îşi poate întinde gândurile şi ghici de la distanţă ce gândesc şi simt alţii. Dacă e foarte iscusit, poate să-şi impună gândurile şi sentimentele asupra altora. Tocmai această sensibilitate sporită faţă de gândurile şi sentimentele altora este bogăţia care lipseşte cu desăvârşire neoamenilor.

Viitorul rege, Verity, a mărturisit că neoamenii nu răspundeau la Meşteşugul său. Adică el nu simţea ce simţeau ei, nu le ghicea gândurile. Totuşi, aceasta nu înseamnă că erau insensibili la Meşteşug. Oare tocmai Meşteşugul lui Verity să-i fi atras spre Buckkeep? Să fi trezit atingerea lui o foame în neoameni, o amintirea ceea ce pierduseră cândva? Atraşi cum erau, prin gheaţă şi potop, să călătorească numai spre Buckkeep, trebuie să fi avut un motiv foarte serios. Iar când Verity a plecat în expediţia lui, neoamenii s-au abătut de la drumul spre Buckkeep.

CHADE FALLSTAR

Am ajuns la uşa regelui Shrewd şi am bătut. Ne deschise bufonul. Verificasem atent ca Wallace să fie printre chefliii din coridor şi că rămăsese acolo după plecarea regelui.

— Lasă-mă să intru, l-am rugat, sub privirile lui crunte.

— Nu, mă refuză el categoric şi închise uşa.

Am împins-o cu umărul, ajutat de Burrich. A fost prima şi ultima oară când am folosit forţa împotriva bufonului. Nu mi-a făcut deloc plăcere să-i dovedesc că sunt mai puternic decât el. Nimeni n-ar vrea să vadă în ochii prietenului său expresia pe care am văzut-o eu în ochii bufonului.

Regele stătea în faţa căminului şi bolborosea monoton. Viitoarea regină stătea disperată lângă el, cu Rosemary picotindu-i la picioare. Se ridică de pe scaun şi ne privi mirată.

— FitzChivalry?

M-am dus repede lângă ea.

— Am multe să-ţi explic şi foarte puţin timp la dispoziţie. Pentru că ceea ce am de făcut trebuie să fac în seara asta. Am tăcut câteva clipe, încercând să mă hotărăsc cum să-i explic mai bine situaţia. Mai ţii minte când te-ai promis lui Verity?

— Bineînţeles!

Mă privi ca pe-un nebun.

— L-a folosit pe August, pe atunci membru al grupului de iniţiaţi, pentru a intra în mintea ta, ca să-şi deschidă inima în faţa ta. Mai ţii minte?

Kettricken se îmbujoră.

— Sigur că da. Dar n-am crezut că mai ştie şi altcineva ce s-a întâmplat.

— Puţini ştiu.

M-am uitat în jur, ca să-i văd pe Burrich şi pe bufon urmărindu-ne cu ochii măriţi de uimire.

— Verity ţi-a pătruns în gând cu ajutorul lui August. Meşteşugul lui e foarte puternic. Ştii asta, ştii cum ne păzeşte ţărmurile cu el. Este o magie străveche, un dar al neamului Farseer. Verity l-a moştenit de la tatăl lui. Iar eu am moştenit o fărâmă din el de la al meu.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că nu cred că Verity e mort. Mi s-a spus că Meşteşugul regelui Shrewd a fost şi el puternic odată. Acum nu mai e. I l-a furat boala, cum i-a furat atâtea alte lucruri. Dar, dacă îl putem convinge să încerce, dacă îl putem dezmorţi ca să facă un efort, eu îi ofer puterea mea, ca să-l sprijin. Ar putea să-l găsească pe Verity.

— Îl va omorî. Bufonul ripostă categoric. Am auzit ce face Meşteşugul din om. Regele meu nu mai are ce da din el.

— Nu cred că-l va omorî. Dacă îl găsim pe Verity, el va întrerupe legătura înainte de a-i face rău tatălui său. Nu o dată s-a oprit din a-mi sorbi vlaga, pentru a se asigura că nu păţesc nimic.

— Până şi un bufon îşi dă seama că te înşeli în judecata ta. Bufonul îşi îndreptă manşetele cămăşii sale noi. Dacă îl găseşti pe Verity, de unde va şti el că e adevărat, şi nu o prefăcătorie?

Am deschis gura ca să protestez supărat, dar bufonul ridică braţul.

— Desigur, dragul, scumpul meu Fitz, noi ar trebui să te credem, pentru că eşti prietenul nostru, care nu se gândeşte decât la binele nostru. Dar poate că există unii care sunt înclinaţi să se îndoiască de cuvântul sau de generozitatea ta. Ironia lui mă duru ca muşcătura de şarpe, dar mi-am impus să tac. Şi, dacă nu-l găseşti pe Verity, cu ce ne alegem? Cu un rege secătuit de vlagă, care să fie batjocorit mai departe pentru că e neputincios. Cu o regină îndurerată care trebuie să se întrebe, de parcă n-ar avea alte griji, dacă nu cumva îşi jeleşte bărbatul care nu a murit. Nu există durere mai grea decât asta. Nu. Nu câştigăm nimic, chiar dacă reuşeşti, pentru că încrederea noastră în tine nu ar fi suficientă ca să oprească roţile care se învârtesc deja. Şi avem multe de pierdut dacă dăm greş. Prea multe.

Nu-şi dezlipi ochii de la mine. Am ghicit îndoiala până şi în privirea lui Burrich, ca şi cum ar fi cumpănit cât de înţeleaptă era fapta la care mă îndemnase. Kettricken stătea nemişcată, încercând să nu se agaţe de speranţa subţire cât firul de păianjen pe care i-o sădisem în suflet. Mi-am dorit să fi aşteptat, să fi vorbit mai întâi cu Chade. Am bănuit că nu voi mai avea niciodată ocazia de a-i vedea pe oamenii din faţa mea adunaţi în aceeaşi cameră, cu Wallace plecat şi Regal prins cu altele. Trebuia să se întâmple acum sau niciodată.

M-am uitat la singura fiinţă care nu mă privea. Shrewd urmărea leneş cum săltau flăcările în cămin.

— E încă rege, am spus încet. Haideţi să-l întrebăm şi să hotărască el.

— Nu e cinstit! Nu are mintea limpede!

Bufonul sări între noi şi Shrewd. Se ridică pe vârfuri, încercând să mă pironească din priviri.

— După câte ierburi l-au otrăvit, e moale ca un cal de plug. Cere-i să-şi taie beregata, şi va aştepta să-i dau cuţitul.

— Nu. Un glas tremurat, fără timbru, fără vigoare. Nu, bufonul meu, nu sunt chiar atât de nebun.

Am aşteptat cu răsuflarea tăiată, dar regele nu mai spuse nimic. Într-un sfârşit, am traversat încăperea şi m-am ghemuit lângă el, vrând să mă uit direct în ochii lui.

— Rege Shrewd? l-am strigat rugător.

Îmi întâlni privirea, întoarse capul, apoi îl întoarse iar, fără chef. Până la urmă se uită la mine.

— Ai auzit tot ce am vorbit? Regele meu, crezi că Verity e mort?

Îşi desfăcu buzele. I-am văzut limba cenuşie. Inspiră adânc.

— Regal mi-a spus că Verity a murit. A primit veste...

— De la cine? am întrebat cu blândeţe.

Clătină încet din cap.

— De la un mesager... cred.

M-am întors către ceilalţi.

— Ar fi trebuit să vină cu un mesager. De la munte, căci acolo trebuie să fie Verity acum. Era aproape de ei când l-a trimis pe Burrich înapoi. Nu cred că un mesager ar bate tot drumul de la munte până aici şi nu ar sta să-i dea o asemenea veste lui Kettricken însăşi.

— Poate că a fost trimisă cu ştafetari, zise Burrich fără chef. E un drum prea obositor pentru un singur om şi un singur cal. Un călăreţ ar trebui să schimbe caii. Sau să transmită ştirea altui călăreţ, care s-o ducă mai departe, pe un cal iute. Asta e cel mai probabil.

— Poate. Dar de cât timp e nevoie să ajungă o asemenea veste de la munte la noi? Verity trăia în ziua în care Bearns a plecat de aici. Pentru că atunci s-a ajutat regele Shrewd de mine ca să vorbească cu el. În seara în care era să leşin aici, pe cămin. Asta s-a întâmplat, bufonule.

Burrich socoti înapoi zilele în minte. Ridică din umeri în silă.

— Totuşi, e posibil. Dacă Verity ar fi fost ucis în ziua aceea şi s-ar fi trimis ştirea imediat, iar caii şi călăreţii ar fi fost amândoi rezistenţi... s-ar putea. La limită.

— Eu nu cred. M-am răsucit cu faţa spre ei, încercând să-i conving că nu sper în zadar. Nu cred că Verity e mort. M-am întors către Shrewd. Tu crezi? Crezi că fiul tău ar fi putut muri fără ca tu să nu simţi nimic?

— Chivalry... s-a stins aşa. Ca o şoaptă. „Tată”, a spus, cred. Tată.

Liniştea se furişă printre noi. Am aşteptat, ghemuit pe călcâie, hotărârea regelui meu. Braţul lui se ridică încet, ca şi cum ar fi avut viaţă proprie. Se întinse spre mine şi mi se aşeză pe umăr. O clipă; atât. Numai greutatea mâinii regelui pe umărul meu. Shrewd se foi în scaun. Inspiră pe nas.

Am închis ochii şi am sărit din nou amândoi în râul negru. Încă o dată m-am trezit cu tânărul disperat prins în trupul muribund al regelui Shrewd. Ne-am rostogolit împreună prin curentul năvalnic al lumii.

— Nu e nimeni aici. Nimeni, numai noi am rămas.

Shrewd părea însingurat. Eu nu mă regăseam. Nu aveam nici trup, nici limbă acolo. El mă ţinea dedesubt, alături de el, în vârtejuri şi vuiete. Nu eram în stare să gândesc, cu atât mai puţin să-mi amintesc lecţiile învăţate de la Galen cel aspru. Parcă încercam să recit un discurs învăţat pe de rost în timp ce eram sugrumat. Am renunţat. Am renunţat la tot. Apoi, de undeva anume, ca o pană fluturată de adierea vântului sau un firicel dansând în razele soarelui, am auzit vocea lui Verity:

— A fi deschis înseamnă, pur şi simplu, a nu fi închis.

Lumea era un spaţiu fără limite, toate lucrurile cuprinse unele într-altele. Nu i-am rostit numele cu glas tare, nu mi-am închipuit faţa lui. Verity era acolo, fusese întotdeauna acolo, şi m-am alăturat lui fără efort.

Trăieşti!

Bineînţeles. Dar tu nu vei mai trăi, dacă te mai reverşi pretutindeni. Scurgi din tine tot ce ai într-un singur şuvoi. Dozează-ţi forţele. Fii precis. Mă echilibră, mă aduse din nou la forma mea, apoi căscă gura mirat, a recunoaştere.

Tată!

Verity mă împinse dur. *Înapoi! Dă-i drumul, nu are destulă putere pentru asta. Îl secătuieşti, idiotule! Dă-i drumul!*

Parcă am fost *respins,* dar mai brutal. Când m-am trezit şi am deschis ochii, stăteam cu braţele şi picioarele desfăcute în faţa căminului. Focul mă ardea pe faţă. M-am rostogolit, gemând, şi l-am văzut pe rege. Pufnea din buze de câte ori respira şi pielea avea o nuanţă albastră. Burrich, Kettricken şi bufonul stăteau neputincioşi în jurul lui.

— Faceţi... ceva! i-am îndemnat printre gâfâituri.

— Ce? întrebă bufonul, crezând că ştiu ce să-i răspund.

Mi-am răscolit creierii şi i-am spus singurul leac de care mi-am amintit.

— Scoarţă-de-spiriduş, am rostit răguşit.

Contururile camerei se tot înnegreau. Am închis ochii şi i-am auzit cum intră în panică. Încetul cu încetul, mi-am dat seama ce făcusem. Întrebuinţasem Meşteşugul.

Îl vlăguisem pe regele meu ca s-o fac.

„Vei fi moartea regilor”, îmi spusese bufonul. O profeţie sau o presimţire şireată? O presimţire legată de Shrewd[6]. Mi se umplură ochii de lacrimi.

Am simţit miros de scoarţă-de-spiriduş. Un miros curat şi puternic, fără ghimbir sau mentă, ca să-l ascundă. Mi-am desfăcut foarte puţin pleoapele.

— E prea fierbinte! şuieră bufonul.

— Se răceşte repede în lingură, insistă Burrich şi vârî lingura în gura regelui.

Shrewd o primi, dar nu înghiţi. Cu experienţa anilor petrecuţi în grajd, Burrich trase încet bărbia regelui şi îl mângâie pe gât. Vârî lingura plină în gura deschisă. Nu se întâmplă nimic.

Kettricken veni şi se ghemui lângă mine. Îmi propti capul de genunchiul ei şi-mi duse cana la gură. Am sorbit. Prea fierbinte. Nu contează. Am inhalat şi aer odată cu ceaiul, înecându-mă. Am înghiţit, tuşind ca să nu mă sufoc cu lichidul amar. Întunericul dispărea. Cana mi se apropie din nou de buze. Am sorbit încă o dată. Era destul de puternic să-mi amorţească limba. M-am uitat în sus, la Kettricken, i-am văzut ochii. Am reuşit să mişc uşor din cap.

— Trăieşte? mă întrebă ea şoptit.

— Da.

Atât am reuşit să spun.

— Trăieşte! strigă ea către ceilalţi, cu glas bucuros.

— Tată!

Ţipase Regal. Stătea în prag, clătinându-se, roşu la faţă de băutură şi de supărare. În spatele lui i-am zărit garda şi pe mica Rosemary trăgând cu ochiul pe după colţ, uluită. Reuşi cumva să se strecoare printre bărbaţi, să fugă la Kettricken şi să i se agaţe de fuste. Preţ de-o clipă, toată camera împietri.

Atunci Regal năvăli înăuntru, făcând scandal, întrebând, luând la rost, dar nelăsând pe nimeni să vorbească. Kettricken rămase ghemuită ca să mă apere, altfel jur că m-ar fi înhăţat iar soldaţii lui Regal. Deasupra mea, în scaunul său, regele se mai colorase în obraji. Burrich îi mai duse o dată lingura la gură şi, când am văzut că soarbe din ea, am respirat uşurat.

Nu şi Regal.

---

[6]În original, „A Shrewd guess”. *Shrewd* – şiret, viclean (n. tr.).

— Ce-i dai? Opreşte-te! Nu permit ca tatăl meu să fie otrăvit de un grăjdar!

— Regele a mai suferit un atac, prinţul meu, interveni bufonul. Vocea lui tăioasă linişti hărmălaia din cameră. Ceaiul din scoarţă-de-spiriduş e leacul obişnuit. Sunt sigur că până şi Wallace a auzit de el.

Prinţul era beat. Nu ştia dacă era luat peste picior sau mângâiat. Îi aruncă o căutătură cruntă bufonului, care îi răspunse cu un zâmbet larg.

— Aha, rosti Regal în silă, refuzând să se calmeze. Păi, şi cu ăsta ce-i?

Arătă nervos spre mine.

— E beat.

Kettricken se ridică şi-mi lăsă capul să se lovească de podea. Am văzut stele verzi.

— Grăjdar, rosti ea cu glas scârbit, scoate-l afară. Ar fi trebuit să-l opreşti înainte de a se îmbăta. Data viitoare ai grijă să judeci tu în locul lui, dacă vezi că el nu-i în stare.

— Grăjdarul nostru e vestit pentru înclinaţia lui spre pahar. Cred că de data asta au fost împreună, regina mea, rosti Regal batjocoritor.

— Nu suportă prea bine vestea morţii lui Verity, spuse Burrich calm.

Nu minţea, oferea o explicaţie, nu o scuză. Mă apucă de piepţii hainei şi mă ridică de jos. M-am clătinat pe picioare fără să fie nevoie să mă prefac, până când mă ţinu mai zdravăn. În treacăt, l-am surprins pe bufon că-i mai dă regelui o lingură de ceai. M-am rugat să nu-l întrerupă nimeni. În timp ce Burrich mă scotea afară cu ghionturi, Kettricken îl mustră pe Regal, zicându-i că ar trebui să fie jos, cu musafirii lui, şi promiţându-i că ea şi bufonul îl puteau culca singuri pe rege. Iar când am urcat scările, l-am auzit pe Regal coborând cu garda lui. Bolborosea întruna şi pe urmă făcu scandal, plângându-se că nu e prost şi că îşi dă seama de un complot când îl vede. M-am îngrijorat, dar eram convins că nu ştia ce se întâmplase.

Ajunşi la uşa mea, m-am simţit destul de bine ca să trag zăvoarele. Burrich veni după mine înăuntru.

— Dacă aş avea un câine care s-ar îmbolnăvi aşa de des ca tine, l-aş ierta de păcate, zise el blând. Mai vrei scoarţă-de-spiriduş?

— Nu mi-ar strica. Dar numai puţin. Ai ghimbir, mentă sau măceşe?

Mă privi chiorâş. M-am aşezat pe scaun, în vreme ce el scormoni în tăciunii amorţiţi până când reuşi să-i aţâţe. Aprinse focul, umplu ceainicul cu apă şi îl puse la încălzit. Găsi un vas şi turnă în el fulgii de scoarţă-de-spiriduş, apoi găsi o cană şi o şterse de praf. După ce le pregăti pe toate, îşi plimbă ochii în jur. Pe faţa lui apăru o expresie asemănătoare cu dezgustul.

— De ce trăieşti aşa?

— Cum aşa?

— Într-o cameră aproape goală, de care nu ai grijă. Am văzut conuri de iarnă mai primitoare decât încăperea asta. Parcă nici nu te aştepţi să stai în ea mai mult de o noapte sau două.

Am ridicat din umeri.

— Nu m-am gândit niciodată.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ar trebui, adăugă Burrich fără chef. Şi ar mai trebui să te gândeşti de câte ori eşti rănit sau ţi-e rău.

— Ce s-a întâmplat în seara asta... altfel nu se putea.

— Ştiai ce-o să păţeşti, dar tot te-ai vârât cu capul înainte.

— Trebuia s-o fac.

Turnă apă clocotită peste scoarţa-de-spiriduş.

— Serios? Mie mi s-a părut că bufonul a venit cu un argument foarte convingător. Totuşi, nu te-ai oprit. Nici tu, nici regele Shrewd.

— Şi?

— Ştiu câte ceva despre Meşteşug. Am fost omul lui Chivalry. Nu se întâmpla prea des şi nu rămâneam sleit ca tine acum. Numai o dată sau de două ori. Dar i-am simţit ispita, i-am simţit... Îşi căută cuvintele, oftă. Desăvârşirea. Eşti una cu lumea. Mi-a povestit Chivalry odată. Poţi să devii dependent, aşa mi-a spus. Aşa că îţi cauţi pretexte ca să-l întrebuinţezi şi, până la urmă, te absoarbe. Ca iureşul bătăliei, într-un fel, adăugă după o scurtă pauză. Senzaţia că te mişti nestingherit prin timp, că eşti o forţă mai puternică decât însăşi viaţa.

— Cum eu nu pot întrebuinţa Meşteşugul singur, nu sunt în primejdie.

— Te oferi prea des celor care pot. Vorbe spuse verde-n faţă. La fel de des cum te arunci cu capul înainte în pericole care te atrag în acelaşi fel. În luptă, eşti ca turbat. Aşa păţeşti şi când foloseşti Meşteşugul?

Nu mă gândisem niciodată aşa la Meşteşug şi la luptă. Frica sau o senzaţie asemănătoare muşcă din mine cu dinţi de copil. Am alungat-o.

— E datoria mea să fiu omul regelui. Pe lângă asta, nu a fost propunerea ta?

— Ba da. Dar eu m-aş fi lăsat convins de bufon. Tu ai fost de neclintit. Nu pui niciun preţ pe ce ţi s-ar putea întâmpla. Poate că ar trebui să ai grijă de tine.

— Ştiu ce fac.

Am vorbit mai aspru decât aş fi vrut, dar Burrich nu protestă. Îmi turnă ceai şi mi-l dădu cu o expresie de felul „ştii ce vreau să spun” pe faţă. Am luat cana şi mi-am concentrat privirile asupra flăcărilor.

— Verity trăieşte, am spus încet.

— Am auzit-o pe regină. N-am crezut nicio clipă că e mort.

Acceptă adevărul foarte calm, la fel de calm ca tonul pe care rosti:

— Dar nu avem nicio dovadă.

— Dovadă? Am vorbit cu el. Regele a vorbit cu el. Nu-i destul?

— Pentru mine, prea destul. Pentru cei mai mulţi...

— Când regele se va însănătoşi, va confirma. Verity trăieşte.

— Mă îndoiesc că va fi de ajuns ca să-l împiedice pe Regal să se proclame singur viitor rege. Ceremonia e plănuită pentru săptămâna viitoare. Cred că ar fi avut loc în seara asta, numai că trebuie să fie prezenţi toţi ducii, ca să fie martori.

Fie din cauza scoarţei-de-spiriduş şi a oboselii, fie pur şi simplu din cauza şirului de întâmplări agitate, camera începu să se învârtă cu mine. Parcă m-aş fi aruncat în faţa unei căruţe ca s-o opresc şi ea trecuse peste mine. Bufonul avusese dreptate. Ceea ce făcusem în seara asta nu ajutase prea mult, îi adusese doar linişte sufletească lui Kettricken. Mă copleşi brusc disperarea. Am pus jos cana goală. Regatul celor Şase Ducate se destrăma. Viitorul meu rege, Verity, se va întoarce într-un ţinut care nu va mai semăna deloc cu cel din care plecase: o ţară dezbinată, un ţărm devastat, un turn prădat şi pustiu. Poate dacă aş fi crezut în Străbuni, aş fi găsit o cale să cred că toate se vor îndrepta. Acum nu vedeam decât nereuşita mea.

Burrich se uita la mine chiorâş.

— Culcă-te, îmi sugeră el. Câteodată, dacă bei prea multă scoarţă-de-spiriduş, te apucă tristeţea. Cel puţin aşa am auzit.

Am încuviinţat în tăcere. M-am întrebat dacă din cauza asta Verity era mereu posac.

— Odihneşte-te bine. Dimineaţă, lucrurile o să ţi se pară mai vesele. Hohoti şi zâmbi şmechereşte. Sau poate că nu. Dar măcar

odihna te va ajuta să le înfrunţi mai uşor. Tăcu, redevenind serios. Molly a trecut mai devreme pe la mine.

— E teafără? am vrut eu să ştiu.

— Mi-a adus lumânări de care nu aveam nevoie, continuă Burrich, de parcă eu n-aş fi spus nimic. Ca şi când ar fi căutat un pretext ca să vorbească cu mine...

— Ce-a zis?

M-am ridicat de pe scaun.

— Nu prea multe. E întotdeauna foarte cinstită cu mine. Eu îi zic fără înconjur ce am de zis. Pur şi simplu i-am spus că ţi-e dor de ea.

— Şi ea ce-a zis?

— Nimic. Burrich zâmbi larg. Dar e foarte drăguţă când se înroşeşte în obraji. Oftă şi iarăşi deveni serios. Şi, tot pe şleau, am întrebat-o dacă i-a mai dat cineva motive să se teamă. Şi-a îndreptat spatele şi şi-a vârât bărbia în piept, de parcă aş fi vrut să-i bag ceva cu forţa în gură. Mi-a mulţumit frumos, cum mi-a mai mulţumit şi altă dată, dar a zis că e în stare să-şi poarte de grijă şi singură. La nevoie, crezi că ar cere ajutor? mă întrebă mai încet.

— Nu ştiu, i-am mărturisit. E destul de curajoasă. Are ea mijloacele ei de luptă. Ia taurul de coarne. Eu mă strecor şi lovesc pe la spate. Uneori mă face să mă simt laş.

Burrich se ridică şi se întinse de-i trosniră umerii.

— Nu eşti laş, Fitz. Ţi-o garantez eu. Poate că înţelegi lucrurile mai bine decât ea. Aş fi vrut să te liniştesc în privinţa ei. N-am cum. O să am grijă de ea cât pot. Cât mă lasă ea. Mă privi strâmb. Hands m-a întrebat azi cine e domniţa aia drăguţă care tot vine la mine.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. M-am uitat la el.

Ştiam eu cum se uitase. Hands nu-i va mai pune alte întrebări.

După plecarea lui Burrich, m-am trântit cu mâinile şi picioarele desfăcute pe pat. Am stat nemişcat, socotind să-mi odihnesc măcar trupul, dacă mintea mi se încăpăţâna să rătăcească. Un om mai bun decât mine s-ar fi gândit numai la chinul regelui său. Eu mă tem că m-am gândit mai mult la Molly, singură în camera ei. Când n-am mai suportat, m-am sculat din pat şi am început să bântui prin turn.

De jos, din coridorul cel mare, se mai auzeau ecourile ospăţului. Coridorul meu era gol. M-am aventurat tăcut în jos pe scări. Mi-am spus că voi fi foarte, foarte atent, că nu voi face decât

să bat la uşa ei, poate voi intra câteva minute, ca să mă asigur că e teafără. Atât, nu mai mult. O vizită dintre cele mai scurte...

Eşti urmărit. Ochi Întunecaţi, de-abia învăţat să se ferească de Burrich, vorbi foarte încet în mintea mea.

Nu m-am oprit. I-aş fi dat de înţeles urmăritorului că l-am simţit. În schimb, m-am scărpinat la umăr, ca să am motiv să întorc capul şi să mă uit în spate. Nimeni.

Adulmecă.

Am adulmecat, o respiraţie scurtă, urmată de una mai lungă. Un miros foarte slab. Transpiraţie şi usturoi. Am cercetat coridorul cu mintea şi mi-a îngheţat sângele în vene. Acolo, în capătul opus, ascuns în cadrul unei uşi. Will. Will cel întunecat şi subţire, cu ochii mijiţi. Iniţiatul chemat înapoi din Bearns. Am atins foarte uşor scutul Meşteşugului care mă ferea de el: porunca de a nu se lăsa văzut, o undă de încredere trimisă către mine, ca să mă îndemne să fac ce am de gând. Foarte viclean. Foarte iscusit, mult mai delicat decât fuseseră Justin sau Serene vreodată.

Un om mult mai periculos.

M-am oprit între caturi şi am luat lumânări din cele depozitate acolo, apoi m-am întors în camera mea, de parcă nici n-aş fi avut altceva de gând.

Când am închis uşa după mine, mi-am simţit gura uscată. Am oftat tremurând. Mi-am impus să-mi cercetez gărzile care îmi păzeau mintea. Nu-mi pătrunsese în ea, eram convins de asta. Deci nu-mi adulmeca gândurile, ci mi le impunea pe ale lui, ca să-i fie mai uşor să mă urmărească. Dacă nu ar fi fost Ochi Întunecaţi, m-ar fi urmărit până la uşa lui Molly. M-am întins cu forţa din nou în pat, încercând să-mi amintesc toate acţiunile mele de la întoarcerea lui Will în Buckkeep. Nu-l considerasem duşman pur şi simplu, pentru că nu revărsa ura pe care o răspândeau Justin şi Serene în jurul meu. Fusese întotdeauna un tânăr tăcut şi retras. Devenise un bărbat obişnuit, care nu merita atenţie deosebită din partea nimănui. Fusesem un tâmpit.

Nu cred că te-a mai urmărit până acum. Dar nu pot fi sigur.

Ochi Întunecaţi, fratele meu. Cum să-ţi mulţumesc?

Rămâi în viaţă. O scurtă pauză. *Şi adu-mi turtă cu ghimbir.*

Îţi aduc, i-am promis din adâncul sufletului.

Focul făcut de Burrich arsese şi eu tot nu adormisem când am simţit curentul de la Chade alunecând prin camera mea. A fost o uşurare să mă scol şi să mă duc la el.

L-am găsit aşteptându-mă nerăbdător, patrulând prin odăiţa lui. Se luă de mine îndată ce am ieşit din casa scărilor.

— Un asasin e o unealtă, mă informă el şuierând. Se vede că n-am reuşit să te fac să pricepi asta. Suntem unelte. Nu facem nimic din propria noastră voinţă.

Am rămas stană de piatră, şocat de supărarea din glasul lui.

— Nu am omorât pe nimeni, am replicat eu, indignat.

— Sst! Vorbeşte mai încet. N-aş fi prea sigur de asta, dacă aş fi în locul tău. De câte ori mi-am făcut datoria nu punând cuţitul la gâtul cuiva, ci dându-i un motiv întemeiat şi un prilej să o facă singur?

N-am spus nimic.

Se uită la mine şi oftă, supărarea şi agitaţia părăsindu-l. Zise cu glas moale:

— Câteodată, cel mai bun lucru e să salvezi. Câteodată trebuie să ne resemnăm cu asta. Nu noi suntem cei care punem lucrurile în mişcare, băiete. Ceea ce ai făcut în seara asta a fost nechibzuit.

— Aşa mi-au spus bufonul şi Burrich. Dar cred că Kettricken e de altă părere.

— Kettricken şi copilul ei s-ar fi învăţat amândoi cu suferinţa. La fel şi regele Shrewd. Gândeşte-te ce au fost. O străină, văduva celui care a fost viitorul rege, mama unui copil care încă nu se vede şi care nu-şi va putea exercita puterea mulţi ani de acum înainte. Regal l-a considerat pe Shrewd un bătrân neputincios care se clatină pe picioare, folositor numai ca marionetă, probabil, dar inofensiv. Nu avea niciun motiv să-l înlăture. Da, sunt de acord că poziţia lui Kettricken nu era atât de sigură cum ar fi putut fi, dar nu îl înfruntase pe Regal. Cum o va face acum.

— Nu i-am spus ce am descoperit, am zis, în silă.

— Nici nu a trebuit. Se va vedea în purtarea ei şi în voinţa cu care i se va opune. El a făcut din ea o văduvă. Tu ai făcut-o din nou viitoarea regină. Dar eu pentru Shrewd îmi fac griji. Shrewd e cheia, el e cel care se poate ridica şi spune, chiar dacă în şoaptă: „Verity trăieşte, Regal nu are dreptul să fie viitorul rege.” De el trebuie să se teamă Regal.

— L-am văzut pe Shrewd, Chade. L-am văzut bine. Nu cred că va trăda ce ştie. În ciuda trupului neajutorat, în pofida drogurilor amorţitoare şi a durerii cumplite, e încă un bărbat şiret.

— Poate. Dar bărbatul acela şiret e îngropat adânc. Drogurile şi mai ales durerea determină un om înţelept să facă lucruri nebuneşti. Un om care e în agonie din cauza rănilor va sări pe cal să dea un ultim atac. Durerea îl poate face pe om să-şi asume riscuri sau să se manifeste în cele mai ciudate feluri.

Vorbele lui Chade se întemeiau pe multă judecată.

— Nu-l poţi sfătui să nu-i spună lui Regal că ştie că Verity trăieşte?

— Aş putea încerca. Dacă nu mi-ar sta în cale afurisitul ăla de Wallace. La început, n-a fost chiar aşa de rău, era supus şi folositor, uşor de manipulat de la distanţă. N-a ştiut niciodată că de la mine sunt ierburile pe care i le aduceau negustorii; nici nu bănuia că exist. Dar acum stă agăţat de rege ca scaiul şi nici măcar bufonul nu-l poate ţine la distanţă prea multă vreme. Rareori prind mai mult de câteva minute cu Shrewd. Şi am noroc dacă fratele meu e conştient jumătate din ele.

Vocea lui avea un timbru ciudat. Am plecat capul, ruşinat.

— Îmi pare rău, am spus încet. Câteodată uit că pentru tine el e mai mult decât rege.

— Ei, n-am fost niciodată foarte apropiaţi ca fraţi. Dar suntem doi bărbaţi care au îmbătrânit împreună. Uneori, asta e o apropiere mai mare. Am străbătut timpul până la vremea şi vârsta ta. Încă mai stăm de vorbă împreună, în linişte, şi împărtăşim amintiri din vremuri care nu mai există. Îţi pot spune cum a fost, dar nu e acelaşi lucru. Parcă suntem doi străini prizonieri într-un ţinut în care am ajuns şi nu ne mai putem întoarce într-al nostru şi nu ne mai avem decât unul pe altul ca să dovedim că locul în care am trăit cândva a existat cu adevărat. Cel puţin, am putut face asta cândva.

Mi-am închipuit doi copii alergând sălbatic pe plaja din Buckkeep, smulgând scoici de pe stânci şi mâncându-le crude. Molly şi cu mine. Era posibil să-ţi fie dor de casă o vreme şi să jinduieşti după singura persoană care îşi aminteşte de ea. Am încuviinţat în tăcere.

— A, păi... În noaptea asta vedem ce e de salvat. Acum ascultă-mă. Trebuie să-mi dai cuvântul tău. Nu vei lua măsuri care să aibă rezultate însemnate fără să te sfătuieşti cu mine mai întâi. De acord?

Am plecat ochii.

— Aş vrea să-ţi spun da. Vreau să fiu de acord. Dar, în ultimul timp, până şi faptele mele mărunte par să aibă consecinţe, aşa cum o pietricică stârneşte o avalanşă. Evenimentele încep să se scurgă repede unul după altul şi sunt nevoit să iau repede hotărâri, fără să mă pot sfătui cu cineva. Aşa că nu pot să-ţi promit. Dar îţi promit că voi încerca. E bine aşa?

— Cred că da. Catalizator, murmură Chade.

— Aşa îmi zice şi bufonul, m-am plâns.

Chade vru să spună ceva, dar se opri.

— Serios? mă întrebă el, atent dintr-odată.

— Nu scapă niciun prilej să mi-l arunce.

M-am dus la cămin şi m-am aşezat lângă foc. Căldura îmi prinse bine.

— Burrich spune că o doză prea mare de scoarţă-de-spiriduş îţi dă o stare de mâhnire după aceea.

— Ţie aşa ţi se pare?

— Aşa este. Dar s-ar putea să fie de vină împrejurările. Totuşi, Verity părea deseori deprimat, şi el lua întruna scoarţă-de-spiriduş. Însă, repet, poate sunt de vină împrejurările.

— Poate că nu vom afla niciodată.

— Vorbeşti nestingherit în noaptea asta. Rosteşti nume, găseşti motive.

— Toată lumea se veseleşte în noaptea asta. Regal era sigur că are deja vânatul în tolbă. A dat liber gărzilor, iar spionilor o noapte de libertate. Mă privi trist. Sunt sigur că nu va mai fi la fel o vreme.

— Deci crezi că ceea ce vorbim noi aici poate fi ascultat.

— Oriunde trag cu urechea şi cu ochiul, e posibil să fiu la rândul meu ascultat şi spionat. Posibil. Dar nu ajungi bătrân ca mine neasumându-ţi riscuri.

O veche amintire căpătă dintr-odată înţeles.

— Mi-ai spus odată că eşti orb în Grădina Reginei.

— Întocmai.

— Deci nu ai ştiut...

— Nu am ştiut prin ce-ai trecut din cauza lui Galen în vremea aceea. Am auzit bârfele, cele mai multe nesigure, dar pe toate le-am aflat la sfârşit. Însă în noaptea în care te-a bătut şi te-a lăsat să mori... Nu. Mă privi ciudat. Ai crezut că am ştiut despre asta şi că nu am luat nicio măsură?

— Îmi spuseseşi că nu intervii în instruirea mea, am zis arţăgos.

Chade se aşeză pe scaun şi se lăsă pe spate cu un oftat.

— Nu cred că vei avea niciodată încredere totală în cineva. Nici nu vei crede că ţine cineva la tine.

Am tăcut. Nu ştiam ce să-i spun. Mai întâi Burrich şi acum Chade mă obligau să mă judec într-un fel stânjenitor.

— Ei, lasă. Chade îmi înţelese tăcerea. Aşa cum am început să-ţi spun mai devreme. Salvarea.

— Ce vrei să fac?

Respiră pe nas.

— Nimic.

— Dar...

— Absolut nimic. Să ţii minte asta tot timpul. Viitorul rege Verity e mort. Împacă-te cu gândul. Trebuie să crezi că Regal are dreptul să-şi pretindă moştenirea, că era drept să facă tot ceea ce face. Fii îngăduitor, nu-i da motive să se teamă. Trebuie să-l facem să creadă că a câştigat.

Am chibzuit câteva clipe. Apoi m-am ridicat şi mi-am scos cuţitul de la curea.

— Ce faci? mă întrebă Chade.

— Ceea ce s-ar aştepta Regal să fac, dacă aş crede cu adevărat că Verity e mort.

Mi-am dus mâna la spate, la cureluşa de piele care îmi strângea părul în coada de războinic.

— Am foarfecă, spuse Chade supărat. O aduse şi veni în spatele meu. Cât?

M-am gândit puţin.

— Cât de scurt se poate, dar să nu pară că-l jelesc ca pe-un rege încoronat.

— Eşti sigur?

— La asta se aşteaptă Regal de la mine.

— E-adevărat, bănuiesc.

Dintr-o singură mişcare, Chade îmi tăie părul de la nod. Mi s-a părut neobişnuit să-l văd cum îmi vine în faţă, scurt, nici măcar până la bărbie. Parcă eram iar paj. Am pipăit firele scurte şi l-am întrebat pe Chade:

— Tu ce vei face?

— Voi încerca să găsesc un loc sigur pentru Kettricken şi pentru rege. Trebuie să pregătesc totul pentru fuga lor. Când pleacă, trebuie să dispară ca întunericul la ivirea zorilor.

— Eşti sigur că-i necesar?

— Ce altceva ne-a mai rămas? Acum sunt doar nişte ostatici. Neajutoraţi. Ducatele interioare îl sprijină pe Regal, cele de coastă nu mai au încredere în Shrewd. Totuşi, Kettricken şi-a făcut aliaţi printre ele. Trebuie să trag de sforile pe care le-a tors ea şi să văd ce pot face. Cel puţin ne putem îngriji să-i ducem într-un loc în care siguranţa lor să nu fie folosită împotriva lui Verity când va veni să-şi ceară coroana.

— Dacă mai vine, am adăugat ursuz.

— Când va ajunge, Străbunii vor fi lângă el. Chade se uită la mine urât. Încearcă să crezi în ceva, băiete. De dragul meu.

Fără umbră de îndoială, timpul pe care l-am petrecut învăţând cu Galen a fost cea mai urâtă perioadă din viaţa mea la Buckkeep.

Dar săptămâna care a urmat nopţii petrecute cu Chade a fost aproape la fel de neagră. Eram toţi un muşuroi de furnici în care cineva a dat cu piciorul. Oriunde mă duceam în turn, dădeam peste lucruri care-mi aminteau că temelia vieţii mele fusese dărâmată. Nimic nu va mai fi ca înainte.

Ne-am pomenit cu o avalanşă de locuitori ai ducatelor interioare, veniţi ca martori la ungerea lui Regal viitor rege. Dacă grajdurile noastre nu ar fi fost deja goale, Burrich şi Hands ar fi avut mult de furcă. Însă, aşa cum stăteau lucrurile, musafirii erau peste tot, bărbaţi din Farrow, înalţi şi cu păr ca inul galben, şi fermieri şi văcari vânjoşi din Tilth. Se deosebeau mult de soldaţii posaci din Buckkeep cu părul scurt, tuns în semn de doliu. Nu rareori s-au iscat încăierări. Protestele orăşenilor din Buckkeep au îmbrăcat forma glumelor batjocoritoare, asemănând invazia locuitorilor din centrul regatului cu raidurile Străinilor. Ironia avea întotdeauna o brumă de amărăciune.

Pentru că, dacă oraşul Buckkeep era, pe de o parte, invadat de oameni şi negustori din alte ducate, pe de alta, era secat de bunuri. Camerele erau golite fără ruşine. Tapiserii şi covoare, mobilă şi unelte, provizii de toate felurile erau luate din turn, încărcate în bărci şi duse în susul râului, la Tradeford, chipurile pentru „a fi în siguranţă” sau „pentru bunăstarea regelui”. Doamna Hasty se dădea de ceasul morţii să găsească o cameră pentru atâţia musafiri, când jumătate din mobilier era încărcat pe bărci. În unele zile, se părea că Regal vrea să distrugă tot ce nu putea duce cu el.

În acelaşi timp, nu economisea niciun ban pentru ca încoronarea lui ca viitor rege să fie cât mai pompoasă şi mai ceremonioasă. Sincer, nu pricepeam de ce se agita atâta. Pentru mine, cel puţin, era clar că plănuia să lase patru dintre cele Şase Ducate să se descurce pe cont propriu. Dar, aşa cum mă prevenise odată bufonul, nu avea rost să măsor grâul lui Regal cu baniţa mea. Nu aveam aceeaşi măsură. Poate că stăruinţa ca la ceremonie să vină şi ducii şi nobilii din Bearns, Rippon şi Shoaks era un fel de răzbunare pe care nu o înţelegeam. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce greutăţi înfruntau ei ca să vină la Buckkeep într-o vreme în care ţărmurile lor erau asediate fără cruţare. Nu m-am mirat că au sosit cu întârziere şi, când au ajuns, au rămas cu gurile căscate la devastarea oraşului. În ducatele de coastă, vestea că Regal plănuia să se mute împreună cu regele şi Kettricken nu ajunsese decât sub formă de bârfă.

Însă cu mult înainte de sosirea celor din ducatele de coastă, când eu aveam încă de îndurat hărmălaia generală, viaţa mea a început să se spargă în bucăţi. Serene şi Justin au început să mă vâneze. Eram conştient de ei, mă urmăreau des, dar la fel de des le simţeam Meşteşugul atingându-mi marginile conştiinţei. Parcă erau nişte păsări venite să ciugulească orice gând răzleţ de-al meu, îmi ciupeau visele pe care le visam cu ochii deschişi sau momentele în care nu mă supravegheam. Era destul de rău. Dar eu consideram că nu fac decât să-mi distragă atenţia, să mă împiedice să simt vânătoarea mai subtilă a lui Will. Aşa că mi-am ridicat ziduri de pază mai groase în jurul minţii, ştiind că, probabil, mă feresc şi de Verity. Mă temeam că asta era şi intenţia lor, dar nu îndrăzneam să vorbesc cu nimeni despre ea. Îmi apăram spatele întruna, folosindu-mă de toate simţurile mele şi de cele ale lui Ochi Întunecaţi. Mi-am jurat să fiu mai prudent şi mi-am dat singur sarcina de a descoperi cu ce se ocupau ceilalţi iniţiaţi din grup. Buri era la Tradeford, chipurile, ajuta la pregătirile pentru instalarea regelui Shrewd. Habar nu aveam unde e Carrod şi nu aveam pe cine să întreb discret. Singurul lucru sigur pe care l-am aflat a fost că plecase de pe *Constance.* Aşa că m-am îngrijorat. Şi am crezut că înnebunesc de grijă când nu l-am mai simţit pe Will în umbra mea. Ştia că-l descoperisem? Sau era atât de iscusit, încât nu-l mai puteam simţi? Am început să-mi trăiesc viaţa de parcă fiecare pas îmi era supravegheat.

Nu numai caii şi vitele dispăreau din grajduri, într-o dimineaţă, Burrich mi-a spus că Hands plecase. Nu avusese timp să-şi ia rămas-bun de la nimeni.

— Au luat şi ultimele animale zdravene din grajduri. Pe cele mai bune le-au luat de mult, dar ăştia erau cai buni, îi duceau pe uscat la Tradeford. Lui Hands pur şi simplu i s-a spus că trebuie să plece. A venit la mine protestând, dar i-am zis să se ducă acolo. Măcar caii vor fi îngrijiţi de mâini pricepute în noua lor casă. Pe lângă asta, el nu mai are nimic aici. Dacă grajdurile sunt goale, la ce să mai fie grăjdar-şef?

L-am urmat în linişte, ca şi cum am fi făcut obişnuitul rond de dimineaţă. Coliviile adăposteau numai păsări bătrâne sau rănite. În loc de lătrături vesele, am auzit numai scâncete şi schelălăituri. Caii rămaşi erau cei bolnavi, puţin promiţători, trecuţi de prima tinereţe, răniţi, păstraţi în speranţa că vor avea urmaşi. Când am ajuns la boxa goală a Cenuşiei, mi s-a oprit inima în loc. Burrich îmi puse mâna pe umăr. Când am ridicat ochii spre el, îmi zâmbi cu subînţeles. Scutură din capul cu păr scurt.

— Au venit ieri după ea şi după Roşcovanul. Le-am zis că sunt nişte proşti, că i-au luat săptămâna trecută. Şi chiar erau, fiindcă m-au crezut. Dar ţi-au luat şaua.

— Unde? am bâiguit.

— Mai bine să nu ştii, îmi zise posac. E destul să-l atârne în ştreang pe unul dintre noi, ca pe-un hoţ de cai.

Mai multe n-a vrut să-mi spună.

Vizita pe care le-am făcut-o lui Patience şi lui Lacey către sfârşitul după-amiezii nu a fost răgazul tihnit la care sperasem. Am bătut şi mi s-a deschis după o pauză neobişnuit de mare. Am găsit salonul un talmeş-balmeş, mai dezordonat decât altădată, iar Lacey, fără chef, încerca să pună ordine în lucruri. Pe podea se aflau mult mai multe obiecte decât de obicei.

— Un proiect nou? am îndrăznit, încercând să înveselesc atmosfera.

Lacey se încruntă la mine.

— Au venit în dimineaţa asta ca să ia masa doamnei mele. Şi patul meu. Au zis că le trebuie pentru musafiri. N-ar fi trebuit să mă mire, cu atâtea lucruri câte s-au dus pe râu în bărci. Dar mă îndoiesc că le vom mai vedea vreodată.

— Poate că o să vă aştepte când ajungeţi la Tradeford, am sugerat prosteşte.

Nu-mi dădusem seama câte libertăţi îşi luase Regal. Trecură câteva minute până când Lacey vorbi din nou:

— O să ne aştepte mult şi bine, FitzChivalry. Noi nu suntem printre cei luaţi la Tradeford.

— Nu. Suntem printre ciudaţii lăsaţi aici, cu vechiturile.

Patience intrase brusc înapoi în salon. Avea ochii înroşiţi şi obrajii palizi şi mi-am dat seama că se ascunsese la venirea mea, ca să-şi şteargă lacrimile.

— Atunci cu siguranţă vă veţi întoarce la Withywoods, am sugerat.

Mintea mea lucra cu repeziciune. Bănuisem că Regal muta gospodăria întreagă la Tradeford. Acum m-am întrebat cine urma să fie lăsat aici. Pe mine m-am trecut primul pe listă. Apoi i-am adăugat pe Burrich şi pe Chade. Bufonul? Poate de aceea se dăduse bine pe lângă Regal în ultima vreme. Ca să i se dea voie să-l urmeze pe rege la Tradeford.

Ciudat, nici nu-mi trecuse prin cap că regele şi Kettricken aveau să fie ţinuţi la distanţă nu numai de Chade, ci şi de mine. Regal reînnoise porunca să nu pot ieşi din Buckkeep. Nu voisem s-

o necăjesc pe Kettricken, ca s-o anuleze. La urma urmei, îi promisesem lui Chade să nu tulbur apele.

— Nu mă pot întoarce la Withywoods. August, nepotul regelui, domneşte acolo. Cel care a fost capul grupului lui Galen înainte de accident. Nu mă poate suferi, iar eu nu am dreptul să cer să fiu acolo. Nu. Vom rămâne aici şi ne vom descurca aşa cum vom putea.

Am căutat să o alin pe cât am putut:

— Eu mai am patul. Îl voi aduce aici pentru Lacey. Mă va ajuta Burrich.

Lacey scutură din cap.

— Mi-am făcut un aşternut de paie destul de comod. Lasă-l pe al tău acolo unde e. Poate că ţie nu îndrăznesc să ţi-l ia. Dacă l-ai aduce aici, jos, ar dispărea mâine.

— Regelui Shrewd nu-i pasă deloc de ce se întâmplă? mă întrebă Lady Patience amărâtă.

— Nu ştiu. Nimănui nu i se dă voie să-l vadă. Regal a spus că e prea bolnav ca să primească vizite.

— Am crezut că numai pe mine nu vrea să mă primească. Ei, asta e. Bietul om. Să piardă doi fii şi să-şi vadă regatul în halul ăsta... spune-mi, ce mai face regina Kettricken? Nu am avut timp să merg la ea.

— Ultima oară când am văzut-o era destul de bine. Îndurerată de moartea soţului ei, desigur, dar...

— Aşadar, nu s-a rănit când a căzut? M-am temut să nu piardă copilul. Patience întoarse capul de la mine spre un perete rămas fără tapiseria obişnuită. N-am avut curajul să merg s-o văd, dacă vrei să ştii adevărul. Ştiu prea bine ce dureros e să pierzi un copil înainte de a-l ţine în braţe.

— A căzut? am repetat prosteşte.

— N-ai auzit? Pe treptele alea groaznice, venind din Grădina Reginei. S-a zvonit că fuseseră luate nişte statui de acolo şi ea s-a dus să vadă care anume, iar, când a coborât, scara a căzut. Nu de la distanţă foarte mare, dar a căzut greu. Cu spatele pe treptele de piatră.

N-am mai fost în stare să mă concentrez pe conversaţia cu Patience după aceea. Cel mai mult am vorbit despre devastarea bibliotecilor, un lucru la care oricum nu voiam să mă gândesc. Imediat ce mi-a permis buna-cuviinţă, m-am retras, cu vaga promisiune că le voi aduce veşti direct de la regină.

Nu mi s-a permis să intru la Kettricken. Câteva doamne mi-au spus să nu mă agit, să nu mă îngrijorez, regina e bine, dar are

nevoie de odihnă, o! dar a fost groaznic... Am răbdat destul ca să mă asigur că nu pierduse copilul, apoi am şters-o.

Dar nu m-am întors la Patience. Nu încă. În schimb, am urcat agale scările spre Grădina Reginei. Luasem un felinar cu mine şi păşeam cu mare atenţie. În vârful turnului, am descoperit că era aşa cum mă temusem. Statuile mai mici şi mai valoroase fuseseră luate. Numai greutatea le salvase pe cele mai mari, eram convins. Piesele lipsă tulburau echilibrul creaţiei lui Kettricken şi făceau grădina şi mai tristă iarna. Am închis uşa cu grijă după mine şi am coborât. Foarte încet. Foarte încet. Pe a noua treaptă, am descoperit misterul. Fusesem gata să-l descopăr ca şi Kettricken, dar m-am reechilibrat şi m-am lăsat pe vine, ca să examinez treapta. Untura fusese amestecată cu funingine ca să nu lucească şi apoi întinsă pe treptele roase, chiar acolo unde pui piciorul, mai ales dacă eşti agitat şi cobori în fugă. Destul de aproape de vârful turnului, ca să se poată spune că a alunecat din cauza noroiului din grădină lipit de pantof. Am frecat negreala care mi s-a lipit de degete şi am mirosit-o.

— Untură de porc, tare bună, remarcă bufonul.

Am sărit în picioare, gata să cad pe scări. Am dat din mâini şi am reuşit să-mi recapăt echilibrul.

— Interesant. Crezi că poţi să mă înveţi şi pe mine mişcarea asta?

— Nu-i de râs, bufonule. În ultima vreme sunt urmărit şi sunt cu nervii încordaţi.

Am mijit ochii în beznă. Dacă bufonul s-a furişat spre mine, nu putea să se furişeze şi Will?

— Cum se simte regele? am întrebat în şoaptă.

Dacă se încercase uciderea lui Kettricken, nici regele nu era în siguranţă.

— Asta să-mi spui tu mie.

Bufonul se ivi din umbră. Adio veşminte scumpe, fuseseră înlocuite cu un costum vechi albastru cu roşu. Se potrivea cu vânătăile proaspete care-i împodobeau un obraz. Cel stâng era spintecat. Un braţ îl ţinea pe celălalt lipit de piept. Am bănuit că are umărul deplasat.

— O, nu, iarăşi? am rostit, cu răsuflarea tăiată.

— Exact asta le-am spus şi eu. Nu m-au prea băgat în seamă. Unii oameni pur şi simplu nu au darul conversaţiei.

— Ce s-a întâmplat? Am crezut că tu şi Regal...

— Păi, da, dar nici măcar un bufon nu pare destul de prost ca să-l mulţumească pe Regal. Am refuzat să plec de lângă rege

astăzi. Nu mai terminau cu întrebările despre întâmplarea din seara ospăţului. Poate că am făcut puţin pe grozavul când le-am spus că sunt şi alte distracţii pe lume. M-au azvârlit afară.

Mi se făcu inima cât un purice. Eram convins că ştiu exact care dintre gărzi îi făcuse vânt pe uşă. Se întâmpla exact cum mă prevenise Burrich. Nu ştii niciodată unde se opreşte îndrăzneala lui Regal.

— Ce le-a spus regele?

— Oh! Măcar un „e teafăr regele?” sau „s-a mai întremat?” Nici vorbă. Numai „ce le-a spus regele”. Ţi-e frică să nu-ţi pună pielea în băţ, prinţişorule?

— Nu.

Nu i-am purtat pică pentru întrebare, nici pentru felul în care o formulase. O meritam. Nu-i fusesem un prieten prea bun în ultima vreme. Cu toate acestea, când a avut nevoie de ajutor, a venit la mine.

— Nu. Dar, câtă vreme regele nu spune că Verity trăieşte, Regal nu are niciun motiv să...

— Regele meu a fost... taciturn. A început ca o conversaţie plăcută între tată şi fiu, Regal spunându-i cât de satisfăcut era că, în sfârşit, va fi numit viitor rege. Shrewd s-a exprimat vag, aşa cum deseori o face în ultima vreme. Asta l-a enervat pe Regal şi a început să-l acuze că nu e mulţumit, ba chiar că se opune. În cele din urmă, a stăruit că se pune la cale un complot, o conspiraţie, ca să nu ajungă el pe tron. Niciun om nu e mai periculos decât cel care nu ştie de ce anume se teme. Regal e o astfel de persoană. Până şi pe Wallace l-a luat la trei păzeşte. Adusese una dintre fierturile regelui, ca să-i amorţească mintea odată cu durerea, dar, când a intrat, Regal i-a smuls-o din mână. Pe urmă s-a luat de bietul Wall Ass şi l-a acuzat că face parte din complot. A pretins că Wallace avusese de gând să-i dea regelui nostru droguri ca să nu spună ce ştie. I-a poruncit să iasă din cameră, zicând că suveranul nu va mai avea nevoie de el până când nu se hotărăşte să-i spună fiului său adevărul. Mi-a poruncit şi mie să ies. Împotrivirea mea a fost înfrântă de doi plugari zdrahoni de-ai lui.

Groaza mi se strecură în suflet. Mi-am amintit de clipa în care am simţit durerea regelui meu. Regal ar sta şi s-ar uita fără remuşcări cum durerea străpunge amorţeala ierburilor, ca să-l copleşească pe tatăl său. Nu-mi puteam închipui un om capabil de aşa ceva. Dar ştiam că Regal e o excepţie.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum un ceas. Nu eşti prea uşor de găsit.

L-am privit pe bufon mai atent.

— Du-te la grajduri, la Burrich. Vezi cu ce te poate ajuta.

Vraciul, ştiam eu, nu voia să se atingă de bufon. Ca mulţi alţi locuitori din turn, se temea de înfăţişarea lui bizară.

— Tu ce vei face? mă întrebă încet.

— Nu ştiu, i-am răspuns cu sinceritate.

Era exact una dintre situaţiile despre care îl prevenisem pe Chade. Fie că luam măsuri, fie că nu, consecinţele tot grave aveau să fie. Trebuia să-i distrag atenţia lui Regal de la ceea ce făcea. Chade, mai mult ca sigur, ştia ce se petrece. Dacă prinţul şi ceilalţi ar fi putut fi momiţi în altă parte... Nu mi-a venit în minte decât o singură veste destul de importantă pentru ca Regal să plece de lângă Shrewd.

— Te descurci?

Bufonul se ghemuise pe treptele reci din piatră. Se propti cu spatele de perete.

— Cred că da. Du-te.

Am început să cobor.

— Stai! strigă el dintr-odată.

M-am oprit.

— Când îl vei duce pe regele meu, mă duc şi eu cu el.

Am stat şi m-am holbat la bufon.

— Vorbesc serios. Am purtat ţoalele lui Regal numai pentru că mi-a promis asta. Acum promisiunea nu mai înseamnă nimic pentru el.

— Nu pot să-ţi garantez nimic, am şoptit.

— Dar eu pot. Îţi garantez că dacă regele meu e luat şi eu nu merg cu el, voi trăda fiecare secret de-al tău. Fiecare.

Îi tremura vocea. Îşi propti iar capul de perete.

Am plecat în grabă. Lacrimile de pe obrajii lui se înroşeau de la tăieturile de pe faţă. N-am suportat să le văd. Am luat-o la fugă pe scări.

27

CONSPIRAŢIA

Omul Însemnat zgârie la fereastră.
Omul Însemnat bate la uşă.
Omul Însemnat lasă molima pe prispă.
Omul Însemnat vrea să te facă cenuşă.

Când lumânarea pâlpâie cu flacără albastră,
O vrăjitoare ţi-a gonit norocul pe fereastră.
De-ngădui şarpele pe piatra focului aprins în casă,
Flămândă, molima îţi va seca odraslele de viaţă.

Pâinea să nu-ţi crească, laptele să ţi se-acrească
Untul să ţi se topească,
De uscăciune, săgeata să ţi se răsucească,
Cuţitul să ţi se întoarcă şi să te rănească,
Noaptea, când e lună, cocoşii să-ţi cotcodăcească –
Astfel de semne rele îndeamnă blestemul să se nască.

— Avem nevoie de sânge.

Kettricken mă ascultase de la început până la sfârşit şi acum îmi cerea sânge calmă, ca şi cum mi-ar fi cerut un pocal cu vin. Îşi plimbă privirea de la Patience la Lacey, aşteptând o sugestie.

— Mă duc să aduc un pui, zise Lacey în cele din urmă, cam fără chef. Îmi trebuie un sac în care să-l ascund, ca să nu facă zgomot...

— Du-te, o îndemnă Patience. Du-te repede. Adu-l în camera mea. Eu voi aduce un cuţit şi un lighean şi îl vom tăia acolo, dar vom aduce aici numai o cană.

M-am dus mai întâi la Patience şi la Lacey, ştiind că nu voi trece singur de doamnele reginei. Cât am fost eu repede la mine în cameră, ele au mers la regină, chipurile, să-i ducă un ceai de

ierburi rare, dar de fapt au rugat-o să mă primească între patru ochi. Kettricken le-a dat drumul doamnelor, spunându-le că se va descurca numai cu Patience şi cu Lacey, apoi a trimis-o pe Rosemary după mine. Fata se juca acum în faţa căminului, încercând să îmbrace o păpuşă.

Când Lacey şi Patience au plecat, Kettricken îşi îndreptă atenţia spre mine.

— Voi împrăştia sânge pe haine şi pe aşternut şi voi trimite după Wallace, căruia îi voi spune că mă tem să nu fi pierdut copilul din cauza căderii. Dar mai departe să ştii că nu voi merge, Fitz, nu voi permite acelui om să pună mâna pe mine, nici nu voi fi atât de proastă încât să beau sau să mănânc din fierturile lui. Fac asta numai ca să-l îndepărtez de rege. Şi nici nu voi spune că am pierdut copilul. Doar că mă tem să nu-l fi pierdut.

Mi-a vorbit foarte categoric. M-am înfiorat văzând că acceptă cu atâta uşurinţă ceea ce făcuse şi încă făcea Regal, dar şi ceea ce îi spuneam eu să facă, pentru a lua măsuri împotriva lui. Voiam cu disperare să fiu sigur că nu-i voi înşela încrederea. Nu a vorbit despre trădare sau pericol. Pur şi simplu a spus ce va face, ca şi cum ar fi pus la cale un plan de luptă.

— E destul şi atât, i-am promis. Îl cunosc pe prinţul Regal. Wallace va alerga la el cu sufletul la gură, iar el va veni aici, oricât de nepotrivit ar fi. Nu va fi în stare să reziste, va muri de nerăbdare să vadă cât de bine i-a reuşit ticăloşia.

— Şi aşa mă deranjează că femeile din jurul meu mă tot compătimesc pentru moartea lui Verity. Nu voi suporta să le aud vorbind de parcă aş fi pierdut şi copilul. Totuşi, dacă trebuie, voi suporta. Dar dacă lasă o gardă la rege?

— Imediat ce vin să te viziteze, am de gând să bat la uşă şi să-i distrag atenţia. Mă ocup de orice gardă lasă ei acolo.

— Dar, dacă abaţi atenţia gărzii, cum vei reuşi să faci ce trebuie?

— Am... pe cineva care mă va ajuta.

Aşa speram. Am blestemat din nou faptul că Chade nu mi-a dat voie să găsesc o cale de a-l găsi în asemenea situaţii. „Ai încredere în mine”, îmi spusese întotdeauna. „Privesc şi ascult acolo unde trebuie. Te chem când e sigur să vii la mine. Un secret rămâne un secret numai dacă îl cunoaşte un singur om.” Nu aveam să mărturisesc nimănui că-mi divulgasem deja planurile flăcărilor din cămin, în speranţa că Chade mă asculta printr-o minune. Speram că, în scurtul timp pe care-l voi câştiga, Chade va găsi un mijloc de

a intra la rege ca să-i uşureze durerea şi să nu cedeze stăruinţelor lui Regal.

— E un soi de tortură, rosti Kettricken încet, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Să laşi un bătrân să se chinuie aşa. Mă pironi cu privirea. Nu ai destulă încredere în regina ta ca să-i spui cine e ajutorul tău?

— Nu e secretul meu, să-l pot dezvălui, e al regelui, i-am răspuns cu blândeţe. Curând, zic eu, va trebui să ţi se dezvăluie şi ţie. Până atunci...

— Du-te, mă expedie ea. Se foi nervoasă pe canapea. După câte vânătăi am, măcar nu va trebui să mă prefac că sunt bolnavă. Doar că tolerez un bărbat care încearcă să-şi omoare ruda nenăscută şi-şi tortureză bătrânul tată.

— Mă duc, am zis şi am plecat repede, simţind cum se înfurie şi nevrând să o supăr mai tare.

Mascarada trebuia să fie foarte convingătoare. Kettricken nu trebuia să arate că ştie că nu a căzut din neatenţie. Am ieşit şi m-am întâlnit cu Lacey, care ducea o tavă cu un ceainic. Nu era ceai în el. Trecând prin anticamera reginei, am avut grijă să par îngrijorat. Reacţia doamnelor la cererea reginei de a-l chema pe vraciul personal al lui Shrewd va fi cât se poate de naturală. Speram să fie suficientă pentru a-l scoate pe Regal din vizuina lui.

M-am furişat în camera lui Patience şi am lăsat uşa crăpată. Am aşteptat. Între timp, m-am gândit la un bătrân; ierburile i se scurgeau din trup şi durerea se trezea în el. O cunoşteam bine. Sub tortura ei şi a unui bărbat care nu mai termină cu întrebările, cât aş putea să tac şi să bâigui vorbe aiurea? Parcă au trecut zile întregi. Într-un sfârşit, am auzit foşnet de fuste, paşi grăbiţi pe hol şi bătăi puternice în uşa lui Shrewd. Nu a trebuit să ascult ce se vorbeşte, am ghicit cuvintele din tonul vocilor, rugămintea femeilor speriate care insistau pe lângă cineva de la uşă, apoi întrebările nervoase ale lui Regal, brusc transformate în grijă prefăcută. L-am auzit chemându-l pe Wallace din colţul în care îl surghiunise, am auzit cum îi porunceşte agitat să se ducă imediat la regina care pierdea copilul.

Doamnele tropăiră din nou pe lângă uşa mea. Am stat nemişcat, ţinându-mi respiraţia. Tropăitul acela, bolboroseala aceea – trebuie să fie Wallace, încărcat, fără îndoială, cu un braţ de leacuri. Am aşteptat, am respirat încet şi rar, încercând să fiu răbdător, până când am fost convins că şiretlicul meu a dat greş. Pe urmă am auzit paşii mai fermi ai lui Regal şi ai unui alt bărbat, care i-o luase înainte.

— Asta-i vin bun, idiotule, nu-l irosi, îl mustră Regal.

Apoi nu i-am mai auzit. Am mai aşteptat puţin. După ce m-am asigurat că intrase deja în camera reginei, mi-am impus să număr până la o sută şi numai când am terminat m-am strecurat afară şi m-am dus la rege.

Am ciocănit la uşă. Nu prea tare, dar insistent şi fără pauză. După câteva minute, o voce a întrebat cine e.

— FitzChivalry, am răspuns îndrăzneţ. Vreau să-l văd pe rege.

Tăcere.

— Nimeni nu are voie să intre.

— Din a cui poruncă?

— A prinţului Regal.

— Port cu mine un însemn de la rege, unul pe care mi l-a dat odată cu promisiunea că voi fi primit la el oricând doresc.

— Prinţul Regal a ordonat în mod special să nu fii primit.

— Dar asta a fost înainte... Am început să bombăn cu glas mai scăzut.

— Ce-ai zis?

— Nu trebuie să audă tot turnul! m-am răstit indignat. Nu e momentul să răspândim panica.

Cu asta l-am convins. Uşa se crăpă foarte puţin.

— Ce este? şuieră bărbatul.

M-am aplecat spre el, m-am uitat în stânga şi în dreapta, apoi am tras cu ochiul în spatele lui.

— Eşti singur? l-am întrebat bănuitor.

— Da! răspunse nerăbdător. Despre ce e vorba? Sper să fie ceva care să merite.

Mi-am dus mâinile la gură aplecându-mă spre uşă, ca nu cumva să-mi irosesc taina. Soldatul se aplecă şi el spre crăpătură. Am suflat iute din buze şi l-am orbit cu un praf alb. Se clătină înapoi, cu mâna la ochi şi la gât. În clipa următoare, era la podea. Negura-nopţii: rapidă şi eficientă. Şi, deseori, mortală. Nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie. Nu neapărat pentru că era soldatul care se străduise să-mi scrântească umărul, dar n-ar fi stat ca o momâie în anticamera lui Shrewd, fără să-şi bage nasul în dormitor, ca să vadă ce se întâmplă acolo.

Intrasem prin deschizătură şi mă luptam cu lanţurile care blocau uşa când am auzit un fluierat familiar.

— Ieşi afară. Lasă uşa în pace şi pleacă. Nu trage zăvoarele, prostule!

Am întrezărit obrazul pătat, apoi m-am trezit că mi se trânteşte uşa în nas. Chade avea dreptate. Era mai bine ca Regal să dea

peste o uşă zăvorâtă şi să piardă vremea punându-şi oamenii s-o spargă. Cu cât stătea el mai mult pe dinafară, cu atât stătea Chade mai mult cu regele.

Ceea ce a urmat a fost mai greu de făcut decât cele făcute deja. Am coborât la bucătărie, am pălăvrăgit cu bucătăreasa şi am întrebat-o ce era cu agitaţia de sus. Pierduse regina copilul? M-a expediat repede, să-i caut pe alţii care să ştie mai multe. M-am dus în camera gărzilor, vecină cu bucătăria, ca să beau puţină bere şi să mă fac că mănânc, ca şi cum mi-ar fi fost foame. Mâncarea mi-a căzut în stomac ca pietrele. Nu mi s-a dat prea multă atenţie, dar am fost văzut. Toţi vorbeau numai despre cum căzuse regina pe scări. Erau şi gărzi din Tilth şi Farrow, zdrahoni care de-abia se mişcau, oameni din suita ducilor, care beau cot la cot cu cei de-acelaşi rang cu ei din Buckkeep. Am rămas cu un gust mai amar ca fierea când i-am auzit spunând că pierderea copilului sporea şansele lui Regal la tron. Parcă ar fi făcut rămăşaguri la o întrecere de cai.

Singura bârfă care le făcea concurenţă era aceea că un băiat îl văzuse pe Omul Însemnat în curtea castelului, lângă fântână. Nimeni nu s-a gândit să se întrebe ce căuta băiatul acolo sau dacă fusese suficientă lumină ca să vadă într-adevăr semnul rău. În schimb, s-au jurat toţi că nu mai pun gura pe apă, pentru că sigur fântâna fusese spurcată. La câtă bere turnau în ei, nici nu aveau de ce să se îngrijoreze. Am rămas acolo până când a venit poruncă de sus de la Regal: îi trebuiau trei bărbaţi solizi înarmaţi cu topoare să urce imediat la camera regelui. Porunca a iscat un alt rând de bârfe şi, între timp, eu am plecat spre grajduri.

Voiam să-l caut pe Burrich şi să aflu dacă îl găsise bufonul. În schimb, m-am întâlnit cu Molly, care cobora scările abrupte din pod tocmai când începeam eu să le urc. Se uită la figura mea uluită şi râse. Un râs scurt, pe care nu l-am regăsit şi în privirea ei.

— De ce te-ai dus la Burrich? am întrebat-o şi mi-am dat seama imediat ce nepoliticoasă era întrebarea.

Mă temusem că voise să-i ceară ajutorul.

— E prietenul meu, răspunse ea scurt.

Vru să treacă pe lângă mine. Am rămas neclintit, fără să stau pe gânduri.

— Lasă-mă să trec! şuieră ea nervoasă.

Am luat-o în braţe.

— Molly, Molly, te rog, am implorat-o cu glas răguşit când mă respinse fără milă. Hai să mergem undeva să vorbim în linişte, măcar câteva minute. Nu suport să te uiţi aşa la mine, jur că nu ţi-

am greşit cu nimic. Te porţi de parcă te-aş fi alungat, dar nu te-am scos nicio clipă din inima mea. Dacă nu pot să fiu cu tine, să ştii că nu e pentru că nu vreau.

Nu mă mai împinse.

— Te rog!

Aruncă o privire în şopronul slab luminat.

— Vom sta şi vom vorbi aici. Foarte puţin. Exact aici.

— De ce eşti atât de supărată pe mine?

Ar fi vrut să-mi răspundă. Am văzut cum îşi înghite cuvintele şi dintr-odată se înfurie:

— De ce ai impresia că sentimentul meu pentru tine e cel mai important lucru din viaţa mea? îmi întoarse ea întrebarea. De ce crezi că nu am alte griji, în afară de tine?

Am rămas cu gura căscată.

— Poate pentru că eu aşa simt pentru tine, i-am răspuns serios.

— Nu.

Era nervoasă peste măsură şi mă apostrofa ca pe un puşti care se încăpăţâna să creadă că cerul e verde.

— Ba da, am stăruit.

Am încercat s-o strâng la piept, dar parcă am strâns un buştean.

— Viitorul tău rege Verity a fost mai important. Regele Shrewd e mai important. Regina Kettricken şi copilul ei nenăscut sunt mai importanţi.

Îi numără pe degete, ca şi când mi-ar fi numărat greşelile.

— Ştiu ce datorie am, i-am spus încet.

— Ştiu cui ţi-ai oferit inima, îmi replică ea categoric. Şi nu eu sunt pe primul loc în ea.

— Verity nu… mai e aici ca s-o apere pe regina lui, nici pe tatăl lui, am încercat să-i explic. Aşa că, deocamdată, pe ei trebuie să-i pun pe primul loc în viaţa mea. Înaintea oricui îmi e mai drag. Nu pentru că îi iubesc mai mult, dar… – nu-mi găseam cuvintele. Sunt în slujba regelui, am continuat, neputincios.

— Eu sunt numai în slujba mea. Aşa vorbeşte cel mai singur om de pe lume, mi-am zis. Şi îmi port singură de grijă.

— Nu la nesfârşit, am protestat. Într-o zi, vom fi liberi. Liberi să ne căsătorim şi să facem…

— … orice îţi cere regele tău, încheie ea propoziţia în locul meu. Nu, Fitz.

Îşi rostise hotărârea neclintită. Îndurerată. Se trase de lângă mine şi începu să coboare. După ce coborî două trepte şi puse între noi o distanţă mare cât frigul iernii, zise aproape blândă:

— Trebuie să-ţi spun ceva. A apărut altcineva în viaţa mea. Un bărbat care înseamnă pentru mine ce înseamnă regele pentru tine. Care înseamnă mai mult decât viaţa mea şi stă înaintea oricui îmi e mai drag. Sunt cuvintele tale, nu mă poţi învinui.

Ridică ochii spre mine. Nu ştiu ce expresie trebuie să fi avut, dar ea întoarse capul, de parcă i-ar fi fost greu s-o privească.

— De dragul lui, plec. Într-un loc mai sigur decât acesta.

— Molly, te rog, nu te poate iubi cât te iubesc eu, am implorat-o.

Nu se mai uită la mine.

— Nici regele tău nu te poate iubi mai mult decât... te-am iubit eu. Dar nu e vorba de ceea ce simte el pentru mine, ci de ceea ce simt eu pentru el. El trebuie să fie pe primul loc în viaţa mea. Are nevoie de asta de la mine. Te rog să înţelegi. Nu că nu mi-ar mai păsa de tine, dar acest sentiment nu-l pot pune înaintea a ceea ce e mai bine pentru el. Mai coborî două trepte. Adio, Bobocule.

Rosti ultimele două cuvinte ca un murmur, dar mi se întipăriră în suflet ca arse cu fierul roşu.

Am rămas pe scări urmărind-o cum pleacă. Dintr-odată, sentimentul deveni prea familiar, durerea prea cunoscută. Am năvălit pe trepte după ea, am apucat-o de braţ, am tras-o sub scările podului, în bezna de acolo.

— Molly, te rog.

Tăcu. Nici măcar nu-şi mai trase braţul.

— Ce-aş putea să-ţi dau, ce-aş putea să-ţi spun ca să înţelegi ce însemni pentru mine? Nu te pot lăsa să pleci pur şi simplu!

— Dar nici nu mă poţi convinge să rămân, i-am auzit glasul stins.

Un freamăt se scurse din sufletul ei: furie, putere, voinţă. Nu ştiu cum să-l numesc.

— Te rog, îmi spuse şi vorbele mă durură, pentru că sunau a implorare. Lasă-mă să plec. Nu face să-mi fie şi mai greu. Nu mă face să plâng.

I-am dat drumul, dar rămase pe loc.

— Cu multă vreme în urmă, zise ea prudentă, ţi-am spus că eşti ca Burrich.

Am încuviinţat pe întuneric, nepăsându-mi dacă ea mă vede sau nu.

— În multe privinţe, eşti. Dar nu în toate. Eu hotărăsc pentru noi, acum, aşa cum, odată, el a hotărât pentru Patience şi pentru el. Noi doi nu avem niciun viitor. Altcineva ţi-a cucerit inima. Iar distanţa dintre noi n-o poate scurta niciun pod. Ştiu că mă iubeşti. Dar dragostea ta e... altfel decât a mea. Eu am vrut să avem o viaţă împreună. Tu vrei să mă ţii într-o cutie, separată de viaţa ta. Nu pot să fiu cea la care vii când nu ai altceva mai important de făcut. Nici măcar nu ştiu ce faci când nu eşti cu mine. Nici măcar atât n-ai vrut să-mi povesteşti.

— Nu ţi-ar plăcea să afli. Nu vrei să ştii.

— Nu-mi spune asta, şopti ea supărată. Nu vezi că tocmai cu asta nu mă împac, că nici nu mă laşi să hotărăsc singură dacă vreau sau nu? Nu poţi decide tu pentru mine. Nu ai niciun drept! Dacă nici atât nu-mi poţi spune, cum să cred că mă iubeşti?

— Omor oameni, m-am pomenit spunând. Pentru regele meu. Sunt un asasin, Molly.

— Nu te cred! strigă ea în şoaptă.

Vorbi prea repede. Groaza din vocea ei era la fel de mare ca dispreţul. O parte din ea ştia că-i spusesem adevărul. În sfârşit. O linişte înspăimântătoare, scurtă, dar grea, se lăsă între noi cât Molly aşteptă să-mi recunosc minciuna. O minciună despre care ştia că e, de fapt, adevărul. În cele din urmă, o respinse în locul meu:

— Tu, asasin? N-ai fost în stare nici să treci de gărzile acelea, ca să vezi de ce plâng! N-ai avut curajul să le înfrunţi pentru mine! Dar vrei să cred că omori oameni în numele regelui. Se înecă, supărată, disperată. De ce îmi spui aşa ceva acum? De ce acum, şi nu de câte ori ai avut prilejul? Ca să mă impresionezi?

— Dacă aş fi crezut că te impresionează, ţi-aş fi spus de mult, am mărturisit.

Era adevărat. Am reuşit să-mi păstrez secretul mai ales de teamă că a i-l spune lui Molly însemna să o pierd. Nu mă înşelasem.

— Minciuni, protestă ea, mai mult ca să se convingă pe sine. Minciuni, numai minciuni. De la bun început. Am fost atât de proastă! Dacă un om te loveşte o dată, te va lovi şi a doua oară, aşa se zice. La fel şi cu minţitul. Dar eu am rămas, am ascultat şi am crezut. Ce proastă am fost! Se îndepărtă de mine cât putu. Mulţumesc, FitzChivalry, spuse ea distantă, ceremonioasă. Mi-ai uşurat mult povara.

Îmi întoarse spatele şi plecă.

— Molly, am implorat-o.

M-am întins ca s-o iau de braţ, dar se răsuci şi ridică mâna, gata să mă lovească.

— Nu mă atinge, mă preveni în şoaptă. Să nu îndrăzneşti să mai pui mâna pe mine!

Plecă.

După o vreme, mi-am adus aminte că stau sub scările lui Burrich, pe întuneric. Tremuram, şi nu numai de frig. Nu. Şi de altceva. Mi-am îndepărtat buzele de dinţi, dar nu ca să zâmbesc, nici ca să mârâi. Întotdeauna mă temusem că minciunile mă vor face să o pierd pe Molly. Totuşi, adevărul retezase într-o clipă pânza ţesută de minciunile mele un an de zile. Ce trebuie să învăţ din asta? m-am întrebat. Am urcat scările agale. Am bătut la uşă.

— Cine e?

Vocea lui Burrich.

— Eu.

Trase zăvorul. Am intrat în odaie.

— De ce-a venit Molly aici? l-am întrebat, fără să-mi pese de ton, nici de bufonul bandajat care stătea nemişcat la masa lui. Avea nevoie de ajutor?

Burrich îşi drese glasul.

— A venit după ierburi, răspunse el stânjenit. N-am putut s-o ajut, nu aveam din cele care îi trebuiau. Pe urmă a apărut bufonul şi a rămas să mă ajute să-l lecuiesc.

— Patience şi Lacey au ierburi. O grămadă.

— Asta i-am spus şi eu. Îmi întoarse spatele şi se apucă să adune lucrurile de care se folosise ca să-l oblojească pe bufon. N-a vrut să meargă la ele.

Am simţit în glasul lui o nuanţă care aproape că mă îndemna, mă împingea să-i pun încă o întrebare.

— Molly, pleacă de-aici, am rostit cu glas stins. Pleacă din turn.

M-am aşezat pe un scaun în faţa focului şi mi-am prins mâinile între genunchi. Mi-am dat seama că mă clatin înainte şi înapoi şi am încercat să mă opresc.

— Ai reuşit? se interesă timid bufonul.

M-am potolit. Jur că în clipa aceea habar n-aveam despre ce vorbea.

— Da, am spus. Da, cred că da.

Reuşisem s-o pierd şi pe Molly. Să-i distrug încrederea şi dragostea, să le iau drept sigure, să fiu atât de raţional şi practic şi devotat regelui meu, încât tocmai pierdusem orice şansă de a avea o viaţă a mea. M-am uitat la Burrich.

— Ai iubit-o pe Patience? l-am întrebat dintr-odată. Când te-ai hotărât să pleci.

Bufonul tresări, apoi făcu ochii cât cepele. Deci existau şi taine pe care nu le cunoştea. Burrich se întunecă la faţă cum nu-l mai văzusem niciodată. Îşi împleti braţele la piept, vrând parcă să se stăpânească. Vrea să mă omoare, mi-am zis. Sau poate că doar îşi înfrânge durerea din suflet.

— Te rog, am adăugat, trebuie să ştiu.

Se încruntă la mine, apoi rosti prudent:

— Nu sunt un om schimbător. Dacă aş fi iubit-o, aş iubi-o şi acum.

Aşadar, nu dispare niciodată.

— Totuşi, te-ai hotărât...

— Cineva trebuia să ia o hotărâre. Patience nu voia să înţeleagă că nu puteam fi împreună. Cineva trebuia să pună capăt chinului pentru amândoi.

Aşa cum Molly hotărâse pentru amândoi. Am încercat să mă gândesc ce ar trebui să fac în continuare. Nu mi-a venit nimic în minte. M-am uitat la bufon.

— Te simţi bine?

— Mai bine decât tine, răspunse el sincer.

— Vreau să zic, cum ţi-e umărul? Am crezut...

— Scrântit, dar nu rupt. Mai sănătos decât inima ta.

Vorbe de duh puţin zeflemitoare. Nu ştiam că ştie să învăluie mila în glumă. Bunătatea lui mă aduse în pragul disperării.

— Nu ştiu ce să fac, am recunoscut, cu inima frântă. Cum să trăiesc cu gândul ăsta?

Burrich lovi surd masa cu sticla de rachiu. Scoase trei căni.

— O să bem puţin. Pentru Molly, să-şi găsească fericirea în altă parte. Îi vom dori acest lucru din toată inima.

Am băut un rând şi Burrich umplu iar cănile. Bufonul învârti rachiul în cană.

— E înţelept, tocmai acum? întrebă el.

— Tocmai acum am încheiat socotelile cu înţelepciunea. Aş prefera să fiu un prost.

— Nu ştii ce vorbeşti. Ridică paharul odată cu mine. Pentru proştii de toate felurile. Şi, a treia oară, pentru regele nostru.

Am făcut un efort sincer, dar soarta nu ne-a dat destul răgaz. Cineva bocăni nervos în uşă. Era Lacey, cu un coş pe braţ. Intră degrabă şi încuie bine uşa.

— Scapă-mă de ăsta, te rog, spuse ea şi trânti puiul tăiat pe masă, înaintea noastră.

— Cina! anunţă bufonul entuziasmat.

Lui Lacey îi trebui numai o clipă să-şi dea seama în ce hal suntem şi mai puţin ca să se înfurie:

— În timp ce noi ne riscăm viaţa şi numele, voi vă îmbătaţi! Se luă de Burrich. În douăzeci de ani, n-ai învăţat că nu rezolvă nimic!

Burrich nici nu clipi.

— Unele lucruri nu au rezolvare, cugetă el ca un filozof. Băutura le face mai uşor de îndurat. Se ridică în picioare cu uşurinţă, drept ca o stâncă în faţa ei. Anii de beţie îl învăţaseră cum să nu se clatine. Voiai ceva?

Lacey îşi muşcă buza. Se hotărî să ducă mai departe conversaţia răspunzând la întrebare:

— Să scap de ăsta. Şi o alifie pentru vânătăi.

— Chiar nimeni nu mai cere ajutorul vraciului? se miră bufonul, fără a se adresa cuiva anume.

Lacey îl ignoră.

— După alifie am venit, chipurile, aşa că ar fi foarte bine să mă întorc cu ea, în caz că vrea cineva s-o vadă. Însă treaba mea adevărată era să-l găsesc pe Fitz şi să-l întreb dacă ştie de ce sparg gărzile uşa regelui cu topoarele.

Am răspuns dând din cap serios. Nu aveam de gând să încerc mişcarea curajoasă a lui Burrich. În schimb, bufonul sări în picioare, ţipând:

— Ce? Se luă de mine. Ai zis că ai reuşit! Ce-ai reuşit?

— Cât am putut într-un timp foarte scurt, am replicat. Ori va fi bine, ori nu. Am făcut tot ce-am putut. Pe lângă asta, ia gândeşte-te. Uşa aia e din stejar solid. O să le ia o vreme s-o spargă. Şi, după ce-o sparg, îmi închipui că vor descoperi că şi uşa de la dormitorul regelui e zăvorâtă şi ferecată.

— Cum naiba ai reuşit? vru să ştie Burrich.

— Nu eu am reuşit, mi-a scăpat mie vorba. M-am uitat la bufon. Am vorbit destul, deocamdată. E vremea să am parte şi de puţină încredere. M-am întors către Lacey. Ce fac regina şi Patience? Cum a mers mascarada noastră?

— Binişor. Regina e plină de vânătăi din cauza căzăturii, iar eu nu sunt deloc sigură că bebeluşul nu e în pericol. Nu pierzi un copil imediat după ce ai căzut. Dar să nu stârnim necazul. Wallace şi-a dat silinţa, dar fără rezultat. Pentru un bărbat care se pretinde vraci, ştie tare puţine despre ştiinţa ierburilor. Iar prinţul...

Lacey pufni, dar nu spuse mai multe.

— Nu mai e nimeni în afară de mine care să creadă că e periculos să răspândim zvonul pierderii copilului? întrebă bufonul nepăsător.

— Altceva n-am avut timp să născocesc, am ripostat. Într-o zi sau două, regina va nega zvonul, zicând că toate sunt bune şi la locul lor.

— Deci deocamdată suntem în siguranţă, remarcă Burrich. Dar ce urmează? Să-i vedem pe rege şi pe regina Kettricken duşi la Tradeford?

— Ai încredere. Îţi cer o singură zi de încredere, am spus precaut. Speram să fie suficient. Iar acum trebuie să ne despărţim şi să ne vedem fiecare de ale noastre, ca şi cum am duce un trai normal.

— Un grăjdar fără cai şi un bufon fără rege, comentă bufonul. Burrich şi cu mine putem bea în continuare. Cred că asta înseamnă trai normal, în împrejurările de acum. În ce te priveşte pe tine, Fitz, habar n-am cum îţi mai zici zilele astea, darămite ce faci în mod normal toată ziua. Înseamnă că...

— Nimeni nu va sta şi nu va bea, declară Lacey ameninţătoare. Lăsaţi sticla deoparte şi păstraţi-vă minţile treze. Şi despărţiţi-vă, cum a zis Fitz. S-au spus şi s-au făcut destule în odaia asta ca să ne atârne pe toţi de un copac pentru trădare. În afară de tine, Fitz-Chivalry, desigur. Ţie îţi vor da să bei otravă. Cei cu sânge regesc nu au voie să se clatine.

Vorbele ei ne treziră brusc. Burrich luă dopul şi astupă sticla. Lacey plecă prima, cu un vas cu alifie de-a lui în coş. Bufonul o urmă la scurtă vreme. Când am plecat eu, Burrich terminase de jumulit puiul şi smulgea ultimele pene încăpăţânate. Omului nu-i plăcea să irosească nimic.

Am umblat aiurea o vreme. Am fost atent să nu am vreo coadă. Kettricken probabil că se odihnea şi nu credeam că aş fi suportat cicăleala lui Patience sau observaţiile ei pătrunzătoare. Dacă bufonul era în camera lui, însemna că vrea să fie singur. Iar dacă era în altă parte, habar nu aveam unde. Turnul era asaltat de musafiri ca un câine de purici. M-am dus la bucătărie şi am şterpelit nişte turtă cu ghimbir. Pe urmă am rătăcit nemângâiat, încercând să nu gândesc, să pară că hoinăresc fără scop în timp ce mă îndreptam spre coliba în care îl ascunsesem demult pe Ochi Întunecaţi. Era goală acum, friguroasă ca aerul de afară. Trecuse o vreme de când avusese Ochi Întunecaţi vizuina acolo. Prefera dealurile împădurite din spatele castelului. Dar nu am aşteptat mult până când i-am văzut umbra trecând pragul uşii deschise.

Poate că bucuria cea mai mare a legăturii prin Har e că nu trebuie să dai explicaţii. Nu am fost nevoit să-i povestesc întâmplările zilei, nici să găsesc cuvinte ca să-i descriu ce am simţit când am urmărit-o pe Molly plecând de lângă mine. Iar el nu mi-a pus întrebări şi nu mi-a spus vorbe compătimitoare. Păţaniile oamenilor n-ar fi avut noimă pentru el. Ţinea seama de tăria sentimentelor mele, nu de cauza lor. Pur şi simplu a venit şi s-a aşezat lângă mine pe jos, pe podeaua murdară. L-am cuprins cu braţul şi mi-am vârât obrazul în ceafa lui.

Vai de capul haitelor de oameni, observă el după o vreme. *Cum să vânaţi împreună, dacă vă îndreptaţi în direcţii diferite?*

Am tăcut. N-am ştiut ce răspuns să-i dau, iar el nici nu se aştepta la vreunul.

Se apleacă să-şi scarpine cu dinţii laba din faţă. Apoi se ridică, se scutură şi mă întrebă: *O să-ţi cauţi o pereche nouă?*

Nu toţi lupii au pereche.

Conducătorul are întotdeauna. Altfel cum să se înmulţească haita?

Conducătorul meu are o pereche şi e grea cu prunc. Poate că lupii au dreptate şi oamenii ar trebui să fie mai atenţi la ei. Poate că numai conducătorul ar trebui să se împerecheze. Asta e hotărârea luată de Inima Haitei cu mulţi ani în urmă. Că nu poate avea şi o pereche, şi un conducător pe care să-i urmeze din adâncul inimii.

Acela e mai lup decât vrea să recunoască. În faţa oricui. Pauză. *Turtă cu ghimbir?*

I-am dat turta. A devorat-o lacom sub privirile mele. *Mi-e dor de visele tale noaptea.*

Nu sunt visele mele. Sunt viaţa mea. Eşti bine-venit în ele, câtă vreme Inima Haitei nu se supără pe noi. Viaţa împărţită cu alţii e mai frumoasă. Pauză. *Tu ai fi preferat să-ţi împărţi viaţa cu femela.*

Slăbiciunea mea e că vreau prea multe.

Clipi din ochii pătrunzători. *Iubeşti prea multe. Viaţa mea e mult mai simplă.*

Mă iubea numai pe mine.

E-adevărat. Singurul meu necaz e că tu nu vei fi niciodată convins de asta.

Am oftat din străfunduri. Ochi Întunecaţi strănută, apoi se scutură. *Nu-mi place praful ăsta de şoareci. Dar, înainte de a pleca, scarpină-mă în urechi cu mâinile tale dibace. Eu nu reuşesc s-o fac fără să mă zgârii.*

L-am scărpinat în urechi, pe sub bărbie şi pe ceafă, până când s-a lăsat pe-o parte ca un căţeluş.

— Căţelule, l-am alintat.

Pentru jignirea asta vei plăti!

Sări în patru labe, mă muşcă tare prin mânecă şi ţâşni afară. Mi-am ridicat mâneca să văd urmele albe şi adânci din carne care nu sângerau. Aşa ştiu lupii să glumească.

Scurta zi de iarnă se încheiase. M-am întors în turn şi m-am dus cu silă în bucătărie, să aud bârfele bucătăresei. M-a îndopat cu prăjitură cu prune şi miel în timp ce mi-a povestit cum pierduse, probabil, regina copilul şi cum bărbaţii spărseseră uşa exterioară a odăilor regelui, după ce garda murise dintr-odată, lovită de dambla.

— Şi a doua uşă au spart-o şi prinţul Regal se frământa şi-i îmboldea, de teamă să nu fi păţit ceva şi regele. Dar când au intrat la el, cu toată hărmălaia, regele dormea ca un bebeluş, domnule. Atât de adânc, că nu l-au putut trezi deloc ca să-i spună de ce-i spărseseră uşa.

— Uimitor, am încuviinţat, iar ea trecu la bârfele mai neînsemnate din turn.

Am descoperit că în zilele acelea lumea se agita să afle numai cine pleca la Tradeford şi cine rămânea. Bucătăreasa urma să plece, nu se puteau lipsi de tartele cu agrişe şi torturile ei. Nu ştia cine avea să rămână în locul ei, mai mult ca sigur una dintre gărzi. Regal îi spusese că poate să-şi ia cele mai bune oale – şi ea îi era recunoscătoare –, dar ei cel mai mult îi va lipsi cuptorul de la apus, pentru că nu gătise niciodată pe unul mai bun, curentul de aer era numai bun şi cârligele de agăţat carnea taman la înălţimea potrivită. Am ascultat-o şi am încercat să mă gândesc numai la ce spune, fără să mă mir prea mult de amănuntele pe care ea le considera importante în viaţa ei. Garda reginei, am aflat eu, urma să rămână la Buckkeep, ca şi aceia care încă purtau culorile gărzii personale a lui Shrewd. De când nu se mai bucurau de privilegiul camerei sale, le pierise pofta de viaţă. Însă Regal insista că acele grupuri trebuiau să rămână, ca să dea o înfăţişare nobilă castelului. Rosemary pleca, la fel şi mama ei, dar asta nu era de mirare, ţinând cont pe cine serveau. Fedwren rămânea, la fel şi Mellow. Ei, de vocea lui o să-i fie dor, dar se va obişnui probabil cu trilurile celor din mijlocul regatului.

Nu s-a gândit nicio clipă să mă întrebe dacă plec şi eu.

Urcând scările spre odaia mea, am încercat să-mi închipui cum va arăta castelul. Masa regală goală la fiecare masă, mâncarea –

bucate simple, pe care erau obişnuiţi să le gătească bucătarii soldaţilor în campanii. Asta cât mai existau provizii. Mă aşteptam să mâncăm vânat şi alge pe la primăvară. Mă îngrijoram mai mult pentru Patience şi Lacey decât pentru mine. Odaia săracă şi mâncarea pe sponci nu mă deranjau, dar ele nu erau obişnuite cu asta. Măcar va rămâne Mellow să ne cânte, dacă firea lui melancolică nu-l va copleşi, fiind abandonat la Buckkeep. Şi Fedwren. Dacă rămâneau mai puţini copii de educat, poate că el şi Patience se vor ocupa în sfârşit de făcut hârtie. Aşadar, dând lucrurilor o înfăţişare cât mai veselă, am încercat să-mi închipui cum va fi viitorul nostru.

— Unde ai fost, bastardule?

Serene, răsărind brusc din pragul unei uşi. Se aşteptase să tresar. Am ştiut, datorită Harului, că mai era cineva acolo. Nici n-am clipit.

— Pe-afară.

— Miroşi a câine.

— Măcar eu am scuza că am stat printre câini. Puţini, câţi au mai rămas în grajd.

Nu şi-a dat seama imediat de jignirea din răspunsul meu politicos.

— Miroşi a câine pentru că eşti pe jumătate câine. Bestie vrăjitoare ce eşti!

Eram gata să-i răspund cu o remarcă despre mama ei. În schimb, mi-am adus aminte într-adevăr de mama ei.

— Când învăţam să scriem, mai ţii minte că mama ta te punea întotdeauna să porţi cămăşi negre, deoarece te umpleai de cerneală?

Mă privi urât, răsucind întrebarea pe toate părţile, încercând să descopere jignire, dispreţ sau şmecherie în ea.

— Şi ce dacă? mă întrebă în cele din urmă, incapabilă să treacă peste ea.

— Nimic. Pur şi simplu mi-am adus aminte. A fost o vreme în care te ajutam să pui codiţa la litere.

— Asta nu are nimic de-a face cu prezentul! declară furioasă.

— Nu, nu are. Asta e uşa mea. Voiai să intri odată cu mine?

Scuipă, dar nu pe mine, ci la picioarele mele. Dintr-un motiv oarecare, mi-am dat seama că nu m-ar fi scuipat dacă n-ar fi plecat din Buckkeep cu Regal. Nu mai era casa ei şi avea voie s-o mânjească înainte de a pleca. Gestul îmi spunea multe. Nu se aştepta să se mai întoarcă aici.

În cameră, am tras conştiincios fiecare zăvor şi încuietoare, pe urmă am pus şi o rangă la uşă. Am verificat fereastra şi am constatat că obloanele erau bine închise. M-am uitat sub pat. În cele din urmă, m-am aşezat pe un scaun lângă foc, vrând să aţipesc până la chemarea lui Chade.

Am tresărit la o bătaie uşoară în uşă.

— Cine e? am strigat.

— Rosemary. Regina vrea să te vadă.

Până când am tras iar zăvoarele şi încuietorile, fata plecase. Nu era decât o copilă, dar mă descumpănea mesajul strigat prin uşă. M-am aranjat imediat şi am pornit degrabă spre camera lui Kettricken. În trecere, am observat ce mai rămăsese din uşa de stejar de la camera lui Shrewd. O matahală de soldat stătea în locul ei; un străin, nu-l cunoşteam.

Regina Kettricken se odihnea pe o canapea lângă foc. Doamnele pălăvrăgeau în grupuri prin colţurile camerei, dar ea era singură. Stătea cu ochii închişi. Părea atât de istovită, încât m-am întrebat dacă mesajul lui Rosemary nu fusese trimis din greşeală. Dar Lady Hopeful mă conduse lângă regină şi îmi aduse un taburet. Îmi oferi un ceai, pe care l-am primit. Imediat ce Lady Hopeful plecă să pună apa la fiert, Kettricken deschise ochii.

— Ce urmează? întrebă atât de încet, încât a trebuit să mă aplec ca s-o aud.

Am privit-o bănuitor.

— Shrewd doarme acum, dar nu va dormi la nesfârşit. Indiferent ce licoare i s-a dat, nu va mai avea efect şi atunci am ajuns înapoi de unde am plecat.

— Ceremonia învestirii viitorului rege se apropie. Cel mai probabil, Regal va fi destul de ocupat. Fără îndoială că trebuie să-i fie cusute haine noi, pe care să le încerce, şi alte amănunte cu care se tot mândreşte. S-ar putea să-l ţină departe de rege.

— Şi după aceea?

Lady Hopeful se întoarse cu ceaiul. I-am murmurat un „mulţumesc” şi, când îşi trase un scaun lângă noi, Kettricken zâmbi uşor şi întrebă dacă poate să primească şi ea o ceaşcă. Mi-a fost ruşine de graba cu care s-a ridicat să-i împlinească dorinţa.

— Nu ştiu, am şoptit, răspunzându-i la întrebare.

— Ştiu eu. Regele va fi în siguranţă în munţii mei. Va fi onorat şi protejat şi poate că Jonqui va şti… o, mulţumesc Hopeful.

Regina Kettricken luă ceaşca şi sorbi în timp ce doamna se aşeză comodă. I-am zâmbit reginei şi mi-am ales cu grijă cuvintele, sperând că mă va înţelege:

— Dar e atât de departe până la munte, regina mea, şi vremea e aspră în aceste luni. Până să ajungă un curier după leacul mamei tale, se va face primăvară. Există şi alte locuri în care se găseşte leacul acela. Bearns sau Rippon, poate, ni l-ar oferi dacă l-am cere. Nobilii duci din acele ţinuturi nu-ţi vor refuza nimic, ştii bine.

— Ştiu, zâmbi Kettricken obosită. Dar au necazurile lor acum şi nu-mi vine să le cer nimic. Pe lângă aceasta, rădăcina pe care o numim viaţă-lungă creşte numai la munte. Un curier ambiţios poate ajunge acolo, cred eu. Sorbi din ceai.

— Pe cine să trimitem cu o astfel de cerere, iată întrebarea cea mai grea, am subliniat eu.

Sigur îşi dădea seama cât de greu îi era unui bătrân bolnav să călătorească la munte iarna. Nu putea merge singur.

— Bărbatul care va merge va trebui să fie de mare încredere şi cu multă voinţă.

— Mie mi se pare că un astfel de bărbat trebuie să fie mai degrabă o femeie, remarcă ironic regina, iar Hopeful râse, mai degrabă văzând-o pe Kettricken înveselită decât de ironia ei.

— Poate că va trebui să merg chiar eu, ca să fie lucrurile făcute ca lumea, adăugă Kettricken şi zâmbi când îmi văzu ochii mari. Dar privirea ei fu serioasă.

Am pălăvrăgit de una, de alta şi am primit o reţetă din ierburi închipuite de la Kettricken. I-am promis că voi face tot ce-mi va sta în puteri ca să le găsesc. Credeam că am înţeles-o bine. Când am cerut permisiunea să mă retrag şi m-am întors în camera mea, m-am întrebat cum o voi împiedica să treacă la fapte înaintea lui Chade. Era o încurcătură greu de rezolvat.

Nici nu trăsesem bine zăvoarele şi pusesem ranga, când am simţit că mă trage la spate. M-am întors şi am văzut uşa spre teritoriul lui Chade întredeschisă. Am urcat scările obosit. Aş fi vrut să dorm, dar ştiam că, odată întins în pat, nu voi putea închide un ochi.

Mirosul de mâncare mă atrase încă din prag. Îmi era foame. Chade se aşezase deja la măsuţa pregătită.

— Stai jos şi mănâncă, îmi porunci. Trebuie să complotăm împreună.

Muşcam a doua oară dintr-o plăcintă cu carne când mă întrebă încet:

— Cât crezi că l-am putea ţine pe regele Shrewd aici, în odăile astea, fără să afle cineva?

Am mestecat şi-am înghiţit.

— Eu n-am reuşit niciodată să găsesc o intrare în camera asta.

— O, dar intrările există. Şi, cum mâncarea şi alte lucruri necesare trebuie să intre şi să iasă din ea, sunt câţiva, puţini, care le cunosc, dar nu ştiu exact ce sunt ele. Vizuina mea duce la încăperi din turn în care se aduc regulat provizii de mâncare. Dar viaţa mea a fost mult mai uşoară când Lady Thyme primea hrană şi pânzeturi.

— Cum vei trăi după ce Regal pleacă la Tradeford?

— Nu aşa de bine ca înainte. Unele sarcini le voi face din obicei, dacă rămân cei cu obiceiurile, desigur. Dar, cum mâncarea va deveni tot mai puţină, unii se vor întreba de ce se fac provizii în locuri nefolosite din turn. Noi însă vorbeam despre confortul lui Shrewd, nu despre al meu.

— Depinde cum dispare Shrewd. Dacă Regal ar crede că a părăsit turnul prin mijloace obişnuite, l-ai putea ascunde aici o vreme. Dar, dacă ştie că e tot în turn, nu se va da în lături de la nimic. Bănuiesc că prima lui poruncă va fi să se spargă cu ciocanul pereţii dormitorului lui.

— Cam dur, dar eficient, mă aprobă Chade.

— Ai găsit un loc sigur pentru el, în Bearns sau în Rippon?

— Atât de repede? Sigur că nu. Ar trebui să-l ascundem aici câteva săptămâni sau chiar câteva luni până i se va pregăti un loc. Şi pe urmă trebuie răpit din turn. Ar însemna să găsim oameni pe care să-i cumpărăm şi să ştim când sunt de gardă la poartă. Din păcate, cei care pot fi cumpăraţi să facă un lucru pot fi cumpăraţi după aceea, ca să vorbească. Asta dacă nu survine un accident.

Chade mă privi nerăbdător.

— Hai să nu ne îngrijorăm din cauza asta. Mai există o cale de a părăsi castelul, i-am spus, cu gândul la ieşirea secretă a lupului meu. Mai avem o problemă, şi aceea e Kettricken. Va lua măsuri singură dacă nu află repede că avem un plan. S-a gândit la acelaşi lucru ca tine. În seara asta, s-a oferit să-l ducă pe rege la munte pentru siguranţă.

— O femeie însărcinată şi un bătrân bolnav, în toiul iernii? Ridicol. Dar, continuă Chade după un timp, nimeni nu se va aştepta la asta. Nu-i vor căuta niciodată pe drumul acela. Şi, cu vânzoleala stârnită de Regal pe râul Buck, încă o femeie şi „tatăl” ei suferind nici nu vor fi remarcaţi.

— Tot ridicol e, am protestat. Nu-mi plăceau scânteile din ochii lui Chade. Cine ar putea să-i însoţească?

— Burrich. L-ar salva de la a-şi bea minţile de plictiseală şi s-ar ocupa şi de caii lor. Şi de orice le-ar trebui. S-ar duce?

— Ştii bine că da, am zis în silă. Dar Shrewd nu ar supravieţui călătoriei.

— Mai degrabă ar supravieţui acelei călătorii, decât drumului cu Regal. Boala care îl roade îl va măcina în continuare, oriunde s-ar afla. Chade se încruntă mai tare. Dar nu-mi explic de ce îl roade mai mult în ultima vreme.

— Frigul. Lipsurile. Nu-i ajută deloc.

— Sunt hanuri pe drum. Mai găsesc eu bani pentru ele. Shrewd seamănă atât de puţin cu cel care a fost odată, încât nici nu trebuie să ne temem că va fi recunoscut. Cu regina va fi mai greu. Puţine femei au pielea şi înălţimea ei. Totuşi, îmbrăcată gros, i s-ar mai îngroşa mijlocul. Părul sub glugă şi...

— Nu vorbeşti serios.

— Mâine-noapte. Trebuie să facem ceva până mâine noapte. Pentru că atunci va trece efectul poţiunii pe care i-am dat-o lui Shrewd. Nu se va mai încerca uciderea reginei până pleacă spre Tradeford. Dar, odată ce se află în puterea lui Regal, ştii câte accidente se pot întâmpla într-o călătorie. Aluneci de pe barcă în râul îngheţat, cazi de pe cal, mănânci carne stricată. Dacă asasinul lui e pe jumătate la fel de bun ca noi, va reuşi s-o omoare.

— Asasinul lui Regal?

Chade mă privi cu milă.

— Doar nu crezi că prinţul nostru unge singur treptele cu untură şi funingine? Cine crezi că e?

— Serene.

Numele îmi ieşi de pe buze fără să mă gândesc la el.

— Atunci e clar că nu e ea. Nu, vom descoperi că e un omuleţ plăcut la înfăţişare şi aşezat la casa lui. Dacă îl vom descoperi vreodată. Ei, dar să lăsăm asta deocamdată. Deşi nimic nu e mai provocator decât să descoperi alt asasin.

— Will, am murmurat.

— Care Will?

I-am povestit de Will în şoapte repezi. Ascultându-mă, făcu ochi mari.

— Ar fi extraordinar, spuse el admirativ. Un asasin iniţiat în Meşteşug. E de mirare că nu s-a mai gândit nimeni la asta.

— Poate că s-a gândit Shrewd. Dar poate că asasinul nu a reuşit să înveţe...

Chade se propti de spătarul scaunului.

— Mă întreb... începu el cu presupunerile. Shrewd e destul de discret ca să aibă asemenea idei şi să le ascundă chiar şi de mine. Dar, personal, mă îndoiesc că Will e altceva decât un spion,

deocamdată. Unul foarte bun, să nu uiţi asta. Trebuie să fii foarte atent. Dar nu cred că trebuie să ne temem de el ca de un asasin. Îşi drese glasul. Ei, asta e. De aceea trebuie să acţionăm urgent. Pe rege trebuie să-l furăm din camera lui. Va fi nevoie să te ocupi din nou de gărzi.

— În timpul ceremoniei de ungere a viitorului rege…

— Nu. Nu îndrăznim să aşteptăm atât de mult. Mâine-noapte. Nu mai târziu. Nu trebuie să le abaţi atenţia prea mult timp. Îmi ajung câteva minute.

— Trebuie să aşteptăm! Altfel, complotul e sortit eşecului, îmi ceri, până mâine-seară, să-i pregătesc pe regină şi pe Burrich, iar asta înseamnă să le spun că exişti. Iar Burrich va trebui să se ocupe de cai şi de provizii…

— Gloabe. Nimic deosebit. Ar fi remarcaţi prea repede. Şi o lectică pentru rege.

— Gloabe avem cu grămada, numai ele ne-au mai rămas. Dar Burrich nu va suporta să-i vadă pe rege şi pe regină călare pe ele.

— Şi un măgar pentru el. Urmează să umble ca oamenii simpli, fără bani pentru a călători în interiorul regatului. Nu vrem să atragem tâlharii.

Am pufnit, închipuindu-mi-l pe Burrich călare pe un măgar.

— Nu se poate, am spus încet. E prea scurt timpul. Trebuie s-o facem în noaptea de dinaintea ceremoniei. În timpul banchetului.

— Tot ceea ce trebuie făcut se va face, declară Chade. Cugetă o vreme. Poate că ai dreptate. Regal nu va accepta ca regele să nu poată participa la ceremonie. Dacă Shrewd nu e acolo, ducatele de coastă nu-i vor acorda nicio încredere prinţului. Regal va trebui să-i dea ierburile împotriva durerii, să-l poată ţine sub ochi, dacă nu altceva. Foarte bine, atunci. Peste două nopţi. Şi dacă e neapărat necesar să-mi vorbeşti mâine, pune quassia în foc. Nu prea multă, nu vreau să mă afum. Un pumn plin. Îţi voi deschide intrarea.

— Bufonul va vrea să meargă cu regele, mi-am adus eu aminte.

— Nu poate, refuză Chade. N-ai cum să-l deghizezi. Ne va pune şi mai mult în pericol. Pe lângă asta, trebuie să rămână. Vom avea nevoie de ajutorul lui ca să pregătim dispariţia lui Shrewd.

— Nu cred că se va răzgândi.

— Lasă-l în seama mea. Îi pot dovedi că viaţa regelui depinde de felul în care pleacă el de aici. Trebuie să creăm o „atmosferă” în care dispariţia reginei şi a regelui să nu fie considerată… ei… Lasă şi asta pe seama mea. Îi voi descuraja eu ca să nu spargă pereţii. Rolul reginei e simplu. Nu trebuie decât să se retragă mai devreme de la ceremonie şi să pretindă că vrea să doarmă mult,

apoi să scape de servitori. Ar trebui să lase vorbă să nu o deranjeze până nu îi cheamă. Dacă totul merge bine, ar trebui să le putem da lui Shrewd şi lui Kettricken aproape toată noaptea ca să se depărteze cât mai mult de Buckkeep. Îmi zâmbi cu blândeţe. Ei, cred că am pus la cale destule. Nu, nu, ştiu că nimic nu e bătut în cuie. E mai bine aşa. Ne adaptăm la împrejurări. Acum du-te şi dormi cât mai poţi, băiete. Mâine ai o zi grea. Iar eu am multe de făcut acum. Trebuie să prepar leacuri pentru Shrewd, ca să-i ajungă până la munte. Şi să le împachetez frumos. Burrich ştie să citească, nu-i aşa?

— Şi încă foarte bine, l-am asigurat eu. Ai fost pe la fântâna din turn ieri, pe la miezul nopţii? l-am întrebat după un timp. Se zice că a fost văzut Omul Însemnat. Unii spun că apa din fântână a fost spurcată. Alţii, că e un semn rău pentru ceremonia lui Regal.

— Zău? Păi, poate că aşa e. Chade chicoti. Semne rele şi prevestiri să aibă, atunci, până când li se va părea normal să le dispară regele şi să le lipsească regina.

Zâmbi larg, ca un băieţel, şi obrazul parcă îi întineri. Ochii verzi îi scânteiară ca odinioară, când punea la cale câte-o poznă.

— Du-te şi odihneşte-te. Şi anunţă-i pe Burrich şi pe regină. Eu voi vorbi cu Shrewd şi cu bufonul. Nimeni altcineva nu trebuie să afle de planul nostru. Într-o oarecare măsură, va trebui să ne bazăm pe noroc. În rest, contează pe mine!

Râsul lui, prea puţin liniştitor, m-a însoţit în jos pe scări.

28

TRĂDARE ŞI TRĂDĂTORI

Prinţul Regal era singurul copil al regelui Shrewd şi al reginei Desire care a supravieţuit la naştere. Unii spun că moaşelor nu le-a păsat de regină şi nu s-au dat peste cap să-i salvele bebeluşii. Alţii zic că moaşele, dorind să-i uşureze reginei chinurile facerii, i-au dat prea multe ierburi care amorţesc durerea. Dar, cum numai pe doi dintre copiii ei care s-au născut morţi îi purtase în pântec peste şapte luni, majoritatea moaşelor au spus că ierburile cu care se ameţea regina erau de vină, precum şi obiceiul ei de a-şi purta cuţitul cu lama îndreptată spre pântec. Or, toată lumea ştie că ăsta e un semn rău pentru o femeie însărcinată.

Nu am dormit. De câte ori îmi alungam din minte grijile legate de Shrewd, răsăreau cele pricinuite de Molly, lângă alt bărbat. Mă gândeam ba la rege, ba la ea, învăluindu-mă într-o mantie de nenorociri şi nelinişti. Mi-am promis că, de îndată ce Kettricken şi Shrewd vor fi în siguranţă, voi găsi un mijloc de a o recâştiga pe Molly de la cel care mi-o furase. Odată hotărât, m-am întors pe partea cealaltă şi m-am holbat în gol pe întuneric.

Noaptea încă domnea când m-am dat jos din pat. Am bântuit ca o stafie pe lângă boxele goale şi animalele adormite, ca să urc fără zgomot scările lui Burrich. Mă auzi şi mă întrebă prietenos:

— Eşti sigur că n-ai visat urât?

— Ar însemna că visez de când m-am născut.

— Încep să am şi eu aceeaşi impresie, mă aprobă el.

Stăteam de vorbă în şoaptă pe întuneric, Burrich culcat, eu, pe jos, la marginea patului. Nu l-am lăsat să aprindă focul, nici măcar o lumânare, pentru că nu voiam să se întrebe cineva de ce îşi schimbase dintr-odată obiceiurile.

— Ca să ducem la capăt în două zile tot ce ne cere el, în primul rând trebuie să le facem pe toate fără cusur. Tu eşti primul la care am venit. Poţi s-o faci?

Tăcea şi pe întuneric nu-i vedeam faţa.

— Trei cai zdraveni, un măgar, o lectică şi provizii pentru trei oameni. Toate fără să bage cineva de seamă. Încă o clipă de tăcere. Nu pot nici să-i urc pe rege şi pe regină pe cai şi să ies cu ei pe poartă, aşa, nitam-nisam.

— Ştii păduricea de arini unde se aciuiau vulpoii cei mari? Du caii acolo. Regele şi Kettricken vor veni acolo. Lupul îi va conduce la tine, am adăugat şovăitor.

— Trebuie să ştie şi ei, ca mine, ce faci?

Îl înspăimânta gândul.

— Mă folosesc de mijloacele pe care le am. Iar eu văd lucrurile altfel decât tine.

— Cât timp poţi să-ţi împărţi gândurile cu o creatură care se scarpină şi se linge, care se tăvăleşte în hoituri, care înnebuneşte când femela e în călduri, care nu se gândeşte mai departe decât ce va mânca data viitoare, înainte să-i împrumuţi obiceiurile? Ce vei fi atunci?

— Un paznic? am zis, la întâmplare.

În ciuda supărării, Burrich râse.

— Eu vorbeam serios, spuse el după câteva clipe.

— Şi eu, despre rege şi regină. Trebuie să ne gândim cum să ducem treaba la capăt. Mie nu-mi mai pasă ce sacrific ca s-o îndeplinesc.

— Aşadar, reluă el după o mică pauză, eu urmează să fac rost de patru animale şi o lectică fără să atrag atenţia în Buckkeep?

Am încuviinţat pe întuneric, apoi am întrebat:

— Se poate?

— Mai sunt vreo două ajutoare de grăjdari de încredere, veni răspunsul, cam şovăitor. Nu e o favoare pe care aş cere-o oricui. Nu vreau să tulbure apele un puşti pe care l-am pus să facă ceva. Totuşi, bănuiesc că se poate aranja în aşa fel încât să pară că regele şi regina fac parte dintr-un grup de oameni care urmează să plece cu o barcă. Dar băieţii mei nu sunt proşti; nu ţin proşti în grajdurile mele. Odată ce se răspândeşte vestea că lipseşte regele, o să-şi dea seama imediat.

— Alege-l pe unul care-l iubeşte pe rege.

Burrich oftă.

— Provizii de hrană. Nu vor fi cantităţi prea mari. Mai mult raţii de marş. Trebuie să fac rost şi de haine groase?

— Nu. Numai pentru tine. Kettricken va purta şi va lua cu ea ce-i trebuie. Iar Chade se poate ocupa de nevoile regelui.

— Chade. Numele mi-e cunoscut, parcă l-am auzit cu ani în urmă.

— Lumea ştie că a murit demult. Înainte de asta, a fost văzut prin turn.

— Să trăieşti toţi anii ăştia ca o umbră, se minună Burrich.

— Şi are de gând să trăiască mai departe tot aşa.

— Nu trebuie să te temi că-l voi trăda.

Păru jignit.

— Ştiu. Sunt aşa...

— Am înţeles. Mai departe. Mi-ai spus destule despre ce am de făcut. Voi fi acolo cu caii şi proviziile. La ce oră?

— Noaptea, când petrecerea e în toi. Nu ştiu exact. Îţi trimit vorbă cumva.

Ridică din umeri.

— Imediat ce se întunecă, mă duc acolo şi aştept.

— Burrich. Mulţumesc.

— E regele meu. Ea e regina mea. Nu trebuie să-mi mulţumeşti că-mi fac datoria.

L-am lăsat pe Burrich şi am coborât scările pe furiş. M-am ţinut mai mult în umbră şi mi-am alertat toate simţurile, ca să fiu sigur că nu sunt urmărit. Odată ce am ieşit din grajduri, am sărit de la un hambar la altul, de la cocini la ţarcuri, din umbră în umbră, până când am ajuns la coliba veche. Ochi Întunecaţi veni gâfâind să se întâlnească cu mine. *Ce este? De ce mă chemi de la vânătoare?*

Mâine-noapte, când se întunecă, s-ar putea să am nevoie de tine. Vrei să rămâi aici, în turn, şi să vii repede, dacă te chem?

Bineînţeles. Dar de ce m-ai chemat aici pentru asta? Nu trebuie să fii aproape de mine ca să-mi ceri un lucru aşa de uşor.

M-am ghemuit în zăpadă şi el a venit la mine, ca să-şi pună capul pe umărul meu. L-am strâns în braţe.

Ce nerozie, mă luă el la rost. *Acum, du-te. Voi fi aici dacă ai nevoie de mine.*

Mulţumesc.

Fratele meu.

În mare grabă şi cu multă fereală m-am întors în turn, apoi în camera mea. Am încuiat uşa şi m-am culcat. Fremătam de emoţie. Nu-mi voi găsi liniştea până nu se va rezolva totul.

Pe la mijlocul dimineţii, am fost primit la regină. Am adus cu mine câteva pergamente despre ierburi. Kettricken se odihnea pe

o canapea în faţa căminului, făcând pe văduva îndurerată şi pe viitoarea mamă nerăbdătoare. Mi-am dat seama că era istovită şi suferea mai mult decât lăsa să se vadă. Arăta doar puţin mai bine decât seara trecută, dar am salutat-o cu căldură şi am început să-i înşir ierburile pe rând, insistând pe însuşirile fiecăreia. Am reuşit să le plictisesc pe toate doamnele şi să le îndepărtez, iar Kettricken le-a trimis pe ultimele trei să aducă ceai, mai multe perne şi să mai caute un pergament despre ierburi în cabinetul lui Verity. Mica Rosemary aţipise de mult într-un cotlon de lângă foc. Imediat ce s-a stins foşnetul rochiilor, am vorbit repede, ştiind că am puţin timp la dispoziţie.

— Vei pleca mâine-noapte, după ceremonia de ungere a viitorului rege, i-am spus şi am continuat imediat, deşi ea deschisese gura să mă întrebe ceva. Îmbracă-te gros şi ia-ţi lucruri de iarnă. Nu prea multe. Prefă-te că te-au istovit ceremonia şi suferinţa. Dă-le liber servitorilor, spune-le că trebuie să dormi şi să nu se întoarcă până nu îi chemi tu. Pune ranga la uşă. Nu. Ascultă-mă. Nu avem timp prea mult. Pregăteşte-te de plecare şi pe urmă aşteaptă în camera ta. Va veni cineva după tine. Ai încredere în Omul Însemnat. Regele va merge cu tine. Ai încredere în mine, i-am spus disperat, auzind paşi. Totul va fi aranjat. Ai încredere în mine.

Încredere. Eu nu aveam încredere că lucrurile se vor desfăşura după planul nostru. Daffodil[7] se întoarse cu pernele şi, la scurtă vreme, veni şi ceaiul. Am stat la taclale şi una dintre doamnele mai tinere chiar îmi făcu ochi dulci. Regina m-a rugat să-i las pergamentele, pentru că o durea încă spatele. Se hotărâse să se retragă devreme în seara aceea şi poate că ele o vor ajuta să-i treacă timpul mai uşor înainte de culcare. Mi-am luat politicos la revedere şi am plecat.

Chade spusese că se va ocupa de bufon. Eu făcusem eforturi jalnice să plănuiesc evadarea. Acum nu-mi mai rămânea decât să aranjez ca regele să fie singur după ceremonie. Câteva minute, atât îi trebuiau lui Chade. Oare va trebui să-mi dau viaţa pentru ele? Am alungat ideea. Numai câteva minute. Cele două uşi sparte ori mă vor ajuta, ori mă vor împiedica, nu eram sigur. Am chibzuit la toate şiretlicurile. Puteam să fac pe beatul şi să ademenesc gărzile afară ca să ne batem. Dacă nu aveam toporul, nu le-ar fi luat mai mult de câteva minute să-mi vină de hac. Niciodată n-am fost bun la lupta cu pumnii. Nu. Trebuia să scap nevătămat. Am

---

[7]Păpădie (n. tr.).

pus la cale şi am renunţat la zeci de planuri. Prea multe amănunte pe care nu le puteam controla. Câte gărzi vor fi? Le voi cunoaşte? Va fi şi Wallace acolo? Va apărea şi Regal să schimbe o vorbă cu el?

Când mă dusesem ultima oară la Kettricken, observasem că draperiile provizorii fuseseră agăţate de cadrul spart al uşii de la odăile regelui. Mizeria fusese îndepărtată, dar pe coridor scăpaseră câteva aşchii de stejar. Nu fuseseră chemaţi muncitorii să repare stricăciunile. Încă un semn că Regal nu avea de gând să se mai întoarcă la Buckkeep.

Am încercat să găsesc un pretext ca să intru în cameră. Jos, turnul fremăta ca niciodată, pentru că în ziua aceea urmau să sosească ducii de Bearns, Rippon şi Shoaks cu alaiurile lor, ca să fie martori la ceremonia de învestitură a lui Regal. Aveau să fie instalaţi în camerele mai modeste, împrăştiate prin turn. M-am întrebat cum vor reacţiona la dispariţia regelui şi a reginei. O vor considera trădare sau va găsi Regal o cale de a o ţine ascunsă? Oare nu va începe noua domnie sub semn rău? Mi-am scos gândul din minte; nu mă ajuta să fac în aşa fel încât regele să rămână singur în cameră.

Am plecat de la mine şi am început să bântui prin turn, în căutarea inspiraţiei. M-am zăpăcit mai tare. Nobili de toate rangurile soseau la ceremonia lui Regal, iar avalanşa de musafiri cu catrafusele şi servitorii lor se pierdea în şuvoiul de obiecte pe care le trimitea Regal în centrul regatului. Paşii m-au purtat spre cabinetul lui Verity. Am găsit uşa întredeschisă. Căminul era rece, camera stătută de nefolosire. Se simţea miros de şoareci. Am sperat că pergamentele adăpostite acolo nu fuseseră distruse iremediabil. Eram sigur că le ascunsesem pe cele mai preţuite de Verity în odăile lui Chade. M-am plimbat prin cameră, atingând obiectele. Mi s-a făcut un dor nespus de el; de firea lui de neclintit, de calmul, de puterea lui; el n-ar fi lăsat să se întâmple ce se întâmpla. M-am aşezat pe scaunul de la masa cu hărţi. Tăblia zgâriată şi mâzgălită acolo unde încercase culorile. Două pene tăiate prost, aruncate lângă o perie rămasă fără păr. Într-o cutie erau câteva călimări crăpate şi uscate. Pentru mine, aveau mirosul lui Verity, aşa cum pielea şi grăsimea de hamuri miroseau a Burrich. M-am aplecat pe masă şi m-am proptit cu capul de mâini.

— Verity, avem nevoie de tine acum.

Nu pot veni.

Am sărit în picioare, împiedicându-mă de scaun, şi am căzut pe covor. M-am ridicat disperat şi am bâjbâit după legătura noastră, şi mai disperat.

Verity!

Te aud. Ce este, băiete? Pauză. *M-ai găsit singur, nu-i aşa? Bravo!*

Gândurile se învălmăşeau mult mai repede ca vorbele şi mult mai amănunţite decât le-aş fi dorit. L-am simţit cum se întristează şi se istoveşte pe măsură ce absoarbe veştile. *Vino acasă. Dacă ai fi aici, ai face rânduială în lucruri. Regal nu ar putea pretinde că e viitorul rege, nu ar putea devasta castelul, nu l-ar putea îndepărta pe rege.*

Nu pot. Linişteşte-te. Gândeşte-te bine. Nu aş ajunge acasă la timp ca să-l împiedic. Mă doare sufletul. Dar sunt prea aproape acum de ţelul meu, ca să renunţ la el. Iar dacă voi fi tată – i se încălziră gândurile la proaspătul simţământ –, *este mai important să reuşesc. Scopul meu trebuie să fie păstrarea celor Şase Ducate intacte şi ţărmul ferit de piraţi. Ca să aibă ce moşteni copilul.*

Ce trebuie să fac?

Exact ce ai plănuit. Tatăl, soţia şi copilul meu; ţi-am pus pe umeri o povară apăsătoare. Păru dintr-odată nesigur.

Voi face tot ce voi putea, l-am asigurat, temându-mă să-i promit mai mult.

Am încredere în tine. Tăcere. *Ai simţit?*

Ce?

Mai e cineva aici, încearcă să pătrundă, să asculte ce vorbim. O viperă din cuibul lui Galen.

N-am crezut că e posibil!

Galen a găsit o cale şi le-a arătat-o şi odraslelor lui otrăvitoare. Nu-mi mai spune nimic acum.

M-am simţit ca atunci când tăiase legătura noastră ultima oară, ca să salveze puterea lui Shrewd, dar mai rău. Un val din Meşteşugul lui Verity se revărsase în afară, ca să respingă dintre noi pe cineva. Am simţit că îl costa efortul. Legătura noastră s-a întrerupt.

A plecat la fel de repede cum l-am găsit. Am bâjbâit după el zadarnic. Ceea ce-mi spusese despre cel care ne asculta mă năucea. Frica se lupta cu triumful în mine. Întrebuinţasem Meşteşugul. Fuseserăm spionaţi. Dar folosisem Meşteşugul, şi fără ajutor! Oare cât auziseră spionii? Am tras scaunul de la masă şi am mai stat o vreme cufundat în furtuna gândurilor. Meşteşugul fusese uşor. Nu ştiu cum de reuşisem să-l iniţiez, dar fusese uşor.

Mă simţeam ca un copil care potrivise toate piesele unui puzzle, dar nu-mi aminteam ordinea mişcărilor. Ştiind că se poate, am vrut imediat să mai încerc o dată. Am respins categoric ispita. Aveam alte sarcini de dus la îndeplinire, mult mai însemnate.

Am sărit de pe scaun şi m-am repezit afară din cabinet, gata să mă împiedic de Justin. Şedea cu picioarele desfăcute şi cu spatele proptit de perete. Parcă era beat. Dar ştiam bine că nu băuse. Era pe jumătate ameţit de lovitura primită de la Verity. Mi-am recăpătat echilibrul imediat şi m-am uitat în jos la el. Ştiam că ar trebui să-l omor. Mai aveam încă în buzunăraşul manşetei otrava pregătită pentru Wallace cu atâta vreme în urmă. Dar nu era menită să ucidă iute.

Ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile, Justin se făcu mic sub ochii mei, sprijinindu-se disperat de perete.

Am întârziat cu privirea asupra lui, străduindu-mă să mă calmez. Îi promisesem lui Chade că nu voi mai face nimic fără să-l consult. Verity nu-mi poruncise să descopăr spionul şi să-l omor. Ar fi putut s-o facă într-o clipă. Hotărârea nu-mi aparţinea. Unul dintre cele mai grele lucruri din viaţa mea a fost să mă îndepărtez atunci de Justin. Pe la jumătatea coridorului, l-am auzit cum izbucneşte:

— Ştiu ce-ai făcut!

M-am întors să-l înfrunt.

— Despre ce vorbeşti? l-am întrebat în şoaptă.

Inima se porni să-mi spargă pieptul. Speram să mă oblige să-l omor. E înspăimântător să-ţi dai seama dintr-odată cât de mult vrei să ucizi.

Justin se albi la faţă, dar nu se mai ghemui. Semăna cu un puşti înfumurat.

— Mergi de parcă ai fi regele, mă priveşti cu dispreţ şi mă batjocoreşti pe la spate. Să nu crezi că nu ştiu! Se lipi de perete şi se ridică în picioare clătinându-se. Dar nu eşti atât de grozav. Ţi-a reuşit o dată Meşteşugul şi crezi că eşti maestru, dar Meşteşugul tău e spurcat de vraja câinilor! Să nu-ţi închipui că vei merge întotdeauna aşa de mândru. Vei fi îngenuncheat! Curând!

Un lup se zbătu în mine, cerând răzbunare pe loc. M-am stăpânit.

— Îndrăzneşti să spionezi legătura mea cu prinţul Verity, Justin? Nu credeam că ai atâta curaj.

— Ştii bine că da, bastardule. Nu mă tem de tine, aşa că nu trebuie să mă ascund. Am mult curaj, bastardule! Mult mai mult decât bănuieşti.

Ţinuta lui îmi arăta că prinde puteri cu fiecare clipă.

— Nu şi dacă bănuiesc înşelăciune şi trădare. Nu a fost declarat mort viitorul rege Verity, căruia i-ai jurat credinţă, iniţiatule? Iar tu totuşi îmi spionezi Meşteşugul fără să te arăţi deloc surprins?

Justin împietri de groază. Apoi prinse curaj.

— Spune ce vrei, bastardule. Nimeni nu te va crede, dacă noi negăm.

— Ai bunul-simţ şi taci, rosti Serene.

Venea pe coridor ca o navă cu toate pânzele întinse. Nu m-am dat la o parte, ci am forţat-o să se frece de mine. Îl apucă pe Justin de braţ, ridicându-l ca pe-un coş aruncat.

— Tăcerea e o altă formă a minciunii, Serene. Îl răsucise pe Justin şi-l îndepărta de mine. Ştiţi că prinţul Verity trăieşte! am strigat după ei. Credeţi că nu se va întoarce? Credeţi că nu va trebui să daţi socoteală pentru minciuna în care trăiţi?

Se făcură nevăzuţi după un colţ, lăsându-mă să mocnesc în linişte şi să mă afurisesc că strigasem cu atâta patimă un lucru ce trebuia încă ţinut în taină. Dar întâmplarea mă aruncase în braţele mâniei. Am părăsit cabinetul lui Verity şi am plecat prin turn. La bucătărie era înghesuială şi Sara nu avu timp de mine, decât ca să mă întrebe dacă auzisem de şarpele găsit în faţa focului din căminul cel mare. I-am spus că precis se furişase printre lemne ca să se adăpostească de frig şi a fost adus înăuntru pe un buştean. Căldura trebuie să-l fi dezmorţit. Bucătăreasa clătină din cap a neîncredere şi mi-a spus că ea nu auzise de aşa ceva în viaţa ei, era semn rău. Mi-a mai pomenit o dată de Omul Însemnat văzut la fântână, dar în povestea ei acesta băuse din găleată şi, când lăsase găleata de la gură, apa i se scursese pe bărbie roşie ca sângele. Îi obliga pe băieţi să aducă apă pentru gătit din fântâna din curtea spălătoriei. Nimeni nu avea să cadă mort la masa ei.

În atmosfera aceea veselă am plecat din bucătărie cu nişte prăjituri furate de pe o tavă. N-am ajuns prea departe, când m-am pomenit cu un paj.

— FitzChivalry, fiul lui Chivalry? mi se adresă el prudent.

După pometţii înalţi, era din Bearns şi, când m-am uitat atent, am văzut floarea galbenă, însemnul ducatului, cusută pe tunica lui peticită. Pentru un băiat de înălţimea lui, ţi se făcea milă de el de slab ce era. Am înclinat din cap serios.

— Stăpânul meu, ducele Brawndy de Bearns, doreşte să-l vizitaţi cât de curând vă este la îndemână.

Rosti vorbele cu mare grijă. Nu era paj de multă vreme.

— Asta înseamnă acum.

— Atunci să vă conduc la el?

— Găsesc singur drumul. Poftim. Nu se face să le iau cu mine.

I-am oferit prăjiturile. Le primi cu teamă.

— Să vi le păstrez, domnule? mă întrebă cât se poate de serios.

Am avut o strângere de inimă văzând cât preţ pune un băiat pe mâncare.

— Mai bine mănâncă-le în locul meu şi, dacă-ţi plac, du-te la bucătărie şi spune-i bucătăresei noastre, Sara, ce părere bună ai despre munca ei.

Oricât de ocupată ar fi fost Sara, un compliment din partea unui băiat slăbănog i-ar fi adus acestuia cel puţin o porţie de tocană.

— Da, domnule!

Se lumină la chip la porunca mea şi se îndepărtă în grabă, muşcând jumătate dintr-o prăjitură.

Odăile mai modeste se aflau pe coridorul cel mare, în partea opusă camerei lui Shrewd. Erau considerate modeste pentru că ferestrele lor se deschideau spre munte, nu spre mare, şi din cauza asta păreau mai întunecate. Dar ele nu erau nici mai mici, nici mai puţin frumoase.

Numai că ultima oară când intrasem într-una dintre ele, avusese mobilă destulă. Gărzile din Bearns m-au primit într-un salon cu numai trei scaune şi o masă şubredă în mijloc. Mă întâmpină Faith, distantă cum cerea eticheta, apoi îl anunţă pe ducele Brawndy de sosirea mea. Tapiseriile şi draperiile care încălziseră cândva pereţii şi coloraseră camera din piatră dispăruseră, încăperea era veselă ca o temniţă, în afara focului care o lumina. Am rămas în picioare în mijlocul camerei până când ducele Brawndy ieşi din dormitorul său ca să mă salute. Mă invită să iau loc şi, stânjeniţi, ne-am apropiat două scaune de cămin. Pe masă ar fi trebuit să fie pâine şi plăcinte, ceainice, ceşti şi plante fierte şi sticle cu vin în cinstea musafirilor. Nu erau, şi mă durea sufletul. Faith se plimba în spatele nostru ca un şoim la vânătoare. Nu m-am putut abţine să nu mă întreb unde e Celerity.

Am schimbat câteva cuvinte politicoase, apoi ducele trecu imediat la subiect, cum trece un cal de căruţă printre nămeţi.

— Înţeleg că regele Shrewd e bolnav, prea bolnav ca să-i primească pe ducii lui. Regal, desigur, e mult prea ocupat cu pregătirile pentru ziua de mâine. Sarcasmul îi îngroşă glasul ca smântână ciorba. Aşa că am vrut s-o văd pe Maiestatea Sa, regina Kettricken, mă anunţă el, dându-mi toate amănuntele. Pentru că,

aşa cum ştii, s-a purtat deosebit de frumos cu mine în trecut. Dar, la uşa ei, doamnele mi-au spus că nu se simte bine şi nu ar trebui să primească musafiri. Am auzit că e însărcinată şi că acum, din cauza suferinţei şi a nesăbuinţei de a lupta în apărarea Ducatului Rippon, a pierdut copilul. Aşa este?

Am inspirat adânc, mi-am ales cu grijă cuvintele:

— Regele nostru este, aşa cum spui, foarte bolnav. Nu cred că îl vei vedea decât la ceremonie. Regina noastră nu se simte bine nici ea, dar sunt sigur că, dacă i s-ar fi spus că ai venit la uşa ei, te-ar fi primit. Nu a pierdut copilul. A călătorit la Neat Bay din acelaşi motiv pentru care ţi-a dăruit opalele; pentru că s-a temut că, dacă nu ia măsuri ea însăşi, nu le va lua nimeni. Şi nu faptele ei de la Neat Bay i-au ameninţat pruncul din pântec, ci o căzătură pe treptele din turn, aici, în Buckkeep. Iar copilul a fost doar în primejdie, dar nu pierdut, deşi regina s-a umplut de vânătăi.

— Înţeleg.

Brawndy se propti de spătarul scaunului şi cugetă câteva minute. Tăcerea se înstăpâni şi se prelungi. În cele din urmă, se aplecă spre mine şi îmi făcu semn să mă aplec şi eu spre el. Când ni se apropiară capetele, mă întrebă în şoaptă:

— FitzChivalry, tu ai vreo năzuinţă?

Iată momentul. Regele Shrewd îl prevestise cu ani în urmă, iar Chade nu de mult. Văzând că nu răspund imediat, Brawndy continuă, rostind fiecare vorbă de parcă atunci ar fi sculptat-o din piatră în faţa mea.

— Moştenitorul tronului Farseer e un copil încă nenăscut. Odată ce Regal se declară viitor rege, crezi că va mai aştepta mult să pretindă tronul? Noi, nu. Pentru că, deşi aceste cuvinte le auzi de pe buzele mele, ele vorbesc şi pentru Rippon şi Shoaks. Shrewd a îmbătrânit şi e slăbit. E rege doar cu numele. Iar Regal am văzut deja ce fel de suveran va fi. Cât vom avea de suferit câtă vreme deţine titlul, până când creşte copilul lui Verity? Nu că mă aştept ca bebeluşul să se nască, cu atât mai puţin să urce pe tron.

Brawndy făcu o pauză, îşi drese glasul şi mă privi cu sinceritate. Faith stătea de pază la uşă ca un soldat. Eu am tăcut în continuare.

— Tu eşti un bărbat pe care îl cunoaştem, fiul unui bărbat pe care l-am cunoscut. Semeni cu el la chip şi la nume. Ai acelaşi drept să te consideri cu sânge regesc ca toţi aceia care au purtat coroana pe cap.

Ducele mai făcu o pauză. Aştepta.

Iar eu tăceam şi tăceam. Nu îl ispiteam să vorbească, mi-am zis. Pur şi simplu îl voi asculta până la capăt. Atât. Încă nu-mi spusese nimic care să-mi sugereze că l-aş trăda pe regele meu.

Brawndy îşi căută cuvintele, apoi se uită fix în ochii mei.

— Vremurile ne pun la încercare.

— Aşa este, l-am aprobat şoptit.

Îşi privi mâinile. Erau îmbătrânite, pline de cicatrice mărunte şi aspre, de bărbat care muncea. Cămaşa lui era proaspăt spălată şi cusută, dar nu croită special pentru acea ocazie. Poate că Buckkeep o ducea greu, dar Bearns o ducea şi mai greu. Ducele spuse repede:

— Dacă consideri potrivit să i te opui lui Regal, să te declari viitor rege în locul lui, Bearns, Rippon şi Shoaks te vor sprijini. Am încredinţarea că şi regina Kettricken te va susţine, şi că Buck o va urma. Se uită din nou la mine. Am vorbit mult despre asta. Credem că copilul lui Verity ar avea mai multe şanse de a urca pe tron dacă tu vei fi regent în locul lui Regal.

Aşadar, pe Shrewd îl scoseseră deja din discuţie.

— De ce să nu o susţinem pe Kettricken? am întrebat prudent.

Brawndy privi flăcările.

— Mi-e greu s-o spun, după ce s-a dovedit atât de cinstită. Dar nu e născută pe meleagurile noastre şi, într-un fel, e neîncercată. Nu că ne-am îndoi de ea; în niciun caz. Nici nu am da-o la o parte. Este regină şi regină va rămâne, iar copilul ei va domni după ea. Dar în vremurile acestea avem nevoie şi de un viitor rege, şi de regină.

Îmi stătea pe limbă o întrebare. Un drăcuşor din mine îi dădu glas:

— Şi dacă, atunci când copilul va creşte, nu voi vrea să renunţ la putere, ce se va întâmpla?

Sigur s-au întrebat şi ducii asta, sigur căzuseră de acord asupra unui răspuns. Am stat şi am aşteptat preţ de câteva clipe. Aproape că simţeam vâltoarea posibilităţilor în jurul meu; despre asta tot bolborosea bufonul, asta era una dintre răscrucile înceţoşate la care ajungeam?

— Catalizator, m-am luat singur în râs.

— Poftim?

Brawndy se aplecă mai mult spre mine.

— Chivalry, am zis. Aşa cum ai spus, îi port numele. Într-o oarecare măsură. Duce de Bearns, eşti un bărbat greu încercat. Ştiu cât ai riscat vorbind cu mine şi voi fi şi eu la fel de deschis. Am şi eu năzuinţe. Dar nu năzuiesc la coroana regelui meu.

Am inspirat adânc şi mi-am întors ochii la flăcări. Pentru prima oară mi-am dat seama ce dezastru ar fi pentru Bearns, Rippon şi Shoaks să dispară şi Shrewd, şi Kettricken. Ducatele de coastă ar fi ca o corabie fără cârmă, cu puntea spălată de valuri. Brawndy spusese aproape direct că nu-l vor urma pe Regal. Totuşi, eu nu aveam altceva ce să le ofer în momentele acelea. Să-i şoptesc la ureche că Verity trăieşte ar fi însemnat ca a doua zi să se ridice, să-i nege lui Regal dreptul de a se proclama viitor rege. Dacă-i preveneam că Shrewd şi Kettricken vor dispărea pe neaşteptate nu le ofeream nicio certitudine, ci ar fi însemnat că prea multă lume nu ar fi fost surprinsă de dispariţia lor. Odată ce s-ar fi aflat în siguranţă în Regatul Munţilor, atunci poate că şi ducatele de coastă ar fi putut fi informate. Dar asta ar putea dura săptămâni întregi. Am încercat să mă gândesc ce să-i ofer ducelui acum, ce asigurări, ce speranţe.

— Pe cât mă ţin puterile, eu, ca om, sunt de partea ta. Mi-am cumpănit bine vorbele, ca nu cumva să fie luate drept trădare. Regelui Shrewd i-am făcut un jurământ. Reginei Kettricken, şi pruncului pe care-l poartă, îi sunt devotat. Prevăd că vor veni zile negre pentru noi, iar ducatele de coastă trebuie să lupte ca o singură forţă împotriva piraţilor. Nu avem timp să ne îngrijorăm de ceea ce face prinţul Regal pe uscat. Să-l lăsăm să plece la Tradeford. Viaţa noastră e aici, şi aici trebuie să rămânem şi să luptăm.

Chiar în timp ce vorbeam, am simţit în mine o schimbare răscolitoare. O mantie lăsată să cadă, o insectă târându-se din cocon. Ieşeam la suprafaţă. Regal mă părăsea aici, la Buckkeep, cu greutăţile şi cu necazurile, împreună cu fiinţele cele mai dragi mie. Nu-i nimic, să plece. Odată regele şi regina aflaţi în siguranţă în Regatul Munţilor, nu mă mai temeam de el. Molly mă părăsise, o pierdusem. Ce-mi spusese cândva Burrich? Că eu poate nu o văd, dar poate ea mă vede pe mine. Atunci, să vadă că trec la fapte, că un bărbat care se opune poate schimba lucrurile. Patience şi Lacey vor fi mai ferite de primejdii lângă mine, decât ca ostaticele lui Regal. Mintea îmi alerga, nebună. Aş putea face din Buckkeep un loc al meu, ca să-l păstrez până la întoarcerea lui Verity? Cine m-ar sprijini? Burrich ar fi plecat. Nu mă puteam baza pe influenţa lui. Dar ar fi plecat acasă şi soldaţii aceia îmbuibaţi. Ar rămâne doar războinicii din Buckkeep, dorind, pe bună dreptate, să nu lase castelul ăsta din stâncă rece să se prăbuşească. Sub ochii unora dintre ei am crescut, cu alţii am învăţat odinioară să mânuiesc sabia. Garda lui Kettricken o cunoşteam, iar bătrânii ostaşi care

mai purtau încă uniforma regelui Shrewd mă cunoşteau şi ei pe mine. Fusesem unul de-al lor înainte de a fi omul lui Shrewd. Îşi vor mai aminti oare?

În ciuda căldurii răspândite de foc, mă trecu un fior, iar dacă aş fi fost un lup, mi s-ar fi înfoiat blana. Scânteia din mine se aprinse repede.

— Nu sunt rege. Nu sunt prinţ. Nu sunt decât un bastard, dar unul care iubeşte Ducatul Buck. Nu vreau să vărs sângele lui Regal, nu vreau să-l înfrunt. Nu avem timp de pierdut şi nu am inimă să omor locuitorii celor Şase Ducate. Lăsaţi-l pe Regal să fugă în centrul regatului. Când el şi câinii care-l adulmecă au plecat, sunt al vostru. Şi eu, şi oamenii din Buck care vor vrea să mă urmeze.

Rostisem vorbele, îmi luasem angajamentul. Trădare, trădător, şopti o voce slabă în mine. Totuşi, în adâncul inimii ştiam că procedasem cinstit. Chade altfel ar vedea lucrurile. Dar în clipa aceea am simţit că singura cale de a mă dovedi de partea lui Shrewd, a lui Verity şi a copilului lui Kettricken era de a mă dovedi de partea celor care nu-l sprijineau pe Regal. Cu toate acestea, voiam să fiu sigur că îmi înţelegeau bine devotamentul. Am privit ţintă în ochii obosiţi ai lui Brawndy.

— Acesta este ţelul meu, duce Brawndy de Bearns. Îl rostesc deschis şi nu voi susţine pe altul. Voi vedea cele Şase Ducate unite şi piraţii alungaţi de pe ţărmurile noastre, voi aşeza coroana pe capul copilul lui Kettricken şi al lui Verity. Trebuie să te aud împărtăşindu-mi acest ţel.

— Jur că ţi-l împărtăşesc, FitzChivalry, fiul lui Chivalry.

Spre groaza mea, bătrânul brăzdat de cicatrice îmi luă mâinile şi şi le aşeză pe frunte – un gest străvechi al celui care jură credinţă. De-abia m-am abţinut să nu mi le smulg. Credinţă faţă de Verity, mi-am zis. Aşa am început, şi aşa trebuie să mă asigur că voi merge mai departe.

— Voi sta de vorbă cu ceilalţi, continuă Brawndy în şoaptă. Le voi spune că aceasta este dorinţa ta. Ca să fiu sincer, nu dorim vărsare de sânge. E aşa cum spui. Lasă-l pe puiul de lup să fugă în regat cu coada între picioare. Aici e locul în care rămân şi luptă lupii adevăraţi.

Auzind ce cuvinte foloseşte, mi se făcu părul măciucă.

— Vom participa la ceremonia lui. Vom sta chiar în faţa lui şi vom jura încă o dată credinţă unui rege din neamul Farseer. Dar nu el e acel rege. Şi nici nu va fi vreodată. Am înţeles că va pleca a doua zi după ceremonie. Îl vom lăsa, deşi tradiţia cere ca proaspăt

unsul viitor rege să apară în faţa ducilor şi să le asculte sfaturile. Poate că vom mai zăbovi o zi-două după plecarea lui. Măcar Buckkeep va fi al tău înainte de a ne întoarce şi noi acasă. Ne vom îngriji să fie aşa. Şi vom avea multe de discutat. Ce facem cu corăbiile noastre, unde le ducem? Sunt şi altele, pe jumătate construite în şoproane, nu-i aşa?

La scurta mea încuviinţare, Brawndy zâmbi larg, foarte mulţumit.

— Ne vom îngriji să fie lansate la apă, tu şi cu mine. Regal a golit rezervele din Buckkeep, o ştie toată lumea. Noi va trebui să reumplem hambarele. Fermierii şi ciobanii din Buck vor trebui să înţeleagă că trebuie să mai scoată din proviziile lor, dacă vor ca soldaţii să elibereze coasta de piraţi. Ne aşteaptă pe toţi o iarnă grea, dar lupii slabi luptă cel mai aprig, cel puţin aşa se spune.

Şi suntem slabi, frate, da, suntem slabi. Am avut o presimţire sinistră. Oare ce făcusem? Trebuia să găsesc o cale de a-i vorbi lui Kettricken înainte de a pleca, s-o asigur că nu mă întorsesem împotriva ei. Şi trebuia să-l chem pe Verity cu Meşteşugul cât de curând. Va înţelege? Trebuie. Dintotdeauna a putut să-mi citească în adâncul inimii. Sigur îşi va da seama de intenţiile mele. Dar regele Shrewd? Odată, demult, când mi-a cumpărat devotamentul, mi-a spus: „Dacă un bărbat sau o femeie va încerca vreodată să te întoarcă împotriva mea, oferindu-ţi mai mult decât mine, atunci vii la mine, îmi spui oferta şi eu îţi dau tot atât.” Îmi va da castelul pe mână bătrânul rege?

Mi-am dat seama că Brawndy tace.

— Să nu-ţi fie frică, FitzChivalry, murmură el. Să nu te îndoieşti de justeţea faptelor noastre, altfel suntem ruinaţi cu toţii. Dacă nu ai fi fost tu acela care şi-a întins mâna protectoare peste Buckkeep, ar fi fost altul. Nu putem lăsa ducatul fără cârmuitor. Fii bucuros că eşti tu acela, cum ne bucurăm şi noi. Regal a plecat acolo unde niciunul dintre noi nu-l poate urma, a fugit să se ascundă sub patul mamei sale. Trebuie să ne descurcăm singuri. Ne-o dovedesc toate semnele şi prevestirile. Se zice că Omul Însemnat a fost văzut bând sânge dintr-o fântână din Buckkeep şi că un şarpe s-a încolăcit pe căminul din coridorul cel mare şi a îndrăznit să se repeadă la un copil. Eu însumi, venind încoace, către sud, am zărit o vulturiţă tânără hărţuită de ciori. Dar tocmai când am crezut că trebuie să se arunce în mare ca să scape de ele, s-a răsucit în aer şi a prins-o pe una care voia s-o atace de sus. A strâns-o în cioc şi a înroşit apa de sângele ei, iar celelalte au fugit

croncănind şi fâlfâind din aripi speriate. Acestea sunt semne, FitzChivalry. Am fi nişte proşti să le trecem cu vederea.

Deşi nu credeam în semne, mă trecu un fior pe şira spinării şi mi se făcu părul măciucă. Brawndy îşi întoarse ochii de la mine la uşa interioară din cameră. I-am urmărit privirea. Celerity stătea în prag. Părul negru scurt îi încadra chipul mândru, iar din ochi trimitea săgeţi albastre.

— Fata mea, ai ales bine, îi spuse bătrânul ei tată. Odată m-am întrebat ce ai văzut la un scrib. Acum îmi dau şi eu seama.

Îi făcu semn să se apropie, iar ea veni foşnindu-şi rochia. Rămase lângă tatăl ei, privindu-mă cu îndrăzneală. Pentru prima oară am întrezărit sclipirea de oţel a voinţei care se ascundea în copila aceea timidă. M-a tulburat.

— Ţi-am cerut să aştepţi, mi se adresă ducele Brawndy, şi ai aşteptat. Te-ai dovedit un bărbat de onoare. Astăzi ţi-am oferit devotamentul meu. Vrei să primeşti şi făgăduiala solemnă a fiicei mele că-ţi va fi soţie?

Mă clătinam pe marginea unui hău fără fund. Am întâlnit privirea lui Celerity. Nici urmă de îndoială în ea. Dacă nu aş fi cunoscut-o pe Molly, aş fi zis că e foarte frumoasă. Dar când m-am uitat la ea, am văzut numai ceea ce îi lipsea. Nu puteam să-mi dăruiesc inima altei femei, cu atât mai puţin în momentele acelea. Mi-am întors ochii spre tatăl ei, hotărât să vorbesc fără înconjur:

— Îmi faci o cinste pe care nu o merit, domnule. Dar, duce Brawndy, e aşa cum ai spus. Trăim vremuri aspre şi nesigure. Alături de tine, fiica ta e în siguranţă. Lângă mine, ar fi în primejdie. Ceea ce am discutat noi astăzi unii ar numi trădare. Nu voi permite să se spună că am luat-o pe fiica ta ca să te atrag de partea mea într-o situaţie îndoielnică, nici că ţi-ai dat fiica din acest motiv. Mi-am impus s-o privesc pe Celerity în ochi. Fiica lui Brawndy e mai în siguranţă decât soţia lui FitzChivalry. Până când nu o să am o poziţie sigură, nu cer nimănui o asemenea făgăduială. Te preţuiesc nespus, Lady Celerity. Nu sunt duce, nici măcar lord. Sunt aşa cum mi-e numele, fiul nelegitim al unui prinţ. Până când voi putea spune că sunt mai mult decât atât, nu-mi voi căuta soţie, nici nu voi curta vreo femeie.

Nemulţumirea se citi limpede pe chipul lui Celerity. Dar tatăl ei încuviinţă încet din cap spusele mele.

— Îmi dau seama de înţelepciunea cuvintelor tale. Fiica mea însă mă tem că nu se gândeşte decât la întârziere. Se uită la buzele ţuguiate ale fetei şi-i zâmbi drăgăstos. Într-o zi, va înţelege că oamenii care încearcă să o protejeze sunt cei care ţin la ea. Mă

măsură cu privirea de parcă aş fi fost un cal. Cred, adăugă el încet, că Buck va rezista. Iar copilul lui Verity va moşteni tronul.

Am plecat cu vorbele lui răsunându-mi în minte. O dată şi încă o dată. Mi-am zis că nu făcusem nimic rău. Dacă nu aş fi fost eu acela care şi-a întins mâna protectoare peste Buckkeep, ar fi fost altul.

— Cine? mă întrebă Chade nervos, peste câteva ceasuri.

Şedeam şi mă uitam la picioare.

— Nu ştiu. Dar ar fi găsit ei pe cineva. Iar persoana aceea ar fi fost mult mai înclinată să verse sânge. Să joace teatru la ceremonia viitorului rege şi să pună în primejdie eforturile noastre de a-i scoate pe Kettricken şi pe Shrewd din necazul ista.

— Dacă ducatele de coastă sunt gata să se răzvrătească, aşa cum rezultă din spusele tale, atunci poate că ar trebui să ne răzgândim.

Am strănutat. Tot mai mirosea a quassia. Aruncasem prea multă în foc.

— Brawndy nu m-a chemat să-mi vorbească de răzvrătire, ci de devotamentul faţă de adevăratul rege. Şi în acelaşi fel i-am răspuns şi eu. Nu vreau să răstorn puterea, Chade, numai să o protejez pentru moştenitorul ei de drept.

— Ştiu asta. Altfel m-aş duce direct la rege cu... nebunia asta. Nu ştiu cum s-o numesc. Nu e chiar trădare, totuşi...

— Nu mi-am trădat regele, am rostit înverşunat.

— Nu? Atunci hai să te întreb ceva. Să zicem că, orice am face sau nu am face, în ciuda încercării noastre de a-i salva pe Kettricken şi pe Shrewd, ar pieri amândoi şi copilul nenăscut, iar Verity nu s-ar mai întoarce. Ce s-ar întâmpla atunci? Tot vei mai dori să cedezi tronul regelui de drept?

— Lui Regal?

— Da, dacă ne luăm după succesiunea la tron.

— El nu e rege. E un prinţişor răsfăţat şi aşa va rămâne întotdeauna. Îmi curge la fel de mult sânge de Farseer în vene cât îi curge şi lui.

— Şi la fel ai putea spune despre copilul lui Kettricken, când va veni vremea. Îţi dai seama pe ce drum periculos pornim când uităm care ne este locul? Tu şi cu mine am jurat credinţă neamului Farseer, din care facem parte, dar nu suntem decât nişte odrasle întâmplătoare. Nu regelui Shrewd, niciunui rege înţelept; am jurat să sprijinim regele de drept din neamul Farseer. Chiar dacă acesta e Regal.

— L-ai sluji pe Regal?

— Am văzut prinţi mai proşti decât el care au ajuns înţelepţi cu vârsta. Ceea ce ai tu în minte va isca un război civil. Farrow şi Tilth...

— Nu sunt deloc interesate de război. Ne-ar ura călătorie sprâncenată şi ar lăsa ducatele de coastă să facă ce vor. Asta tot zice Regal.

— Şi probabil îţi închipui că crede în ce spune. Dar când va descoperi că nu poate cumpăra mătase de calitate şi că vinurile din Bingtown şi de mai departe nu mai ajung de pe râul Buck în gura lui, să-i gâdile cerul gurii, se va răzgândi. Are nevoie de oraşele-port şi se va întoarce după ele.

— Deci noi ce avem de făcut? Ce ar fi trebuit să fac eu?

Chade se aşeză în faţa mea şi-şi prinse mâinile pătate în genunchii noduroşi.

— Nu ştiu. Brawndy e într-adevăr disperat. Dacă l-ai fi refuzat trufaş şi l-ai fi ocărât pentru trădare... nu zic că ar fi scăpat de tine. Dar nu uita că nu a stat pe gânduri să-i vină de hac lui Virago când ea a devenit o ameninţare pentru el. Toate astea sunt prea multe pentru un asasin bătrân ca mine. Avem nevoie de un rege.

— Amin.

— Poţi să-l mai chemi pe Verity?

— Mi-e frică să încerc. Nu ştiu cum să mă feresc de Justin şi de Serene. Nici de Will. Am oftat. Totuşi, voi încerca. Verity îşi va da seama sigur dacă se vor amesteca în Meşteşugul meu. Alt gând nu-mi dădu pace. Chade, mâine-seară, când o ajuţi pe Kettricken să fugă, trebuie să găseşti un moment să-i spui ce a ieşit la iveală şi să o asiguri de devotamentul meu.

— A, vestea aceea i-o voi da ca s-o liniştesc în drum spre munţi. Nu. Nu mâine-seară. Mă voi îngriji să afle rugămintea ta când e în siguranţă. Tu trebuie să încerci întruna să-l găseşti pe Verity, dar fii atent să nu fii spionat. Eşti sigur că nu ne cunosc planul?

Am fost nevoit să clatin din cap.

— Dar cred că planul e în siguranţă. I l-am dezvăluit în întregime lui Verity imediat ce l-am găsit. Numai spre sfârşitul legăturii noastre mi-a spus că încearcă cineva să ne spioneze.

— Probabil că ar fi trebuit să-l omori pe Justin, mormăi Chade pentru sine, apoi râse de figura mea şocată. Nu, nu, linişteşte-te. Nu te voi mustra că te-ai abţinut. Aş fi preferat să fii mai bănuitor în legătură cu propunerea lui Brawndy. Dacă scapă numai un cuvânt din ea, Regal îţi va pune laţul de gât. Iar dacă ar fi crud şi prostovan, ar putea încerca să-şi spânzure şi ducii. Nu. Hai să nici

nu ne gândim la asta! Coridoarele din Buckkeep s-ar îneca în sânge înainte de a se întâmpla aşa ceva. Aş fi preferat să fi găsit o cale să schimbi subiectul discuţiei înainte să apuce el să-ţi facă propunerea. Numai că, aşa cum zici, ar fi găsit pe altul. Ei, ce să-i faci? Nu putem aşeza capete bătrâne pe umeri tineri. Din păcate, Regal ţi-ar putea reteza capul cel tânăr mult prea uşor. Îngenunche şi aruncă un butuc în foc. Inspiră adânc şi oftă din străfunduri. Ai pregătit restul lucrurilor? mă întrebă pe neaşteptate.

Am fost de-a dreptul încântat să vorbesc despre altceva.

— Cât am putut. Burrich ne va aştepta la locul stabilit, în arinişul unde îşi făceau vizuina vulpoii.

Chade dădu ochii peste cap.

— Şi eu cum îl găsesc? Întreb un vulpoi?

Am zâmbit fără să vreau.

— Aproape că ai nimerit-o. Pe unde vei ieşi din castel?

Se încăpăţâna să tacă. Bătrânul vulpoi tot nu voia să-şi dezvăluie uşa secretă. În cele din urmă, îmi spuse:

— Vom ieşi din hambarul cu grâne, al treilea de la grajduri.

Am încuviinţat în tăcere.

— Te va aştepta un lup cenuşiu. Urmează-l în linişte şi-ţi va arăta cum să ieşi din Buck fără să treci pe la poartă.

Chade mă privi îndelung. Am aşteptat. Să mă condamne, să-mi arunce o privire dispreţuitoare, chiar curioasă. Dar bătrânul asasin ştia prea multe ca să-şi dea sentimentele pe faţă.

— Am fi nişte proşti dacă nu ne-am folosi de toate armele care ne vin la îndemână. E… periculos?

— Nu mai mult decât mine. Nu trebuie să porţi ciomag, nici să-i arunci o ciozvârtă de miel ca să te lase să treci. Auzisem şi eu de superstiţiile din popor. Pur şi simplu te arăţi, iar el va apărea şi te va călăuzi. Te va scoate printre ziduri în păduricea unde te aşteaptă Burrich cu caii.

— E lung drumul?

Ştiam că se gândeşte la rege.

— Nu foarte lung, dar nici scurt, iar zăpada e adâncă şi nebătătorită. Nu va fi uşor să te strecori prin deschizătura din zid, dar vei reuşi. L-aş putea ruga pe Burrich să vă aştepte lângă ea, dar nu vreau să atrag atenţia asupra ei. Poate că te va ajuta bufonul.

— Va trebui, după câte îmi dau seama. Nu vreau să-i implic şi pe alţii în plan. Se pare că poziţia noastră e tot mai slabă.

Am plecat capul în semn de aprobare.

— Şi tu? am îndrăznit să întreb.

— Mi-am îndeplinit sarcinile cât am putut de bine, înainte de vreme. M-a ajutat bufonul. A şterpelit şi haine, şi bani pentru călătoria regelui. Shrewd ne-a acceptat planul cu jumătate de gură. Ştie că e unul înţelept, dar îl supără fiecare parte din el. La urma urmei, Fitz, Regal e fiul lui, mezinul răsfăţat. Chiar după ce i-a simţit cruzimea, tot îi vine greu să creadă că prinţul îi ameninţă viaţa. Vezi şi tu în ce situaţie stânjenitoare e: a recunoaşte că Regal s-ar întoarce împotriva lui înseamnă a recunoaşte că s-a înşelat în privinţa fiului său. A fugi din Buckkeep e şi mai rău, deoarece înseamnă a recunoaşte nu numai că Regal s-ar întoarce împotriva lui, dar şi că fuga e singura soluţie. Regele nostru nu a fost niciodată un laş. Îl roade gândul că trebuie să fugă de cel care, dintre toţi, ar trebui să-i fie cel mai credincios. Totuşi, nu are de ales. De asta l-am convins; mai ales – recunosc – spunându-i că, fără sprijinul lui, copilul lui Kettricken nu ar avea şanse la tron. Chade oftă. Mai pregătit de atât nu se poate. Am preparat leacurile şi mi-am împachetat lucrurile.

— Bufonul a înţeles că nu-l poate însoţi pe rege?

Chade se frecă la frunte.

— Vrea să vină şi el, după câteva zile. Nu se răzgândeşte nici în ruptul capului. Atât am reuşit să-l conving, să călătorească separat.

— Atunci mie nu-mi rămâne decât să-i scot pe martori din odaia regelui, iar ţie, să-l răpeşti pe rege.

— Da, spuse el întristat. Toate sunt bine stabilite şi pregătite, numai noi să trecem la fapte.

Am rămas amândoi cu privirea pierdută în foc.

29

EVADAŢI ŞI PRIZONIERI

La sfârşitul domniei lui Shrewd, vrajba dintre ducatele de coastă şi cele interioare nu a izbucnit ca o noutate, ci ca o reluare a vechilor neînţelegeri. Cele patru ducate de coastă, Bearns, Buck, Rippon şi Shoaks, alcătuiau un regat înainte de formarea celor Şase Ducate. Când manevrele comune tactice de luptă ale Statelor Chalced l-au convins pe regele Wielder[8] *că nu ar fi în avantajul lui să le cucerească, ambiţiile sale s-au întors către interiorul teritoriului. Regiunea Farrow, cu populaţia ei de triburi nomade, a cedat cu uşurinţă armatelor sale organizate. Tilth, ţinut cu populaţie mai multă şi mai aşezată, i s-a predat cu greu şi numai când regele lui din acea vreme s-a pomenit cu teritoriul încercuit şi cu drumurile comerciale întrerupte.*

Atât vechiul regat Tilth, cât şi regiunea care avea să fie cunoscută drept Farrow au fost păstrate ca teritorii cucerite mai mult de o generaţie. Grânarele, livezile şi cirezile lor bogate au fost exploatate fără milă, spre bunăstarea ducatelor de coastă. Regina Munificence[9]*, strănepoata lui Wielder, a fost suficient de înţeleaptă să-şi dea seama că regiunile interioare sunt nemulţumite din această cauză. A dat dovadă de multă îngăduinţă şi înţelepciune când i-a ridicat la rang de nobili pe bătrânii triburilor din Farrow şi pe membrii fostelor familii conducătoare din Tilth. A aranjat căsătorii şi a dat pământ pentru a forma alianţe între locuitorii coastei şi cei din interiorul ţinutului. Ea a fost prima care a vorbit despre regatul ei ca despre regatul celor Şase Ducate. Dar, cu toate manevrele ei politice, nu a reuşit să schimbe interesele geografice şi economice ale diferitelor regiuni. Clima, locuitorii şi traiul ducatelor interioare s-au deosebit în continuare foarte mult de cele ale ducatelor de coastă.*

---

[8] Mânuitor de arme sau unelte (n. tr.).

[9] Generozitate (n. tr.).

În timpul domniei lui Shrewd, interesele opuse ale celor două regiuni au fost accentuate de copiii celor două regine ale sale. Fiii săi mai mari, Verity şi Chivalry, erau copiii reginei Constance, o nobilă din Shoaks care avea rude şi în Bearns. Ea a aparţinut regiunilor de coastă. A doua regină a lui Shrewd, Desire, se născuse în Farrow, dar familia ei se trăgea din străvechiul neam regesc din Tilth, având şi rude îndepărtate din neamul Farseer. Din acest motiv repeta ea întruna că fiul ei, Regal, avea mai mult sânge regesc decât amândoi fraţii lui vitregi, deci era mai îndreptăţit să aibă pretenţii la tron.

Odată cu dispariţia viitorului rege Verity şi cu zvonurile despre moartea lui şi ţinând seama de prăbuşirea evidentă a regelui Shrewd, ducii de coastă au crezut că puterea şi titlul vor trece în mâinile prinţului Regal, născut dintr-un neam al ducatelor interioare. Au preferat să treacă de partea copilului nenăscut al lui Verity, un prinţ de coastă, şi, după cum se poate bănui, au făcut tot ce au putut pentru a păstra şi consolida puterea neamurilor de coastă. Ameninţate cum erau de piraţi şi de transformarea în neoameni, a fost singura alegere raţională pe care o puteau face ducatele de coastă.

Ceremonia viitorului rege a ţinut prea mult. Lumea s-a adunat cu mult timp înainte, pentru ca Regal să-şi facă intrarea pompoasă printre rânduri şi să se îndrepte spre tron, unde îl aştepta un rege Shrewd somnoros. Regina Kettricken, galbenă ca ceara, stătea în spatele lui Shrewd, la umărul său stâng. Shrewd era îmbrăcat într-o robă cu guler de blană şi purta toate giuvaierele regale, dar Kettricken nu cedase propunerilor şi ispitelor lui Regal. Stătea înaltă şi dreaptă într-o robă violetă simplă, strânsă la mijlocul ei care se rotunjea. O simplă coroniţă de aur îi ţinea în frâu şuviţele tunse. Dacă nu ar fi fost cerculeţul acela de metal din jurul tâmplelor, ar fi putut fi luată drept o servitoare aşteptând porunca lui Shrewd. Ştiam că se considera încă Sacrificiu, nu regină. Nu-şi dădea seama că simplitatea straielor îi scotea mai mult în evidenţă înfăţişarea de străină la Curte.

Bufonul era şi el de faţă, într-un costum alb cu negru ponosit, iar Şobolănică apăruse iar în vârful sceptrului său. Îşi vopsise şi faţa în alb şi negru. M-am întrebat dacă voia să-şi ascundă vânătăile sau pur şi simplu să se asorteze cu hainele. Venise înaintea lui Regal şi se distrase de minune de spectacolul pe care îl dăduse, plimbându-se de colo-colo pe interval şi blagoslovind aerul cu Şobolănică, înainte de a se închina în faţa adunării şi de a sări

graţios la picioarele regelui. Gărzile voiseră să-l dea la o parte, dar fuseseră împiedicate de oamenii care râdeau cu gura până la urechi şi-şi întindeau gâturile să-l vadă mai bine. Odată ajuns la tribună, se aşezase, iar regele se întinsese ca să-i mângâie distrat şuviţele rebele, aşa că fusese lăsat în pace. Unii s-au încruntat, alţii au zâmbit, după cât de credincioşi îi erau lui Regal. Eu m-am temut că fusese ultimul spectacol al bufonului.

În ziua aceea, turnul parcă fusese o oală pusă la fiert. Mă înşelasem crezând că Bearns ştie să-şi pecetluiască buzele. Prea mulţi nobili mărunţi mă salutaseră dintr-odată sau încercaseră să-mi surprindă privirea. M-am temut că asta nu le va scăpa lingăilor lui Regal, aşa că am stat cuminte în odaia mea şi, mare parte a după-amiezii, în turnul lui Verity, unde am încercat zadarnic să refac legătura cu el. Alesesem locul acela sperând să-i invoc amintirea clar în minte, dar am dat greş. În schimb, m-am trezit că mă străduiesc să surprind paşii lui Will pe scări ori pe Justin sau Serene pipăind hotarul minţii mele.

După ce am renunţat la Meşteşug, am stat multă vreme, tot încercând să găsesc o soluţie la problema mea: cum să le scot pe gărzi din camera regelui. De afară se auzeau vuietul mării şi viscolul şuierând, iar când am deschis puţin fereastra, o rafală mă împinse în mijlocul camerei. Mulţi ziceau că e zi foarte potrivită pentru ceremonie; furtuna îi ţinea blocaţi pe piraţi acolo unde se aflau şi pe noi ne asigura că nu vor fi raiduri. M-am uitat cum ploaia rece formează o crustă pe nămeţi, făcând drumurile periculos de alunecoase, şi mi l-am închipuit pe Burrich călătorind pe timp de noapte cu regina şi cu regele Shrewd în lectică. Nu mi-aş fi dorit o asemenea însărcinare.

Se crease o atmosferă foarte potrivită pentru marea nenorocire care avea să se întâmple. Acum, pe lângă poveştile cu Omul Însemnat şi şarpele de pe cămin, şi bucătăria fusese cuprinsă de disperare. Aluatul de pâine din ziua aceea nu dospise, iar laptele se covăsise în şiştare înainte să se aleagă smântâna. Biata Sara, bucătăreasa, fusese puternic afectată şi spusese că nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva în bucătăria ei. Porcarii refuzaseră să dea laptele acrit porcilor, atât de convinşi erau că fusese blestemat. Din cauza aluatului nedospit, servitoarele, care oricum nu-şi vedeau capul de treabă cu mâncarea pentru atâţia musafiri sosiţi la ceremonie, trebuiseră să muncească de două ori mai mult. Eram gata să jur că atmosfera veselă din turn putea fi tulburată de servitoarele nefericite de la bucătărie.

Porţiile din camera gărzilor fuseseră cam mici, tocana prea sărată, iar o parte din bere se răsuflase. Ducele de Tilth s-a plâns că a găsit oţet în loc de vin în cameră, ceea ce l-a făcut pe ducele de Bearns să remarce în faţa celor din Shoaks şi Rippon că şi oţetul ar fi fost un semn de ospitalitate. Remarca nefericită a ajuns cumva la urechile doamnei Hasty, care i-a ocărât pe toţi şambelanii şi servitorii care nu reuşiseră să ducă şi în camerele modeste zeama subţire care mai rămăsese în Buckkeep. Slugile mărunte s-au plâns că li se dăduse poruncă să nu risipească banii pe musafirii din camerele acelea, dar nu s-a găsit nimeni răspunzător de poruncă sau de răspândirea ei printre servitori. Aşa trecuse ziua aceea, iar eu m-am simţit uşurat că mă izolasem în turnul lui Verity.

Totuşi, nu am îndrăznit să lipsesc de la ceremonie, altfel cine ştie ce s-ar fi spus pe seama mea. Aşa că stăteam şi eu în mulţime, chinuit de o cămaşă cu mâneci prea strâmte şi de nişte pantaloni mulaţi din cauza cărora mă gâdila pielea, şi aşteptam răbdător intrarea lui Regal. Nu la fastul şi ceremonia lui îmi stătea mintea, ci se frământa de propriile mele întrebări şi griji. Reuşise Burrich să facă rost de cai şi de lectică? Se întunecase deja. Probabil că stătea afară, în furtună, la adăpostul jalnic al arinişului. Sigur că acoperise caii cu pături, dar nu îi ajuta prea mult, acum că lapoviţa nu mai contenea. Îmi spusese numele fierarului la care îi dusese pe Cenuşia şi pe Roşcovanul. Trebuia să găsesc cumva modalitatea de a-i da omului mita săptămânală şi de a vizita caii cât mai des, ca să mă asigur că sunt bine îngrijiţi. Burrich mă pusese să-i promit că nu voi lăsa treaba asta în seama altcuiva. Va reuşi regina să se retragă singură în camera ei? Şi, a câta oară, cum voi reuşi să scot gărzile din camera lui Shrewd, ca să-l poată răpi Chade?

Susurul de uimire al mulţimii mă aduse cu picioarele pe pământ. Am aruncat o privire spre tribună, acolo unde se holba toată lumea. O licărire, apoi, preţ de-o clipă, una dintre lumânările ascuţite şi albe scapără cu flacără albastră. O altă lumânare scoase o scânteie şi sclipi albastră. Un nou murmur străbătu adunarea, însă lumânările îndărătnice se potoliră şi arseră frumos. Nici Kettricken, nici Shrewd nu observaseră, dar bufonul se ridică în capul oaselor şi ameninţă lumânările năbădăioase cu Şobolănică.

În cele din urmă, apăru şi Regal, strălucind în catifea roşie şi mătase albă. O mică servitoare mergea în faţa lui, împrăştiind tămâie de santal din cădelniţă. Regal surâdea către adunare în timp ce se îndrepta agale spre tron, întâlnind multe perechi de

ochi şi salutând din cap multă lume. Sunt convins că lucrurile nu au mers ca pe roate, aşa cum le plănuise el. Regele Shrewd s-a bâlbâit şi s-a zăpăcit când i s-a dat să citească un pergament. Până la urmă, Kettricken i l-a luat din mâinile tremurânde, iar el a zâmbit când regina a citit cu glas tare cuvintele care probabil i-au săgetat inima. Era o listă completă a copiilor lui Shrewd, cuprinzând şi o fată moartă în fragedă pruncie, în ordinea naşterii, apoi a morţii lor, până la Regal, singur supravieţuitor şi de drept moştenitor. Lui Kettricken nu i-a tremurat vocea la numele lui Verity, a citit cu glas tare scurta notiţă – „pierit dintr-o întâmplare nefericită, într-o expediţie în Regatul Munţilor" –, ca şi cum ar fi fost o listă de mirodenii. Despre copilul ei nici nu se pomenea. Un copil, deşi nenăscut, era un moştenitor, dar nu un viitor rege. Copilul nu-şi putea pretinde titlul până nu împlinea cel puţin şaisprezece ani.

Kettricken luase din scrinul lui Verity diadema de argint cu giuvaierul albastru, coroana viitorului rege, şi medalionul de aur şi smarald, în formă de căprior sărind. I le-a înmânat regelui Shrewd, care s-a uitat la ele buimac. N-a făcut gestul de a i le oferi lui Regal. În cele din urmă, prinţul s-a întins după ele, iar Shrewd i-a dat voie să i le ia din mână. Regal şi-a aşezat coroana pe cap, şi-a agăţat medalionul la gât şi a stat în faţa noastră – noul viitor rege al celor Şase Ducate.

Chade a întârziat puţin. Flăcările lumânărilor n-au început să tremure bine decât atunci când ducii s-au dus pe rând să jure credinţă încă o dată Casei Farseer. Regal a încercat să ignore fenomenul, până când susurul mulţimii a ameninţat să acopere vocea ducelui Ram de Tilth, care-şi citea jurământul. Atunci s-a întors şi a stins lumânarea neascultătoare. I-am admirat curajul, mai ales când se albăstri şi a doua lumânare şi el a repetat gestul. Eu mi-am zis că se exagera cu prevestirile când torţa dintr-un sfeşnic fixat lângă intrarea principală a şuierat şi a scos o flacără albastră urmată de o duhoare înainte de a se stinge. Toţi ochii s-au îndreptat spre ea. Regal aşteptă până la sfârşit, dar l-am văzut cum scrâşneşte din dinţi şi îi pulsează vâna mică de la tâmplă.

Nu ştiu în ce fel plănuise să încheie ceremonia, dar i-a pus capăt repede. La primul lui semn, menestrelii au început să cânte, iar la al doilea s-au deschis uşile şi au intrat bărbaţi cu tăblii deja încărcate cu bucate, urmaţi îndată de ajutoare cărând suporturi pe care să fie aşezate. Măcar pentru ospăţul acela Regal nu se zgârcise, iar cărnurile şi plăcintele bine rumenite au fost bine primite de toată lumea. Dacă pâinea s-a întâmplat să nu fie

destulă, nimeni nu s-a gândit să se plângă. Pe coridorul cel mic se pregătiseră mese pentru cei de rang înalt şi într-acolo am văzut că îl conduce Kettricken pe Shrewd, urmaţi de bufon şi de Rosemary. Cei de rang neînsemnat aveau la dispoziţie bucate simple, dar îndestulătoare, şi podeaua pentru dans.

Plănuisem să-mi pun burta la cale la ospăţ, dar mă acostau necontenit bărbaţi care mă băteau pe umăr prea tare sau femei care mă priveau în ochi cu subînţeles. Ducii de coastă stăteau la masă cu ceilalţi nobili de rang înalt, rupând de formă pâinea cu Regal şi întărind noua legătură cu el. Mi se spusese că toţi cei trei duci de coastă vor şti că sunt de acord cu planul lor. Mă deranja că ştiau şi nobilii mărunţi. Celerity nu mi-a cerut să-i fiu însoţitor, dar mă stingherea urmărindu-mă tăcută ca un câine. Unde mă întorceam, dădeam peste ea la câţiva paşi distanţă. Era limpede că voia să-i vorbesc, dar nu aveam încredere în harul meu de a găsi cuvintele potrivite. Am crezut că leşin când un nobil mai neînsemnat din Shoaks m-a întrebat dacă mă gândeam ca una dintre corăbiile de război să navigheze până departe, la Golful Fals, în sud.

Cu inima cât un purice, mi-am dat seama ce greşeală făcusem. Niciunul dintre ei nu se temea de Regal. Ei nu vedeau niciun pericol în el, doar un ţafandache sclifosit care voia să poarte straie fine şi diademă şi să aibă un titlu. Credeau că va dispărea şi-l vor putea ignora. Eu însă ştiam prea multe.

Ştiam de ce e în stare prinţul, din dorinţa de putere, din capriciu sau pur şi simplu pentru că credea că poate scăpa cu faţa curată. Pleca din Buckkeep. Nu îi trebuia. Dar, dacă i-ar intra în cap că îl vrea, n-ar precupeţi niciun efort ca să pună mâna pe el. Eu trebuia să fiu părăsit aici, ca un câine vagabond, lăsat să moară de foame sau de mâna piraţilor. Nu să ajung la putere pe ruinele abandonate de el.

Dacă nu eram foarte prevăzător, ar fi pus să mă omoare. Sau mai rău, dacă exista un lucru mai rău decât moartea pe care să-l născocească Regal.

De două ori am încercat să dispar de la ospăţ şi de două ori m-a prins la colţ cineva care voia să stea de vorbă cu mine în linişte. În cele din urmă, am pretins că mă doare capul şi am anunţat că mă duc la culcare. A trebuit să îndur cel puţin şase bărbaţi care s-au grăbit să-mi ureze noapte bună. M-am retras. Tocmai când credeam că am scăpat, Celerity mă atinse sfioasă pe braţ şi îmi ură noapte bună cu glas atât de stins, încât mi-am dat seama că îi rănisem sentimentele. Asta cred că m-a tulburat mai mult decât

restul serii. I-am mulţumit şi, comiţând cea mai laşă faptă din seara aceea, i-am sărutat vârful degetelor. Mi s-a făcut ruşine văzând scânteia din ochii ei. Am urcat scările în fugă. Între timp, m-am întrebat cum suportase Verity sau tatăl meu asemenea situaţii. Dacă m-am gândit sau am visat vreodată să fiu prinţ adevărat şi nu un bastard, am alungat visul acela în aceeaşi noapte. Era o meserie prea în văzul lumii. Cu inima frântă, mi-am dat seama că aşa voi trăi până la întoarcerea lui Verity. Iluzia puterii se agăţa de mine acum şi prea mulţi vor fi orbiţi de ea.

M-am dus în odaia mea şi m-am schimbat, foarte uşurat, în haine comode. Când mi-am aranjat cămaşa, am simţit săculeţul cu otrava pentru Wallace cusut în manşetă. Poate îmi va aduce noroc, am reflectat cu amărăciune. Am ieşit din odaie şi am făcut cel mai prostesc lucru din seara aceea. M-am dus la Molly. Holul servitorilor era pustiu, coridorul slab luminat de două torţe leneşe. Am bătut la uşă. Niciun răspuns. Am încercat zăvorul, dar nu era tras. Uşa s-a deschis când am împins-o.

Întuneric. Pustiu. Un cămin fără foc. Am găsit un ciot de lumânare şi l-am aprins de la o torţă. Apoi m-am întors în cameră şi am închis uşa. Am stat acolo până când mi-am dat seama că pustiul din jurul meu era adevărat. Prea amintea de Molly. Patul fără aşternut, căminul curăţat, grămada de lemne pregătită pentru ca următorul locatar să aprindă focul. Acestea erau semnele care îmi arătau că făcuse curăţenie chiar ea. Nicio panglică, nicio lumânare, niciun rest de fitil în urma femeii care locuise aici ca servitoare. Urciorul aşezat cu gura în jos în lighean, ca să-l ferească de praf. M-am aşezat pe scaunul ei, în faţa căminului. I-am deschis scrinul pentru haine şi m-am uitat înăuntru. Dar nu erau scaunul ei, nici căminul ei, nici scrinul ei. Nu erau decât obiectele pe care le atinsese în scurta vreme cât locuise aici.

Molly plecase.

Nu avea să se mai întoarcă.

Reuşisem să-mi păstrez minţile refuzând să mă gândesc la ea. Camera goală îmi smulse legătura de la ochi. Am privit în sufletul meu şi m-am dispreţuit. Am vrut să iau înapoi sărutul depus pe degetele lui Celerity. Ce anume fusese, un balsam pentru mândria rănită a unei fete sau ispita cu care să-i leg de mine pe ea şi pe tatăl ei? Nu se justifica nici una, nici alta. Amândouă răspunsurile erau greşite, dacă era să cred în dragostea pe care i-o jurasem lui Molly. Sărutul acela era dovada că mă făceam vinovat de toate acuzaţiile pe care mi le adusese Molly. Întotdeauna voi pune neamul Farseer înaintea ei. O amăgisem cu căsătoria, îi călcasem

mândria în picioare şi-i spulberasem încrederea în mine. Mă rănise părăsindu-mă. Nu reuşise să treacă peste faptul că îmi bătusem joc de încrederea ei în ea însăşi. Cu gândul acesta va trebui să trăiască mereu, cu convingerea că a fost înşelată şi folosită de un băiat mincinos şi egoist, care nici măcar nu a avut curajul să lupte pentru ea.

Poate disperarea să dea naştere curajului? Sau era doar nesăbuinţa şi dorinţa de a-mi distruge propria viaţă? Am coborât scările cu îndrăzneală şi m-am dus direct la încăperile regelui. Torţele din suporturile de lângă uşă mă enervau tot scuipând flăcări albastre. Cam exagerat, Chade. M-am întrebat dacă meşterise fiecare lumânare şi torţă din turn. Am tras draperia şi am intrat. Nu era nimeni. Nici în salon, nici în dormitor. Camerele aveau o înfăţişare dezolantă, cele mai valoroase obiecte luate şi cărate cu barca pe râu. Semănau cu odăile dintr-un han modest. Nu mai era nimic demn de furat, altfel Regal ar fi lăsat o gardă la uşă. Ciudat, dar îmi amintea de camera lui Molly. Mai rămăsese câte ceva în ea: aşternuturi de pat, veşminte şi altele asemănătoare. Dar nu mai era camera regelui meu. M-am dus lângă o masă, exact în locul în care stătusem în copilărie. Aici, în timp ce mânca dejunul, Shrewd mă lua serios la întrebări despre lecţii în fiecare săptămână şi, de câte ori îmi vorbea, îmi atrăgea atenţia că, dacă eu eram supusul lui, el era regele meu. Bărbatul acela plecase, izgonit din cameră. Dezordinea lăsată de un bărbat harnic, calapoadele, săbiile, pergamentele împrăştiate fuseseră înlocuite de afumătoare pentru ierburi şi ceşti lipicioase de ceai ameţitor. Regele Shrewd plecase de aici cu multă vreme în urmă. În noaptea aceea aveam să iau cu mine un bătrân bolnav.

Am auzit paşi şi mi-am blestemat neghiobia. M-am strecurat după o draperie şi am stat nemişcat. Am auzit murmurul vocilor în salon. Wallace. Replica aceea batjocoritoare precis e a bufonului. M-am furişat din ascunzătoare chiar în pragul dormitorului, ca să trag cu ochiul prin perdeaua improvizată. Kettricken stătea pe canapea lângă rege şi-i vorbea în şoaptă. Arăta obosită. Avea cearcăne la ochi, dar îi zâmbea lui Shrewd. M-am bucurat când l-am auzit murmurându-i un răspuns. Wallace se ghemui şi adăugă surcele în foc cu mare grijă. De partea cealaltă a căminului, Rosemary adormise, cu rochia cea nouă toată şifonată în jurul ei. Căscă somnoroasă, apoi scoase un oftat şi îşi îndreptă rochia. Îmi era milă de ea. Şi eu mă simţeam la fel după ceremonia nesfârşită. Bufonul stătea în spatele scaunului lui Shrewd. Se întoarse brusc şi se uită exact la mine, de parcă m-ar fi văzut prin perdea.

Altcineva nu mai era în cameră. Bufonul se răsuci dintr-odată spre Wallace.

— Aşa, sir Wallace, suflă, suflă bine şi fierbinte. Probabil că nu ne va mai trebui focul, atât de cald e aerul cu care alungi frigul din cameră.

Wallace nu se ridică în picioare, dar întoarse capul ca să-i arunce bufonului o căutătură cruntă.

— Adu-mi nişte vreascuri, vrei? Niciuna din surcelele astea nu vrea să se aprindă. Flacăra alunecă de-a lungul lor, dar lemnul nu arde. Am nevoie de apă fierbinte dacă e să pregătesc regelui ceaiul pentru somn.

— Vreau să aduc vreascuri? Vreascuri? Vreau? Nu sunt făcut din vreascuri, bunule Wallace. Şi nici nu iau foc, oricât ai pufni şi-ai pufăi spre mine. Gărzi! Hei, gărzi! Intraţi şi aduceţi cu voi vreascuri, dacă vreţi!

Bufonul sări de la locul său din spatele regelui şi făcu o tumbă până la uşă, unde dădu un adevărat spectacol trăgând de perdea ca şi cum ar fi fost o uşă. Într-un sfârşit, scoase capul pe coridor şi strigă după gărzi. Şi-l retrase după un moment şi reveni în cameră cu un aer îndurerat.

— Fără gărzi, fără vreascuri. Bietul Wallace.

Îl studie pe vraci cât se poate de serios. Wallace stătea în patru labe, aţâţând nervos focul.

— Poate dacă te-ai răsuci cu prova la pupa şi ai sufla astfel în foc, flăcările ar dansa mai vesele pentru tine. Cu pupa în vânt, ca să-ţi iei avânt, cutezătorule Wallace.

Una dintre lumânările care ardeau în cameră pâlpâi dintr-odată cu scântei albastre. Toţi cei de faţă, inclusiv bufonul, tresăriră când o auziră şuierând, iar Wallace se ridică stângaci în picioare. Nu l-aş fi crezut superstiţios, dar i-am desluşit o sclipire deznădăjduită în priviri, care dovedea cât de tare îl speria semnul rău.

— Focul se încăpăţânează să nu se aprindă, anunţă el, apoi, parcă dându-şi seama de înţelesul vorbelor sale, tăcu şi rămase cu gura căscată.

— Suntem vrăjiţi, spuse bufonul nepăsător.

Lângă cămin, mica Rosemary îşi ridică genunchii sub bărbie şi privi curioasă în jur. Îi sărise somnul.

— De ce nu sunt gărzi? întrebă Wallace nervos.

Se duse la uşă şi cercetă coridorul.

— Torţele ard cu flacără albastră, toate! strigă el, cu răsuflarea tăiată. Îşi trase capul înapoi şi privi disperat în jur. Rosemary. Du-te şi adu gărzile. Au spus că vor veni după noi de îndată.

Rosemary scutură din cap şi refuză să se mişte, îşi strânse genunchii mai tare la piept.

— Gărzile vor veni după noi? Ne urmăresc cu vreascurile? Suntem urmăriţi de vreascuri? Ei, ăsta da, subiect noduros! Oare gărzile-vreascuri iau foc?

— Termină cu flecăreala! se răţoi Wallace la bufon. Du-te şi adu gărzile.

— Du-te şi adu? Mai întâi crede că sunt un vreasc, pe urmă că sunt căţeluş. Of! Du-te şi adu vreascul; adică băţul. Unde-i băţul?

Bufonul începu să latre ca un căţeluş şi să ţopăie prin cameră, prefăcându-se că adulmecă după un băţ aruncat.

— Du-te şi adu gărzile! răcni Wallace.

Regina interveni ferm:

— Bufonule, Wallace, terminaţi. Ne plictisiţi cu caraghioslâcurile voastre. Iar tu, Wallace, o sperii pe Rosemary. Du-te tu şi adu gărzile, dacă ţii neapărat să vină aici. În ce mă priveşte, mi-ar prinde bine puţină linişte. Sunt ostenită. În curând, va trebui să mă retrag.

— Regina mea, se întâmplă ceva rău în seara asta, stărui Wallace. Aruncă priviri prudente în jur. Nu sunt un om care să se sperie de semnele rele, dar în ultima vreme au fost prea multe ca să le trec cu vederea. Mă voi duce să aduc gărzile, dacă bufonul nu are curajul să…

— El face scandal şi plânge după gărzi, ca să vină să-l păzească de focul care nu vrea să se aprindă, şi tot eu sunt acela care nu are curaj? Vai şi-amar de mine!

— Linişte, bufonule, te rog! Stăruinţa reginei păru neprefăcută. Wallace. Du-te, dar nu după gărzi, ci ca să aduci alte lemne. Regelui nostru nu-i place agitaţia asta, vrea pur şi simplu să se odihnească. Du-te acum. Du-te!

Wallace se îndreptă şovăitor spre uşă; era limpede că nu voia să înfrunte singur flăcările albastre. Bufonul îi zâmbi prosteşte.

— Să vin cu tine şi să te ţin de mână, cutezătorule Wallace?

Asta măcar îl hotărî să iasă din cameră. Când nu i se mai auziră paşii, bufonul se uită încă o dată spre ascunzătoarea mea, invitându-mă clar să ies.

— Regina mea, am rostit în şoaptă, şi respiraţia ei întretăiată fu singurul semn că am speriat-o când am apărut din dormitorul regelui. Dacă vrei să te retragi, bufonul şi cu mine îl vom culca pe

rege. Ştiu că eşti ostenită şi că ai vrut să te culci devreme în seara asta.

De lângă foc, Rosemary mă privi cu ochi mari.

— Poate că aşa voi face, spuse Kettricken, ridicându-se cu o repeziciune surprinzătoare. Vino, Rosemary. Noapte bună, regele meu.

Ieşi iute din cameră, cu Rosemary nevoită să alerge în spatele ei. Copilul se uită de multe ori la noi peste umăr. Imediat ce draperia căzu în spatele lor, m-am dus la Shrewd:

— Regele meu, e timpul, i-am spus cu blândeţe. Voi sta de pază aici până pleci. Există vreun lucru pe care vrei să-l iei cu tine în mod special?

Shrewd înghiţi, apoi îşi concentră privirea asupra mea.

— Nu. Nu, nu mai e nimic aici pentru mine. Nimic de lăsat în urmă, nimic pentru care să rămân. Închise ochii, vorbi în şoaptă. M-am răzgândit, Fitz. Cred că voi rămâne aici, să mor în patul meu în noaptea asta.

Preţ de-o clipă, bufonul şi cu mine am împietrit.

— Vai, nu, exclamă bufonul, iar eu am zis:

— Regele meu, eşti doar obosit.

— Şi singurul lucru de care voi mai avea parte e şi mai multă oboseală.

Ochii lui Shrewd sclipiră neaşteptat de limpezi. Regele-băiat pe care îl atinsesem vag cu Meşteşugul se uită la mine din trupul măcinat de durere.

— Trupul mă trădează. Fiul meu a devenit un şarpe. Regal ştie că fratele lui trăieşte. Ştie că nu e a lui coroana pe care o poartă. Nu am crezut că va... Am sperat, până în ultima clipă, că se va răzgândi...

Ochii bătrâni i se umplură de lacrimi. Voisem să-mi salvez regele de un prinţ necredincios. Ar fi trebuit să ştiu că nu pot salva un tată de fiul trădător. Shrewd întinse braţul spre mine – o gheară sfrijită şi îngălbenită, care fusese cândva mâna zdravănă a unui mânuitor de sabie.

— Îmi voi lua adio de la Verity. Vreau să afle de la mine că nu am încuviinţat nimic din toate astea. Măcar atât lasă-mă, ca fiul meu, care mi-a fost întotdeauna credincios, să aibă o fărâmă de încredere în mine. Arătă spre un loc la picioarele lui. Hai, Fitz. Du-mă la el.

Nu aveam cum să-i refuz porunca. M-am supus imediat. Am îngenuncheat lângă el. Bufonul se duse în spatele lui, lacrimile croindu-i poteci cenuşii pe obrajii vopsiţi în alb şi negru.

— Nu, şopti el repede. Regele meu, ridică-te, hai să ne ascundem. Acolo poţi cugeta în linişte. Nu trebuie să iei o hotărâre acum.

Shrewd nu-i dădu atenţie. Am simţit mâna regelui pe umăr. Mi-am descătuşat forţele pentru el, îndurerat, dar surprins că învăţasem, în cele din urmă, cum să o fac când doresc. Ne-am aruncat amândoi în râul negru al Meşteşugului. Ne-am răsucit în curent, eu aşteptând să ne călăuzească. Însă el mă luă dintr-odată în braţe. *Fiul fiului meu, sânge din sângele meu. În felul meu, te-am iubit.*

Regele meu.

Tânărul meu asasin. Ce-am făcut din tine? Cum mi-am schimonosit propriul vlăstar? Nu ştii cât de tânăr eşti încă. Fiul lui Chivalry, nu e prea târziu să te îndrepţi. Ridică-ţi privirea. Priveşte dincolo de toate acestea.

Îmi petrecusem viaţa devenind ceea ce dorise el să devin. Cuvintele lui de acum mă nedumereau şi îmi stârneau întrebări la care nu aveam timp să răspund. Simţeam cum îl părăsesc puterile.

Verity, i-am amintit în şoaptă.

L-am simţit căutând şi i-am sprijinit căutarea. Am simţit şi atingerea uşoară a lui Verity, apoi vlăguirea bruscă a regelui. L-am căutat pe pipăite, aşa cum cauţi un înecat în apă adâncă. I-am descoperit conştiinţa, am ţinut-o strâns, dar parcă strângeam o umbră. Îmbrăţişam un băiat înfricoşat care se lupta, dar nu ştia cu ce anume.

Apoi a dispărut.

Ca un balon de săpun spart.

Crezusem că întrezăresc fragilitatea vieţii când ţinusem copilul mort în braţe. Acum am înţeles bine. Acum e aici, acum nu mai e. Până şi o lumânare în care sufli lasă o dâră de fum. Regele meu dispăruse dintr-odată.

Dar nu eram singur.

Cred că fiecare copil a răsucit o pasăre moartă găsită în pădure, numai ca să rămână uimit şi înspăimântat de viermii care rod flămânzi din partea ascunsă. Puricii se adună în grămezile cele mai dese şi căpuşele cresc cel mai repede pe un câine mort. Justin şi Serene, ca lipitorile căzute de pe un peşte mort, se ridicară şi încercară să se agaţe de mine. Iată izvorul puterii lor sporite şi vlăguirii regelui. Iată negura care îi împânzise mintea şi îi umpluse zilele de amărăciune. Galen, maestrul lor, îşi făcuse din Verity o ţintă. Dar nu reuşise să-l omoare şi-şi găsise propria moarte. De când se lipiseră cei doi de rege, de când sugeau de la el puterea

Meşteşugului, nu voi şti niciodată. Au ştiut tot ce i-a transmis lui Verity prin mine. Multe mi s-au limpezit dintr-odată, dar era prea târziu. Mă învăluiau şi nu ştiam cum să scap de ei. Îi simţeam cum se încolăcesc în jurul meu, ştiam că îmi sorb vlaga şi că, dacă nu au un motiv ca să se retragă, mă vor ucide în câteva clipe.

Verity, am strigat, dar eram deja prea slăbit. Nu voi mai ajunge la el.

Jos de pe el, jigodii! Un mârâit familiar, apoi Ochi Întunecaţi îi *respinse* prin mine. N-am crezut că va reuşi, dar, ca mai demult, forţă Harul asupra lor prin canalul deschis de Meşteşug. Harul şi Meşteşugul erau două lucruri diferite, se deosebeau precum cititul de cântat sau înotul de călărit. Totuşi, când cei doi erau legaţi de mine prin Meşteşug, probabil că erau vulnerabili la celălalt fel de magie. I-am simţit împinşi departe de mine, dar erau doi care să reziste atacului lui Ochi Întunecaţi. Nu-i va învinge pe amândoi.

Ridică-te şi fugi! Fugi de cei cu care nu poţi lupta!

O propunere înţeleaptă. Frica m-a adus înapoi în corpul meu şi am ridicat dintr-odată zidurile care-mi păzeau mintea de atingerea Meşteşugului lor. Când am putut, am deschis ochii. Zăceam pe podea în cabinetul regelui, gâfâind, în vreme ce, deasupra mea, bufonul se aruncase lângă rege şi plângea în hohote. Tentaculele Meşteşugului se târau şi bâjbâiau încă după mine. M-am retras adânc în mine, m-am apărat sălbatic, cum mă învăţase Verity, şi tot le-am simţit prezenţa, ca nişte degete de stafie care-mi trăgeau hainele ca să ajungă la piele. M-am umplut de scârbă.

— L-ai omorât, l-ai omorât! L-ai omorât pe regele meu, trădător nenorocit! ţipă bufonul la mine.

— Nu! Nu eu am fost!

De-abia reuşeam să vorbesc.

Spre groaza mea, Wallace stătea în prag, privind scena cu ochi sălbatici. Apoi ridică ochii şi scoase un urlet de spaimă. Scăpă braţul de lemne pe care-l adusese. Şi bufonul, şi eu am întors capul.

În uşa dormitorului stătea Omul Însemnat. Chit că ştiam că e Chade, tot mi s-a făcut părul măciucă într-o clipă. Era îmbrăcat în straie simple şi zdrenţuite, murdare de pământ şi mucegai. Părul lung şi cărunt îi atârna în şuviţe murdare pe faţă şi îşi mânjise pielea cu cenuşă, ca să se vadă mai bine cicatricele. Arătă încet cu braţul spre Wallace. Bărbatul ţipă, apoi o luă la fugă urlând după gărzi pe coridoare. Ecoul urletelor răsunară prin turn.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Chade, imediat ce Wallace se făcuse nevăzut. Ajunse dintr-un pas lângă fratele său şi-i puse

degetele lungi la gât. Ştiam ce va descoperi. M-am ridicat cu greu în picioare.

— E mort. NU L-AM OMORÂT EU! Ţipătul meu acoperi vaietul ascuţit al bufonului. Degetele Meşteşugului mă pişcau încăpăţânate. Mă duc să-i omor pe cei care l-au ucis. Du-l pe bufon la loc sigur. Regina e cu tine?

Chade căscă ochii cât cepele. Se holbă la mine de parcă atunci mă vedea prima oară. Toate lumânările din cameră scuipară dintr-odată scântei albastre. Mi se păru foarte nimerit.

— Du-o la loc sigur, i-am poruncit maestrului meu. Şi ai grijă să meargă şi bufonul cu ea. Dacă rămâne aici, e mort. Regal nu va lăsa în viaţă pe niciunul dintre cei care au fost aici în seara asta.

— Nu! Nu îl voi părăsi!

Bufonul avea ochi mari şi goi, de nebun.

— Ia-l de-aici cum poţi, Chade! E viaţa lui în joc!

L-am prins pe bufon de umeri şi l-am scuturat zdravăn. Capul îi săltă în faţă şi în spate pe gâtul subţire.

— Du-te cu Chade şi taci. Taci, dacă vrei să vezi moartea regelui tău răzbunată. Pentru că asta mă duc să fac. Mă străbătu un fior şi lumea se clătină, întunecată pe la margini. Scoarţă-de-spiriduş! am gâfâit. Am nevoie de scoarţă-de-spiriduş de la tine. Apoi fugi!

L-am aruncat pe bufon în braţele lui Chade, iar bătrânul îl prinse cu mâinile lui neputincioase. Parcă l-am văzut în braţele morţii. Ieşiră din cameră, Chade sprijinindu-l pe bufonul scuturat de suspine. După o clipă, am auzit zgomot îndepărtat de piatră frecând piatră. Plecaseră.

Am căzut în genunchi, apoi m-am răsturnat neputincios. M-am ridicat, proptindu-mă de poala regelui. Mâna lui rece căzu de pe scaun şi se odihni pe capul meu.

— Prost moment ţi-ai găsit să plângi, am rostit cu glas tare în camera goală.

Dar lacrimile îmi curseră în continuare. Întunericul îmi mărginea văzul. Degetele străvezii ale Meşteşugului loveau în zidurile mele de apărare, zgâriau mortarul, zgâlţâiau fiecare piatră. Le-am dat la o parte, dar au venit înapoi. După cum se uitase Chade la mine, mă îndoiam că se va întoarce. Totuşi, mi-am făcut curaj.

Ochi Întunecaţi, călăuzește-i la vizuina vulpii. I-am arătat şopronul din care aveau să iasă şi unde trebuie să meargă. Mai mult nu am reuşit.

Frate!

Călăuzeşte-i, inima mea!

L-am îmboldit încet şi l-am simţit cum se îndepărtează. Lacrimile, proastele, tot îmi spălau obrajii. Am întins mâna să-mi recapăt echilibrul. Îmi căzu pe trupul regelui. Am deschis ochii, am clipit ca să văd mai bine. Cuţitul lui. Nu un pumnal bătut în giuvaiere, ci cuţitul pe care îl poartă la curea orice om, pentru treburile de toată ziua. Mi-am luat inima în dinţi şi l-am smuls din teacă. L-am ţinut în poală şi l-am admirat. O lamă de nădejde, boantă de atâta folosire peste ani. Mâner de corn, probabil sculptat cândva, dar netezit de palma lui Shrewd. L-am atins uşor şi degetele mele au găsit ceea ce ochii mei nu mai vedeau: însemnul lui Hod. Maestra armelor îl lucrase pentru stăpânul ei. Iar regele îl folosise cu pricepere.

O amintire îmi fremăta într-un ungher al minţii: „Suntem unelte”, îmi spusese Chade. Eu eram unealta pe care el o modelase pentru rege. Suveranul mă privise şi se întrebase *Ce-am făcut din tine?* Eu nu trebuia să mă întreb prea mult. Eram asasinul regelui. În mai multe privinţe. Dar mă voi îngriji să-l slujesc după dorinţa lui, ultima oară.

Cineva se ghemui lângă mine. Chade. Am întors încet capul către el.

— Seminţe de carris, îmi spuse. N-am timp să prepar scoarţă-de-spiriduş. Vino. Lasă-mă să te duc şi pe tine în ascunzătoare.

— Nu.

Am luat turtiță de seminţe îmbibate cu miere, am băgat-o pe toată în gură şi am mestecat-o, muşcând seminţele cu dinţii din spate, ca să le absorb toată puterea. Am înghiţit-o.

— Du-te, i-am poruncit lui Chade. Am şi eu o îndatorire, cum ai şi tu. Burrich aşteaptă. În curând se va da alarma. Scoate-o repede pe regină, cât mai ai ocazia să o iei înaintea vânătorilor. Eu îi voi ţine în loc.

Mă eliberă.

— Rămas-bun, băiete, zise el posac şi se aplecă să mă sărute pe frunte.

Un semn de adio. Nu se aştepta să mă mai vadă în viaţă. Nici eu.

Mă lăsă acolo. Nici n-am auzit piatra frecându-se de piatră, că seminţele de carris începură să-şi facă efectul. Le mai înghiţisem şi altă dată, la Festivalul Primăverii, ca toată lumea. Un deget de praf presărat pe glazura prăjiturii îţi dă o ameţeală plăcută. Burrich mă prevenise că unii negustori necinstiţi le băgau cailor ulei de carris în tărâţe ca să câştige cursa sau ca să arate bine

când erau scoşi la vânzare. Tot de la el aflasem că un cal astfel tratat nu mai era niciodată ca înainte. Dacă supravieţuia. Ştiam că şi Chade luase carris şi îl văzusem căzând ca un sac de cartofi când trecuse efectul seminţelor. Totuşi, eu nu ezitasem. Poate că Burrich nu se înşală în privinţa mea, am recunoscut. Extazul Meşteşugului sau patima fierbinte a vânătorii. Înfruntam distrugerea propriei vieţi sau o meritam? N-am stat mult să mă gândesc. Seminţele de carris îşi făcură datoria. Am prins puteri cât zece, iar inima îmi bătea uşoară ca pasărea pe cer. Am sărit în picioare. Am pornit spre uşă, apoi m-am întors.

Am îngenuncheat în faţa regelui. Am ridicat cuţitul, l-am dus la frunte şi am jurat:

— Acest cuţit te va răzbuna.

I-am sărutat mâna şi l-am lăsat în faţa focului.

Dacă lumânările care scoteau flăcări albastre mă enervaseră, strălucirea albastră a torţelor de pe coridor era nepământească. Parcă te uitai într-o apă adâncă şi calmă. Am luat-o la fugă pe coridor, râzând în sinea mea. Dedesubt se pornise un vacarm în care Wallace se auzea cel mai tare. Flăcări albastre şi Omul Însemnat, ţipa el. Nu trecuse chiar atât de multă vreme câtă crezusem eu şi acum timpul ţinea cu mine. Am zburat pe coridor uşor ca fulgul. Am găsit o uşă descuiată şi m-am furişat în spatele ei. Am aşteptat. Le-a luat o veşnicie să urce scările şi încă una să treacă de mine. Am stat până au ajuns în odaia regelui şi, când am auzit strigăte alarmate, am ţâşnit din ascunzătoare şi am luat-o la goană în jos pe scări.

Cineva strigă după mine, dar am scăpat neurmărit. Numai când am ajuns la ultima treaptă am auzit poruncindu-se să fiu prins. Am râs cu voce tare. De parcă m-ar fi putut prinde! Pentru un băiat crescut aici, castelul Buckkeep era un furnicar de coridoare laterale pentru servitori. Ştiam unde vreau să ajung, dar nu m-am dus direct acolo. Am ocolit şiret ca vulpea, traversând iute coridorul cel mare, am sărit peste pietrele din curtea spălătoriei, îngrozind-o pe bucătăreasă cu goana mea nebună. Nelipsite, stăruitoare, degetele palide ale Meşteşugului mă ciupeau şi mă pipăiau, neştiind că veneam spre ele: vin, dragii mei, vin să vă găsesc.

Galen, născut şi crescut în Farrow, urâse marea. Se temea de ea, cred, aşa că odăile lui se aflau în partea din turn care dădea spre munţi. După moartea lui, auzisem că deveniseră un fel de sanctuar. Serene îi ocupase dormitorul, dar păstra salonul ca loc de întâlnire a iniţiaţilor. Nu fusesem acolo până atunci, dar ştiam

drumul. Am urcat treptele iute ca săgeata, am zburat pe hol pe lângă o pereche care se îmbrăţişa şi m-am oprit la o uşă masivă, cu bare de fier. Dar o uşă groasă care nu e bine zăvorâtă nu e un obstacol, iar în câteva clipe se deschise la atingerea mea.

Am văzut scaune aşezate în semicerc în jurul unei mese rotunde. O lumânare groasă ardea în mijlocul ei. Pentru concentrare, mi-am închipuit. Numai două scaune erau ocupate. Justin şi Serene stăteau unul lângă altul, mână în mână, cu ochii închişi, scuturând din cap în spasmele Meşteşugului. Will lipsea. Sperasem să-l găsesc şi pe el acolo.

Le-am studiat feţele într-o clipă. Luceau de transpiraţie şi m-am simţit măgulit de cât se căzneau să-mi spargă zidurile. Gura li se strâmba în zâmbete scurte, opunându-se extazului, concentrându-se pe obiectul Meşteşugului, nu pe plăcerea de a-l urmări. N-am mai stat pe gânduri.

— Bau! am murmurat.

I-am tras capul lui Serene pe spate şi i-am tăiat gâtul dezvelit cu cuţitul regelui. Se zbătu o singură dată. Am lăsat-o să cadă pe podea. Sângele începu să curgă în şuvoaie.

Justin sări în picioare cu un ţipăt şi m-am pregătit să-l omor şi pe el. Dar mă păcăli. O luă la fugă, răcnind pe coridor. L-am urmărit cu cuţitul în mână. Guiţa ca un porc şi alerga foarte repede. Nu făcea ocoluri viclene, gonea direct spre coridorul cel mare, ţipând întruna. Fugeam şi râdeam. Şi acum mi se pare incredibil când îmi amintesc, dar aşa s-a întâmplat. Credea cumva că Regal va scoate sabia să-l apere? Credea că, după ce l-a omorât pe regele meu, mă mai putea opri ceva să-i vin de hac?

În coridorul cel mare, muzicienii cântau şi lumea dansa, dar intrarea lui Justin puse capăt distracţiei. Mă apropiasem mult de el, aşa că nu ne mai despărţeau decât vreo douăzeci de paşi, când se lovi de o masă încărcată. Oamenii, şocaţi de apariţia lui, au încremenit când am sărit pe el şi l-am doborât. L-am înjunghiat de şase ori până s-a gândit cineva să ne despartă. Când gărzile din Farrow ale lui Regal porniră spre mine, le-am aruncat trupul cuprins de spasme, am dat peste o masă din spatele meu şi am sărit pe ea. Am ridicat lama însângerată.

— Cuţitul regelui! am strigat şi l-am plimbat ca să-l vadă toată lumea. Varsă sânge ca să răzbune moartea regelui. Atât!

— E nebun! se auzi un urlet. I-a luat minţile moartea lui Verity.

— Shrewd! am răcnit furios. Regele Shrewd a fost trădat şi a murit în noaptea asta.

Gărzile lui Regal loviră masa deodată. Crezusem că sunt mai puţine. Ne-am prăbuşit peste bucate şi oale. Oamenii ţipau, dar câţi se năpustiră în faţă ca să vadă ce se întâmplă, tot atâţia se dădură înapoi îngroziţi. Hod ar fi fost mândră de mine. Cu cuţitul regelui, am respins trei soldaţi cu săbii scurte. Dansam, săream, făceam piruete. Eram mult prea iute pentru ei, iar tăieturile primite nu mă dureau. I-am crestat bine pe doi dintre ei, pur şi simplu pentru că nu se aşteptau să am curajul să mă apropii de ei.

În spatele mulţimii, cineva dădu un ţipăt:

— Soldaţi! La bastard! Îl omoară pe FitzChivalry!

Începu o luptă, dar n-am văzut cine cu cine se bate şi nici nu m-am străduit. Am înjunghiat un soldat în mână şi i-a căzut sabia. O voce acoperi hărmălaia.

— Shrewd! Regele Shrewd a fost ucis!

După zgomotele celeilalte lupte, mai mulţi oameni se băteau. Nu puteam întoarce capul spre ei. Încă o masă căzu la podea şi încă un ţipăt străbătu coridorul. Atunci năvăli înăuntru garda din Buckkeep. Kerf strigă să acopere tărăboiul.

— Separaţi-i! Potoliţi-i! Încercaţi să nu vărsaţi sânge pe coridorul regelui.

I-am văzut pe atacatorii mei încercuiţi, am văzut expresia de consternare de pe chipul lui Blade când a dat cu ochii de mine şi apoi l-am auzit strigând peste umăr:

— E FitzChivalry! Vor să-l omoare pe Fitz!

— Separaţi-i! Dezarmaţi-i!

Kerf se ciocni cap în cap cu unul dintre soldaţii lui Regal şi îl trânti la pământ. În spatele lui, am văzut frânturi de luptă întrerupte când gărzile din Buckkeep îi atacară pe soldaţii lui Regal, dându-le peste săbii şi poruncindu-le să le vâre în teacă. Am reuşit să-mi trag răsuflarea şi să arunc o privire la încăierarea cealaltă: într-adevăr, mulţi se încinseseră, şi nu numai soldaţi. Musafirii îşi trăgeau pumni. Lupta ameninţa să devină răscoală când, pe neaşteptate, Blade, una dintre gărzile noastre, izbi cu umerii doi atacatori de-ai mei şi-i aruncă la pământ. Sări în faţa mea şi mă înfruntă.

— Blade! l-am întâmpinat bucuros, crezând că e de partea mea. Apoi, văzând că ia poziţie de apărare, i-am spus: doar ştii că n-aş scoate sabia la tine!

— Ştiu, băiete, ştiu foarte bine, îmi zise el cu amărăciune.

Bătrânul soldat se aruncă asupra mea şi mă prinse în îmbrăţişarea ursului. Nu ştiu cine m-a lovit în cap, nici cu ce.

30

TEMNIŢA

Dacă un îngrijitor de câini bănuieşte că un ajutor de-al lui întrebuinţează Harul ca să spurce şi să tulbure câinii spre propriul lui folos, trebuie să urmărească semnele cu atenţie. Dacă băiatul nu vorbeşte prea mult cu colegii, să fie prudent. Dacă animalele ciulesc urechile înainte să apară el sau schelălăie înainte de a pleca, să fie prudent. Dacă un câine nu mai amuşină căţeaua în călduri sau întoarce botul de la urma de sânge şi se potoleşte la porunca băiatului, atunci poate fi sigur. Să fie spânzurat băiatul, deasupra apei, dacă se poate, foarte departe de grajduri, iar trupul să-i fie ars. Să se înece fiecare câine pe care l-a dresat şi toţi cei născuţi din câinii spurcaţi. Un câine care a aflat ce e Harul nu se va teme şi nu va respecta niciun stăpân, ci sigur se va înrăi când e despărţit de prietenul său. Un băiat cu Har nu va bate niciodată un câine neascultător, nici nu va răbda să-i fie vândut tovarăşul sau folosit ca momeală pentru urşi, oricât de bătrân ar fi. Un băiat cu Har va folosi câinii stăpânului său împotriva lui, ca să-şi urmărească propriile scopuri, şi nu va fi niciodată credincios acestuia, ci numai câinelui său.

La un moment dat, m-am trezit. Dintre toate farsele crude pe care mi le jucase soarta în ultima vreme, trezirea, am hotărât eu, era cea mai crudă. Am stat nemişcat şi mi-am făcut socoteala chinurilor. Eram sleit din cauza agitaţiei stârnite în mine de seminţele de carris şi făcusem efortul istovitor de a mă lupta cu Meşteşugul lui Justin şi Serene. Primisem şi nişte răni urâte de sabie în braţul drept şi una în coapsa stângă, de care nu-mi aduceam aminte. Niciuna nu fusese pansată; mânecile şi pantalonii mi se lipiseră de piele din cauza sângelui uscat. Cel care mă lovise în cap îmi trăsese câteva lovituri în plus, ca să fie sigur că făcea o treabă bună. În afară de asta, nu aveam nimic. Mi-am

repetat asta de câteva ori, ignorând tremurul din piciorul stâng şi din braţ. Am deschis ochii.

Mă aflam într-o cămăruţă de piatră. O oliţă zăcea într-un colţ. Când, în sfârşit, am hotărât că mă pot mişca, mi-am lungit gâtul destul ca să văd o uşă cu o fereastră mică, zăbrelită. Pe acolo intra lumina, răspândită de o torţă de pe coridor. A, da. Temniţa. Odată curiozitatea mea satisfăcută, am închis ochii şi am încercat să adorm din nou. Cu nasul vârât în coadă, mă odihneam în siguranţă, într-o vizuină acoperită de zăpada spulberată. Iluzia siguranţei, atât îmi putea oferi Ochi Întunecaţi. *Siguranţă.* Atât mi-a putut transmite.

M-am trezit a doua oară. Mi-am dat seama că se scursese timpul după cât de sete îmi era. În afară de asta, nu se schimbase nimic. Am descoperit că banca pe care zăceam era tot din piatră. Nimic nu mă despărţea de răceala ei, decât hainele.

— Hei! am strigat. Gărzi!

Niciun răspuns. Eram năuc. După o vreme, n-am mai ştiut dacă strigasem sau doar îmi adunasem puterile ca să strig. Am mai stat puţin şi am hotărât că nu aveam destulă putere. Am adormit la loc. Ce altceva să fi făcut?

M-a trezit vocea lui Patience, care se certa cu cineva. Celălalt nu-i spunea mai nimic şi nu ceda.

— E ridicol. Ţi-e teamă că pot să fac ceva?

Niciun răspuns.

— Îl cunosc de când era mic.

Tăcere prelungită.

— E rănit. Ce rău poate să-mi facă dacă mă uit la rănile lui? Poţi să-l spânzuri la fel de bine şi teafăr, şi rănit, nu-i aşa?

Iar tăcere.

După un timp, mi-am zis că poate sunt în stare să mă mişc. Eram plin de vânătăi şi zgârieturi pe care nu ştiam cum le căpătasem, poate pe drumul din coridorul cel mare până la temniţă. Cel mai rău era că mişcările îmi frecau hainele de crusta tăieturilor. Am hotărât să rabd. Pentru o celulă atât de mică, drumul de la pat la uşă era mult prea lung. Când am ajuns la uşă, am descoperit că de-aia văd printre zăbrele. Am zărit un perete de piatră de partea cealaltă a coridorului îngust. Am apucat barele cu mâna sănătoasă.

— Patience? am strigat răguşit.

— Fitz? O, Fitz, eşti teafăr?

Ce întrebare! Am vrut să râd, dar am început să tuşesc şi am simţit gustul sângelui. Nu ştiam ce să spun. Nu eram teafăr, dar

pentru ea nu era bine să se intereseze prea mult de mine. Cât de buimac eram, tot ştiam atâta lucru.

— Vai, Fitz, a murit regele! îmi strigă ea de pe coridor. Vorbea repede, ca să-mi spună cât mai multe. Şi regina Kettricken e de negăsit, iar viitorul rege, Regal, zice că tu eşti de vină pentru toate. Oamenii spun...

— Lady Patience, va trebui să plecaţi acum, încercă soldatul s-o oprească.

Ea îl ignoră.

— ...că ai înnebunit de durere când a murit Verity, că i-ai omorât pe rege, pe Serene şi pe Justin şi nu ştiu ce ai făcut cu regina şi nimeni nu-l...

— Nu aveţi voie să vorbiţi cu prizonierul, doamnă!

Soldatul vorbi răspicat, dar ea tot nu-l băgă în seamă.

— ...găseşte pe bufon. Wallace, el e ăla, a zis că v-a văzut pe tine şi pe bufon certându-vă lângă regele mort, pe urmă l-a zărit pe Omul Însemnat, venit să-i ia spiritul. Omul ăsta e nebun! Şi Regal te acuză şi el, zice că faci vrăji murdare şi ai suflet de animal! Aşa zice că l-ai omorât pe rege. Şi...

— Doamnă! Trebuie să plecaţi acum, altfel voi pune să fiţi scoasă afară.

— Atunci, fă-o! se stropşi Patience la el. Te provoc să încerci. Lacey, bărbatul ăsta nu mă lasă în pace. A! Cum îndrăzneşti să pui mâna pe mine? Pe mine, care am fost regina lui Chivalry! Lacey, nu-l răni, e doar un copil. Un copil fără maniere, dar tot copil.

— Lady Patience, vă rog...

Soldatul schimbă tonul.

— Nu poţi să mă târăşti de-aici fără să-ţi părăseşti postul. Crezi că sunt atât de proastă, încât să nu-mi dau seama? Ce vei face? Vei ataca două femei bătrâne cu sabia?

— Chester! Chester, unde eşti? răcni soldatul de serviciu. Naiba să te ia, Chester!

Îl auzeam zbierând frustrat după tovarăşul care îşi luase o pauză. Probabil era în camera gărzilor, pe lângă bucătărie. Bea bere rece. Mânca tocană caldă. Mă luă cu ameţeală.

— Chester?

Glasul soldatului se auzea tot mai slab. Fusese destul de prost s-o lase pe Lady Patience lângă postul lui şi să plece după camaradul său. În clipa următoare, am auzit târşâit de papuci în faţa uşii. Am simţit degetele lui Patience mângâindu-mă pe mână printre gratii. Nu era destul de înaltă ca să vadă înăuntru, iar

coridorul era atât de îngust, încât nu se putea da în spate ca s-o văd. Dar mângâierea ei era la fel de bine-venită ca lumina soarelui.

— Stai de pază şi vezi când se întoarce, Lacey, porunci ea, apoi mi se adresă mie. Cum te simţi, zău?

Vorbi în şoaptă, cu glas subţire, ca s-o aud numai eu.

— Mi-e sete. Mi-e foame. Mi-e frig. Mă doare. Nu avea rost s-o mint. Ce se întâmplă în turn?

— Mare tărăboi. Gărzile din Buckkeep au înăbuşit revolta din coridorul cel mare, dar apoi, afară, s-au încăierat soldaţii aduşi de Regal din centrul regatului şi soldaţii din Buckkeep. Garda reginei Kettricken a intervenit între ei şi ofiţerii şi-au pus soldaţii la respect. Totuşi, atmosfera e încordată. Nu s-au bătut numai soldaţii. Mulţi musafiri au ochi vineţi sau merg şchiopătând. Din fericire, niciunul dintre ei nu e rănit grav. Blade a încasat cele mai multe lovituri, aşa se zice. A căzut în timp ce-i ţinea la distanţă de tine pe soldaţii din Farrow. S-a ales cu coaste rupte, un ochi vânăt şi a păţit ceva la braţ. Dar Burrich zice că o să scape. Totuşi, s-au luat măsuri, iar ducii se zbârlesc unii la alţii ca dulăii.

— Burrich? am întrebat răguşit.

— Nu s-a băgat deloc, mă linişti Patience. E bine. Adică e nervos şi morocănos cu toată lumea, dacă asta înseamnă bine. Dar cred că asta e ceva obişnuit la el.

Îmi bubuia inima în piept. Burrich. De ce nu plecase? N-am îndrăznit să întreb mai multe despre el. O întrebare în plus, şi Patience ar fi devenit imediat bănuitoare.

— Regal?

Patience pufni.

— Îţi dă impresia că ceea ce îl enervează cel mai mult e că nu mai are motiv să plece din Buckkeep. Înainte, ştii tu, îi ducea pe regele Shrewd şi pe Kettricken în centrul regatului ca să fie în siguranţă şi devasta castelul ca să aibă cu ei lucrurile cu care erau obişnuiţi. Acum nu mai are nicio scuză, iar ducii de coastă i-au cerut să rămână şi să apere turnul sau cel puţin să lase în locul lui omul ales de ei. El l-a propus pe verişorul lui, lordul Bright de Farrow, dar ducilor nu le-a convenit. Acum, că Regal s-a pomenit rege, nu cred că îi place la fel de mult cum s-a aşteptat.

— Deci s-a încoronat?

Un răcnet îmi sparse timpanele. M-am ţinut de gratii ca să nu cad. Nu am voie să leşin, mi-am zis. Garda se va întoarce în curând. Numai în scurtul timp rămas mai puteam auzi ce se întâmplase.

— Am fost cu toţii prea ocupaţi cu înmormântarea regelui şi cu căutarea reginei. Când regele a fost găsit mort, am fost trimişi să o trezim, dar am găsit uşile încuiate şi nu ne-a deschis nimeni. În cele din urmă, Regal şi-a chemat iar oamenii cu topoarele. Uşa interioară era de asemenea închisă şi încuiată. Dar nici urmă de regină. E o mare taină.

— Regal ce spune? Mintea mi se elibera de pânzele de păianjen. Doamne, ce tare mă durea.

— Nu prea multe, doar că ea şi copilul ei au murit cu siguranţă şi că tu eşti de vină. Te învinovăţeşte de vrăjitoria animalelor, zicând că l-ai omorât pe rege cu Harul tău. Toţi îi cer să aducă dovezi, iar el le tot spune curând, curând.

Deci nici vorbă de a cerceta drumurile şi ocolişurile după Kettricken. Contasem pe ideea că spionii lui iniţiaţi nu descoperiseră planul nostru. Dar, mi-am atras singur atenţia, dacă trimisese oameni s-o caute, mă îndoiam că aveau ordin s-o aducă înapoi vie şi nevătămată.

— Will ce face? am întrebat.

— Will?

— Will, fiul lui Hostler. E din grupul de iniţiaţi.

— A, acela. Nu ţin minte să-l fi văzut.

— Aha.

Iar mă luă cu ameţeală. Nu mai judecam limpede. Ştiam că ar fi trebuit să pun mai multe întrebări, dar care să fi fost ele? Burrich era tot aici, dar regina şi bufonul plecaseră. Ce nu mersese bine? Nu puteam s-o întreb pe Patience.

— Mai ştie cineva că eşti aici? am bâiguit.

Dacă Burrich ar fi ştiut că vine la mine, mi-ar fi trimis un mesaj.

— Bineînţeles că nu! Nu ne-a fost uşor, Fitz. Lacey a trebuit să pună o iarbă care provoacă voma în mâncarea unei gărzi, ca să rămână doar una de pază. Pe urmă a trebuit s-o pândim când pleacă... A, Lacey a zis să-ţi aduc astea. E tare înţeleaptă Lacey a mea.

Îşi retrase mâna şi apoi reuşi să strecoare două mere mici printre gratii. Căzură la podea înainte de a le prinde eu. Am rezistat ispitei de a mă repezi să le mănânc.

— Despre mine ce se spune? am întrebat în şoaptă.

Urmară câteva clipe de linişte.

— Păi, cei mai mulţi zic că ai înnebunit. Unii că ai fost vrăjit de Omul Însemnat să aduci moartea printre noi în noaptea aceea. Se mai bârfeşte că ai pus la cale şi conduci o revoltă şi i-ai omorât pe

Serene şi pe Justin pentru că aflaseră despre ea. Alţii, nu prea mulţi, sunt de acord cu Regal, zic că ai Harul animalelor. Mai ales Wallace. Susţine că lumânările din camera regelui nu au început să ardă cu flacără albastră până nu ai intrat tu acolo. Şi mai zice că bufonul striga că l-ai omorât pe rege. Dar şi bufonul a dispărut. Au fost prea multe semne rele şi foarte mulţi se tem acum...

— Nu eu l-am omorât pe rege, am murmurat. Justin şi Serene l-au omorât. De asta i-am ucis, chiar cu cuţitul regelui.

— Se-ntorc gărzile! şuieră Lacey.

Patience o ignoră.

— Dar Justin şi Serene nici măcar n-au fost...

— Nu am timp să-ţi explic. Au făcut-o cu Meşteşugul. Dar l-au omorât, Patience. Jur. Am tăcut câteva clipe. Cu mine ce au de gând?

— Nu s-a hotărât încă.

— Nu avem timp de minciuni politicoase.

— Regal vrea să te spânzure. Ar fi pus să te omoare chiar în noaptea aceea, în coridorul cel mare, numai că Blade şi-a ţinut gărzile în frâu până s-a potolit revolta. Pe urmă, ducii de coastă ţi-au luat partea. Lady Grace de Rippon i-a amintit lui Regal că niciun om cu sânge de Farseer în vene nu moare străpuns de sabie sau atârnat în ştreang. Regal nu a vrut să admită că ai sânge regesc, dar prea mulţi au strigat când a negat. Acum jură că poate dovedi că ai Harul şi că unul care se foloseşte de magia animalelor trebuie spânzurat.

— Lady Patience! Trebuie să pleci acum, trebuie, altfel eu sunt cel care va fi spânzurat!

Se întorcea garda, împreună cu Chester, bineînţeles, pentru că se auzeau mai mulţi paşi. Alergau spre celula mea. Patience îmi dădu drumul degetelor.

— Voi face tot ce pot pentru tine, îmi şopti.

Se străduise din toate puterile să-şi ascundă frica din voce, dar o strecură fără să vrea în ultimele cuvinte.

Şi pe urmă plecă, ocărându-l aspru pe soldat ca o gaiţă, în vreme ce Chester sau poate altă gardă o scotea afară din temniţă. Îndată ce s-a îndepărtat, m-am aplecat anevoie după cele două mere. Nu erau mari şi se ofiliseră stând la păstrare pentru iarnă, dar mie mi s-au părut delicioase. Am mâncat până şi cotoarele. Puţina zeamă din ele nu mi-a astâmpărat setea. Am stat puţin pe bancă, cu capul proptit în mâini, străduindu-mă să-mi ţin mintea trează. Ştiam că trebuie să gândesc, dar îmi venea foarte greu. Nu mă puteam concentra. Am vrut să-mi dezlipesc cămaşa de pe

braţul tăiat, dar am renunţat. Câtă vreme rănile nu supurau, nu trebuia să mă ocup de ele. Nu-mi permiteam să sângerez. Am avut nevoie şi de ultima fărâmă de putere să mă târăsc înapoi la uşă.

— Gărzi! am strigat cu glas dogit.

Mă ignorară.

— Vreau apă. Şi mâncare.

Unde eşti? Altcineva îmi răspunse la chemare.

Nu poţi ajunge la mine, prietene. Ce mai faci?

Bine. Dar mi-a fost dor de tine. Ai dormit atât de adânc, încât am crezut că ai murit.

Aşa am crezut şi eu. În noaptea aceea. I-ai călăuzit la cai?

Da. Şi au plecat. Inima Haitei le-a spus că sunt o corcitură pe care ai îmblânzit-o. Un fel de cotarlă care ştie să facă acrobaţii.

Încerca să mă protejeze pe mine, nu să te jignească pe tine. De ce nu a plecat Inima Haitei cu ei?

Nu ştiu. Ce facem acum?

Aşteptăm.

— Gărzi! am strigat din nou, cât de tare am putut. N-a fost prea tare.

— Depărtează-te de uşă.

Bărbatul îmi vorbise chiar din dreptul uşii. Fusesem atât de preocupat de Ochi Întunecaţi, că nu-l auzisem apropiindu-se. Nu eram deloc în apele mele.

O plăcuţă de la marginea de jos a uşii fu dată la o parte. Un vas cu apă şi o jumătate de franzelă fură împinse înăuntru. Plăcuţa se închise la loc.

— Mulţam.

N-am primit răspuns. Am luat apa şi pâinea şi le-am cercetat atent. Apa mirosea de parcă ar fi stat în vas de câteva zile, dar n-am sesizat urme de otravă nici când am dus-o la nas, nici când am sorbit din ea. Am rupt pâinea în bucăţele, căutând fărâme negre în aluat sau porţiuni decolorate. Nu era proaspătă, dar nici otravă n-am găsit în ea. Cineva mâncase cealaltă jumătate. Am mâncat şi am băut apa cât ai zice peşte. După aceea m-am întins pe banca de piatră şi am încercat să găsesc cea mai confortabilă poziţie.

Celula era uscată, dar friguroasă, la fel ca orice încăpere din turn nefolosită pe timp de iarnă. Ştiam exact unde mă aflu. Temniţa nu era departe de pivniţa cu vinuri. Puteam să urlu din toţi rărunchii, nu m-ar fi auzit decât gărzile. Explorasem locul în copilărie. Rareori dădusem peste cineva în celule, şi mai rar peste gărzi. Dreptatea se făcea atât de repede în Buckkeep, că nu trebuia să ţii pe cineva prizonier mai mult de câteva ore.

Încălcarea legii însemna de obicei că plăteşti cu viaţa sau muncind cu braţele. Bănuiam că aceste celule aveau să fie folosite mult mai des, acum că Regal se pretindea rege.

M-am străduit să adorm, dar nepăsarea mă părăsise. În schimb, m-am foit pe piatra rece şi am cugetat. O vreme, am încercat să mă conving că, dacă regina scăpase, învinsesem. La urma urmei, a învinge înseamnă a obţine ce doreşti, nu? Însă m-am pomenit gândindu-mă la cât de repede murise Shrewd. Parcă se spărsese un balon de săpun. Dacă m-ar spânzura, tot repede aş muri şi eu? Sau m-aş sufoca şi m-aş clătina vreme îndelungată? Ca să-mi alung gândurile sumbre, m-am întrebat cât de lung ar fi războiul civil pe care Verity ar trebui să-l ducă împotriva lui Regal înainte de a pune pe picioare cele Şase Ducate. Presupunând, desigur, că Verity se întorcea şi scăpa ţărmul nostru de Corăbiile Roşii. Când Regal va abandona castelul Buckkeep – şi eram convins că îl va abandona –, oare cine se va angaja să-l conducă? Patience spusese că ducii de coastă nu-l voiau pe Lordul Bright. Buckkeep avea câţiva nobili mărunţi, dar niciunul atât de îndrăzneţ încât să preia ocârmuirea ţinutului. Poate că ducii de coastă vor întinde mâna spre el şi îl vor pretinde. Nu. Niciunul dintre ei nu avea acum puterea să se ocupe de ceea ce se întâmplă în afara graniţelor ducatelor lor. Fiecare pentru sine de acum înainte. Asta dacă Regal nu rămânea la Buckkeep. Regina fiind dispărută şi Shrewd mort, la urma urmei, el era regele de drept. Dacă nu mai ştia cineva că Verity trăieşte. Însă puţini ştiau. Ducatele de coastă îl vor accepta pe Regal drept rege? Îl vor accepta ele drept rege pe Verity, când se va întoarce? Sau îl vor dispreţui pe bărbatul care îi părăsise şi plecase într-o expediţie nebunească?

Timpul se scurgea leneş în locul acela monoton. Nu mi se dădea mâncare şi apă decât dacă ceream, uneori nici atunci, aşa că nu puteam ţine socoteala zilelor după mese. Treaz, eram prizonierul gândurilor şi al grijilor mele. O dată am încercat să-l găsesc pe Verity cu Meşteşugul, dar efortul îmi înceţoşa văzul şi îmi aduse o durere de cap înfiorătoare şi interminabilă. Nu am avut puterea să încerc a doua oară. Foamea îmi dădea târcoale întruna, încăpăţânată ca frigul din celulă. Am auzit gărzile întorcând-o din drum pe Patience de două ori, le-am auzit refuzând să ia mâncarea şi bandajele aduse de ea pentru mine. Nu am strigat-o. Voiam să renunţe, să se detaşeze de mine. Nu aveam linişte decât în somn, când vânam cu Ochi Întunecaţi. Am încercat să mă folosesc de simţurile lui ca să aflu ce se petrece în turn, dar

el nu dădea importanţă decât lucrurilor care ar interesa un lup şi, când eram cu el, mă interesa ce-l interesa pe el. Nu mai măsuram timpul în zile şi nopţi, ci de la o pradă la alta. Vânatul pe care îl devoram împreună cu el nu-mi întărea trupul, dar înfulecatul îmi dădea satisfacţie. Cu ajutorul simţurilor lupului, am observat schimbarea vremii şi într-o dimineaţă m-am trezit ştiind că zorii aduseseră o zi de iarnă senină. Vreme bună pentru piraţi. Ducii de coastă nu vor mai sta prea mult în Buckkeep, dacă nu plecaseră deja.

Ca pentru a-mi întări bănuielile, am auzit voci la postul de gardă şi tropăit de bocanci pe podeaua de piatră. Am auzit şi vocea lui Regal, încordată de mânie, şi salutul împăciuitor al gărzii. Străbătură coridorul. Pentru prima oară de când mă trezeam în celulă, o cheie se învârti în broască şi uşa fu împinsă la o parte. M-am ridicat anevoie în capul oaselor. Trei duci şi un prinţ trădător mijiră ochii spre mine. Am reuşit să mă ridic în picioare. În spatele nobililor veneau un şir de soldaţi înarmaţi cu suliţe, ca pregătiţi să înconjoare o fiară turbată încolţită. O gardă cu sabia scoasă stătea lângă uşă, între mine şi Regal.

— Iată-l. E viu şi sănătos. Nu i-am făcut de petrecanie. Dar să ştiţi că am dreptul. A ucis un om, pe servitorul meu, chiar pe coridorul meu. Şi o femeie în camera ei. Am dreptul să-i iau viaţa, măcar pentru aceste crime.

— Viitor rege Regal, îl acuzi pe FitzChivalry că l-a ucis pe regele Shrewd folosindu-se de Har, spuse Brawndy. Apoi, foarte chibzuit, adăugă: Eu nu am auzit să fie posibil aşa ceva. Dar, dacă este precum spui, atunci consiliul are dreptul de a hotărî asupra lui, pentru că pe rege se presupune că l-ar fi ucis mai întâi. Asta înseamnă că trebuie să întrunim consiliul, să hotărâm dacă e vinovat sau nevinovat şi să dăm o sentinţă.

Regal oftă exasperat.

— Atunci voi întruni consiliul. Haideţi să trecem la fapte şi să terminăm odată cu asta. E ridicol să se amâne încoronarea mea din cauza executării unui criminal.

— Maiestate, moartea unui rege nu e niciodată ridicolă, sublinie calm ducele Shemshy de Shoaks. Ne ocupăm mai întâi de un rege şi după aceea de altul, Regal, viitor rege.

— Tata e mort şi îngropat. Cum vreţi să vă mai ocupaţi de el?

Regal începea să se piardă cu firea. Nu era nici urmă de durere sau respect în vocea lui.

— Vom afla cum a murit şi de mâna cui, îi răspunse ducele Brawndy de Bearns. Omul tău, Wallace, a spus că FitzChivalry l-a

omorât pe rege. Tu, Regal, viitor rege, l-ai aprobat, zicând că a folosit Harul. Mulţi dintre noi cred că FitzChivalry a fost devotat regelui trup şi suflet şi nu ar fi făcut aşa ceva. Iar FitzChivalry a spus că l-au omorât iniţiaţii.

Ducele de Brawndy se uită în ochii mei pentru prima oară. L-am privit ca şi când am fi fost singuri.

— Justin şi Serene l-au omorât, am rostit. Prin trădare, mi-au omorât regele.

— Tăcere! ţipă Regal.

Ridică mâna, gata să mă lovească. Nici măcar nu am clipit.

— Aşa că i-am ucis, am continuat, privindu-l numai pe Brawndy. Cu cuţitul regelui. Altfel de ce aş fi ales această armă?

— Nebunii fac lucruri ciudate.

Vorbise ducele Kelvar de Rippon, în timp ce Regal se sufoca, alb la faţă de furie. Calm, am privit fix în ochii ducelui. Ultima oară când îi vorbisem, stătusem împreună la masa lui, în Neat Bay.

— Nu sunt nebun, am ripostat repede. Am fost la fel de nebun în noaptea aceea cum am fost când am învârtit toporul în afara zidurilor din Neat Bay.

— Se prea poate, afirmă Kelvar îngândurat. Toată lumea ştie că o ia razna când luptă.

Lui Regal i se aprinseră privirile.

— Şi toată lumea ştie că a fost văzut cu sânge pe la gură după ce a luptat. Că se transformă într-unul dintre animalele cu care a crescut. E blestemat de Har.

Numai tăcerea îi întâmpină vorbele. Ducii schimbară priviri, iar când Shemshy întoarse iar ochii spre mine, o făcu plin de dispreţ. În cele din urmă, Brawndy îi răspunse lui Regal:

— Aceasta este o acuzaţie gravă. Ai martori?

— Mai mulţi.

Brawndy clătină din cap.

— Orice om se poate umple de sânge după o bătălie. Toporul nu e o armă blândă. Depun eu mărturie pentru asta. Nu. E nevoie de mai mult pentru a-l condamna.

— Atunci să întrunim consiliul, repetă Regal nerăbdător. Să audă ce are de spus Wallace despre cum a murit tata şi de mâna cui.

Cei trei duci avură alt schimb de priviri. Mă priviră toţi, îngânduraţi. Ducele Brawndy conducea ducatele de coastă acum. M-am convins când el fu acela care vorbi:

— Viitor rege Regal, hai să vorbim deschis. L-ai acuzat pe FitzChivalry, fiul lui Chivalry, că a folosit Harul, magia animalelor,

pentru a-l omorî pe rege. Aceasta este, într-adevăr, o acuzaţie gravă. Pentru a ne mulţumi pe toţi, îţi cerem să ne dovedeşti nu numai că are acest Har, dar şi că îl poate folosi pentru a face rău altuia. Cu toţii am văzut că nu exista niciun semn pe trupul regelui, nicio urmă de luptă. Dacă nu ai fi început să strigi că e vorba de trădare, poate am fi acceptat cu toţii că regele a murit de bătrâneţe. Unii chiar au spus că îi cauţi nod în papură lui FitzChivalry ca să scapi de el. Ştiu că ai auzit zvonurile; eu le rostesc cu glas tare ca să le înfruntăm.

Brawndy tăcu, parcă confruntat cu o luptă interioară. Aruncă încă o privire egalilor săi. Când nici Kelvar, nici Shemshy nu dădură semne de împotrivire, îşi drese glasul şi continuă.

— Avem o propunere, viitor rege Regal. Dovedeşte-ne că FitzChivalry e blestemat cu Har, domnule, şi că l-a folosit ca să-l omoare pe regele Shrewd şi te vom lăsa să-i iei viaţa în ce fel doreşti. Vom fi martori la încoronarea ta ca rege al celor Şase Ducate. Mai mult, îl vom accepta pe Lordul Bright ca înlocuitor al tău în Buckkeep şi îţi vom permite să te retragi la Curtea ta din Tradeford.

Triumful luci scurt pe chipul lui Regal. Apoi îl ascunse în spatele bănuielilor.

— Şi dacă eu, duce Brawndy, nu voi dovedi acest lucru spre mulţumirea voastră?

— Atunci FitzChivalry va rămâne în viaţă, declară calm Brawndy, şi îl vei numi cârmuitorul castelului Buckkeep şi îi vei da pe mână armata din Buckkeep în absenţa ta.

Toţi cei trei duci ridicară ochii spre Regal.

— Aceasta e înaltă trădare şi înşelăciune!

Shemshy fu gata să ducă mâna la sabie. Kelvar se înroşi, dar nu scoase o vorbă. Soldaţii din spatele lor tremurau de încordare ca arcurile întinse. Numai Brawndy nu se mişcă.

— Maiestate, mai ai de adus şi alte acuzaţii? întrebă el calm. Vom cere, din nou, să le dovedeşti. Încoronarea ta ar putea întârzia mai mult.

După câteva clipe în care le susţinu privirile neclintite şi tăcerea, Regal rosti:

— M-a luat gura pe dinainte, ducii mei. Vremurile ne încearcă pe toţi. Am rămas atât de repede fără îndrumarea tatălui meu, am rămas fără fratele meu, regina noastră şi copilul pe care îl poartă în pântec au dispărut... Acestea sunt motive suficiente pentru a face un om să rostească lucruri nechibzuite. Am... foarte bine. Consimt la acest... târg pe care mi-l propuneţi. Voi dovedi că

FitzChivalry e blestemat cu Har sau îl voi elibera. Sunteţi mulţumiţi?

— Nu, viitorul nostru rege, răspunse Brawndy pe ton domol. Nu acestea au fost condiţiile noastre. Dacă e nevinovat, FitzChivalry va fi pus la cârma castelului Buckkeep. Dacă e vinovat, îl vom accepta pe Bright. Acestea au fost condiţiile noastre.

— Şi moartea lui Justin şi Serene, slujitori nepreţuiţi şi membri ai grupului de iniţiaţi? Măcar aceste două crime ştim că le-a comis el. Le-a recunoscut cu gura lui.

Privirea pe care mi-o aruncă Regal ar fi putut să mă omoare pe loc. Cât de adânc regreta, probabil, că mă învinovăţise de moartea lui Shrewd! Dacă Wallace nu m-ar fi acuzat ca un turbat, iar el nu l-ar fi sprijinit, ar fi putut cere să fiu înecat pentru moartea lui Justin. Pe el, aşa cum văzuse toată lumea, eu îl omorâsem. Ca o ironie, propria dorinţă a lui Regal de a mă învinovăţi pe nedrept era motivul care îmi amâna execuţia.

— Vei avea toate şansele să dovedeşti că e blestemat cu Har şi că l-a ucis pe tatăl tău. Pentru acele crime, şi numai pentru ele, te vom lăsa să-l spânzuri. În ceea ce le priveşte pe celelalte... el susţine că Justin şi Serene l-au omorât pe rege. Dacă nu e el vinovatul, atunci suntem gata să acceptăm că moartea celor doi a fost pe deplin justificată.

— De neîngăduit! izbucni Regal.

— Maiestate, acestea sunt condiţiile noastre, replică Brawndy calm.

— Şi dacă le refuz? pufni Regal furios.

Brawndy ridică din umeri.

— Cerul e senin, Maiestate. E vremea raidurilor, pentru noi, cei de pe coastă. Trebuie să ne despărţim şi să ne întoarcem în turnurile noastre, ca să ne păzim ţărmurile cât de bine putem. Dacă nu se întruneşte tot consiliul, nu te poţi încorona rege, nici nu poţi numi, după lege, pe altcineva care să cârmuiască la Buckkeep în locul tău. Va trebui să iernezi aici, Maiestate, şi să-i înfrunţi pe piraţi, la fel ca noi.

— Mă înghesuiţi cu tot felul tradiţii şi legi neînsemnate, numai ca să mă obligaţi să vă fac pe voie. Sunt sau nu regele vostru?

— Nu eşti regele nostru, sublinie Brawndy calm, dar categoric. Eşti viitorul nostru rege. Şi este foarte posibil să rămâi aşa, până când acuzaţiile vor fi dovedite şi această problemă soluţionată.

Din căutătura neagră a lui Regal se vedea limpede cât de puţin îi convenea situaţia.

— Foarte bine, acceptă el ferm, mult prea repede. Presupun că trebuie să mă supun acestui... târg. Nu uitaţi că voi aţi vrut să fie aşa, nu eu.

Se întoarse către mine. Ştiam că nu-şi va ţine promisiunea; ştiam că voi muri în celula aceea. Gândul tulburător şi brusc al propriei mele morţi îmi întunecă marginile văzului şi mă făcu să mă clatin pe picioare. Am simţit că m-am îndepărtat de viaţă cu doi paşi. O umbră rece se furişă în mine.

— Atunci ne-am înţeles, rosti Brawndy fără grabă. Se întoarse către mine şi se încruntă. Probabil că sentimentele mi se reflectau în expresia feţei, pentru că mă întrebă repede: FitzChivalry, eşti tratat cum trebuie aici? Primeşti de mâncare?

Vorbind, îşi desfăcu încuietoarea de la umăr. Mantia lui era roasă de purtat, dar de lână şi, când mi-o aruncă, greutatea ei mă lipi de zid. Am prins-o recunoscător, caldă cum era de la trupul lui.

— Apă. Pâine, am răspuns scurt. M-am uitat la haina de lână grea. Mulţumesc, am spus, mai încet.

— Primeşte mai mult decât alţii! ripostă Regal nervos. Trăim vremuri aspre, adăugă el, mai stăpânit, de parcă cei cu care vorbea nu ştiau asta mai bine decât el.

Brawndy mă cercetă mai atent. Eu n-am zis nimic. În cele din urmă, îi aruncă lui Regal o privire de gheaţă.

— Prea aspre ca să-i dai măcar nişte paie pe care să doarmă, în loc de o lespede de piatră?

Regal îi întoarse căutătura. Brawndy nu se clinti.

— Avem nevoie de dovezile vinovăţiei sale înainte de a încuviinţa execuţia lui, viitor rege Regal. Între timp, ne aşteptăm din partea ta să-l ajuţi să rămână în viaţă.

— Măcar dă-i porţii de soldat în marş, recomandă Kelvar. Nimeni nu va spune că l-ai răsfăţat cu ele, iar noi vom avea în faţă un om viu, fie pentru a ţi-l da să-l spânzuri, fie pentru a cârmui la Buckkeep.

Regal îşi împleti braţele la piept în loc de răspuns. Ştiam că nu voi primi decât apă şi jumătăţi de franzele. Cred că ar fi încercat să-mi ia şi mantia de la Brawndy, numai că ştia că m-aş fi luptat pentru ea. Ridicând scurt bărbia, îi făcu semn gărzii că poate închide uşa. Când uşa se trânti, m-am aruncat pe ea, apucând barele şi privind în urma lor. Am vrut să strig, să le spun că Regal nu mă va lăsa să trăiesc, că va găsi o cale să mă ucidă în temniţă. Dar n-am făcut-o. Nu m-ar fi crezut. Tot nu se temeau îndeajuns de el. Dacă l-ar fi cunoscut aşa cum îl cunoşteam eu, ar fi ştiut că

nicio promisiune nu-l obliga să respecte târgul făcut cu ei. Mă va ucide. Era prea stăpân pe viaţa mea ca să reziste să-i pună capăt.

M-am dezlipit de uşă şi m-am dus înapoi la banca mea de lemn. M-am aşezat. Din reflex mai mult decât judecând, mi-am pus mantia lui Brawndy pe umeri. Frigul pe care îl simţeam nu-l putea încălzi lâna. Aşa cum se umflă valul şi dă năvală în peşterile mării, la fel şi gândul morţii mele mă copleşi a doua oară. Încă o dată, am crezut că leşin. L-am dat la o parte, *respingându-mi* propriile închipuiri despre cum mă va ucide Regal. Existau atâtea mijloace! Bănuiesc că va căuta să-mi smulgă o mărturisire. Dacă va avea timp destul, s-ar putea să reuşească. Gândul mă scârbi. Am încercat să mă depărtez de marginea prăpastiei, ca să nu îmi dau seama cu atâta claritate cât de dureros avea să-mi fie sfârşitul.

Cu inima ciudat de uşoară, mi-am zis că l-aş putea păcăli. În manşeta mânjită de sânge purtam încă săculeţul cu otrava pe care i-o pregătisem demult lui Wallace. Dacă mi-ar fi adus o moarte mai puţin înspăimântătoare, aş fi luat-o imediat. Dar nu preparasem otrava pentru o moarte rapidă şi nedureroasă, ci pentru crampe, pântecăraie şi febră. Mai târziu, poate că va fi mai atrăgătoare decât ce-mi va oferi Regal. Gândul nu mă încălzea cu nimic. M-am culcat pe piatră şi m-am învelit bine cu mantia largă a lui Brawndy. Speram să nu-i simtă lipsa prea mult. Probabil că era ultimul lucru pe care îl făcea cineva pentru mine. Nu am adormit. Am evadat, cufundându-mă voit în lumea lupului meu.

M-am ridicat încet în capul oaselor. Ritmul şi tonul vocii înăbuşite erau ale lui Chade, fără îndoială. Se auzea mai slab când mă ridicam. M-am întins la loc. Parcă auzeam mai bine, dar tot nu înţelegeam cuvintele. Mi-am lipit urechea de piatră. Nimic. M-am ridicat şi m-am plimbat încet prin celula mică, de la un colţ la altul şi înapoi. Într-un colţ vocea se auzea mai tare, dar tot nu înţelegeam cuvintele.

— Nu te înţeleg, am spus cu glas tare în celula pustie.

Glasul înăbuşit tăcu. Apoi vorbi din nou, rostind parcă o întrebare.

— Nu te înţeleg! am repetat, mai tare.

Chade vorbi mai agitat, dar nu mai tare.

— Nu te înţeleg! am strigat, cuprins de frustrare.

Paşi în afara celulei.

— FitzChivalry!

Garda era o femeie scundă. Nu vedea înăuntru.

— Ce-i? am făcut eu pe somnorosul.

— Ce-ai strigat?

— Ce? A, nimic, am visat urât.

Paşii se îndepărtară. Am auzit-o râzând cu garda cealaltă:

— Nu ştiu ce vis ar fi mai urât pentru el decât să se trezească.

Avea accentul celor din centrul regatului.

M-am dus înapoi la bancă şi m-am întins. Chade tăcuse. Eram de acord cu garda. Nu voi mai adormi o vreme, ci mă voi întreba ce voise el să-mi spună cu atâta disperare. Mă îndoiam că avea să-mi dea veşti bune, iar pe cele rele nu voiam să mi le imaginez. Aveam să mor aici. Cel puţin să mor pentru că o ajutasem pe regină să scape. Oare unde o fi ajuns în călătoria ei? M-am gândit la bufon şi m-am întrebat cum suporta el greutăţile unui drum pe timp de iarnă. Mi-am interzis să mă gândesc de ce nu era Burrich cu ei. În schimb, m-am gândit la Molly.

Probabil că am amorţit, pentru că am văzut-o. Mergea anevoie pe o potecă, cu o cobiliţă de cărat apă pe umeri. Părea palidă, bolnavă şi ostenită. În vârful dealului se afla o colibă dărăpănată, îngropată în zăpadă. Molly se opri, lăsă găleţile la uşă şi se uită la orizont, spre mare. Se încruntă la vremea frumoasă şi la vântul blând care nu făcea decât să înspumeze valurile. Vântul îi răvăşi părul exact cum i-l fluturasem şi eu şi-i mângâie curba gâtului şi bărbia. Făcu dintr-odată ochii mari. „Nu”, spuse cu glas tare. „Nu. Nu vreau să mă mai gândesc la tine. Nu.” Se aplecă, luă găleţile grele şi intră în colibă. Trânti uşa. O rafală suflă prin ea. Acoperişul de stuf avea găuri. Vântul se înteţi şi l-am lăsat să mă poarte cu el.

M-am împiedicat, m-am scufundat în el şi l-am lăsat să-mi alunge durerea. Am vrut să mă duc mai la fund, chiar în curentul cel mai adânc, ca să mă ducă unde vrea, să mă smulgă din mine, din strânsoarea grijilor mele mărunte. Mi-am vârât mâinile în curentul mai adânc, iute şi primejdios ca un râu. Mă trăgea după el.

În locul tău, m-aş trage deoparte.

Aşa ai face? L-am lăsat pe Verity să-mi cumpănească situaţia.

Poate că nu, răspunse el morocănos. Un fel de oftat. *Ar fi trebuit să bănuiesc cât de rău e. Se pare că trebuie multă durere, boală sau lipsuri ca să-ţi dărâmi zidurile pentru Meşteşug.* Urmă o pauză lungă, în care am tăcut amândoi, gândindu-ne la nimic şi la toate în acelaşi timp. *Aşadar, tata e mort. Justin şi Serene. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Oboseala şi vlaga scursă din el, acestea sunt însemnele unui om al regelui, secătuit prea mult şi prea des. Cred că dura de multă vreme, probabil de când Galen... a murit. Numai lui i-ar fi putut trece prin cap o asemenea grozăvie, numai*

el ar fi putut născoci mijlocul de a o realiza. Ce modalitate scârboasă de a folosi Meşteşugul! Şi ne-au spionat?

Da. Nu ştiu câte au aflat. Şi mai e unul de temut. Will.

Prost, de trei ori am fost un prost. Gândeşte-te, Fitz. Ar fi trebuit să ştim. Ne-a mers atât de bine cu corăbiile la început, apoi, îndată ce au aflat ce urmărim, au găsit o cale să ne împiedice. Grupul de iniţiaţi a fost la îndemâna lui Regal de când s-a format. De asta ne întârziau mesajele sau nu ne ajungeau deloc. Ajutorul era trimis întotdeauna prea târziu sau niciodată. Regal e plin de ură ca o căpuşă plină de sânge. Şi a învins.

Nu chiar, regele meu, M-am abţinut să mă gândesc la Kettricken mergând în siguranţă spre munţi. Am repetat: *Mai există Will. Şi Buri, şi Carrod. Trebuie să fim bănuitori, prinţul meu.*

O umbră de căldură. *Voi fi. Dar ştii cât îţi sunt de recunoscător. Poate că am plătit scump, dar ceea ce am obţinut a meritat. Cel puţin pentru mine.*

Şi pentru mine. I-am simţit osteneala şi resemnarea. *Renunţi?*

Încă nu. Dar viitorul meu, ca şi al tău, nu pare prea promiţător. Ceilalţi sunt toţi morţi sau au fugit. Eu voi merge mai departe. Dar nu ştiu cât de departe trebuie să merg. Sau ce trebuie să fac când ajung acolo. Şi sunt atât de obosit! A renunţa ar fi atât de uşor...

Verity mă citea cu uşurinţă, ştiam. Dar a trebuit să-l caut stăruitor ca să aflu tot ce nu mi-a spus. Am simţit frigul care îl înconjura şi rana care-i îngreuna respiraţia. Singurătatea şi durerea de a şti că aceia care au murit erau atât de departe de casă şi de el. *Hod,* mi-am adus eu aminte, ca un ecou al suferinţei lui. *Charim.* Duşi pentru totdeauna. Şi mai era ceva, un lucru pe care nu mi-l putea transmite. Ispita, mersul clătinat pe marginea prăpastiei. Apăsarea, smulgerea, foarte asemănătoare cu felul în care mă pişcă Meşteşugul lui Serene şi Justin. Am încercat să trec de Verity şi să o cercetez mai îndeaproape, dar prinţul m-a tras înapoi.

Unele primejdii devin mai riscante dacă le înfrunţi, mă preveni el. *Aceasta e una dintre ele. Dar sunt convins că este cărarea pe care trebuie s-o urmez, dacă e să-i găsesc pe Străbuni.*

— Prizonier!

M-am trezit brusc din visare. O cheie se răsuci în broască şi uşa se trânti la o parte. În prag stătea o fată. Lângă ea era Regal, cu mâna pe după umărul ei. Două gărzi, amândouă din interiorul regatului, după croiala hainelor, îi însoţeau de-o parte şi de alta. Una se aplecă în faţă cu o torţă, ca să lumineze celula. M-am

adunat fără să vreau, apoi am clipit, neobişnuit cu lumina. Regal îi puse fetei o întrebare binevoitor. Speriată, ea miji ochii spre mine. M-am uitat şi eu la ea, întrebându-mă de ce îmi părea cunoscută.

— Da, domnule, prinţul meu, regele meu, domnule. Asta e. M-am dus la fântână în dimineaţa aceea, am fost nevoită, îmi trebuia apă, altfel murea copilul, cum ar fi murit de mâinile piraţilor. Şi se făcuse pace de-o vreme, în Neat Bay era linişte ca printre morţi. Aşa că m-am dus la fântână dis-de-dimineaţă, m-am furişat prin ceaţă, domnule. Şi pe urmă am văzut lupul chiar lângă fântână, ridică ochii şi se uită lung la mine. Şi vântul alungă ceaţa şi lupul dispare şi dintr-odată e om. Omul acela, domnule. Maiestate, rege.

Fata se holba la mine în continuare. Mi-am adus aminte de ea. În dimineaţa după bătălia pentru Neat Bay şi Bayguard, Ochi Întunecaţi şi cu mine ne opriserăm să ne odihnim la fântână. Lupul mă trezise când o luase la goană la vederea fetei.

— Eşti o fată curajoasă, o lăudă Regal şi o bătu pe umăr. Gardă, du-o înapoi la bucătărie şi vezi să i se dea o masă bună şi un pat pe undeva. Nu, torţa lasă-mi-o mie.

Se retraseră din uşă, iar garda o trânti în spatele lui Regal. Am auzit paşi îndepărtându-se, dar lumina rămase. Când se stinse ecoul paşilor, Regal vorbi:

— Ei, bastardule, se pare că jocul s-a terminat. Apărătorii tăi te vor părăsi foarte repede, bănuiesc, odată ce vor înţelege ce eşti. Mai sunt şi alţi martori, desigur. Unii care vor pomeni de urmele de lup şi de oamenii ucişi de muşcături acolo unde ai luptat tu în Neat Bay. Şi câteva dintre gărzile noastre vor trebui să recunoască, atunci când vor fi puse să jure, că, atunci când te-ai luptat cu neoamenii, unele cadavre aveau urme de dinţi şi gheare. Scoase un oftat adânc, satisfăcut. Am auzit cum aşază torţa în suportul de perete. Se întoarse la uşă. Era suficient de înalt cât să se uite la mine. M-am ridicat ca un copil prost şi m-am apropiat de uşă ca să-l privesc de sus. Se dădu înapoi. Am simţit o satisfacţie măruntă.

Îi stârnisem furia.

— Ai fost atât de naiv! Atât de prost. Te-ai întors şchiopătând de la munte, cu coada între picioare, şi ai crezut că favorurile lui Verity te vor ţine în viaţă. Tu şi urzelile tale prosteşti. Am aflat de toate. De toate, bastardule. Toate discuţiile tale cu regina noastră, mita din grădina din turn, ca să-l întoarceţi pe Brawndy împotriva mea. Până şi planurile ei de a pleca din Buckkeep. Ia-ţi haine groase, aşa i-au zis. Regele va veni cu tine.

Se ridică pe vârfuri, ca să fie sigur că-i văd rânjetul.

— A plecat fără nimic, bastardule. Fără rege, fără hainele groase pe care şi le împachetase. Făcu o pauză. Şi fără cal.

Dezmierdă ultimele cuvinte, de parcă le pregătise de cine ştie când. Se uită pătimaş la faţa mea.

Mi-am dat seama că fusesem cel mai mare prost din lume. Rosemary. Copiliţa dulce şi somnoroasă, care picotea prin colţuri. Atât de isteaţă, încât puteai să-i dai orice de lucru. Atât de tânără, că uitai de ea. Totuşi, ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu fusesem mai în vârstă decât ea când Chade începuse să mă înveţe meserie. Mi s-a făcut rău şi probabil că m-am schimbat la faţă. Nu mai ştiam ce spusesem şi ce nu de faţă cu ea. Nu aveam de unde să ştiu ce secrete dezvăluisem deasupra căpşorului cu plete negre cârlionţate. Ce discuţii despre Verity auzise, ce taifasuri cu Patience? Regina şi bufonul erau dispăruţi. Asta ştiam sigur. Oare ieşiră vii din Buckkeep? Regal rânjea cu gura până la urechi, mulţumit de sine peste poate. Uşa barată dintre noi era singura care mă ajuta să-mi respect promisiunea făcută lui Shrewd.

Se îndepărtă cu rânjetul pe buze.

Regal avea dovada că eram înzestrat cu Har. Fata din Neat Bay venea cu o mărturie de netăgăduit. Nu-i mai rămânea decât să mă tortureze ca să-mi smulgă mărturisirea că-l omorâsem pe Shrewd. Avea suficient timp pentru asta. Oricât timp i-ar fi fost necesar, el îl avea la dispoziţie.

M-am ghemuit la podea. Verity avusese dreptate. Regal învinsese.

31

TORTURA

Nimic nu o mulţumea mai mult pe Prinţesa Îndărătnică, decât să călărească Armăsarul Pestriţ la vânătoare. Toate doamnele ei au prevenit-o, dar ea a întors capul şi nu a vrut să le asculte. Toţi lorzii au prevenit-o, dar ea le-a luat temerile în râs. Până şi grăjdarul a încercat s-o facă să se răzgândească, spunându-i: „Prinţesă, armăsarul ar trebui ucis şi ars, pentru că a fost dresat de Vicleanul Harului, şi numai pe el îl ascultă!" Atunci Prinţesa Îndărătnică s-a înfuriat de moarte: „Nu sunt acestea grajdurile şi caii mei? Nu pot eu alege pe care dintre ei să-l călăresc?" Atunci toţi se făcură stană de piatră în faţa mâniei sale, iar ea porunci ca Armăsarul Pestriţ să fie înşeuat.

Şi îndată au plecat la vânătoare, însoţiţi de lătratul câinilor şi cu flamurile fluturânde. Iar Armăsarul Pestriţ a purtat-o pe prinţesă iute ca gândul şi a dus-o departe, pe câmpie, şi apoi mai departe, până când ceilalţi vânători n-au mai văzut-o. Pe urmă, când Prinţesa Îndărătnică a ajuns departe-departe, peste deal şi dincolo de copacii înverziţi, Armăsarul Pestriţ a dus-o când pe-un drum, când pe altul, până când ea s-a rătăcit, iar lătratul câinilor era doar un ecou pe dealuri. În cele din urmă, prinţesa s-a oprit la un pârâu ca să bea apă proaspătă, dar, vai!, când s-a întors, Armăsarul Pestriţ se făcuse nevăzut, iar în locul lui stătea Vicleanul Harului, pestriţ precum tovarăşul lui de Har. Şi pe urmă a făcut cu ea ce face armăsarul cu iapa şi, înainte de a se încheia anul, prinţesa a rămas grea. Iar când femeile care au moşit-o la naştere au văzut copilul, tot pestriţ la faţă şi pe umeri, au urlat îngrozite. Când l-a văzut şi Prinţesa Îndărătnică, a scos un ţipăt şi şi-a dat sufletul în sânge şi ruşine, căci zămislise pruncul Vicleanului Harului. Aşadar, Prinţul Pestriţ s-a născut din teamă şi ruşine şi pe acestea le-a adus cu el pe lume.

Umbrele gratiilor dansau în lumina torţei lăsate de Regal. Le-am privit o vreme, cu mintea amorţită şi deznădăjduit. Încremeneam numai când mă gândeam la moarte. Treptat, mintea începu să-mi lucreze, dar haotic. Asta încercase să-mi spună Chade? Fără cal; cât ştiuse Regal despre cai? Le cunoştea destinaţia? Cum de scăpase Burrich nedescoperit? Sau nu scăpase? Nu cumva aveam să-l întâlnesc în camera de tortură? Credea Regal că Patience avea legătură cu planul de evadare? Dacă aşa credea, atunci se va mulţumi s-o abandoneze, pur şi simplu, sau se va răzbuna pe ea? Când vor veni după mine, să opun rezistenţă?

Nu. Voi merge cu demnitate. Nu. Voi ucide cu mâinile goale câte javre străine de-ale lui Regal voi putea. Nu. Voi merge în linişte şi voi aştepta un prilej potrivit de la Regal. Ştiam că va veni acolo, ca să mă vadă murind. Promisiunea pe care i-o făcusem lui Shrewd, aceea de a nu-i omorî fiul? Nu mai eram legat de ea. Nu? Nimeni nu mă putea salva. Nici să nu te gândeşti că va lua Chade vreo măsură, dacă Patience reuşeşte ceva. După ce Regal îmi va smulge mărturisirea... mă va ţine în viaţă, ca să mă spânzure şi să mă taie în bucăţi în faţa lumii? Sigur că da. De ce să-i refuz plăcerea? Va veni Patience să mă vadă murind? Speram că nu. Poate o va ţine Lacey deoparte. Îmi irosisem viaţa, o sacrificasem pentru nimic. Măcar îi omorâsem pe Justin şi pe Serene. Meritase? Reuşise să fugă regina mea sau stătea încă ascunsă undeva, între zidurile palatului? Asta încercase Chade să-mi spună? Nu. Înotam şi mă zbăteam printre gândurile mele ca un şobolan căzut într-un butoi cu apă de ploaie. Tânjeam să vorbesc cu cineva, cu oricine. M-am forţat să mă liniştesc, să judec şi, în cele din urmă, mi-am găsit un sprijin. Ochi Întunecaţi. Lupul îmi spusese că îi călăuzise până la Burrich.

Frate? L-am căutat.

Sunt aici. Întotdeauna sunt aici.

Povesteşte-mi despre noaptea aceea.

Care noapte?

Noaptea în care i-ai condus pe oamenii din turn la Inima Haitei.

Ah. L-am simţit cum se străduieşte să-şi aducă aminte. Era lup, avea fire de lup. Un lucru odată făcut e bun făcut. Nu se gândea decât când îşi va ucide prada următoare, nu-şi mai amintea aproape nimic din cele întâmplate cu o lună sau cu un an în urmă, dacă nu ţinea de supravieţuire. Astfel, îşi amintea de cuşca din

care îl scosesem, dar nu mai ştia unde vânase cu patru nopţi înainte. Ţinea minte lucruri în general: o urmă de iepure bătătorită, un izvor care nu îngheţa, dar nu şi amănunte, de exemplu, câţi iepuri omorâse cu trei zile înainte. Am stat cu sufletul la gură, sperând că-mi va da o speranţă.

I-am dus la Inima Haitei. Aş vrea să fii aici. Am un ghimpe de porc spinos în buză. Nu pot să-l scot cu laba. Mă doare.

Şi oare cum te-ai ales cu el? În ciuda nenorocirilor mele, nu mi-am putut reţine zâmbetul. Ştia că n-ar fi trebuit, dar nu fusese în stare să reziste în faţa creaturii grăsune.

Nu-i de râs.

Ştiu. Chiar nu era. Ghimpele ascuţit putea intra mai adânc în carne, infectându-se. Destul de tare ca să nu mai poată vâna. M-am concentrat pe problema lui. Până nu i-o voi rezolva, nu se va putea gândi la altceva. *Inima Haitei ţi-l va scoate, dacă îl rogi frumos. Poţi să ai încredere în el.*

M-a îmbrâncit când i-am vorbit. Dar pe urmă a vorbit el cu mine.

Zău?

Un gând ieşi anevoie la suprafaţă. *În noaptea aceea. Când i-am condus la el. Mi-a spus „adu-mi-i aici, nu la locul vulpilor”.*

Imaginează-ți locul pentru mine.

Era şi mai greu pentru el. Dar se strădui şi-şi aminti marginea drumului, pustie în ninsoarea viscolită. Numai Burrich mergea călare pe Roşcovanul şi o trăgea pe Cenuşia de căpăstru. Am ghicit Femeia şi pe Cel fără Miros, aşa cum îi considera lupul. Pe Chade şi-l aminti bine, mai ales pentru că-i dăduse un os de vită cu carne la despărţire.

Au vorbit între ei?

Prea mult. I-am lăsat lătrând ascuţit unul la altul.

Oricât am mai încercat, doar atât şi-a amintit. Mi-a fost destul ca să-mi dau seama că planul se schimbase radical în ultima clipă. Ciudat. Eram gata să-mi dau viaţa pentru Kettricken, dar, când îmi făceam socoteala cea de pe urmă, nu prea îmi venea să renunţ la calul meu. Pe urmă mi-am adus aminte că nu voi mai călări niciodată vreun cal, decât pe acela care mă va duce la pomul de care voi fi spânzurat. Măcar Cenuşia plecase cu o fiinţă dragă mie. Şi Roşcovanul. De ce chiar ei doi? Şi numai ei doi? Nu reuşise Burrich să scoată alţii din grajd? De asta nu plecase şi el?

Mă doare ghimpele, îmi reaminti Ochi Întunecaţi. *Nu pot să mănânc de durere.*

Aş vrea să vin să te ajut, dar nu pot. Trebuie să ceri ajutor de la Inima Haitei.

Nu poţi să-l rogi tu? Pe tine nu te împinge.

Am zâmbit în sinea mea. *M-a împins o dată. A fost de-ajuns; mi-am învăţat lecţia. Dar dacă te duci la el şi îl rogi să te ajute, nu te va respinge.*

Nu poţi să-l rogi să mă ajute?

Nu pot vorbi cu el cum vorbesc cu tine. Şi e prea departe de mine ca să latru la el.

Atunci voi încerca, spuse Ochi Întunecaţi, neîncrezător.

L-am lăsat să plece. Am vrut să-l fac să-mi înţeleagă situaţia. M-am răzgândit. Nu putea face nimic; l-ar fi tulburat. Ochi Întunecaţi îi va spune lui Burrich că l-am trimis eu; Burrich va şti că trăiesc. Ştia deja destule, nu prea mai aveam ce să-i transmit.

Trecu o bucată de vreme lungă şi înceată. Am măsurat-o cu ce aveam la îndemână. Torţa lăsată de Regal se stinsese. Gărzile se schimbaseră. Mi s-au adus mâncare şi apă prin uşă. Nu le cerusem. M-am întrebat dacă le primisem pentru că trecuse multă vreme de când mâncasem ultima oară. Gărzile s-au schimbat a doua oară. Aceştia erau o pereche vorbăreaţă, bărbat şi femeie. Îşi făceau ochi dulci în vorbe deşucheate, am presupus. I-a întrerupt sosirea cuiva.

Pălăvrăgeala prietenoasă încetă brusc. Un murmurat pe un ton respectuos. Mi se întoarse stomacul pe dos. M-am ridicat în picioare fără zgomot şi m-am strecurat până la uşă. Am privit încordat postul de gardă.

A venit ca o umbră pe coridor. În linişte. Nu pe furiş. Era atât de discret, încât nu trebuia să se furişeze. Meşteşugul era întrebuinţat cum nu mai simţisem niciodată. Mi s-a făcut părul măciucă la ceafă când Will s-a oprit în faţa uşii mele şi m-a privit. N-a vorbit, nici eu n-am îndrăznit să spun ceva. Era destul şi să mă uit la el ca să mă deschid în faţa lui. Totuşi, mi-a fost teamă să-mi întorc privirea. Meşteşugul sclipea în jurul lui ca o aură a conştiinţei. M-am ascuns în mine cât de adânc am putut, m-am făcut tot mai mic, retrăgând orice senzaţie, orice gând, ridicându-mi zidurile cât de iute am fost în stare, dar ştiind cumva că tocmai zidurile acelea îi spuneau multe despre mine. Până şi apărarea mea era un mijloc prin care mă citea. Chiar când mi se uscaseră gura şi gâtul de frică, îmi veni în minte o întrebare. Unde fusese Will? Ce anume fusese atât de important pentru Regal, încât îi dăduse lui Will o altă însărcinare, în loc să-l folosească pentru a-şi apăra coroana?

Corabia albă.

Răspunsul veni din străfundul meu, întemeiat pe o legătură atât de adâncă, încât nu puteam să o scot la lumină. Dar nu mă îndoiam de ea. L-am privit pe Will şi m-am gândit la corabia albă. Se încruntă. Încordarea dintre noi spori, Meşteşugul îmi forţa graniţele. Will nu râcâia şi nu trăgea de mine ca Serene şi Justin. Era mai degrabă o încrucişare de săbii, aşa cum încerci puterile celui pe care îl ataci. M-am echilibrat la atacul lui ştiind că, dacă mă clatin numai puţin, va trece de apărarea mea şi îmi va străpunge sufletul. Făcu ochii mari şi mă surprinse cu expresia de nesiguranţă de pe chip. Dar o înlocui cu un zâmbet la fel de prietenos ca botul de rechin.

— Aha, oftă el. Păru mulţumit. Se depărtă de uşă, se întinse ca o pisică leneşă. Te-au subestimat. Eu nu voi face aceeaşi greşeală. Cunosc prea bine avantajele pe care le câştigi când rivalul tău te subapreciază.

Apoi dispăru, nici brusc, nici încet, ci aşa cum se ridică fumul când începe să bată vântul. În clipa asta aici, în următoarea, nevăzut.

După ce a plecat, m-am aşezat pe banca mea de piatră. Am inspirat adânc şi am răsuflat ca să-mi potolesc tremurul lăuntric. Aveam senzaţia că trecusem printr-o încercare şi că de data asta, cel puţin, nu m-am lăsat învins. M-am proptit cu spatele de peretele rece şi am aruncat încă o dată ochii la uşă.

Will mă străpunse printre pleoapele întredeschise.

Am sărit atât de brusc, că rana de la picior care făcuse crustă mi se deschise din nou. Am scrutat sfidător fereastra. Nimeni. Plecase. Cu inima bătându-mi nebuneşte, m-am forţat să merg până la deschizătura îngustă şi să mă uit afară. Nu am văzut pe nimeni. Dispăruse. Dar nu m-am putut convinge că aşa era.

M-am întors anevoie, m-am aşezat din nou şi mi-am strâns mantia lui Brawndy în jurul trupului. Am cercetat îndelung fereastra, pândind o mişcare, o schimbare în umbrele aruncate de torţa gărzii, orice care să-mi arate că Will mă urmărea pe ascuns din spatele uşii. Nimic. Tânjeam să-mi întrebuinţez Harul şi Meşteşugul, să văd dacă simţeam pe cineva acolo. N-am îndrăznit. Nu puteam risca să-mi părăsesc sinele, aş fi lăsat altcuiva calea deschisă către mine.

Mi-am ridicat piedici în jurul gândurilor şi, peste câteva clipe, le-am coborât. Cu cât încercam să mă liniştesc, cu atât mă cuprindea mai sălbatică panica. Mă temusem de tortura fizică. Acum, transpiraţia cu miros acru de frică mi se scurgea pe coaste

şi pe tâmple când mă gândeam ce îmi putea face Will dacă trecea de zidurile mele de apărare. Odată ce ar intra în capul meu, aş sta în faţa ducilor şi le-aş povesti amănunţit cum l-am omorât pe regele Shrewd. Regal născocise pentru mine un lucru mai rău decât moartea. Puteam muri proclamându-mă singur şi laş, şi trădător. Mă puteam ghemui la picioarele lui Regal ca să-i implor iertarea în faţa tuturor.

Cred că trecuse o noapte între timp. Nu am închis un ochi, doar am aţipit şi pe urmă am tresărit când am visat doi ochi privindu-mă de la fereastră. Nu am îndrăznit să-l caut nici pe Ochi Întunecaţi ca să mă aline şi am sperat să nu mă caute nici el pe mine. La un moment dat, am tresărit din picoteală, crezând că auzisem paşi pe coridor. Aveam senzaţia de nisip în ochi, mă durea capul de atâta vigilenţă, iar muşchii mi se contractau de încordare. Am rămas pe bancă, cruţându-mi fiecare dram de putere.

Uşa fu împinsă la o parte. O gardă lumină celula cu o torţă, apoi intră prudentă. Alte două veniră după ea.

— Tu. În picioare! răcni soldatul din faţă. Avea accent de Farrow.

Nu avea rost să mă opun. M-am ridicat şi am lăsat mantia lui Brawndy să cadă pe bancă. Soldatul-şef făcu un gest scurt şi m-am pomenit între ceilalţi doi. Afară mai aşteptau încă patru. Regal nu voia să rişte. Nu-l cunoşteam pe niciunul dintre ei. Toţi purtau culorile gărzii lui Regal. Ştiam ce poruncă au primit după feţele lor. Nu le-am găsit nicio scuză. M-au dus în jos pe coridor fără să ocolească, pe lângă postul de pază gol, în camera care fusese cândva a gărzilor. Mobila fusese scoasă, rămăsese doar un scaun confortabil.

Din fiecare sfeşnic ardea o torţă, camera fiind prea luminoasă pentru ochii mei obişnuiţi cu bezna. Gărzile mă lăsară în mijlocul ei şi se alăturară celor aliniate la perete. Mai mult din obicei decât din speranţă, am cântărit situaţia. Paisprezece soldaţi. Exagerat, chiar şi pentru mine. Ambele uşi erau închise. Am aşteptat.

Să stai, să aştepţi, într-o încăpere bine luminată, înconjurat de nişte oameni ostili poate fi o formă de tortură. Am încercat să rămân tăcut, să-mi mut greutatea de pe un picior pe altul. Am obosit repede. A fost înfricoşător să descopăr cât de repede mă slăbiseră lipsa hranei şi inactivitatea. Am fost de-a dreptul uşurat când până la urmă uşa s-a deschis. A intrat Regal, urmat îndeaproape de Will. Cei doi discutau în şoaptă.

— ...nu e necesar. Nu cer decât încă o noapte sau două.

— Eu prefer aşa, replică Regal acru.

Will îşi plecă supus capul. Regal stătea jos. Will se mută în spatele lui, în dreptul umărului său stâng. Regal mă examină câteva clipe, apoi se propti nepăsător de spătar. Lăsă capul pe-o parte şi respiră pe nas. Ridică un deget şi arătă spre un bărbat.

— Bolt[10]. Tu. Nu vreau nimic rupt. După ce am obţinut ce-am vrut, vreau să arate din nou prezentabil, înţelegi?

Bolt înclină scurt din cap. Îşi scoase mantaua de iarnă şi o lăsă să cadă, apoi îşi dădu jos şi cămaşa. Ceilalţi îl priveau împietriţi. Îmi veni în minte un sfat dintr-o discuţie de demult cu Chade: „Rezişti mai mult la tortură, dacă te concentrezi pe ce spui, nu pe ce nu vrei să spui. Am auzit oameni repetând acelaşi lucru la nesfârşit, multă vreme după ce nu mai auzeau întrebările. Dacă te concentrezi pe ce spui, e mai puţin probabil să-ţi scape ce nu vrei să se afle."

Dar sfatul său poate că nu mă va ajuta prea mult. Regal nu părea să aibă întrebări de pus.

Bolt era mai înalt decât mine şi mai solid. După cum arăta, mânca mult mai mult decât apă şi pâine. Se îndoi şi se întinse, de parcă ne pregăteam să ne luptăm pentru un săculeţ cu bani la Festivalul Iernii. L-am studiat. Se uită la mine şi-mi zâmbi cu buzele strânse. Îşi puse o pereche de mănuşi de piele fără degete. Venise pregătit. Pe urmă se închină în faţa lui Regal, care încuviinţă din cap.

Ce-i asta?

Linişte! i-am poruncit lui Ochi Întunecaţi. Dar când Bolt veni hotărât spre mine, buza de sus îmi tremură a mârâit. M-am ferit de primul lui pumn, am păşit în faţă ca să dau şi eu unul şi m-am retras când şi-l pregătea pe al doilea. Disperarea îmi dădea agerime. Nu mă aşteptasem să mă pot apăra, ci să fiu legat şi torturat. Bineînţeles, vreme era destulă şi pentru asta. Regal avea tot timpul din lume. Nu te gândi la asta. N-am fost niciodată bun la lupta cu pumnii. Nici la asta nu te gândi. Pumnul lui Bolt îmi zgârie obrazul înţepător. Fii atent! Tocmai îl ispiteam să-şi deschidă braţele, măsurându-l, când mă învălui Meşteşugul. Atacul lui Will mă ameţi, iar Bolt îmi trase trei pumni fără efort. Falcă, piept, umărul obrazului. Repede şi zdravăn. Aşa lucra un bărbat cu multă experienţă. Aşa zâmbea un bărbat căruia îi plăcea meseria.

Nu ştiu cât de lungă a fost perioada care a urmat. Nu mă puteam apăra de Will şi de bătaia lui Bolt în acelaşi timp. M-am gândit, dacă un om în starea aceea mai poate gândi, că trupul meu

---

[10] Piron (n. tr.).

are propriile mijloace de a se feri de durere. Leşin sau mor. Moartea era, poate, singura victorie la care puteam spera. Aşa că am ales să-mi apăr mintea, şi nu trupul.

Evit să mă gândesc la bătaia aceea. Mă apăram de formă, ferindu-mă de loviturile lui Bolt şi obligându-l să mă urmărească, nescăpându-l din ochi, ca să parez cât pot, dar fără să-mi slăbesc concentrarea la presiunea lui Will. Am auzit gărzile cum mă batjocoresc că îmi lipseşte curajul să ripostez. Când un pumn m-a împins în soldaţii care ne încercuiau, ghionturile şi picioarele lor m-au trimis înapoi în braţele lui Bolt.

Nu puteam pune la cale o strategie. Când îmi luam avânt, o făceam sălbatic, iar când nimeream ţinta, de prea puţine ori, loveam fără forţă. Tânjeam să mă eliberez, să dau frâu liber furiei, să mă arunc asupra lui Bolt şi să-l năucesc. Dar m-aş fi deschis pentru Will. Nu. Trebuia să mă stăpânesc şi să îndur. Pe măsură ce Will mă apăsa mai tare, Bolt îşi vedea liniştit de treabă. În cele din urmă, mi-au rămas două posibilităţi: puteam să-mi apăr cu mâinile ori capul, ori trupul. Bolt nu făcu decât să-şi schimbe ţinta. Ce mă îngrozea mai tare era să ştiu că omul se reţinea, lovind numai ca să mă doară şi să-mi lase urme uşoare. La un moment dat, mi-am lăsat braţele în jos şi l-am pironit pe Will cu privirea. Am avut foarte scurta satisfacţie să văd cum îi curge sudoarea şiroaie pe faţă. În clipa aceea, Bolt îmi trase un pumn zdravăn în nas.

Blade îmi povestise odată pocnetul auzit de el când cineva îi spărsese nasul într-o încăierare. E imposibil să explici senzaţia în cuvinte. Un sunet oribil, amestecat cu o durere înfiorătoare. O durere atât de mare, că nu le-am mai simţit pe celelalte. Am leşinat.

Nu ştiu cât am zăcut fără cunoştinţă. Pluteam la marginea trezirii. Cineva mă răsucise pe spate. Nu ştiu cine a fost, dar s-a îndreptat de spate anunţând:

— Nasu-i spart.

— Bolt, ţi-am zis că nu vreau nimic rupt! îl dojeni Regal mânios. Trebuie să-l scot nevătămat în faţa lumii. Adu-mi nişte vin, ceru el iritat cuiva de pe margine.

— Nu vă faceţi griji, regele meu, îl linişti cineva.

Persoana aceea se aplecă deasupra mea, mă prinse bine de puntea nasului şi mi-o trase la loc. Îndreptarea crudă mă duru mai tare decât ruptul nasului şi mi-am pierdut iar cunoştinţa. Am zăcut acolo semitreaz, auzind mai întâi voci discutând despre mine, apoi cuvinte care începeau să aibă înţeles. Glasul lui Regal:

— Şi ce se presupune că trebuia să facă? De ce nu a făcut-o deja?

— Nu ştiu decât ce mi-au spus Justin şi Serene, Maiestate. Will era obosit. Au zis că era epuizat din cauza Meşteşugului şi Justin a reuşit să pătrundă cu forţa în mintea lui. Atunci bastardul... a atacat cumva. Justin a spus că s-a crezut atacat de un lup uriaş. Serene a zis că a văzut cu ochii ei urmele ghearelor pe gâtul lui, dar au dispărut repede.

Am auzit lemnul trosnind când Regal se aruncă din nou pe scaun.

— Păi, atunci obligă-l s-o facă şi acum. Vreau să văd Harul cu ochii mei. Pauză. Sau nu eşti destul de puternic? Poate că pe Justin ar fi trebuit să-l ţin de rezervă.

— Sunt mai puternic decât Justin, Maiestate, pretinse Will calm. Dar Fitz ştie ce urmăresc. Nu s-a aşteptat la atacul lui Justin. E mult mai puternic decât mi s-a dat de înţeles, adăugă el mai încet.

— Fă-o odată! porunci Regal scârbit.

Deci Regal voia să afle ce e Harul? Am inspirat adânc, mi-am adunat ultimele puteri. Am încercat să-mi concentrez furia asupra lui Regal, să-l *resping* destul ca să-l împing prin perete. Dar n-am fost în stare să mă concentrez. Prea mă dureau toate. Mă învingeau propriile mele ziduri de apărare. Regal nu făcu decât să tresară şi să mă privească mai atent.

— E treaz, remarcă el. Arătă iar leneş cu degetul. Verde. E rândul tău. Dar ai grijă la nas. Nu te atinge de faţa lui. Restul e uşor de acoperit.

Verde mă ridică mai întâi în picioare, ca să mă poată doborî a doua oară. M-am plictisit cu mult înaintea lui. Podeaua mă răni tot atât cât pumnii lui. Nu reuşeam să-mi ţin picioarele sub mine, nici să mă apăr cu braţele. M-am retras în mine, tot mai mic, şi m-am ascuns acolo până când durerea avea să mă trezească forţat şi să mă facă să lupt din nou. De obicei, chiar înainte de a leşina. Mi-am mai dat seama de un lucru. Regal se distra. Nu voia să mă lege şi să mă tortureze. Voia să mă vadă luptând, încercând să dau înapoi şi să ratez. Se uita şi la gărzile lui, însemnându-şi în minte, fără îndoială, care dintre ele nu urmărea cu atenţie distracţia lui. Mă folosea ca să le cântărească pe ele. Mi-am impus să nu-mi pese că se distra pe seama suferinţei mele. Nu mai conta cu adevărat decât să-mi feresc mintea şi să-l ţin pe Will departe de ea. Aceea era bătălia pe care trebuia să o câştig.

A patra oară când m-am trezit, zăceam pe podeaua celulei mele. Mă deşteptase un horcăit, un şuierat îngrozitor: propria mea respiraţie. Am rămas acolo unde fusesem aruncat. După o vreme, am ridicat mâna şi am tras mantia lui Brawndy de pe bancă. Căzu pe jumătate peste mine. Gărzile îl ascultaseră pe Regal. Nu aveam nimic rupt. Mă dureau toate, dar oasele îmi erau întregi. Nu făcuseră decât să-mi provoace durere. Nu puteam să mor din asta.

M-am târât până la apă. Nu voi înşira câte am îndurat ca să ridic vasul şi să beau. Cum la început încercasem să mă apăr cu mâinile, mi se umflaseră şi mă ardeau. Zadarnic am căutat să nu mă lovesc peste gură cu marginea vasului. Într-un sfârşit, am reuşit să beau. Apa m-a întărit, dar mi-a trezit fiecare părticică dureroasă. Am găsit şi jumătatea de pâine. Am înmuiat colţul în apa rămasă şi l-am supt. Avea gust de sânge. Loviturile primite de la Bolt în cap îmi zdrobiseră gura. Nasul era o zonă extrem de dureroasă. N-am avut curajul să-l ating cu degetele. Mâncatul nu mi-a adus nicio bucurie, mi-a alungat numai puţin foamea care mă rodea odată cu durerea.

După un timp, m-am ridicat în capul oaselor. M-am învelit în mantie şi am chibzuit la ce ştiam. Regal îmi va ciopârţi trupul până când fie îmi dezvăluiam Harul într-un atac de faţă cu gărzile martore, fie îmi dărâmam zidurile şi Will îmi pătrundea în minte ca să mă oblige să mărturisesc. M-am întrebat în ce fel i-ar fi convenit să câştige. Singura mea scăpare din celulă era moartea. Soluţii. Să încerc să-i determin să mă omoare în bătaie înainte de a-mi folosi Harul sau de a-i ceda lui Will. Să iau otrava pe care i-o pregătisem lui Wallace. Aş muri din cauza ei. Cu siguranţă. Slăbit cum eram, poate că la mine ar fi acţionat mai rapid decât plănuisem la el. Dar tot m-aş fi chinuit. Îngrozitor de tare.

Toate durerile mi se păreau la fel. Mi-am suflecat anevoie manşeta dreaptă însângerată. Săculeţul ascuns era fixat cu o aţă care ar fi trebuit să se desfacă dacă trăgeai uşor de ea. Dar sângele se închegase pe deschizătura buzunarului. L-am luat în mână cu grijă. Nu cumva să-l vărs. Trebuia să mai aştept până mi se aducea din nou apă, ca să am cu ce înghiţi otrava. Altfel m-aş îneca şi aş da afară praful amar. Încă mă mai luptam cu săculeţul când am auzit voci pe coridor.

Nu mi se părea corect să se întoarcă atât de repede. Mi-am încordat auzul. Nu era Regal, însă oricine cobora acolo avea legătură cu mine. Un glas bubuitor, rostind vrute şi nevrute. Răspunsul scurt şi duşmănos al gărzilor. Alt glas, paşnic, mai

chibzuit. Iarăşi vocea bubuitoare, mai puternică, clar ameninţătoare. Apoi un ţipăt.

— O să mori, Fitz! O să te spânzure deasupra apei apoi o să dea foc leşului tău!

Burrich. Un amestec ciudat de furie, ameninţare şi durere.

— Scoate-l de-aici.

Una din gărzi, o voce de femeie vorbind tare şi răspicat. Era din centrul regatului.

— Îl scot, îl scot.

Cunoşteam glasul acela. Blade.

— A băut puţin mai mult, asta-i tot. Întotdeauna îi vine de hac băutura. Şi l-a avut pe băiat ucenic la grajduri ani de zile. Toată lumea zice că ar fi trebuit să ştie, că a ştiut şi că nu a făcut nimic, cică.

— Bine-nţelessss, şuieră Burrich furios. Şi acum am rămas fără slujbă, bastardule! Adio coarne de căprior! Pe curul lui El, nici nu mai contează. Caii s-au dus. Cei mai buni cai pe care i-am dresat, duşi în mijlocul ducatelor, daţi pe mâna unor idioţi! S-au dus câinii, s-au dus şoimii! N-au mai rămas decât nişte potăi pipernicite şi vreo doi măgari. N-am niciun cal care să zic că-i al meu!

Vocea i se auzea tot mai aproape. Era o voce de om nebun.

M-am căţărat pe uşă, m-am agăţat de bare ca să mă uit afară. N-am văzut gărzile, doar umbrele lor pe perete. Burrich încerca să înainteze pe coridor, în vreme ce soldaţii şi Blade îl trăgeau înapoi.

— Staţi. Staţi o clipă, îi mustră Burrich beat. Staţi! Ascultaţi! Nu vreau decât să vorbesc cu el. Atât.

Ceata porni pe coridor, apoi se opri iar. Gărzile se aşezară între Burrich şi uşa mea. Blade îl ţinea strâns de braţ. Tot mai purta urmele încăierării şi un braţ îi atârna legat de gât. Nu-l putea opri pe Burrich.

— Să-i zic şi eu ce-am de zis, înaintea lui Regal. Atât. Atât. Burrich vorbea împleticit şi gros din cauza băuturii. Vă rog. Numai un minut. Ce poate să strice? E ca şi mort. Pauză. Ascultaţi. Promit că o să merite. Uitaţi aici.

Gărzile schimbară priviri.

— Ăăă, Blade, mai ai vreun bănuţ?

Burrich scotoci în săculeţ, pufni scârbit şi-l scutură deasupra palmei. Monedele i se împrăştiară printre degete.

— Uite, poftim.

Banii zornăiră şi se rostogoliră pe podeaua de piatră, iar Burrich deschise larg braţele într-un gest de mărinimie.

— Hei, nu asta a vrut să spună. Burrich, doar nu crezi că poţi mitui gărzile? O să te trezeşti şi tu azvârlit într-o celulă.

Blade se apleca degrabă, scuzându-se şi culegând monedele risipite. Gărzile se aplecară şi ele şi am văzut o mână hoaţă vârând un ban în buzunar.

Pe neaşteptate, Burrich se uită pe fereastra mea. Preţ de-o clipă, ne-am privit ochi în ochi printre gratii. Durerea şi şocul se luptau pe chipul lui. Avea ochii roşii de la băutură şi duhnea. Cămaşa lui veche era ruptă acolo unde fusese capul de căprior. Îmi aruncă o căutătură cruntă şi, privindu-mă, căscă ochii cât cepele. Nu ne-am dezlipit ochii şi mi s-a părut că desluşesc o încercare de înţelegere şi rămas-bun la el. Pe urmă se lăsă pe spate şi mă scuipă în obraz.

— Asta-i pentru tine, mârâi el. Asta-i pentru viaţa mea, pe care mi-ai luat-o. Toate ceasurile, toate zilele pe care le-am irosit cu tine. Mai bine să te fi întins şi să fi murit printre fiarele sălbatice decât să ajungi aşa. O să te spânzure, băiete. Regal a pus deja să se ridice spânzurătoarea deasupra apei, după vechiul obicei. O să te spânzure, pe urmă o să te taie în bucăţi şi-o să-ţi ardă şi oasele. Nimic n-o să rămână de îngropat. Cred că-i e frică să nu le scoată câinii din pământ. Ţi-ar plăcea, băiete, nu-i aşa? Îngropat ca un os, să te scoată câinii mai târziu. Mai bine să te întinzi pe jos şi să mori acolo unde stai acuma.

Mă trăsesem înapoi când mă scuipase. Acum m-am depărtat de uşă, clătinându-mă pe picioare, în vreme ce el strângea barele şi se holba la mine cu ochi sălbatici, aprinşi de furie şi băutură.

— Cică eşti tare priceput la Har, aşa zice lumea. De ce nu te prefaci în şobolan, s-o ştergi de-aici? Hă?

Îşi propti fruntea de zăbrele şi mă pironi din priviri. Ca îngândurat, continuă:

— Mai bine aşa, decât să te spânzure, plod de fiară. Schimbă-te într-o bestie şi tunde-o cu coada între picioare. Dacă poţi... am auzit că poţi... cică ştii cum să te prefaci în lup. Că, dacă nu, te spânzură. O să atârni de gât, o să te sufoci şi-o să dai din picioare...

Îi pieri vocea. Nu-şi dezlipi ochii de mine. Ochi umezi de la beţie.

— Mai bine întinde-te şi mori decât să te spânzure. Se înfurie dintr-odată. Ce-ar fi să te ajut să te culci şi să mori? mă ameninţă scrâşnind din dinţi. Mai bine să mori cum vreau eu, decât cum vrea Regal!

Începu să tragă de gratii, zgâlţâind uşa din încuietori.

Gărzile se năpustiră imediat asupra lui, îl prinseră de braţe şi-l traseră printre înjurături. Burrich nu le dădu atenţie.

— Renunţă, Burrich, hai, i-ai zis ce-ai avut de zis, haide, omule, până nu dai de belea.

Nu reuşiră să-l desprindă de gratii, dar el se dădu bătut dintr-odată, lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă trup. Îi luă pe soldaţi prin surprindere, iar aceştia se clătinară înapoi. M-am agăţat de ferestruica zăbrelită.

— Burrich. Îmi venea foarte greu să vorbesc. Nu am vrut să te rănesc. Îmi pare rău. Am tras adânc aer în piept, încercând să găsesc cuvintele care să pună capăt chinului din ochii lui. Nimeni nu ar trebui să te învinovăţească. Ai făcut tot ce-ai putut pentru mine.

Clătină din cap, cu faţa schimonosită de durere şi supărare grea.

— Întinde-te şi mori, băiete. Întinde-te şi mori.

Se întoarse şi se îndepărtă. Blade mergea cu spatele înainte, cerându-şi întruna iertare de la gărzile care-l urmau agitate pe coridor. I-am urmărit plecând, apoi am zărit umbra lui Burrich cum dispare clătinându-se, în vreme ce Blade rămase puţin cu soldaţii, să-i împace.

M-am şters de scuipat pe faţa umflată şi m-am târât spre bancă. Am stat vreme îndelungată, în tovărăşia amintirilor. De la bun început mă avertizase Burrich să stau departe de Har. Pe primul câine de care m-am legat l-a smuls de lângă mine fără milă. Mă luptasem pentru el, îl *respinsesem* pe Burrich cu toată forţa mea de atunci, iar el întorsese forţa aceea împotriva mea. Cu atâta putere, încât ani de zile nici n-am mai îndrăznit să *resping* pe cineva. Şi când, în sfârşit, se împăcase cu gândul, ignorând, dacă nu chiar îngăduind legătura mea cu lupul, se întorsese împotriva lui. Harul. De atâtea ori mă prevenise, şi de atâtea ori fusesem convins că ştiu ce fac...

Ştiai ce faci.

Ochi Întunecaţi. L-am salutat. De mai mult n-am fost în stare.

Vino cu mine. Vino cu mine şi vom vâna. Te pot duce departe de toate astea.

Puţin mai târziu, poate. L-am amânat. Îmi lipsea tăria să vorbesc cu el.

Am stat aşa multă vreme. Întâlnirea cu Burrich mă durea la fel de tare ca urmele bătăii primite. Încercasem să mă gândesc dacă există în viaţa mea o persoană pe care să nu o fi dezamăgit, dar nu am găsit niciuna.

M-am uitat în jos, la mantia lui Brawndy. Era destul de rece ca s-o iau pe mine, dar prea mă durea trupul ca să mă aplec după ea. O piatră mică şi rotundă de lângă ea îmi atrase atenţia. Mă nedumerea. Studiasem podeaua suficient de mult ca să ştiu că nu existau pietre împrăştiate în celulă.

Curiozitatea e o forţă tulburătoare. Într-un sfârşit, m-am aplecat şi am ridicat mantia şi piatra. Mi-a luat ceva timp să mă înfăşor în ea. Apoi am cercetat piatra. Nu era piatră, ci un obiect negru şi umed. Un fel de cocoloş? Frunze. Un ghemotoc de frunze. Un ghemotoc care mă izbise în barbă când mă scuipase Burrich? Prudent, l-am ridicat în licărul vag de lumină rătăcită printre gratiile de la fereastră. Frunza de deasupra era prinsă cu ceva alb. Am desfăcut-o. Ceea ce mi-a atras atenţia a fost capătul alb al ghimpelui de porc; vârful negru şi ascuţit fixase învelişul. Desfăcută, frunza scoase la iveală un ghem maroniu lipicios. L-am dus la nas şi l-am adulmecat. Carryme. O iarbă de la munte. Un leac puternic care alină durerea, un sedativ care te ajută să-ţi sfârşeşti liniştit viaţa. Kettricken o folosise când încercase să mă omoare în Regatul Munţilor.

Vino cu mine.

Nu chiar acum.

Acesta era darul de despărţire de la Burrich? O moarte nedureroasă? I-am răsucit cuvintele pe toate părţile. Mai bine să te întinzi şi să mori. Asta spunea bărbatul care mă învăţase că bătălia nu e câştigată până nu ai învins? Prea nu se potriveau lucrurile.

Inima Haitei zice că ar trebui să vii cu mine. Acum. La noapte. Întinde-te, zice el. Fii un os pe care să-l scoată câinii afară din pământ mai târziu, zice el. Realizam ce efort făcea Ochi Întunecaţi ca să-mi transmită mesajul.

Am tăcut, cugetând.

Mi-a scos ghimpele din bot, frate. Cred că putem avea încredere în el. Vino cu mine, acum, la noapte.

Am stat şi m-am uitat la cele trei lucruri din mâna mea. Frunza, ghimpele şi ghemul maroniu. Am învelit la loc ghemul în frunză şi l-am prins cu ghimpele.

Nu înţeleg ce vrea să fac, m-am plâns.

Întinde-te şi stai liniştit. Linişteşte-te şi vino cu mine, în pielea mea. O pauză lungă, în care Ochi Întunecaţi îşi făcu ordine în minte. *Mănâncă ce ţi-a dat numai dacă trebuie. Numai dacă nu poţi veni la mine singur.*

Habar nu am ce pune la cale. Dar, ca şi tine, cred că putem avea încredere în el. În semiîntuneric, în ciuda sfârşelii, am râcâit cusătura din manşetă. După ce am reuşit s-o desprind, am scos pacheţelul de hârtie cu otravă şi am vârât în locul lui ghemul învelit în frunză. Am forţat ghimpele să-l fixeze înăuntru. M-am uitat la pacheţelul din mână. Îmi trecu prin cap o idee, dar am refuzat să o iau în considerare. L-am strâns în palmă. După aceea m-am înfăşurat cu mantia lui Brawndy şi m-am întins cu grijă pe bancă. Ştiam că trebuie să fiu cu ochii în patru, în caz că se întoarce Will. Eram prea deznădăjduit şi ostenit. *Sunt lângă tine, Ochi Întunecaţi.*

Am luat-o la goană amândoi, peste albul smălţuit al zăpezii, în lumea lupilor.

32

EXECUŢIA

Grăjdarul-şef, Burrich, era cunoscut, în anii petrecuţi de el la Buckkeep, drept un nemaipomenit îngrijitor de cai, câini şi şoimi de vânătoare. Deosebita lui iscusinţă cu animalele a fost vestită chiar din timpul vieţii sale.

Şi-a început viaţa ca soldat de rând. Se zice că provenea dintr-o familie care se stabilise în Shoaks. Unii spun că bunica lui, care se trăgea dintr-un neam de sclavi, şi-a cumpărat libertatea de la stăpânul ei din Bingtown, făcându-i acestuia un serviciu extraordinar.

Ca soldat, dârzenia cu care lupta Burrich i-a atras atenţia tânărului prinţ Chivalry. Se zvoneşte că Burrich a apărut pentru prima oară în faţa prinţului său ca să fie mustrat pentru că se încăierase într-o cârciumă. L-a slujit pe Chivalry o vreme ca scutier, dar acesta a descoperit cât de bine lucra cu animalele şi l-a pus să se îngrijească de caii gărzilor sale. În curând, Burrich avea să se ocupe şi de câinii şi de şoimii de vânătoare ai prinţului, iar în cele din urmă de toate grajdurile din Buckkeep. Se pricepea de minune să doftoricească animalele şi ştia o mulţime despre trupul lor, vindecând chiar şi vite, oi, porci şi, câteodată, păsări de casă. Nimeni nu înţelegea animalele mai bine decât el.

Grav rănit de un mistreţ la o vânătoare, Burrich a rămas cu un şchiopătat tot restul vieţii. Se pare că i-a mai astâmpărat firea aprigă şi iute care i-a adus faimă în tinereţe. Totuşi, este adevărat că a rămas, până la sfârşitul vieţii, un bărbat căruia puţini doreau să i se împotrivească.

Leacul din ierburi pregătit de Burrich a pus capăt epidemiei de râie care a lovit mieii din Ducatul Bearns în anii de după boala sângelui. A salvat turmele de la decimare, dar a şi împiedicat boala să se răspândească în Ducatul Buck.

O noapte clară, cu stele. Un trup sănătos şi zdravăn, coborând un deal înzăpezit în salturi îndrăzneţe. În urma noastră, zăpada cădea în avalanşe de pe tufişuri. Vânasem, mâncasem. Foamea ni se astâmpărase. Aerul nopţii era proaspăt şi curat, foarte rece. Nu ne ţinea nimeni în cuşcă, nu ne bătea nimeni. Împreună, ne bucuram de libertate deplină. Ne-am dus la izvorul care ţâşnea cu atâta putere încât nu îngheţa niciodată şi ne-am stropit cu apa rece ca gheaţa. Ochi Întunecaţi se scutură, apoi adulmecă aerul.

Vine dimineaţa.

Ştiu. Nu vreau să mă gândesc la ea. Dimineaţa, când trebuie să pui capăt viselor şi să faci faţă realităţii.

Trebuie să vii cu mine.

Ochi Întunecaţi, sunt cu tine.

Nu. Trebuie să vii cu mine până la capăt. Trebuie să te eliberezi.

Mi-o spusese deja de cel puţin douăzeci de ori. Nu avea cum să-mi scape stăruinţa gândurilor lui. Îmi sărea în ochi, iar insistenţa cu care îşi urmărea singurul scop mă uluia. Nu-i stătea în fire să urmărească o idee care nu avea nicio legătură cu mâncarea. Era un lucru hotărât de el şi de Burrich. Trebuia să merg cu el.

Nu-mi închipuiam ce voia să fac.

I-am explicat de nenumărate ori că trupul meu era prizonier, închis într-o cuşcă, aşa cum şi el fusese închis cândva. Mintea mea îl putea însoţi, cel puţin o vreme, dar eu nu puteam merge cu el aşa cum mă tot îndemna. De fiecare dată îmi spunea că el mă înţelege, eu eram acela care nu-l înţelegeam pe el. Şi acum o luam de la capăt.

L-am simţit cum caută să se liniştească. *Trebuie să vii cu mine, acum. Până la capăt. Înainte să vină ei să te trezească.*

Nu pot. Trupul meu e închis într-o cuşcă.

*Renunţă!*mă ispiti el sălbatic. *Eliberează-te!*

Ce?

Renunţă, eliberează-te, vino cu mine.

Adică să mor? Să înghit otrava?

Numai dacă trebuie. Dar fă-o acum, înainte ca ei să-ţi mai facă rău. Renunţă şi vino cu mine. Eliberează-te. Ai mai făcut-o o dată. Mai ţii minte?

Efortul de a înţelege ce voia să spună mă făcea şi mai conştient de legătura noastră. Durerea din trupul meu schilodit ieşea la suprafaţă şi mă bântuia. Undeva, zăceam ţeapăn de frig şi sufeream de durere. Undeva, fiecare răsuflare mă înjunghia în

coaste. Am fugit din locul acela lângă trupul puternic şi solid al lupului.

Aşa, aşa. Renunţă. Eliberează-te. Eliberează-te.

Am înţeles dintr-odată ce vrea să-mi spună. Nu prea ştiam cum să fac şi nici nu eram sigur că pot. Cândva, da, îmi aminteam eu, renunţasem la trupul meu şi-l lăsasem în grija lui. Numai ca să mă trezesc peste câteva ore lângă Molly. Dar nu ştiam sigur cum reuşisem. Şi alta fusese situaţia. Îl lăsasem pe lup să mă păzească atunci când m-am dus cine ştie unde. De data asta, voia să-mi eliberez conştiinţa de trup. Să renunţ de bunăvoie la legătura dintre minte şi carne. Chiar dacă aş fi descoperit cum s-o fac, nu ştiam dacă am voinţa necesară.

Întinde-te şi mori, îmi spusese Burrich.

Da. Aşa. Mori dacă trebuie, dar vino cu mine.

Am luat o hotărâre bruscă. Încredere. Încrede-te în Burrich, încrede-te în lup. Ce aveam de pierdut?

Am inspirat adânc, m-am pregătit lăuntric ca pentru un salt în apă rece.

Nu. Nu, eliberează-te.

Mă eliberez, mă eliberez.

Am bâjbâit, am căutat legătura dintre mine şi trupul meu. Mi-am încetinit răsuflarea, mi-am încetinit bătăile inimii. Am respins senzaţia de durere, de frig, de înţepeneală. M-am ascuns în străfundurile mele.

Nul Nu! urlă Ochi Întunecaţi disperat. *La mine! Vino la mine, renunţă la asta, vino la mine!*

Dar am auzit paşi târşâiţi şi murmur de voci. Mă scutură un fior de groază şi, în ciuda voinţei mele, m-am ghemuit în mantia lui Brawndy. Un ochi a vrut să se deschidă puţin. Am văzut aceeaşi celulă luminată cu zgârcenie, aceeaşi ferestruică zăbrelită. Mă străpungea o durere adâncă şi rece, mai vicleană decât foamea. Nu-mi rupseseră oasele, dar în mine se rupsese ceva. Ştiam prea bine.

Eşti înapoi în cuşcă! strigă Ochi Întunecaţi. *Eliberează-te! Părăseşte-ţi trupul şi vino la mine!*

E prea târziu, am şoptit. *Fugi, fugi. Nu vreau să împărţim durerea.*

Nu suntem noi haită? Disperarea îmi răsuna în inimă ca urletul prelung al lupilor.

Erau la uşa mea, care stătea larg deschisă. Groaza mă prinse în fălci şi mă zgudui. Am fost gata, în clipa aceea, să-mi duc

mâneca la gură şi să mestec cocoloşul din manşetă. Dar am strâns pacheţelul de hârtie în pumn şi m-am hotărât să uit de el.

Acelaşi bărbat cu torţa, aceleaşi două gărzi. Aceeaşi poruncă.

— Tu. În picioare.

Am lăsat să-mi cadă mantia lui Brawndy. Una dintre gărzi mai avea o brumă de omenie în ea şi păli. Celelalte două rămaseră nesimţitoare. Iar când nu m-am putut mişca destul de repede pentru ele, una mă apucă de braţ şi mă trase în picioare. Am urlat de durere; nu m-am putut abţine. Şi atunci am început să tremur de frică. Dacă nu eram în stare să-mi reţin urletele, cum mă voi putea apăra de Will?

Mă scoaseră din celulă şi am pornit pe coridor. Nu pot să spun că am mers. Vânătăile mi se întăriseră peste noapte. Bătaia îmi redeschisese rănile de sabie din braţul drept şi de pe coapsă. Şi acelea mă dureau din nou. Durerea devenise ca aerul, mă plimbam prin ea, o inspiram şi o răsuflăm. În mijlocul fostei camere a gărzilor, cineva m-a îmbrâncit şi am căzut. Am zăcut pe-o parte. Nu avea rost să încerc să mă ridic în capul oaselor; nu mai aveam demnitate pentru care să lupt. Mai bine să creadă că nu pot sta în picioare. Cât voi putea, voi sta nemişcat şi-mi voi aduna şi ultimul dram de putere. Încet, anevoie, mi-am limpezit mintea şi am început să-mi clădesc zidurile în jurul ei. Din nou şi din nou, prin negura durerii, am trecut peste zidurile ridicate de mine, întărindu-le, ascunzându-mă în spatele lor. Pe ele trebuia să le păzesc, nu trupul meu. În cameră, soldaţii se aliniară la perete. Se foiau şi şuşoteau între ei, aşteptând. Nu i-am luat în seamă. Pentru mine, lumea se învârtea în jurul zidurilor mele şi al durerii.

Un scârţâit, un curent de aer. Intrase Regal. Will venea în spatele lui, risipindu-şi nesăbuit forţa Meşteşugului. L-am simţit cum nu mai simţisem pe nimeni până atunci. Chiar şi fără să-l văd, îl simţeam, îi ghiceam forma, căldura Meşteşugului arzând în el. Era periculos. Regal credea că nu e decât o unealtă. M-a ispitit o mică satisfacţie ştiind că habar n-avea cât de primejdioasă e o asemenea unealtă.

Regal se aşeză pe scaun. Cineva îi aduse o măsuţă. Se destupă o sticlă, apoi îmi ajunse în nări miros de vin. Durerea îmi ascuţise simţurile, făcându-le insuportabile. L-am auzit cum bea. Am refuzat să recunosc cât jinduiam după o înghiţitură.

— Vai de mine. Uitaţi-vă la el. Crezi că am întrecut măsura, Will?

Tonul vesel al lui Regal îmi spuse că luase şi altceva în afară de vin în ziua aceea. Fumariţă, poate? Atât de devreme? Lupul

pomenise de ivirea zorilor… Regal nu se trezea niciodată în zori… mi se dereglase simţul timpului.

Will se apropie încet şi rămase în picioare lângă mine. N-am încercat să mă mişc ca să-i văd faţa. Am ţinut cu dinţii de ultimele mele puteri. Îmi trase un picior zdravăn şi am icnit, deşi n-aş fi vrut. Aproape în aceeaşi clipă, mă izbi cu Meşteşugul. De data asta, cel puţin, nu m-am clintit. Will inspiră scurt pe nas şi pufni. Se întoarse la Regal.

— Maiestate, i-ai schilodit trupul aproape fără să rişti să-i laşi urme care să se vadă şi peste o lună. Dar pe dinăuntru rezistă. Durerea îl distrage de la apărarea minţii, dar nu îi slăbeşte forţa Meşteşugului. Nu cred că îl vom învinge aşa.

— Nu te-am întrebat asta, Will! îl ocări Regal cu asprime. Se foi, căutând o poziţie mai comodă. Of, ţine prea mult. Ducii mei şi-au pierdut răbdarea. Trebuie să cedeze astăzi. Parcă îngândurat, îl întrebă pe Will: Aproape fără să risc, ai zis? Atunci ce propui să facem în continuare?

— Lasă-mă singur cu el. Pot scoate de la el ce doreşti.

— Nu. Regal îl refuză categoric. Ştiu ce vrei *tu* de la el. Nu vezi în el decât un burduf de vin umplut cu puterea Meşteşugului, pe care vrei să-l sorbi până la ultima picătură. Ei, poate că, la sfârşit, se va găsi o cale să-l secătuieşti. Dar nu încă. Vreau să stea în faţa ducilor şi să mărturisească singur că e trădător. Mai mult, vreau să se târască în genunchi în faţa tronului şi să implore milă. Îl voi face să-i denunţe pe toţi cei care m-au sfidat. El însuşi îi va acuza. Nimeni nu se va mai îndoi când vor auzi chiar din gura lui că sunt trădători. Să-l lăsăm pe ducele Brawndy să-şi vadă propria fiică acuzată, să lăsăm toată Curtea să audă că Lady Patience, care strigă întruna că apără dreptatea, a trădat ea însăşi coroana. Iar pe el… lumânăreasa aia, Molly.

Inima îmi sări din piept.

— Încă nu am găsit-o, stăpâne, îndrăzni Will.

— Taci! tună Regal. Parcă vorbise Shrewd. Nu-i da speranţe. Nu trebuie s-o găsim ca s-o numească el însuşi trădătoare. O s-o căutăm când o să avem timp. El poate să moară ştiind că va veni după el. Voi curăţa turnul de la grajduri până la vârf de toţi cei care au încercat să mă trădeze şi să mă sfideze!

Ridică pocalul pentru sine şi-l bău până la fund.

Semăna foarte bine, mi-am zis eu, cu regina Desire când se îmbăta. Pe jumătate un îngâmfat, pe jumătate un laş smiorcăit. Se temea de toţi cei pe care nu-i putea controla. Iar a doua zi se temea şi mai tare de cei pe care îi controla.

Trânti pocalul pe masă. Se lăsă pe spate în scaun.

— Deci. Să continuăm, da? Kelfry, ridică-l în picioare, să-l vedem şi noi.

Kelfry era un bărbat destoinic, căruia meseria nu-i aducea nicio bucurie. Nu era blând, dar nici mai aspru decât trebuia. Mă prinse de braţe de la spate ca să mă ţină drept. Nu învăţase meserie de la Hod. Dacă mi-aş fi dat brusc capul pe spate, i-aş fi spart nasul şi poate câţiva dinţi din faţă. Mişcarea aceasta mi s-a părut cu o idee mai simplă decât să-mi ridic podeaua de sub picioare. Am stat cu mâinile adunate peste burtă, împingând durerea, adunându-mi puterile. După câteva clipe, am ridicat capul şi l-am privit pe Regal.

Mi-am plimbat limba prin gură, ca să-mi dezlipesc buzele de dinţi, şi apoi am încercat să vorbesc.

— Ţi-ai omorât propriul tată.

Regal înţepeni în scaun. Kelfry se încordă. M-am lăsat greu în braţele lui, obligându-l să-mi suporte toată greutatea.

— Serene şi Justin l-au omorât, dar la porunca ta, am spus încet.

Regal se ridică în picioare.

— Dar nu înainte de a-l găsi noi pe Verity. Am ridicat vocea. Efortul mă făcu să transpir. Verity trăieşte şi ştie totul. Regal venea spre mine, urmat de Will ca un căţel. M-am uitat repede la Will, mi-am încărcat vorbele de ameninţare: Şi despre tine ştie tot, Will. Absolut tot.

Garda mă ţinu când Regal îmi trase un dos de palmă. Al doilea îmi crăpă pielea umflată a feţei. Regal îşi luă avânt. M-am pregătit să-i primesc pumnul, am respins durerea, m-am ţinut bine, gata de atac.

— Atenţie! strigă Will şi sări să-l împingă pe Regal la o parte.

Îmi dorisem atât de mult să reuşesc, încât îmi ghicise intenţia cu Meşteşugul. Când Regal se lăsă într-o parte, m-am smuls din braţele gărzii, m-am ferit de lovitura lui, apoi l-am atacat. Cu o mână l-am prins de gât, ca să-i ridic faţa spre cealaltă, în care mototolisem pacheţelul de hârtie. Intenţia mea fusese să-i vâr otrava în nas şi în gură, în speranţa că va înghiţi destulă ca să-l omoare.

Will îmi strică planurile. Degetele mele umflate nu voiau să cuprindă gâtul lui Regal. Îl smulse din strânsoarea mea, îl trase la o parte. Însă când umărul i se ciocni de pieptul meu, m-am repezit la faţa lui şi i-am frecat hârtia ruptă şi praful fin de nas, de gură şi de ochi. În bună măsură, praful se ridică şi pluti între noi. Will

rămase cu răsuflarea tăiată din cauza gustului amar ca fierea, apoi ne-am prăbuşit amândoi, sub atacul gărzilor lui Regal.

Am vrut să leşin, dar n-am putut. Am fost lovit cu mâinile şi cu picioarele şi strâns de gât înainte ca strigătele turbate ale lui Regal – „Nu-l omorâţi! Nu-l omorâţi” – să fie luate în seamă de altcineva, în afară de mine. I-am simţit cum se ridică de pe mine, cum îl trag pe Will de sub mine, dar nu vedeam nimic. Sângele îmi acoperea faţa ca un giulgiu, lacrimile mi se amestecau cu el. Ultima mea şansă, şi dădusem greş. Nici măcar nu-l omorâsem pe Will. A, o să-i fie rău câteva zile, dar mă îndoiam că va muri. Auzeam glasuri mormăind deasupra lui.

— Atunci duceţi-l la un vraci, porunci Regal într-un sfârşit. Vedeţi dacă-şi dă seama ce-i cu el. L-aţi pocnit careva în cap cu piciorul?

Am crezut că vorbeşte despre mine, până când am auzit cum îl scot pe Will afară. Fie îi vârâsem pe gât mai multă otravă decât bănuisem, fie îi trăsese cineva un picior în cap. Poate că inhalase otrava în plămâni când rămăsese cu respiraţia întretăiată. Habar n-aveam ce efect ar avea asupra lor. A fost atât de bine să simt cum îi slăbeşte forţa Meşteşugului, ca şi cum m-ar fi lăsat durerea. Mi-am relaxat apărarea cu prudenţă. Parcă aş fi lăsat jos o greutate imensă. Un alt gând veni ca o binecuvântare. Ei nu ştiau ce se întâmplase. Nimeni nu văzuse hârtia şi praful, se petrecuse prea repede pentru ei. Poate că nici nu se vor gândi la otravă până nu va fi prea târziu.

— E mort bastardul? întrebă Regal nervos. Dacă e mort, vă atârn pe toţi în ştreang!

Cineva se aplecă degrabă lângă mine şi-mi puse două degete pe gât.

— Trăieşte, zise soldatul în scârbă, cam ţâfnos.

Regal va trebui să înveţe să nu-şi mai ameninţe propriile gărzi. Speram că-l va învăţa minte o săgeată înfiptă în spate.

Peste câteva minute, cineva aruncă o găleată de apă rece peste mine. Şocul îmi trezi durerile, accentuându-le. Am deschis un ochi. Primul lucru pe care l-am văzut a fost apă amestecată cu sânge în faţa mea. Dacă tot sângele era al meu, atunci era vai de mine. Ameţit, m-am întrebat al cui putea fi. Nu gândeam prea limpede. Timpul parcă trecea în salturi. Regal stătea deasupra mea, furios şi răvăşit, apoi, brusc, l-am văzut pe scaun. Când mă trezeam, când leşinam. Lumină, întuneric şi iarăşi lumină.

Cineva îngenunche lângă mine şi mă pipăi cu degete pricepute. Burrich? Nu. Acela era un vis de demult. Bărbatul de acum avea ochi albaştri şi vorbea pe nas, ca în Farrow.

— Pierde mult sânge, rege Regal. Dar se poate rezolva.

Mă apăsă pe frunte. Îmi duse o cană de vin îndoit cu apă la gură, apoi îmi turnă vinul pe gât. M-am înecat.

— Vedeţi? Trăieşte. Eu m-aş opri aici astăzi, Maiestate. Nu cred că va mai răspunde la vreo întrebare până mâine. Ar leşina încontinuu.

O părere calmă, de bun meseriaş. Cine-o fi fost mă întinse din nou pe podea şi plecă.

Mă scutură un spasm. Mă păştea o criză. Bine că scăpasem de Will. Nu credeam că-mi puteam păzi mintea dacă mă apuca o criză.

— Of, duceţi-l de-aici. Regal, scârbit şi dezamăgit. Pur şi simplu mi-am pierdut vremea astăzi.

Târşâi scaunul când se ridică. Ieşi din cameră izbind cu bocancii în podea.

Un soldat mă apucă de pepţii cămăşii şi mă trase în picioare. Nici măcar n-am putut urla de durere.

— Rahat idiot ce eşti, mârâi el către mine. Să nu cumva să mori! N-am de gând să-ncasez lovituri de bici din cauza ta.

— Halal ameninţare, Verde, îl luă în râs cineva. Ce-o să-i faci dacă moare?

— Gura! Doar nu crezi că spinarea ta o să scape necrestată. Hai să-l scoatem de-aici şi să curăţăm mizeria asta.

Celula. Peretele ei alb. Mă lăsaseră pe podea, cu spatele la uşă. Nu mi se părea corect din partea lor. Acum trebuia să mă răsucesc pe partea cealaltă ca să văd dacă mi-au lăsat apă.

Nu. Era prea mare efortul.

Acum vii?

Vreau foarte mult să vin, Ochi Întunecaţi. Dar nu ştiu cum.

Preschimbătorul. Preschimbătorul! Fratele meu! Preschimbătorul.

Ce este?

Ai tăcut vreme îndelungată. Vii acum?

Am... tăcut?

Da. Am crezut că ai murit fără să vii la mine mai întâi. N-am putut ajunge la tine.

Probabil am avut un atac. N-am ştiut că m-a lovit. Dar acum sunt aici, Ochi Întunecaţi. Chiar aici.

Atunci vino la mine. Grăbeşte-te, să nu mori înainte.

O clipă. Hai să ne asigurăm că e bine.

Am încercat să găsesc un motiv pentru care să nu fie bine. Ştiam că existaseră câteva, dar nu mi le aminteam. Preschimbătorul, aşa îmi spusese. Lupul meu, spunându-mi aşa, la fel cum bufonul şi Chade mă numiseră catalizator. Ei... A venit timpul să preschimb lucrurile pentru Regal. Ultimul lucru pe care îl puteam face era să mă asigur că mor înainte să mă învingă. Dacă trebuia să mă scufund, atunci să mă scufund singur. Nu voi rosti nicio vorbă care să întineze pe altcineva. Speram că ducii vor cere să-mi vadă cadavrul.

Mi-a luat o veşnicie să-mi duc mâna de la podea la piept. Aveam buzele crăpate şi umflate, iar dinţii mă dureau în gingii. Dar mi-am dus manşeta la gură şi am găsit cocoloşul învelit în frunză în interiorul materialului. Am muşcat din el cât de tare am putut, l-am supt. După o clipă, gustul carrymei îmi umplu gura. Era chiar plăcut. Înţepător. Când planta îmi amorţi durerea din gură, am putut să muşc mai tare din mânecă. Prosteşte, am fost atent să nu mă înţep în ghimpele de porc. Nu voiam să mă pomenesc cu un spin în buză.

Doare rău când te înţepi.

Ştiu, Ochi Întunecaţi.

Vino la mine.

Încerc. Mai lasă-mă o clipă.

Cum faci să-ţi părăseşti trupul? Am încercat să uit de el, să mă gândesc numai la mine şi la Ochi Întunecaţi. Nas fin. Culcat lângă mine, mestecând sârguincios un cocoloş de zăpadă vârât între degetele mele de la picioare. Am gustat zăpada şi propria mea labă, ciupind-o cu dinţii şi curăţând-o cu limba. Am ridicat ochii. Se lăsa seara. În curând, va fi vreme numai bună de vânat. M-am ridicat şi m-am scuturat din tot trupul.

Aşa, mă încurajă Ochi Întunecaţi.

Dar tot mai exista firul acela, senzaţia discretă a unui trup înţepenit şi dureros pe piatra rece. Numai gândul la el îl făcea şi mai adevărat. Îl cuprinse un tremur, zgâlţâindu-i oasele şi dinţii. Se apropia criza. Una foarte puternică, de data asta.

Dintr-odată, toate se petrecură cu multă uşurinţă. O alegere atât de uşoară! Părăseşte trupul vechi pentru cel nou. Oricum, nu te mai slujea prea bine. Închis într-o cuşcă. Nu are niciun rost să-l păstrezi. Nu are niciun rost să fii om.

Sunt aici.

Ştiu. Hai să vânăm.

Şi am vânat.

33

ZILELE LUPULUI

Exerciţiul de concentrare asupra ta e simplu. Nu te mai gândeşti la ceea ce ai de gând să faci. Nu te mai gândeşti la ceea ce tocmai ai făcut. Apoi nu te mai gândeşti că nu te mai gândeşti la acele lucruri. Atunci vei găsi clipa de Acum, timpul care se întinde cât veşnicia şi este, într-adevăr, singurul care există. Atunci, în locul acela, vei avea, în sfârşit, timp pentru tine.

Duci o viaţă neprihănită atunci când nu faci decât să vânezi, să mănânci şi să dormi. La urma urmei, nici nu ai nevoie de altceva. Alergam singuri, noi, Lupul, şi nu ne lipsea nimic. Nu jinduiam după vânat mai mare când ne ieşea în cale un iepure, nici nu-i pizmuiam pe corbii care veneau să ciugulească resturile lăsate de noi. Câteodată ne aminteam de alte vremuri şi de alte obiceiuri. Atunci ne întrebam de ce fuseseră atât de importante. Nu ucideam ceea ce nu puteam mânca şi nu mâncam ceea ce nu puteam ucide. Amurgurile şi zorii erau cele mai bune prilejuri de vânătoare, altele erau numai bune pentru dormit. În afara lor, timpul îşi pierdea rostul.

Pentru lupi, ca şi pentru câini, viaţa e mai scurtă decât pentru oameni dacă o măsori numărând zilele şi câte anotimpuri ai trăit. Dar în doi ani un pui de lup face cât un om în douăzeci. Atunci i se împlineşte trupul şi e în deplinătatea forţelor, învaţă tot ceea ce trebuie să ştie ca să fie vânător, pereche sau conducător. Lumânarea vieţii lui arde mai repede şi mai intens decât a omului. În zece ani, el face cât un om în cincizeci sau şaizeci. Un an pentru lup e un deceniu pentru om. Timpul nu se zgârceşte când trăieşti întotdeauna clipa de Acum.

Aşadar, ştiam când e zi şi când e noapte, când ne e foame şi când suntem sătui. Bucurii şi surprize sălbatice, înhaţă un şoarece, aruncă-l în sus, mănâncă-l după ce-i rupi gâtul. Ce bine! Să sperii

un iepure, să alergi după el în timp ce se fereşte şi fuge în cerc, apoi, pe neaşteptate, să măreşti pasul şi să-l prinzi într-un vârtej de zăpadă şi blană. Zgâlţâitura cu care îi rupi gâtul, apoi mâncatul pe îndelete, spintecatul burţii şi amuşinatul măruntaielor calde, carnea de pe pulpe, ronţăitul oaselor fragede. Îmbuibare şi somn. Trezirea şi iar la vânătoare.

Urmărim o căprioară pe iazul îngheţat, ştiind că nu o putem ucide, dar ne place să vânăm. Când se sparge gheaţa şi căprioara cade, îi dăm târcoale, o înconjurăm, o înconjurăm la nesfârşit, în timp ce ea loveşte gheaţa cu copitele şi reuşeşte să iasă la suprafaţă, prea ostenită ca să fugă de dinţii care-i retează tendoanele de la genunchi, de colţii care i se înfig în gât. Mâncăm pe săturate din carcasă, nu o dată, ci de două ori. Vine furtuna cu lapoviţă şi ne goneşte în vizuină. Dormim comod, cu botul la coadă, în timp ce vântul flutură stropii de gheaţă şi apoi zăpada din faţa vizuinii. Ne trezim în sclipirea palidă a zorilor pe stratul alb. Săpăm prin nămeţi ca să ieşim din vizuină şi să adulmecăm aerul curat al zilei care tocmai se sfârşeşte. Mai e carne pe căprioară, roşie şi dulce, îngheţată, numai să fie scoasă din zăpadă. Ce poate fi mai mulţumitor decât să ştii că te aşteaptă carnea s-o mănânci?

Vino.

Ne oprim. Nu, ne aşteaptă carnea. Mergem mai departe.

Vino acum. Vino la mine. Am carne pentru tine.

Avem deja carne. Mai aproape de noi.

Ochi Întunecaţi. Preschimbătorule. Te cheamă Inima Haitei.

Ne oprim din nou. Ne scuturăm trupurile. Nu e bine. Şi ce e Inima Haitei pentru noi? El nu e haită. Ne îmbrânceşte. Este carne mai aproape. S-a hotărât. Mergem la marginea iazului. Aici. Undeva pe-aici. Aha. Sapă după ea în zăpadă. Ciorile vin să ne privească, aşteptând să terminăm.

Ochi Întunecaţi. Preschimbătorule. Haide. Vino acum. În curând va fi prea târziu.

Carnea e îngheţată, proaspătă şi roşie. Întoarcem capetele ca să tăiem carnea de pe oase cu dinţii din spate. O cioară zboară până jos pe zăpadă, în apropiere.

Ţop, ţop. Îşi lasă capul pe-o parte. În glumă, ne repezim la ea, o gonim. Carnea noastră, toată. Zile şi nopţi de carne.

Vino. Te rog. Vino. Te rog. Vino curând, vino acum. Întoarce-te la noi. Avem nevoie de tine. Vino. Vino.

Nu pleacă. Ne lăsăm urechile pe spate, dar tot îl auzim, *vino, vino, vino.* Ne fură plăcerea de a devora carnea cu scheunatul lui.

Destul. Am mâncat destul deocamdată. Vom pleca, numai ca să-l liniştim.

Bine. E bine. Vino la mine. Vino la mine.

Înaintăm prin întunericul tot mai des. Un iepure se ridică dintr-odată în două labe, o tuleşte prin zăpadă. Să-l urmărim? Nu. Avem burţile pline. Mergem mai departe. Întâlnim o cărare de om, o bucată de pământ pustie sub cerul nopţii. O străbatem repede, mergem prin pădurea de la marginea ei.

Vino la mine. Vino. Ochi Întunecaţi, Preschimbătorule, te chem. Vino la mine.

Pădurea se termină. Sub noi se vede o pantă de deal despădurită şi, dincolo de ea, un loc neted şi pustiu, nepăzit sub cerul întunecat. Prea deschis. În zăpada smălţuită nu se văd urme, dar la poalele dealului sunt oameni. Doi. Inima Haitei sapă, celălalt se uită. Inima Haitei sapă repede şi sârguincios. Scoate aburi pe gură. Celălalt are o lumină, una prea puternică, trebuie să mijeşti ochii dacă vrei să vezi. Inima Haitei nu mai sapă. Se uită în sus, la noi.

Vino, zice. *Vino.*

Sare în groapa pe care a săpat-o. E pământ negru, bolovani îngheţaţi pe zăpada curată. Cade cu un trosnet, cum trosnesc de copac coarnele de cerb. Se ghemuieşte şi se aude o pocnitură. Foloseşte o unealtă care pocneşte şi crapă. Ne aşezăm să-l privim, cu coada peste labele din faţă, ca să ni le încălzim. Ce legătură are asta cu noi? Suntem îmbuibaţi, putem să ne ducem la culcare. Inima Haitei priveşte dintr-odată spre noi prin noapte.

Aşteaptă. Încă puţin. Aşteaptă.

Mârâie către celălalt, care luminează groapa. Inima Haitei se îndoaie de spate şi celălalt se apleacă să-l ajute. Trag ceva afară din groapă. Mirosul ne ridică blana de la ceafă. Ne întoarcem, fugim în salturi, în cerc, nu putem pleca. Simţim teamă, primejdie, ameninţarea durerii, a singurătăţii, a sfârşitului.

Vino. Vino jos la noi, vino jos. Avem nevoie de tine acum. A sosit timpul.

Acesta nu e timpul. Timpul se află peste tot, întotdeauna. Ai nevoie de noi, doar poate că noi nu vrem să fie nevoie de noi. Avem carne şi un loc cald în care să dormim, chiar şi carne pentru mai târziu. Cu burta plină şi cu vizuina caldă, ce ne mai trebuie? Totuşi, ne vom apropia. Vom adulmeca, vom vedea ce anume ameninţă şi cheamă. Târâş, cu coada jos, alunecăm în jos, pe deal.

Inima Haitei şade în zăpadă cu el în braţe. Îi face semn celuilalt să plece, iar celălalt păşeşte înapoi, înapoi, înapoi, luând

cu el şi lumina dureroasă. Mai aproape. Am lăsat dealul în urmă, suntem descoperiţi, fără adăpost. Avem mult de alergat, dacă suntem ameninţaţi. Dar nimic nu se mişcă. E numai Inima Haitei şi lucrul acela din braţele lui. Îl scutură ca şi cum se joacă cu prada. Apoi îl freacă, îşi mişcă mâinile pe el cum îşi plimbă lupoaica dinţii pe pui, să-l scape de purici. Cunoaştem mirosul. Ne apropiem. Suntem tot mai aproape. Mai avem doar un salt.

Ce vrei? îl întrebăm.

Vino înapoi.

Am venit.

Vino înapoi aici. Preschimbătorule. Stăruie. *Vino înapoi aici.* Ridică un braţ, ţine mâna sus. Ne arată un cap clătinându-se pe umeri. Îi întoarce capul, ca să-i vedem faţa. Nu o cunoaştem.

Acela?

Acesta. E al tău, Preschimbătorule.

Miroase urât. E carne stricată, nu ne trebuie. La iaz este carne mai bună decât asta.

Vino aici. Vino mai aproape.

Nu e o idee bună. Nu ne vom apropia mai mult. Se uită la noi şi ne pironeşte cu privirea. Se îndreaptă spre noi, cu el în braţe. Îi tresaltă în braţe.

Încet. Încet. E al tău, Preschimbătorule. Vino mai aproape.

Mârâim, dar nu întoarce privirea. Ne ghemuim, coada pe burtă, vrem să plecăm, dar el e puternic. Îi ia mâna şi ne-o pune pe cap. Ne ţine de ceafă ca să ne liniştească.

Vino înapoi. Trebuie să vii înapoi. E atât de încăpăţânat.

Ne ghemuim la pământ, ne vârâm ghearele în pământul nins. Ne încordăm spatele, încercăm să ne retragem, ne străduim să facem un pas înapoi. El tot ne ţine de ceafă. Ne adunăm puterile ca să ne răsucim şi să fugim.

Lasă-l să plece, Ochi Întunecaţi. Nu e al tău. O umbră de ameninţare în cuvintele lui, ochii lui ne fixează prea adânc.

Nici al tău nu e, spune Ochi Întunecaţi.

Atunci, al cui sunt?

O clipă de nedumerire, de clătinare între două lumi, două realităţi, două trupuri. Apoi un lup se răsuceşte şi fuge cu coada între picioare, peste zăpadă, goneşte singur, fuge de prea mult necunoscut. În vârful dealului se opreşte, ridică botul spre cer şi scoate un urlet. Un urlet împotriva nedreptăţii.

Nu-mi amintesc nimic despre mormântul îngheţat, îmi amintesc doar un fel de vis. Tremuram de frig, eram ţeapăn, iar

gustul aspru al rachiului îmi ardea nu numai gura, ci şi măruntaiele. Burrich şi Chade nu voiau să mă lase singur. Nu le păsa că mă doare, îmi frecau întruna mâinile şi picioarele, nu se uitau la vânătăile vechi, la crustele de pe braţele mele. Şi, de câte ori închideam ochii, Burrich mă apuca şi mă scutura ca pe-o cârpă. „Nu mă lăsa, Fitz”, repeta el întruna. „Nu mă lăsa. Hai, băiete. N-ai murit.” Apoi mă îmbrăţişa dintr-odată, frecându-şi barba aspră de a mea, umezindu-mi obrazul cu lacrimi fierbinţi. Mă legăna înainte şi înapoi, stând în zăpadă la marginea mormântului meu. „N-ai murit, fiule. N-ai murit.”

EPILOG

Era un lucru pe care Burrich îl ştia de la bunica lui. Povestea unei femei înzestrate cu Har, care îşi părăsea trupul pentru o zi sau două şi pe urmă se întorcea în el. Burrich i-a spus povestea lui Chade, iar Chade a pregătit otrăvurile care aveau să mă ducă la un pas de moarte. Mi-au spus că nu murisem, că trupul meu doar înţepenise, ca şi cum ar fi fost mort.

Eu nu îi cred.

Şi aşa am ajuns să trăiesc încă o dată, în trup de bărbat, deşi mi-au trebuit câteva zile ca să-mi aduc aminte că fusesem om. Câteodată mă îndoiesc şi acum.

Nu am revenit la viaţa de dinainte. Viaţa mea ca FitzChivalry zăcea printre ruine fumegânde, în trecut. Dintre toţi oamenii, numai Burrich şi Chade ştiau că nu murisem. Dintre cei care mă cunoscuseră, puţini zâmbeau la amintirea mea. Regal mă omorâse în toate felurile care aveau importanţă pentru mine ca om. Să mă arăt celor care m-au iubit, să stau în faţa lor în trup de om nu ar fi însemnat decât să le fac dovada vrăjitoriilor cu care mă mânjisem.

Murisem în celula mea, la o zi sau două după ultima bătaie. Ducii s-au înfuriat la culme auzind de moartea mea, dar Regal a venit cu destui martori şi dovezi ale Harului meu spurcat ca să iasă basma curată. Cred că gărzile lui au scăpat de pedeapsa cu biciul, depunând mărturie că îl atacasem pe Will cu Harul şi că din cauza aceasta zăcuse bolnav atâta vreme. Au spus că fuseseră nevoiţi să mă bată ca să-l poată desprinde pe Will de Harul meu. În faţa atâtor mărturii, ducii nu numai că m-au abandonat, dar au participat şi la încoronarea lui Regal, şi la ungerea Lordului Bright cârmuitor al castelului Buckkeep şi al întregii coaste din Buck. Patience i-a implorat să nu-mi ardă trupul, ci să fie îngropat întreg. Lady Grace a pus şi ea o vorbă bună pentru mine, spre marea nemulţumire a soţului ei. Numai ele două au rămas de partea mea, în ciuda dovezilor aduse de Regal că eram mânjit de Har. Nu cred că Regal mi-a cruţat cadavrul din consideraţie pentru ele, ci pentru că, eu murind înainte de vreme, n-a mai avut parte de spectacolul spânzurării şi arderii mele. Frustrat că nu se poate răzbuna cum vrea, pur şi simplu nu l-am mai interesat. A plecat

din Buckkeep la Tradeford, în centrul regatului. Patience mi-a cerut trupul ca să mă îngroape.

La această viaţă m-a trezit Burrich, o viaţă în care nu mai rămăsese nimic pentru mine. Nimic în afară de regele meu. Cele Şase Ducate aveau să se destrame în lunile următoare, piraţii aveau să ne cucerească porturile după bunul lor plac, oamenii erau goniţi din casele lor sau luaţi ca sclavi, în vreme ce duşmanii prindeau cheag în locul lor. Neoamenii se înmulţeau. Dar, aşa cum făcuse prinţul meu, Verity, am întors spatele la toate acestea şi am plecat în inima regatului. El a plecat ca să fie rege, iar eu, urmându-mi regina, ca să-mi caut regele. Au urmat zile grele.

Cu toate acestea, şi acum, când durerea mă apasă grea şi niciuna dintre ierburi nu o potoleşte, când mă gândesc la trupul care îmi ţine sufletul prizonier, îmi aduc aminte de zilele în care am fost Lup şi nu mi se pare că am trăit aşa doar câteva zile, ci o viaţă întreagă. Amintirea lor îmi aduce mângâiere, dar mă şi ademeneşte. Vino, vânează cu mine, îmi şopteşte ispita în suflet. Uită de durere şi trăieşte-ţi viaţa din nou. Cunosc un loc în care nu există timp, ci doar clipa de acum, iar hotărârile sunt uşor de luat şi sunt numai ale tale.

Lupii nu au regi.